

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

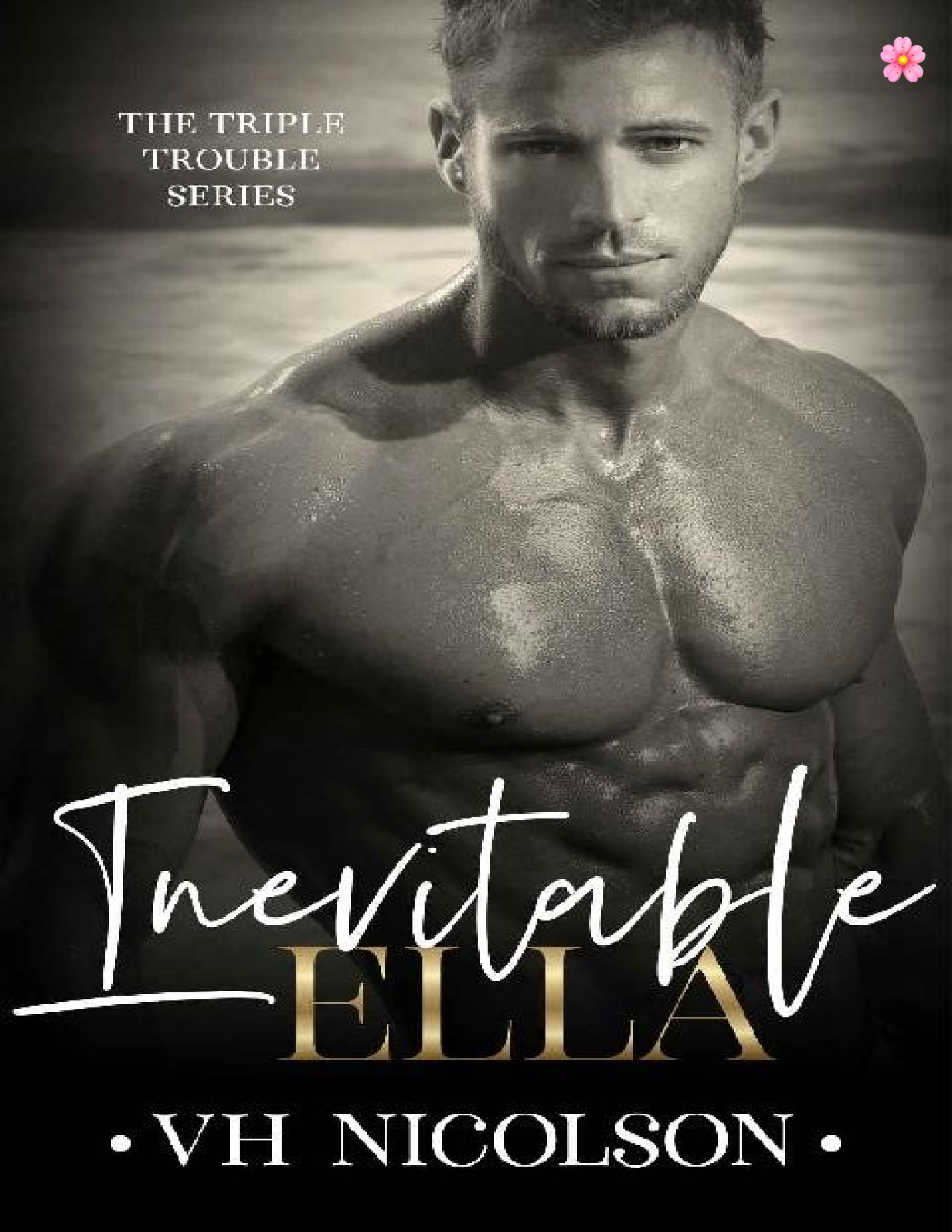
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE TRIPLE
TROUBLE
SERIES

Inevitable ELLA

• VH NICOLSON •

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAÇINILMAZ ELLA

ÜÇLÜ SORUN SERİSİ - 2. KİTAP

VH NICOLSON

İÇİNDE

[Bölüm](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Epilog](#)

[Ön İzleme: Beklenmedik Eva](#)

[Teşekkür](#)

[VH Nicolson'un Diğer](#)

[Eserleri Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif hakkı © 2021 VH Nicolson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Kimberly Dawn.

Kapak resmi:© DepositPhotos. Fotoğrafçı: Curaphotography

Ailem için

ÇALMA LİSTESİ

Hello – Adele What
a Lie – Liv Harland
Tek İstisna – Paramore Başka
Hiçbir Şey Önemli Değil –
Metallica Hala Sana Aşık –
Paramore
Kahve – Miguel
Kahramanım – Foo
Fighters Son Umut –
Paramore
Çıkış Yaraları – The
Script Tek İstedğim –
Paramore Tüm Ben –
John Legend

BÖLÜM BİR

Ella

"Affedersin, tekrar söyler misin Fraser? Beni *seviyor musun*?" İskoç aksanım yankılanan otel merdivenlerinde yankılanıyor.

Ya kulaklarım beynime oyun oynuyor ya da bu gece çok fazla tekila içmişim.

"Şşş, Ella, biri duyabilir," Fraser etrafına gözlerini dikti.

Endişesini fark ederek, boynunu yukarı doğru uzatıp üst katlarda kimse dinlemediğinden emin olmasını izledim.

Kirli sarı saçlarını bronzlaşmış alnından silerek, siyah rugan ayakkabılarıyla beton zeminde gergin bir şekilde volta atmaya başlar.

Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı.

Smokinini en şık şekilde giymiş ve sanki ikinci derisi gibi giyiyor.

Kazananlar Balosundayız.

Amiral gemisi golf turnuvası olan Şampiyona Kupası, tarihi küçük kasabamız Castlevew Cove'da dört yılda bir düzenleniyor. Bugün final vardı ve bu akşam kazananı kutluyoruz. Fraser bu yıl dördüncü oldu.

Beni hazırlıksız yakaladı, hatta şaşkına çevirdi, kolumu nazıkçe tuttu ve otelin yangın merdivenlerine çıkan ağır kapıdan içeriye çekti.

Herkesin duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde, o lezzetli dudaklarından "*Hala seni seviyorum*" sözleri döküldü. Ben ne dediğini tam olarak anlayana kadar birkaç kez tekrarladı.

Bir daha *asla* duymayacağımı düşündüğüm dört güçlü kelime.

"Beni susturma. Benim duygularıyla oynayamazsın, Fraser." Bana bakıyor.

Gözlerimin arkasında biriken gözyaşlarını tutmak için kararlı bir şekilde, siyah ipek uzun gece elbisemin narin kumaşına tırnaklarımı geçirdim.

Sıkı bir çeneyle, bir sonraki cümleyi bulmak için çaresizce uğraşıyorum. "Yıllar sonra ilk kez birbirimizle konuşmaya başladık. Yirmi bir yaşından beri bana tek kelime etmedin. Yakında yirmi sekiz olacağım. Biriyle bu kadar uzun süre konuşmamak ve sonra birdenbire böyle bir şey söylemek çok acımasızca. Sana mesaj attım çünkü ilerleyebilmemiz için yardım istemiştin. Birbirimize nazık davranmak için. Çünkü sen istemiştin."

Birbirimize sonsuz aşkımızı itiraf etmek için değildi. Kafam çok karışık. Ne düşünüyor bu adam?

Kız kardeşim Eden, birkaç hafta önce sahilde Fraser'a rastladı. Ona benimle konuşması için yalvardı, benimle tekrar iletişime geçmemi istedi.

Tereddütlerim beni engelledi, ta ki sonunda pes edip ona mesaj attım. Onu serbest bırakmak ve unutmak için çok uğraştım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ona olan hislerim hala kalbimi sarmış durumda.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için, birkaç basit, havalı ve nasılsın cümleleri kurmak için bütün sabahımı harcadım. Göndermek ya da göndermemek arasında tereddüt ederek, düşmanın üzerinde dolaştım ve sonunda gönder tuşuna bastım.

Kısa sohbetimiz tam da öyle, kısa sürdü. İkimiz de birbirimize karşı kötü hisler beslemediğimizi kabul ettik. Özür diledi. Ne kadar üzgün olduğunu ifade etti ve beni affedip affedemeyeceğimi sordu. Affedeceğimi söyledim.

Bunun hayatıma devam etmeme, aralarımızı düzeltmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama hayır, kendimi hiç daha iyi hissetmedim. Hem de hiç.

Ve şimdi bu mu? *Bunu* hiç beklemiyordum.

Benden uzaklaşarak başını geriye eğdi, spiral merdivenlere bakarak derin bir nefes aldı.

"Fraser, profesyonel golfçü olma hayalin için Castlevue Cove'dan ayrıldın. Seni hiç engellemedim. Yapmak istediğin şeyi başardın. Ama biz ayrıldık. Sen beni terk ettin. Bitti." Onun ayrılmasından sonraki haftaları hatırlayınca nefesim kesildi.

Fraser gittiğinde ben sadece on altı yaşındaydım. Fraser benden iki yaş büyüktü, ama o zamanlar onun yerini kimsenin alamayacağını biliyordum.

Beş yıl uzaktan bir ilişki yaşadıktan sonra, mesafeye alıştım. Yoğun programının arasında ara sıra kısa ziyaretler için geldiğinde onu sadece ara sıra görebiliyordum.

Sonra o benden ayrıldı ve kalbimi kırdı.

O, benim tek ve gerçek aşkımdı ve hala da öyle. Tabii bunu ona asla söylemeyeceğim.

Fraser tekrar bana dönerek, "Seni bir an bile sevmekten vazgeçmedim, Ella. Senden ayrılmak istemedim. Ayrılmak zorundaydım."

Yüksek topuklu siyah ayakkabılarımla geriye doğru sendeledim.

Mecbur muydun?

"Eşin şu anda bizim bulunduğumuz otelin balo salonunda oturuyor, bu yüzden bunun şimdiye kadar söylediğin en büyük yalan olduğuna eminim. Burada seninle yalnız kalmamalıyım. Bu yanlış."

Çok yanlış.

Fraser, siyah takım elbisesinin ceplerine ellerini soktu ve başını göğsüne eğdi. "Her şey berbat. Hayatım bana ait değil."

Bu benim için yeni bir haber. Sosyal medya hesapları ve paylaşımları kesinlikle sözlerini yansıtmıyor. Fraser'ın hayatı, Kaliforniya'da geçirdiği büyük bir tatil gibi görünüyor. Mükemmel bir influencer eşi ve yakışıklı bir oğlu var. Özenle dekore edilmiş bir evi var. Dünyanın dört bir yanındaki onlarca şehirden ve şampiyonluk golf sahalarından paylaşımlar yapıyor. Resim gibi bir hayatı var.

Eşi sadece güzel değil, çarpıcı. Uzun kahverengi saçlar, parlak beyaz dişler, sonsuz bronzluk ve kıskanılacak bacaklar, annemi bile vermeye razı olacağım göğüsler. Bana hiç benzemiyor. Soylu bir aileden geliyor. Zengin ve çok nüfuzlu. Sanırım babası Kaliforniya'nın yarısına sahip. Aslında biliyorum, çünkü sosyal medyayı aşırı takip ediyorum. Babası bir spor menajeri; Fraser dahil en başarılı sporcuları temsil ediyor.

O aileye gelin gitmek Fraser'a yakışıyor.

Birlikte hayal ettiğimiz hayatı yaşıyor — Stepford karısı tarzında.

"Yalan söylüyorsun," diyorum.

Fraser'la çıktığım onca yıl boyunca hiç yalan söylememişti. Ancak şu anda karşımda duran adamı artık tanımıyordum. Çok uzun zaman olmuştu.

"Yalan söylemiyorum. Yemin ederim." Yorgun, kristal mavisi gözleri benimkilere bakıyor. "Ella, beni tanıyorsun."

"Artık seni tanımıyorum," diye fısıldıyorum, başımı sallayarak. Gerçekten tanımıyorum.

Fraser Amerika'da golf bursu kazandığında çok heyecanlıydı. Ben de öyleydim, çünkü bu bizim ortak geleceğimiz için çok önemliydi.

Yıllar önce, o bizim şirin küçük İskoç sahil kasabasını terk ettiğinde, başlangıçta bunun yürüyeceğine inanmıştım. Başka türlü düşünemeyecek kadar genç ve naiftim.

Ancak zaman geçtikçe, onun kalbinden kayıp gittim.

"Neden bunu yapıyorsun bilmiyorum. Bu bir oyun değil," diyorum, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

"Seninle *oyun oynamıyorum*. Sana hislerimi söylüyorum, Ella." "Bu adil değil."

"Adil *olmayan* şey, bu gece seni izlemek, dans ettiğini görmek, çok iyi tanıdığım biriyle harika vakit geçirdiğini görmek. Seninle birlikte olmam gerektiğini bilmek. Luke ile misin?"

"Hayır, Luke *ile birlikte* değilim; sadece bu gece onunla çıkıyorum. Sanki seni ilgilendirirmiş gibi. Sen. Evlisin." Sesim beton ve metalden oluşan mekanda yankılanıyor. "Seni karınla izlememin adil olduğunu mu düşünüyorsun? Artık bir çocuğun var. Yıllardır yeni hayatının uzaktan gelişmesini izledim. Orada durup bana neyin adil neyin adil olmadığını söyleme. *Bizi sen* bitirdin. Benim hiç seçim şansım olmadı."

"*Benim* de hiç seçim şansım olmadı."

"Seçme şansın olmadı da ne demek? Evlendin, hemen bir oğlun oldu. Söyle bana, benden ayrılmadan önce onunla birlikte miydin?" Yumruklarımı yanlara sıkıştırıp elbiseyi daha sıkı tutuyorum. "Beni onunla aldattın mı?"

"Hayır. Asla," diye bağırdı.

"O zaman ne oldu?"

Sessizlik.

Bekledim. "Konuş benimle." Hiçbir şey.

Hayal kırıklığıyla dönüp gitmek için ayrıldım. Ama Fraser uzanıp beni durdurdu, bileğimi tuttu. "Lütfen kal." Sönmek üzere olan aşkımızın ateşi yeniden alevlendi, aramızda anlık bir statik elektrik kıvılcımı çıktı. Dokunuşunun her yerimde parladığını hissedince nefesim kesildi.

Hemen geri döndüm. "Lütfen yapma. Durmalısın." Ben aptalca bir şey yapmadan önce o durmalıydı.

"İstemiyorum." Profesyonel golfçü olduğunu hatırlatan nasırlı parmaklarını, soluk kolumun pürüzsüz derisi üzerinde, ipeksi elbisenin ince askılarının üzerinden yukarı doğru gezdirir.

"Bunu yapamayız, Fraser," diye fısıldadım. "Yapamayacağımızı biliyorum. Ama istiyorum."

Diğer eli belimi kavrar. Beni kendine çeker ve kendini bana sürter.

Biri yardım çağırırsın.

Onun 1,90 metrelik boyuna saygı göstererek başımı yukarı kaldırıyorum; göz göze geliyoruz.

Ağır nefeslerimiz birbirine yansıyor.

Parmak uçlarıyla hafifçe enseme dokunduktan sonra, uzun platin saçlarımın arasına parmaklarını geçiriyor.

Başını benimkine yaklaştırıp alınlarımızı birleştiriyor ve derin bir nefes alıyor. Nabzım Eminem'in rap şarkılarından daha hızlı atıyor.

"Seni çok özledim, Ella."

Beni daha da kendine çekiyor, sağlam atletik vücudu benimkine yapışıyor. Elini belimden aşağı kaydırıyor, kalçamı avuçlayarak kendini bana bastırıyor, elbisesinin üzerinden sertleşmiş penisini hissederek ona ne yaptığımı belli ediyor.

İçgüdüsel olarak vücudum uyanıyor. Bunca zamandır onu bekliyordu. Hain klitorisim onun yakınlığında zonkluyor.

Ellerimi sıkıca yanımda tutarak, ona dokunmaktan ve bir daha asla durmak istememekten korkarak, ona uzanmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Onu istiyorum. Onun bedenini, zihnini ve ruhunu çok seviyorum.

Ama o benim değil ve beni hiçbir şeyim yokmuşum gibi attığını hiç unutmadım. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi.

Göğsümde sertçe çarpan kalbim, hem üzüntü hem de arzu ile şişiyor.

Yanaklarını benimkine yaklaştırırken, birbirimizin tenine hafif nefesler üflüyor.

Tekrar bağlanmak için çaresizliğini hissediyorum. Nazik dokunuşu nabzımı çılgına çeviriyor.

"Söylediklerimde ciddiydim." Başını boynumun kıvrımına yaklaştırıyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Sandal ağacı ve misk kokusu tüm duyularımı uyandırırken, cildimde hoş bir sıcaklık yayılıyor.

"Aynı şeyi hissettiğini söyle," diye ısrar ediyor. Aynı şeyi hissediyorum.

Bu anı uzun zamandır bekliyordum. Onu istiyorum, sadece onu.

Onu istemekten hiç vazgeçmedim.

Beni öpmesini, beni almasını istiyorum.

Çünkü başka hiçbir erkek onunla boy ölçüşemez.

Fraser cömert dudaklarını boynuma değdiriyor ve boğazımdan çıkan iniltiyi engelleyemiyorum.

Aramızda parçacıklar parılıyor ve bu, hatırladığım her şeyi hissettiriyor. Onun dokunuşu tüm vücudumun arzuladığı şey, ama bunu yapmamalıyız.

Aniden farkına varıyorum. "Eskiden tanıdığım adam..." diye fısıldıyorum, "...aldatan biri değildi ve *ben* kesinlikle bir yuva yıkıcı değilim."

Geri adım atarak kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve acil çıkış kapısının kolunu tutmak için hızla dönerek onun sıcaklığını ve dokunuşunu anında özlüyorum.

"Haklısın, Ella. Ben aldatıcı biri değilim." Onun buz gibi gözlerine bakmak için geriye doğru zıplıyorum. Oh hayır, zavallı Fraser.

"Karın seni aldatıyor mu?" Cevap vermez.

Şaşkın kalbim öfkeyle dolup taşıyor.

"Bir dakika. Mesele bu mu? Karın seni aldatıyor diye sen de onu aldatmaya mı karar verdin? Seni daha iyi biri sanmıştım."

"Hayır," diye bağırdı. "Öyle bir şey değil. Karmaşık bir durum."

"O zaman beni aydınlat."

"Yapamam." Uzun bir inilti çıkarır.

Kaşlarını çatarak, avuçlarını gözlerine bastırır.

Aramızda bir sınır çizmem gerekiyor. "Liseden beri sana deli gibi aşığım."

Ellerini geniş yüzünden çekerek, umut dolu gözleri açılır.

"Annem kısa bir süre önce bana her yerde dansçı olmak için eğitim alabileceğimi söyledi. Seninle olmak için taşınmama ve eğitim almama izin verecekti. Şimdi bunu yapmadığım için pişmanım." Dudaklarımı dudaklarımın içine çekip devam ediyorum, aramızda söylenmemiş çok fazla söz olduğu için söylemek istediklerimi mahvetmemek için dikkat ediyorum. "Lisedeki kız

kollarının arasına atladım. İtirafını hafife almıyorum ve eski Fraser, benim tanıdığım Fraser, dikkatli davranır ve kalbime özen gösterirdi. Taşındıktan sonra sana ne oldu bilmiyorum ama sen değiştin. Peki ya sen ve ben? Biz bittik. Uzun zaman önce bitti. Bunu sen sağladın.

“Ama az önce dedin ki...”

“Biliyorum.” Gözlerim buğulanır. “Ama sen başka biriyle evlendin. Beni anında değiştin.”

Ah, bu çok acı. Aklımı korumak için gerçekten hayatıma devam etmem gerekiyor. Ayrılmış çok uzun yıllar oldu. Ona bu kadar bağlı kaldığım için kendimi çok acınası buluyorum.

O evli.

“Seni sevmekten ve istemekten hiç vazgeçmedim, Ella. Hiç. Seni düşündüm. Her. Tek. Gün.” Boğuk sesi artık acı ile doludur.

Yanağımdan tek bir gözyaşı damlası süzüldü. Neden bunu şimdi yapıyor? “Lütfen bunu söyleme.” Başımı eğdim.

O da çekinerek bana doğru yaklaşır ve işaret parmağıyla çenemi kaldırır. Gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Onun gözlerini seviyorum. Binlerce gece boyunca içinde kelebek yüzebileceğim, nazik, serin, kristal mavisi mücevherlerini hayal ettim.

“Lütfen üzülme Bella.”

Fraser, adımın “güzel peri tanrıçası” anlamına geldiğini öğrendiğinde, bana Tinker Bell’in kısaltması olan Bell demeye başladı, sonra bunu adımla birleştirerek Bella yaptı. Her zaman bu ismi sevdim çünkü bana böyle seslenen tek kişi oydu. Basit ama anlamlı bir isim ve çok uzun zamandır duymamıştım.

“Bana öyle deme,” diye yalvardım.

“Sen benim için her zaman Bella olacaksın. *Benim* Bella'm. Ve sana ne olduğunu ya da neler olduğunu açıklayamam. Açıklamak istiyorum ama yapamıyorum. Anna'yı hiç aldatmadım. Onu sevmiyorum.” Alnı kırışır. “Ve seni *hiç* aldatmadım. Seni seviyorum. Her zaman sen oldun. Tanrım, bu çok karmaşık.” Başını sallar.

Ama o onunla evlendi. Hiçbir şey mantıklı değil.

Pürüzlü başparmağıyla çenemi nazikçe okşarken, midem altüst oldu.

“Seninle konuşmak için kaç kez telefonu elime aldığımı sayamadım, ama numaranı çeviremedim. Çok üzgünüm. Chloe'nin cenazesi için geri döndüğümde sana ulaşmak istedim

Chloe'nin cenazesi için geri döndüğümde seni gördüm, ama her şeyi mahvettim. Benimle konuşmak istemediğin için seni suçlamıyorum."

Hala boğuk sesini seviyorum. "Şu anda çok Amerikalı gibi konuşuyorsun. O güzel İskoç aksanın nereye gitti, Fraser?" Aslında onun geliştirdiği bu aksanı seviyorum.

Alaycı bir şekilde güldü. "Biliyorum. Annem Gerard Butler olduğumu sandığımı söylüyor. İskoç ve Amerikan aksanları arasında gidip geliyorum. Farkında bile değilim."

Yarım bir gülümseme çektim.

Bu çok kafa karıştırıcı. Biz. O.

"Ne değişti, Fraser? Neden bunu şimdi söylüyorsun?"

Yenilmiş omuzları çöküyor.

Gözlerimiz birbirine yapışır.

Fraser yaklaşır ve dudakları alnıma değiyor. *Oh tanrım.*

Bu his çok tanıdık, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

"Sana söyleyemeyeceğim şeyler var. Hayatım... öyle değil... Anna... o değil..." Cümlesini bitirmez.

Bana ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum.

Böyle kalıyoruz, birbirimize sıkıca sarılmış, ikimiz de bu değerli anıları yad etme anımızın yakınlığını bozmak istemiyoruz.

"Söyle lütfen, Fraser; bana güvenebilirsin," diye fısıldıyorum.

"Yapamam. Seninle olmak istiyorum. Ama haklısın, bu yanlış." Yüzünde derin bir acı ifadesiyle hızla geri çekiliyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. "Lütfen yalan söylemediğimi ve hala seni sevdiğimi bil, Ella. Senden uzak durmak zorunda kaldım." Tek kelime etmeden, topuklarını döndürüyor, beton merdivenleri koşarak çıkıyor, iki basamak birden atlayarak köşeyi dönüyor, bir sonraki merdivenleri çıkıyor ve gözden kayboluyor.

"Fraser," diye sesleniyorum.

Arkasından koşma isteğiyle mücadele ediyorum ama onu yine bırakmam gerektiğini biliyorum.

Oysa soracak o kadar çok şeyim var ki.

Yukarıdaki yangın çıkışı kapısı sağır edici bir gürültüyle kapanır ve onun gittiğini haber verir.

Sarsıldım ve kalbimde dipsiz bir boşluk hissi yeniden ortaya çıktı. Benden uzak durmak zorunda mı? Ama neden?

Bana neyi söyleyemedi? Karısı onu aldatmıyorsa, o zaman ne? Onun sözleri karşısında şaşkına döndüm. Ne gerçeküstü bir olaylar zinciri.

Yarın ayrılacağını ve bir sonraki golf turnuvasına gideceğini bilerek içimden bir rahatlama ile nefes aldım. Umarım Castleview Cove'dan olabildiğince uzak bir yere gider.

Kim onu benden uzak durmaya *zorlayabilir* ki? Yıllar önce ne olmuştu? Hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma gelmiyor.

Başım, ağrıyan kalbimle aynı ritimde atıyor. Ona bu kadar uzun süre hisler beslediğim için aptalım.

Fraser'ı unutmam gerek. Aramızda olanlar oldu. Artık Fraser'ın sis bulutlarının görüşümü engellemediği yeni bir yolculuğa çıkma zamanı. Bu beni mahvediyor ama bunu yapmam gerek.

Ellerimi gevşetip, cesaretle tutunduğum elbisenin kırıksıklıklarını düzeltmeye çalışıyorum ama çabalarım sonuçsuz kalıyor. Boş ver. Öyle kalsın.

Herkes nerede olduğumu merak edecek ve bu kirli merdivenler beni de kasvetli ve hüzünlü hissettiriyor.

Şansım varsa, Fraser ve karısı balodan erken ayrılırlar. Onun gözlerine bakamayacağımı düşünüyorum. Fraser ve ben hiçbir şey yapmadık, ama konuştuklarımız ve Fraser'ın beni tutuşu aldatıcı geliyor.

Tamam, Ella, kendine gel. Makyajımın ve maskaramın bozulmadığını umarak gözlerimin altını sildim.

Kafamı sallayarak kendimi toparlamaya çalışırken, buz gibi saçlarımı parmaklarımla taradım. Yukarıya baktığımda, küçük, gri, kabarık bir tüy yüzümün üzerinden uçarak ayağımın dibine düştü. Fraser yıllar önce gittiğinden beri, gittiğim her yerde tüyler buluyorum. Bazı günler iki ya da üç tane buluyorum.

O kadar çok bulmaya başladım ki Google'da araştırmak zorunda kaldım. Görünüşe göre tüyler, daha iyi şeyler olacağının olumlu bir işaretiymiş. Ama ben hala burada, evrenin devreye girip bu şeylerin ne olduğunu bana sunmasını bekliyorum.

Başımı dik tutarak merdiven kapısından geri geçtim ve kendimi, sık giyinmiş iki arkadaşım Toni ve Beth'in karşısına attım.

"Orada ne yapıyordun?" diye soruyor Toni. "Eh, biraz temiz hava alıyordum."

Toni ve Beth ikisi de kaşlarını çatı.

"Orada mı?" Beth elimi tutar ve gözlerini devirir. "Neyse, Eden bizi otoparkta bekliyor."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok, ama görünüşe göre bir şeyler dönüyor." Beth elbisesini yukarı çekip beni de yanına alarak otelin arka girişine doğru yürüdü.

"O adamı kaptı. Bugün Şampiyonluk Kupası'nı kazanan adamı. Kız kardeşimin nesi var şimdi?" diye homurdandım.

Fraser'la merdivenlerde geçirdiğim an, gecenin geri kalanının tonunu belirledi: felaket ve kafa karışıklığı.

Bu geceyi Poop Parade FM'e çeviren kim?

Ben değilim.

Bunu hiç istemedim.

Ve Fraser bu gece bana tüm bunları neden söyledi?

Zorladı mı? Kim zorladı?

Sanırım biraz daha tekila lazım.

İKİNCİ BÖLÜM

Ella - Dokuz Yıl Önce

Ella, 18 yaşında; Fraser, 20 yaşında

"Bu bizim son gecemiz olduğuna inanamıyorum. Seni çok özleyeceğim, Ella."

"Sakın, yoksa yine ağlatacaksın beni." Onu sıkıca sararak, atletik çıplak göğsüne sokuluyorum.

On üç yaşından beri lise boyunca çıkmıştık. Birlikte büyüdük. Tatlı ilişkimiz salıncakta randevulardan, film gecelerinden ve okulun yemekhanesindeki akşam yemeklerinden, gece geç saatlere kadar süren partilere, çıplak yüzmeye ve birbirimizin vücutlarını keşfetmeye kadar ilerledi.

Fraser'ın vücudu o zamandan beri çok değişti. Muhteşem bir şekilde parlıyor. Seks yapmak için yasal yaşa gelene kadar bekledik ve o benim tek gerçek aşkım. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"İki yıl ayrı kaldık ama hala bir planımız var, değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Sen mega ünlü, zengin bir profesyonel golfçü olma yolunda ilerlemeye devam et. Birkaç yıl daha ve hedefine ulaşacaksın. Seninle gurur duyuyorum." Planımızı onayladığımda gülümsüyor. "Ben dans okulunu bitirip muhteşem bir dansçı ve dans öğretmeni olacağım. Diplomamı aldıktan sonra nerede yaşamak istediğimize karar vereceğiz. Aşırı büyük bir ev alacağız. Evleneceğiz. Bir sürü güzel bebeğimiz olacak."

"Eh, bebeklerden hiç bahsetmedik. Bahsettik mi?" "Mmm, bahsettik, eminim."

"Öyle mi?"

Başımı kaldırıp çenemi onun geniş göğsünün bronz tenine yasladım.

Parmaklarını şakağıma kaydırды.

"Seni seviyorum, Fraser. Bir gün senin bebeğın olsun istiyorum."

Bana şımarık bir gülümsemeyle karşılık verir. "Üçüz olmayacağını nereden biliyoruz? Sen üçüzsün, bunun ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum. Üç mü?" Titrer.

"Kumar oynayacağız."

Kıkırdarım. "Ben kumarbaz değilim."

"Hayır, ben de değilim. Ama üçüz fikri hoşuma gidiyor. Üçüz olmayı seviyorum."

Yatağın kenarına kayarak yanına uzanır. Ben de ona dönmek için yanıma dönerim. "Amerika'dayken seni çok özlüyorum." Birbirimizi dikkatle inceleriz.

. "Seni gerçekten seviyorum Ella. Sen benim tek aşkım." O da benim.

Boğazımda bir yumru oluşur. "Ben de seni seviyorum, Fraser Farmer. Seni sürekli düşünüyorum."

Önümüzdeki birkaç ay normalden daha zor geçecek gibi hissediyorum.

Bu sefer çok daha uzun süre uzaklarda olacak.

Fraser burnuma hafifçe vuruyor.

"Sana bir şeyim var." Yana dönüyor, komodinin çekmecesini açıyor ve küçük, altın ve siyah bir kutu çıkarıyor, sonra oturuyor.

Onun hareketlerini taklit ederek koyu lacivert yatak örtüsünü yukarı çekip vücuduma sararım.

Fraser minik kutunun kapağını açıyor ve içindeki sarı altın kolyeyi gösteriyor. Parıldayan zincirden, ayrıntılı bir şekilde işlenmiş altın bir tüy sarkıyor.

"Çok güzel, Fraser." Nefesimi tutarak söylüyorum. "Takabilir misin?"

Eğilip iki ucunu boynuma doladı ve arkada birleştirdi.

Aniden, Fraser beni çarşaflardan kaldırdı ve ben şaşkınlıkla küçük bir çığlık attım. Bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı ve beni sıcak, sert çıplak vücuduyla sardı.

Cildimiz birbirine yapışmış halde, kulağıma fısıldadı, "O küçük tüy benim korumamın sembolü. Ben senin koruyucu meleşinim, Ella. Beni hep düşün. Düşündüğünde, ben bilirim."

Gözlerim yaşlarla dolarken onu daha sıkı sararım ve ebeveynlerinin evindeki yatak odasının karanlık duvarları bulanıklaşır.

"Beni yakınında tut. Kalbinin hemen yanında." Fraser yüzünü boynuma gömmüş. Devasa, şefkatli eliyle başımın arkasını sıkıca kavrayıp, diğer eliyle ince belimi sarmış, beni sıkıca sarıp sararak bizi birbirimize yapıştırıyor.

Artık daha fazla dayanamıyorum. Kollarında titreyerek ağlıyorum. Böyle kalıyoruz.

"Kalbim acıyor," diye patladım. "Benim de, Bella."

Onun tekrar gideceği hakkında çok konuştuk, ama ben hazır değilim. Gitmesini istemiyorum.

Her seferinde daha da zorlaşıyor. Sıkı kucaklaşmamızdan uzaklaşıyorum.

Fraser başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak gözyaşlarımı siler. Onun buz mavisi gözlerine bakıyorum. "On iki ay, değil mi? Bir yıl sonra birkaç haftalığına eve döneceksin, değil mi?"

Duygulu dudakları güven verici bir gülümsemeyle açılır. "Evet." Beni öperken ona eriyorum.

"Seviş benimle, Fraser. On iki ay sürsün." Ve o da, mümkün olan en nazik ve özenli şekilde sevişir.

Bu, onun son kez yaptığı şeydi.

O gittiğinde yine kederle dolmuştum. En iyi arkadaşımı özlüyordum.

Onunla sahilde balık ve patates kızartması paylaşmayı özledim. Sarılmalarımızı ve öpücüklerimizi özledim.

Eşsiz aşkımızın yasını tuttum. Arkadaşlığımızı. Paylaştığımız kahkahaları.

Onunla günümü paylaşmayı özledim. Her şeyi özledim.

Her gün acı çekiyordum.

Sonra, profesyonel golfçü olmak için golf turu kartını almak üzere çalışırken, kariyerinde yükseldi ve programı daha da yoğunlaştı.

Ama onu bekledim.
Kız kardeşlerimle dans okuluna gittim. Sadık
kaldım.
Onu her gün uzaktan sevdim.
Söz verdiği on iki ay geldi geçti ama o Castlevue Cove'a bir daha geri
dönmedi.
"Seni seviyorum" sözleri kesildi.
Telefonlar daha seyrek gelmeye başladı. O
değişti.
Kendini kapattı.
Zamanla, aramayı tamamen kesti.
Ne olduğunu bilmiyorum. Bizi ayıran sadece fiziksel bir okyanus değildi,
duygusal bir uçurum da vardı ve aramızdaki mesafe Grand Canyon'dan daha
geniş hale geldi.
İki yıl sonra, yirmi birinci doğum günümde, aniden arayıp ilişkimizi
resmen bitirdi. Zaten kırık olan kalbimi daha da parçaladı.
Ayrılmamızdan birkaç hafta sonra başka biriyle evlendi ve kısa sürede bir
aile kurdu.
Onu son kez yeğenim Chloe'nin cenazesinde gördüm.
Kız kardeşim Eden, altı aylık hamileyken bebeğini trajik bir şekilde
kaybetti. Bu olay ailemizi mahvetti. Fraser'ın kardeşi Jamie, Chloe'nin
babasıydı. Jamie cenazeye gelmedi. Bu, Eden için bir başka acı darbe oldu. O
gün Fraser benimle konuşmaya çalıştı ama ona bakamadım bile. Ayrılığımızın
acısı ruhumun her zerresini parçalıyordu. Onu unutamıyordum. Hayatlarımız
farklı yollara saptı.
Hayallerimizin peşinden ayrı ayrı koştuk.
Onun bir koca ve baba olduğunu gördüm. Hepsi
bensiz.
Ve ben kendimi kapattım.
Ondan sonra kimseyi sevmedim.
Castlevue Cove'dan ayrılmış olabilir, ama kalbimden hiç
ayrılmadı. Hala orada.
Kalbimin derinliklerinde.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ella - Kazananlar Balosundan On Ay Sonra

Bas sesleri dans stüdyomuzun müzik sisteminden yankılanıyor. Öğrencilerimin kayar gibi dans etmelerini, ardından çift hızlı nakaratla ritmi tutmalarını izlerken, onlarla birlikte sayıyorum. "Ve bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi ve sekiz. Evet, çocuklar, çok iyiydiniz. Aferin." diye bağıyorum.

T3SDS, dans okulumuzun adı bu. *The Three Sisters Dance School (Üç Kız Kardeş Dans Okulu)* adından daha havalı olduğunu düşündüğümüz için kısalttık.

Kız kardeşlerimi çok seviyorum ve birlikte ders vermek ve işi yürütmek çok eğlenceli. Bu sayede yaratıcı olabiliyoruz ve her gün sevdiğimiz işi yapabiliyoruz. Aynı tutkuyu paylaşan insanlarla çevrili olmaktan daha güzel bir his yok dünyada.

Küçük kasabamızın büyüklüğü göz önüne alındığında bu oldukça dikkat çekici, ama sosyal medya bize çok yaradı ve inanılmaz iş fırsatları yarattı. Önümüzdeki on iki ay için tüm derslerimiz doldu.

Hip-hop genellikle Eden'in dersi, ama ben ve yeni dans öğretmeni Trevor bu dersleri aralarında paylaşıyoruz. Bu benim en sevdiğim ders. Modern ve çağdaş dans da öyle. Yalan söylüyorum. Hepsini seviyorum. Çok iyi olmadığım tap dansını bile.

Trevor bir nimet oldu. Birkaç yeni ders başlatmak için çok istekli. Eden'in doğum iznini kapatmak için bize katıldı, ama onu ve üç eğitmen daha kadroya almaya karar verdik. Ya büyük oynayacağız ya da eve gideceğiz, kararımızı verdik.

Sürekli artan talebi karşılamakta zorlandığımız için yeni bir idari asistan ve muhasebeci de işe aldık.

Sosyal medya takipçilerimiz hızla artıyor. Hatta dünyanın dört bir yanından canlı çevrimiçi dersler vermemiz için talepler aldık. Bunu nasıl yapacağımızı, platformları ve ödeme işlemlerini nasıl halledeceğimizi araştırmaya başladım bile. Çok eğlenceli ve küreselleşirsek önümüzde sonsuz olanaklar var. Hatta web sitemizde, yeni başlayanlardan ileri seviye dansçılara kadar herkesin istediği zaman katılabileceği, yıl boyunca devam eden dans kursları düzenlemeyi de düşünüyoruz. Her şeyi yapmaya karar verdim. Başlamak için sabırsızlanıyorum.

Ekstra personelimiz sayesinde daha fazla ders verebiliyoruz ve kârımız büyük ölçüde arttı. İşlerimiz yolunda gidiyor ve işlerimiz patlama yaşıyor. Son birkaç yıldır sürdürdüğümüz yoğun çalışmalarımızın sonunda meyvesini almaya başladık. Derslerimize katılmak için kilometrelerce uzaktan gelen öğrenci sayısında da artış gördük ve potansiyelimiz beni çok heyecanlandırıyor. Hiç mümkün olmayacağını düşündüğümüz şekilde büyümemizi görmek çok heyecan verici.

Bazı insanlar kendilerini ifade etmek için dans eder, ama benim için dans kaçış demek.

Müzikle birlikte düşüncelerinize dalmak büyülü bir şey. Kendinizi bilinmeyen bir diyara veya duyguya taşıyarak, çok saf ve gerçek duygular yaratmak. Bunu seviyorum. Kız kardeşlerim de öyle.

Eğitimimiz boyunca dans öğretmenlerimiz bize eşsiz bir yeteneğimiz olduğunu söylediler. Müziği hissediyoruz; kelimeleri hareketlerle ifade edebiliyoruz. Bu çok derin bir şey ve duyguları dansla aktarmak harika bir yetenek. Ve bizde bu yetenek var. Üçümüzde de. Çok şanslıyız. Ayrıca aynı arzuları paylaşıyoruz: hayatımızın her alanında mutlu, başarılı ve zengin olmak.

Üçüz olmak harika bir şey. Buna bayılıyorum, onları çok seviyorum. Birbirimizin aynadaki görüntüsü gibiyiz ama aynı zamanda hepimiz kendimize özgünüz. Farklı tonlardaki sarı saçlarımız bizi birbirimize benzetiyor ama boyumuz, göz rengimiz ve tarzımız bizi birbirimizden ayırıyor.

Eden, üçlümüzün eğlenceli ve neşeli tarafı, Eva ise sakin ve dingin tarafı.

Eva benim dengemi sağlayan kişidir. Düşünceli, evimizin hanımıdır. İki oğlu Hamish ve Archie ile birlikte olmaktan çok mutlu olur ve harika bir annedir. Yakın zamana kadar, kocası Ewan da ailemizin ayrılmaz bir parçasıydı ve tüm aile toplantılarımıza katılırdı, ancak geçen yıl Noel yemeğine bile gelmedi ve evde kalmayı tercih etti.

Bu hepimize garip geldi. Eva'nın bunu önemsememesine izin verdik, ama ihtiyacı olursa ona destek olacağız ve bizim müdahil olmamızı isterse bize haber verecektir. Eva, tanıdığım herkesten daha iyi yemek yapar. O bir ev hanımı tanrıçasıdır, yumurta bile kaynatamayan Eden'in aksine. Utanç verici. İyi ki Hunter gibi mükemmel bir aşçı ile evlenmiş.

Tarzlarımız da birbirinden farklı olamazdı. Ben daha grunge rock glam tarzındayım ve iyi bir deri pantolonla yıpranmış rock grubu tişörtünü kombinlemeyi seviyorum.

—onlardan düzinelerce var. Eva daha boho chic tarzında ve benimkinden daha uzun, kıskanılacak bacakları var ve özenle restore edilmiş yeşil metalik VW karavanıyla dolaşıyor. Yeğenlerim, özel günlerde onu plaja götürdüğünde çok seviniyorlar. Ve sonra en küçüğümüz Eden var. O, güzel sloganlı tişörtleri seviyor; Minnie Mouse'lu bir tişört görürse hemen kendine ait olduğunu iddia ediyor. Gördüğüm en güzel poposu onda ve seksi kıvrımları, yoga pantolonları ve kısa üstleri kolaylıkla taşıyabiliyor.

Gözlerim stüdyoda dolaşıyor.

Sadece birkaç yıl önce, Eva, Eden ve ben köyümüzde bir dans okulu açtığımızda, şimdi burada iki yüzden fazla öğrencimiz ve çok uzun bir bekleme listemiz olacağını kim tahmin edebilirdi?

Her şeyi içime çekerek göğsüm gururla doluyor, geldiğimiz noktaya minnettarım.

"Rutinimizi bir kez daha yapalım, sonra bugünlük bitiriyoruz," diye sesleniyorum odanın diğer ucuna. "Ve bu sefer ben de size katılacağım." Herkes alkışlıyor. Geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorlar ve her hareketimde, her dönüşümde, her dönüşümde odadaki herkesten daha fazla kendimi veriyorum.

Bu, Trevor'ın gece derslerini devralmadan önce günün son dersim.

"Baştan," diyorum ve duvardan duvara uzanan aynalarda herkesin gözlerine bakıyorum.

Ve şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak, şak

Keşke bütün gün dans edebilseydim, kalıcı kalp acımdan kaçmak için, o zaman hiçbir şey ve hiç kimseyi düşünmek zorunda kalmazdım.

Özellikle de *onu*.

"Merhaba, benim," diyorum ve Eden'in göz kamaştırıcı beyaz koridoruna açılan dev gri kapıyı açıyorum.

"Yaşasın, Ella teyze geldi. Teşekkürler evren. Biraz dinlenmem lazım," diye cevap veriyor kardeşim Eden.

Geniş salonun zeminine gece çantamı bırakırken boğazımdan küçük bir kıkırdama kaçıyor.

Eden kısa süre önce üç erkek bebek dünyaya getirdi. Onlara bakmak için tüm aile el ele veriyoruz. Eva ve ben geceleri sırayla yardım ediyoruz, ancak iki küçük oğlu onu çok meşgul ettiği için çoğu işi ben yapıyorum. Annem Eden'in en az bir kızı olmasını umuyordu. Ama tek bir kız bile yok. Artık kızlar sayıca azaldı.

Üç çocuğa bakmak çok yorucu. Anne babamızın beni, Eden'ı ve Eva'yı nasıl idare ettiğini hiç bilmiyorum.

Üçüz olmak eğlenceli. Üçüz bebeklerin ebeveyni olmak ise o kadar da eğlenceli değil, bunu keşfettim.

Hepimizin kendi işlerini nasıl yürüttüğünü de anlamıyorum. Annem ve babam Castlevue Cove Sports Retreat'te, ben, Eva ve Eden'in dans okulunda çalışıyoruz. Hayat çok yoğun.

Evin köşesinden dönüp açık oturma odasına girdiğimde, güzel bir manzara karşılıyor beni. Eden ve kocası Hunter, üç yeğenime büyük gri kadife köşe kanepede yemek yediriyorlar.

"Merhaba." Siyah deri ceketimi çıkarıp otomatik olarak Hunter'dan bir bebeği ve biberonu alıyorum. Hunter'ın aynı anda iki bebeği nasıl beslediğini anlayamıyorum. Belki de Mr. Tickle kadar uzun kolları sayesinde.

Eden ve Hunter mutluluk saçıyor. Geçtiğimiz yıl inişli çıkışlı bir yolculuk yaşadılar. Ama işte buradalar. Mutluluk onları çevreliyor. Hunter King, profesyonel golfçü. Son Şampiyona Kupası'nı kazandı. O bir yıldız ve sadece yakışıklı değil, bir üst seviye yarı tanrı yakışıklılığı var. Eden ve o birbirlerine sırlıklam aşıklar. Hunter için hiçbir şey fazla zahmetli değil. Kız kardeşimi çok seviyor ve ona porselen bebek gibi davranıyor.

Onun için daha mutlu olamazdım.

O, yaşadığı onca şeyden sonra her şeyi hak ediyor.

Gözlerim, kanepede sevgiyle güzel oğullarına bakan iki aşk kuşu arasında gidip geliyor.

Başımı eğip yeğenimin gözlerine de dalıyorum.

"Elimde tuttuğum hangisi?" Daha iyi görebilmek için onu dışarı doğru çekiyorum.

"O Lachlan," diye cevaplıyor Eden.

"Ah, Bay Poopy Dooper." Gülümsüyorum. Onu seviyorum. Üçünü de seviyorum. "Nasıl hala ayırt edemiyorsun?" Hunter kaşlarını çatıyor.

"Sana takılıyorum. Lachlan'ın burnunda çil var." O yüksek sesle emmeye devam ederken, ben hafifçe ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Çizgi film karakterleri gibi büyük gözleri bana bakıyor. Çok tatlı. "Lewis'in boynunda küçük bir çil var ve Lennox'un saçında yukarı doğru kıvrılan bir tutam var."

"Kızlar iyi, ha?" Eden, küstah bir gülümsemeyle parıldıyor.

"Tabii ki. Son birkaç haftadır bize yardım ettiğin için teşekkürler, Ella. Eden ve ben sana sonsuza kadar minnettarız." Onun şehvetli Amerikan aksanı yeni evlerinde yankılanıyor.

"Önemli değil. Her dakikasından keyif aldım." Gerçekten öyle.

"Callum ne durumda? Senin sürekli burada olman ve tekrar burada kalman sorun olmuyor mu?" diye sorar Eden.

"Eh, hayır. Sanmıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ona sormadım. Aklıma gelmedi. Yeni erkek arkadaşım ile aramız iyi. Sorun yok. Ateşli bir ilişki değil ama iyi bir adam. Sağlam. Güvenilir. Kendi marangozluk işi var ve bana iyi davranıyor. *Ama* bu ilişki de benim için yine yürümeyecek gibi.

Onunla ilişkimizi bitirmeyi düşünürken ciğerlerimden derin bir nefes çıkıyor. "Ailen bu akşam yine Treacle and Toffee mi izliyor?" Hunter bana bakıyor.

bana.

"Evet."

Annem ve babam iki Fransız bulldogumu çok seviyorlar. Onlar *benim* bebeklerim.

Eagle-eyed, bu olağanüstü mekanı gözlerimle tarıyorum.

Eden ve Hunter kısa süre önce koyu bakan devasa beyaz ve cam panelli bu evi inşa ettiler. Para ile satın alınamayacak muhteşem manzarayı seyretmek için yerden tavana kadar uzanan pencerelere doğru yaklaşıyorum. Tabii Hunter değilseniz. O satın aldı.

Her şeyi çok hızlı inşa ettiler. Aşk. Bir ev. Evlilik. Bağlılık. Bir aile. Kesin olan bir şey var: onlar azimli. Bir şey istedikleri zaman, onu yapıyorlar. Bu evi çok kısa sürede tamamladılar. Bebeklerin gelmesine yetiştiler. Bebekler gelmeden önce evlendiler. Her şey. Her şey tamam.

Bir bakıma kıskanıyorum.

Onların sahip olduğu bu düzeyde bir mutluluk ve sevgiyi arzuluyorum.

Kimseye ait olmamanın verdiği yalnızlık hissi sık sık kalbimi acıtıyor. Hiçbir bağlantım yok. Yirmi sekiz yaşındayım ve hala bekârim. Her zaman bu yaşlarda evli ve bir ailem olacağını düşünmüştüm, ama belli ki hayatımın yolu bu değildi.

"Gece vardiyasında yardım etmekten hoşlanıyorum," diye onları temin ediyorum. Gerçekten öyle. Ayrıca, bu sayede bu gece Callum'u görmek zorunda kalmayacağım. "Erken kalkıp çıkacağım. Tartan'ın temizliğini yapmam ve sahipleri tatilde olan diğer atların da bakımı var, bu hafta yardım etmeyi teklif ettim. Sonra sabah ortasından öğleden sonraya kadar dans derslerim var."

"Sen bir makinesin, Ella." Hunter, kolunun kıvrımına sokulmuş güzel oğlundan başını kaldırıp bana bakar.

"Mm-hmm." Yalnızlığımın gerçekliğinden dikkatimi dağıtacak her şey.

"İyi misin, bebeğim?" Eden'in endişeli kaşları çatıldı.

Hayır, pek değil.

"Evet, iyiyim."

On ay önce Fraser'ın bana yaptığı itirafı kimseye anlatmadım. O zamandan beri biraz melankolik ve tedirgin hissediyorum. Duygularımı derinlere gömmek için çaresizce uğraşıyorum. Meşgul olmak en iyi dikkat dağıtıcı şey.

Onun sözlerini tekrar tekrar kafamda canlandırıyorum. Kafamı karıştırdı. *"Başka seçeneğim yoktu. Yapmak zorundaydım."*

Günler geçtikçe düşüncelerimden kurtulamıyorum. Onu sosyal medya hesabından aramak için kendimi zor tutuyorum ama bunu yapmak hainlik olur. Geçmişimiz ne olursa olsun, o evli bir adam.

Bir erkek arkadaş edinmenin yardımcı olacağını da düşündüm. Olmadı. Callum'la ilişkiyi bitirmem gerekiyor, hem de yakında. Bu oyunu sürdürmem çok yanlış.

Bende bir sorun olduğuna eminim. Sevdiğim biriyle birlikte olmak istiyorum, ama beni mutlu edecek kişiyi bulamıyorum. *Onun* dışında.

"Seni tanıyorum. İyi *değilsin*." Eden'in mavi gözleri büyüdü. "Anlatmak ister misin?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Yok."

"Peki, sonunda açılmaya karar verdiğinde ben buradayım." Eden bana sıcak bir bakış atar.

Üçümüz, küçük mutluluk paketlerimize bakarken kendimizi kaybettik.

Lachlan'ın bu kucaklaşma anının tadını çıkarırken, onu sıkıca sarar ve bana rahatça yaslanmasına izin

Lachlan'la bu kucaklaşma anının tadını çıkararak, ona sıkıca sarılır ve bana sokulmasına izin veririm.

Eden merdivenlere doğru yürür. "Tamam, uzun ve sıcak bir banyo yapacağım. Kendimi iğrenç hissediyorum. Hadi akşam yemeği yiyelim. Bir kez daha emzirelim. Sonra yatma vakti. Banyoya girmeme yardım eder misin lütfen, Hunter?"

"Tabii. Hemen geliyorum. Merdivenlerde yavaş ol, bebeğim."

Hunter'ın ona karşı ne kadar şefkatli olduğunu seviyorum. Benim için onlar ideal çift. Eden sezaryenle doğum yaptı ve iyileşti ama hala çok hassas. "Burada mutlu musun?" diye soruyor Hunter.

"Evet. Yakışıklı yeğenimle kucaklaşmanın tadını çıkaracağım." "Babası gibi yakışıklı mı?"

"Hayır, babası gibi," diye şaka yapıyorum.

"Defol git." Hunter somurtuyor. Aylar geçtikçe Amerikan aksanı giderek daha İskoç aksanına dönüşüyor, buna gülmeden edemiyorum.

Kapı zili yüksek bir sesle çalar. Lachlan kollarımda kıvrılır. Ben hareketsiz kalırım. Diş etleri görünmeyen dudaklarından hafif bir esneme çıkar, sonra tekrar bana sokulur.

Uff.

"Zilin sesini ayarlamam lazım, çok yüksek." Hunter çıplak ayakla cilalı beton zeminde koşarak kapıya gider. İyi ki yerden ısıtma var. O adam hiç çorap giymez.

Kapıdan boğuk, alçak bir ses geliyor. Sanki dünyanın sekizinci harikasıymış gibi, ziyaretçiler üçüz King erkek çocuklarını görmek için gelmeye devam ediyor. Hediyeler de hiç bitmiyor. Hunter çok ünlü olduğu için, tüm büyük markalar, 2,1 milyon takipçisi olan sosyal medya hesaplarında görünmeleri umuduyla ona bebek eşyaları gönderiyor. Eden, bunları yerel hayır kurumlarına ve komşu kasabadaki kadın sığınma evine bağışlamamı istedi.

Keşke Chanel, üçüz kızlar için Eden'e üç deri çanta gönderse. Bana siyah ve altın rengi bir tane olsa harika olurdu. Hayal kurmaya devam edeceğim. Ama Eden onları da hayır kurumuna açık artırmada satmamı isterdi. Lanet olası iyiliksever.

Lachlan'la birlikte kanepenin derin, kuş tüyü yastıklarına kıvrılıyorum. Kapıda Callum'dur herhalde. Beni görmeye uğrayacağını söylemişti, ama normalde burada olduğumu bilirse kapıyı açıp girer.

"Geri dönmen harika." Hunter'ın heyecanla ellerini çırdığını duyuyorum. "Konuşacak çok şeyimiz var. Takım turnuvası yaklaşıyor dostum. Önce Eden'a merdivenlerden çıkmasına yardım etmeliyim, ama hemen aşağı inerim. Kendini evinde hisset, Fraser."

Kahretsi

n.

Olamaz.

Fraser?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ella

"Ella sana bir fincan çay yapabilir. Akşam yemeğine kalmalısın, Fraser." Hunter gözlerimi yakalayıp bana göz kırpar, sonra merdivenlerden koşarak yukarı çıkar ve beni onunla baş başa bırakır.

Fraser'ın akşam yemeğine kalacağına bakma.

Siyah, soluk Rolling Stones tişörtümün yakasından, yıpranmış altın tüy kolyemi zincir boyunca sağa sola sallıyorum. Alışkanlık haline gelmiş bir hareket.

Yavaşça kanepeden kalkıp, köşeye kıvrılmış başımı çevirerek kendimi daha fazla ortaya çıkardım.

Omzumun üzerinden, Fraser'ın zarif, keskin hatlı yüzüyle karşılaşıyorum. Sarışın, kısa kesilmiş boynunun arkasını ovuşturuyor, sonra parmaklarını güneşin ışınlarıyla ıslanmış, dağınık saçlarının arasından geçiriyor. Kollarını öyle kaldırıncı tişörtü hafifçe yukarı kalkıyor. Kaliforniya bronzluğunun, açıkça görebildiğim V şeklinden öteye uzanıp uzanmadığını merak ediyorum.

Sade beyaz tişörtü ve gri eşofman altı ile onu görünce kalbim yerinden çıkıyor. *Ah, dostum, gri eşofman altı.*

Winner's Ball'da gördüğümünden beri biraz sarı sakal bırakmış. Oh, onu da beğendim.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O kadar seksi ki.

Vücudum beni aldatıyor, bacaklarımın arasında yayılan acıyı durdurmaya çalışırken kendimi sıkıyorum. Böyle tepki vermemesi için uğraşıyorum ama veriyorum. *Hain.*

"Merhaba." Çelik mavisi gözlerini kırıştırıyor.

Nefes almayı hatırlatıyorum kendime. "Fraser, burada ne yapıyorsun?"

"Hunter, Eden ve üçüzleri ziyarete geldim."

Yerel beş yıldızlı spa'dan aldığı şık siyah-beyaz hediye çantasını yanındaki aynalı konsola koyup bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor.

Lütfen çok yaklaşma. Olduğun yerde kal.

"Ben onu sormadım. Castlevue Cove'da ne işin var? Ne zaman döndün?"

"Dün. Annem iyi değil, Ella." Olamaz.

"Annenin nesi var?" Daha dik oturuyorum.

"Meme kanseri. Stres yapma." Endişelenmemem için avuçlarını bana doğru kaldırdı. "Erken teşhis edildi. Radyoterapisi bu hafta bitiyor ve ben de burada olmak istedim. Durumu iyi ama turnuva programım çok yoğun olduğu için geri dönemedim. Artık döndüm ve onunla vakit geçirmek için biraz zamanım var."

"Fraser, bilmiyordum. Onu ziyaret etmeliyim."

Fraser'ın annesi ve babası Susan ve Jim'i çok severim. Fraser taşındığında sürekli onlara uğrardım. Onlar benim ikinci ailem oldular. Susan da Fraser bizim ilişkimizi bitirdiğinde çok üzölmüşü. O bizim en büyük destekçimizdi. Her zaman evleneceğimize inanmıştı. Bu hafta onu mutlaka ziyaret etmeliyim, belki ona çok sevdiği ev yapımı şekerlemelerden götürürüm.

"Çok sevinir. Hala pazar günleri ziyaretlerini ve birlikte alışverişe çıkmanızı özölyüyor."

O sevimli kadınla geçirdiğim zamanları hatırlayarak mutluluk damarlarımdan akıyor.

Sonra Fraser'ın ne kadar yakınımnda olduğunu fark ettim.

"Bu kim?" Omzuma yaslanarak, L şeklinde kanepenin arkasına geçiyor, tanıdık kokusu benim alanıma giriyor.

"Bu Lachlan." Onun mükemmelliği karşısında kalbim gururla doluyor. "Onu yiyebilirim."

Fraser elini uzatıp Lachlan'ın tombul yanağını işaret parmağıyla okşadı.

"Yiyebilecek kadar tatlı görünüyor," diye fısıldadı. "Öyle."

"Sen de öyle."

Hareket edemiyorum. Fraser parmaklarını kolumdan nazikçe aşağı kaydırıyor ve Lachlan'ı sevgiyle saran elimin üzerine elini koyuyor.

Oksitosin, dopamin ve norepinefrin karışımı bir dalga kalbimi daha hızlı attırıyor.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, Ella, tadı çok lezzetli."

Alışılmadık bir şekilde, yanaklarım sıcak bir kızarıklıkla kaplanır. Vücuduma yaptığı sansasyonel şeyleri çok net hatırlıyorum. Klitorisim bu anıyı hatırlayarak zonklayarak tekrar fark edilmeyi diler.

"Tadımı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı kulağıma. Hatırlıyorum.

"Hayır."

"Yalancı."

"Son birkaç aydır beni düşündün mü?" Evet. Başka hiçbir şey düşünemiyorum. "Hayır." Gözlerimi kırıyorum.

"Yalan söylediğinde gözlerini kırıyorsun. Seni tanıyorum. Hâlâ bizim kolyemizi takıyorsun."

Kibirli pislik.

"Kendine dokunduğunda kimi düşünüyorsun, Ella?" Seni, sadece seni. "Chris Hemsworth."

"Yine gözlerini kırptın. Yine yalan söylüyorsun. Benim. Yüzünden okunuyor."

Heyecan göğsümü genişletir. "Lachlan'ın önünde küfür etme. Uyuyor olsa bile seni duyabilir."

"O daha bebek, Ella." Dudaklarını ıslatıyor.

Çıkmaza girmiş, birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmıyoruz.

O fısıldadı, "Sen hep bunu istemedin mi? Ev, üçüzler, bir koca."

Öyle. *Onunla* her şeyi istedim.

Hâlâ o şeyleri arzuluyorum.

Ah, bu çok acı. O haklı. Eden, benim hep hayalini kurduğum hayatı yaşıyor. Fraser ve benim *birlikte* planladığımız şeydi.

Kıskanıyorum ve bu bana yabancı bir duygu.

Belki de bu yüzden burada bu kadar çok zaman geçiriyorum. Bu hayat benim hayatım olmadığı için üzgünüm. İki kız kardeşim de çocukları ve kocaları var, ancak Eva, Ewan işini kaybettiğinden beri zor günler geçiriyor. Bir de evi, iki köpeği ve beni nefret eden, her fırsatta kıcımlı ısırma seven huysuz bir atı olan yalnız ben varım.

Altın rengi kirpiklerinin altında, gözleri tutkuyla büyüdü.

Aramızda şiddetli bir arzu parıldıyor. Callum'da eksik olan şey bu: eşsiz bir bağ.

O bana daha da yaklaşıırken, kırmızı rujlu dudaklarımdan bir mikrometre uzaklıkta, nefes alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarımdan arasında zevk yanarken ve ıslaklığın akışını hissederken, alçak sesle mırıldanıyorum. Vücudum sadece ona böyle tepki veriyor.

"Benim olanı geri alıyorum," diye düşük sesle söylüyor.

Geri alıyorum?

Onu öpmek için kanım hızla akıyor.

Nefes nefese, kendini kaybetmek üzere. Baştan çıkarıcı dudakları dudaklarımdan üzerinde dans ediyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye bir ses aniden arkamızda yankılanıyor. Ben irkiliyorum. Fraser süpersonik bir hızla geri çekiliyor ve Callum ortaya çıkıyor.

"Sen kimsin?" Fraser kendinden emin bir şekilde cevap veriyor. "Onun erkek arkadaşı."

Harika.

"Ella?" diye soruyor Callum.

"Eh, Fraser..." Kekeliyorum, "...Lachlan'la buluşuyordu." Lachlan'ı kollarımda hafifçe kaldırıp kanıt olarak gösteriyorum.

"Çok üzgünüm dostum. İkinizin öpüştüğünü sandım." Kıkırdar ve elini göğsüne koyar.

Callum çok yakışıklı, benden iki yaş küçük, ama bazen biraz aptal ve naif. Dostum, kendimi kötü hissediyorum.

Kıskançlık. Neredeyse aldatmak. Yalan söylemek. Sanırım bugün Eden'in kapısından içeri girerken başka birinin kişiliğine bürünmüş olmalıyım.

Fraser'ın kaşları yukarı kalkar. "Erkek arkadaş mı? Hiç söylememiştin, Ella. Bana tanıştır o zaman."

Hızlıca mırıldanıyorum. "Callum, Fraser ile tanış; Fraser, Callum ile tanış."

Callum, Fraser'ın elini sıkar. "Vay canına, ne güçlü bir el sıkışın var, Fraser. Tanıştığımıza memnun oldum."

Eminim ki o sıkı el sıkışması kasıtlıydı.

"İşin gereği."

Callum'un yüzünde *bir* farkındalık belirir. "Kahretsin, sen Fraser Farmer'sın,

golfçü Fraser Farmer misin?"

"Evet." Fraser kalın göğsünün üzerinde kollarını kavuşturur ve ayaklarını açar.

"Seni tanıdım sandım. Sen bu bölgenin efsanesisin. Vay canına, Hunter King ve Fraser Farmer aynı çatı altında. Arkadaşlara anlatacağım. Hey, siz ikiniz lisede çıkmıyor muydunuz?" Callum işaret parmağını ikimizin arasında ileri geri hareket ettirir.

Oh hayır. İşte başlıyor.

"Evet, sekiz yıl, değil mi Ella?" "Beş," diye terslerim.

"Sekiz yıl oldu."

"Beş yıl oldu ve sen de biliyorsun, Fraser. Son kez gittiğinde, ilişkimiz bitmişti. Bunu sen sağladın. On sekiz yaşıyordum ve dün gibi hatırlıyorum. Resmi olarak ayrılmadan üç yıl önce bizi terk ettin. Bizi terk ettin."

"Dur, dur, dur. Sorduğum için özür dilerim." Callum avuçlarını kaldırır. Ben öfkeden köpürmüştüm. Sekiz yıl, hadi oradan. Ne komik.

Hayal görüyor.

"İyi akşamlar, Callum," Hunter, merdivenlerden yavaşça koşarak açık alana inerken onu selamladı. "Akşam yemeğini hazırlamaya başlıyorum. Kalmak ister misin?"

Tanrım, Hunter, odadaki havayı algıla.

"Üzgünüm, yapamam. Bazı tahminler yapmam ve müşterileri geri aramam gerekiyor. Kolum kadar uzun bir liste var. Bir dahaki sefere, tamam mı?"

Uff.

"Tabii," diye cevaplar Hunter. "Sen kalıyor musun, Fraser?" "Sen kalıyor musun, Ella?" Fraser bana dönerek sorar.

Sersemlemiş bir balık gibi, cevap vermeye çalışırken ağzım birkaç kez açılıp kapanır, ama Hunter benim yerime cevap verir. "Evet, Ella gece vardiyasında yardım etmek için kalacak." Hunter, önceden tahmin edilebilen gece için iç geçirir — gece beslemeleri ve bez değiştirmeler.

Neden ona söyledi ki?

Hayır, hayır, hayır, diye içimden bağıryorum, sessiz yalvarışımı duymasını umarak.

"Eh, evet. Harika olur. Sohbet etmek güzel olur," Fraser, kedi gibi sırtarak cevap verir.

Kahretsin.

"Tamam. Gitmem gerek. Sadece gelip bunu vermek istedim." Callum bana doğru yürür, eğilir ve dudaklarıma sertçe bir öpücük kondurur.

Hiçbir şey hissetmiyorum ama zorla gülümsüyorum.

Fraser'ın gözleri kısılır.

Kızmaya hakkı yok. O evli. Ne düşünüyorum ben? Aman Tanrım, az kalsın onu öpüyordum. Aslında, boş ver. *O beni* öpüyordu.

"Seni özledim, Ella. Ne zaman dışarı çıkacağız? Ya da evde mi kalacağız?" Callum umutla bana bakar.

Uyuyan güzelliğimi uyandırmamaya dikkat ederek kanepeden kalkıyorum. Onu yere indirmek istemiyorum. Aslında, o benimle Callum arasında tampon görevi görebilir. İyi plan. Onu sıkıca tutuyorum. "Seni kapıya kadar geçireyim."

Ön kapının eşiğinde dururken, bunun benim anım olduğuna karar verdim. "Bizim hakkımızda düşünüyordum, Callum."

Şüpheyle kaşlarını çatıyor. "Gerçekten üzgünüm ama..."

"Söyleme, Ella. Sanırım zaten biliyorum."

"Senden hoşlanmadığımdan değil, Callum. Sen harika birisin."

"Evet, evet, biliyorum. Altı haftadır seks yapmadık. Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Bende ne sorun var bilmiyorum. Seni seviyorum. Bu, oh, bilmiyorum."

Kendimi çok boş hissediyorum. Neden kimseye aşk hissedemiyorum? "Biliyorum."

Anlıyor mu?

"Sen meşgulsün, işin, Eden'in yokluğu, atın ve köpeklerin bakımı, yeni üçüzler... Belki de şu anda bizim için doğru zaman değil."

Hiç de öyle değil. "Sanırım öyle."

"Tamam. Ben gidiyorum. Eğlenceliydi. İşler sakinleşirse ara beni, Ella. Seni gerçekten seviyorum." Gitmeden önce yanağına nazıkçe bir öpücük konduruyor. Beyaz iş kamyonetiyle uzaklaşıp Hunter ve Eden'in özel tek bloklu garaj yolunda kaybolmasını izliyorum.

Yine başarısız bir ilişki. Bu konuda berbatım.

Ana salona geri dönerken, Hunter ve Fraser'ın mutfakta kim bilir ne hakkında hızlıca konuştuklarını duyuyorum. Muhtemelen sıkıcı golf muhabbeti. Hunter'ın yakında bir turnuvası olduğunu ve Fraser'la birlikte takım olarak oynayacaklarını biliyorum.

Fraser'ın beni izlediğini, geniş beyaz alanda bakışlarıyla beni takip ettiğini hissediyorum. Eden'in

, oturma odasının köşesindeki sessiz ve gölgeli bir alana, kardeşlerinin yanına yatırıyorum. İçgüdüsel olarak elini uzatıp Lewis'in küçük parmağını tutuyor. Lewis de Lennox'un parmağını tutuyor.

Onları hayranlıkla izliyor, gözlerimi onlardan alamıyorum. Bu küçük adamlarla bağ kurdum, onları kalbime sonsuza kadar kazıdım.

"Şarap." Fraser aniden bana bir kadeh şarap uzattı ve ben onu alırken rüya gibi anım sona erdi. "Demek bir erkek arkadaşın var?"

"Peki, karın var mı?" Soğuk sıvıyı büyük bir yudumla içiyorum.

"Touché." Biradan bir yudum alır. "Fazla uzun sürmeyecek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek çok uzun sürmeyecek?"

Hızlıca aşağıya baktığımda, evlilik yüzüğü takmadığını gördüm.

O benim hareketime sırtarak gülümser.

"Ah, şimdi daha iyi." Eden zarif adımlarla merdivenlerden iner ve bizi rahatsız eder.

Git buradan Eden, bir cevap bekliyorum. Boşanıyor mu?

"Ah, Fraser," Eden onu kollarını açarak karşılıyor. "Hunter geldiğini söyledi.

burada olduğunu söyledi. Seni görmek ne güzel. Akşam yemeğine kalacak mısın?" Fraser'ı hızlıca kucakladı.

"Kalacağım. Ama Ella'nın burada olduğumdan memnun olmadığını anlayabiliyorum." "Ben öyle demedim," diye patladım.

"Zaten üç çocuğum var, dört oldu." Eden Hunter'ı işaret eder. "Daha fazla çocuğa yerim yok. Eğer bu senin için sorun olacaksa, Ella, Fraser'ın burada olmasına alışmak zorundasın çünkü Fraser, Hunter'ın hayatının çok önemli bir parçası."

Gözlerimi devirdim. Bunu daha önce de duymuştum.

"Eden, sana küçük bir hediye getirdim. Bebekler için değil, senin için. The Sanctuary'de bir spa günü."

"Aman Tanrım. Çok nazıksın, Fraser. Teşekkür ederim." Fraser her zaman çok düşünceli ve harika hediyeler veren biriydi.

Eden oğullarına bakar. "Oğullarım nasıl? Ah, bakın, el ele tutuşmuşlar," der.

"Omne trium perfectum," üçüzlerin sloganını söylerim.

"Üçlü olan her şey mükemmeldir," diye çevirir Fraser anında. Eden ve ben ona bakarız, ama o sadece bana bakmaktadır.

"Oh, hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum, Ella."

Fraser'ı baloda son gördüğümde, morali bozuk ve kendinden emin değil gibi görünüyordu. Ama karşımda duran adam daha çok eski Fraser'a benziyor.

Ama o senin değil, Ella.

"Ne oluyor?" Eden gözlerini ikimiz arasında gidip geliyor. "Hiçbir şey," diyorum.

"Bir şey var," Fraser, gözlerini bana dikerek aynı anda cevap verdi.

Eden güldü. "Tabii. Tamam o zaman. Bunu çözmeden önce bir şeyler yemem lazım. *Açlıktan ölüyorum.* Bana yemek getir, Hunter."

"Hemen geliyor, bebeğim. O seksi kışını yemek masasına koy ve o kavgacı maymunları da yanına al." O ve Eden kıkırdarlar.

"Çok komik, Hunter." Gözlerimi deviriyorum.

Akşam yemeği boyunca, dengeli bir şekilde karşı karşıya gelen bir sürü güç hissediyorum, tanıdık olanla garip olanın karşılaşması. Garip bir şekilde, bu neredeyse normal geliyor. Açıklayamıyorum. Sanki bu bizim küçük düzenli grubumuzmuş, her zaman bunu yapıyormuşuz gibi.

Dördümüz rahatça sohbet ediyoruz, ama ne zaman başımı kaldırırsam, Fraser doğrudan bana bakıyor, gözleriyle beni koltuğuma çiviliyor. Sanki beni tatlı olarak istiyor. Aramızdaki gerginlik ve sıcaklık gülünç bir hal alıyor. Soğumak için soğuk bir duş almam lazım.

Duygularım ve dürtülerim gri kadife koltuğumda kıvranmama neden oluyor. Bu gece *yine* beni tedirgin etti.

Ve ona karısı hakkında ne demek istediğini sormak için can atıyorum. "Bir bira daha ister misin, Fraser?" diye soruyor Eden.

"Evet, lütfen. Eve taksiyle gitmem ve yarın annemin arabasını almam lazım." "Gitmen gerekmiyorsa kal, Fraser."

"Emin misin, Eden?"

"Evet, evet. Koridorun sonundaki, Ella'nın odasının yanındaki misafir kanadındaki odayı alabilirsin. Jack ve Jill banyolu oda. Orası sessizdir. Aç karnına ve gürültücü çocuklardan uzaktır, ama çocuklar geceleri oldukça usludur. Seni uyandırmazlar."

Fraser'la aynı çatı altında bir gece. *Hay aksi.*

"Tamam. Teşekkürler." Kalacağını onayladı.

Karısından uzak kalarak nasıl kalabilir? Daha önce *fazla kalmayacağını* söylemişti. Bilmem lazım.

"Anna burada değil mi?" Şarabımın son yudumunu alıp, gözlerimle cevap bekliyorum. Bu kadehten sonra içmeyeceğim. Gece vardiyam var.

"Hayır, değil." Masaya eğilerek, parmaklarını şakaklarına dayadı.

"Neden değil?"

Birbirimize bakmaktan kendimizi alamıyoruz.

"Çünkü boşanma veya evliliğin feshini talep ediyorum."

Ne? Kan, göğsümün derinliklerinde hızla atmaya başladı.

"Oh, Hunter bir şey söylemişti, Fraser. Haberine çok üzüldüm." Eden altın rengi koluna hafifçe vurdu.

O biliyor muydu?

"Evliliğin feshi mi? Kesinlikle boşanma değil mi?" Şok içinde sandalyeme yaslanıyorum.

Neden öyle söyledi? Cevap

vermez.

"Oğlun ayrılığı nasıl karşıladı?" Eden'in merakı galip geliyor. Kesinlikle bebek beyni var ya da dinlemiyor. Bir adım geri gidelim...

"Ona henüz söylemedik." Fraser boğazını temizler. "Ama o *benim* oğlum değil."

oğlum."

Eden'in nefesini tuttuğunu duydum.

Hunter'a bakıyorum. Bana kararlı bir şekilde başını sallayarak, Hunter Fraser'ın doğruyu söylediğini onaylıyor.

Şarap kadehim parmaklarımın arasından kayar ve beton zemine çarparak parçalanır.

BÖLÜM BEŞ

Fraser

Ella, camın cilalı beton zemine çarpıp parçalanırken hareketsiz kalır.

"Ooooooooooh, benim güzel yeni zemini, Ella," Eden, üçüzleri uyandırmamaya dikkat ederek, sıkı sıkı kapalı dişlerinin arasından sessizce tıslar.

Ella şokta. İnan bana, ben de öyleydim. Anna'nın oğlu Ethan'ın benim oğlum olmadığını bilmediğim için değil. Beni bu duruma sokan, etrafımdaki her şeydi.

Ama onun doğumu, evliliğimin sadece kağıt üzerinde bir isim olduğunun bir kez daha teyidi oldu.

Yine de ona baktım. Çünkü bakmak zorundaydım.

"Ella?" Eden cam yemek masasına vurur.

"Üzgünüm, Eden, bekle." Eden'a işaret parmağını kaldırdı, gözleri bana sabit. "Hemen temizlerim. Ne dedin?" Ella, mükemmel manikürlü tırnaklarını bana doğru çevirdi.

"Boşanacağım kısmı mı, yoksa oğlumun benim oğlum olmadığı kısmı mı?"

"İkisi de."

Derin bir nefes alıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben konuşmak istiyorum." Kedimsi bahar yeşili gözleri acil bir merakla parıldadı.

O muhteşem. Hiç değişmemiş. Saçlarını hafifçe açarak parlak beyaz bir ton elde etmiş, bu da onu daha elf gibi gösteriyor. Ve her zaman

kedi gibi siyah, kıvrımlı eyeliner kullanıyor ki, soluk tenine ve karıştırmak istediğim koyu kiraz kırmızısı rujuna çok yaklaşıyor.

"Neden bu kadar meraklısın? Senin bir erkek arkadaşın var, unuttun mu?"

"Hayır, yok. Bu gece kapıda ayrıldık. Ve ben kendimden bahsetmiyorum. Sana bir soru sordum."

Kapıda sadece birkaç dakika durdu, ama şükürler olsun ki o aptal hayatından çıktı. *O benim.*

"Ella," Eden nefes nefese. "Bir tane daha mı? Öylece mi?" Demek bu sık sık oluyor.

"Lanet olası acımasız," diye mırıldanır Hunter. Gözümün ucuyla Hunter'ın başını geriye eğip son bira yudumunu içtiğini izlerim.

"Öyle 'öyle' olmadı. Altı haftadır seks yapmadık. Senin ve Hunter'ın sahip olduğu sihir, kıvılcım, her neyse, bizde yok."

O ve benim aramda olan şey
bu. Olan mı?

Var mı?

Kim bilir, ama benim hatırladığım ve şu anda hissettiğim şey bu.

"Orada yoktu. Haftalardır böyle," diyor kendini savunarak.

"Ya da *gelmiyordu*, duruma göre," diye alay ediyorum. Hunter kıkırdıyor.

"Oh, çocukluk yapma. Neyse, neden sana bunu söyledim bilmiyorum. Konu ben değilim." Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Hadi temizleyelim," der Hunter, Eden'a başını mutfığa doğru eğerek, hadi buradan gidelim der gibi. "Camları ben toplarım. Sen tabakları kenara bırak. Sonra dinlen, bebeğim."

"Eh, tamam. Hadi." Eden ve Hunter etrafımızda koşturup temizlik yaparlar. Sonra kendilerini dışarıdaki terasa atarlar.

Ella ve ben yerimizde oturuyoruz. Bu akşam katılacağımı bilmediğim bir bakışma yarışmasına girmişim gibi hissediyorum. Ama bu bana onu içime çekme, her kıvrımını, eğimini ve kenarını tekrar ezberleme fırsatı veriyor.

Masadan atlayıp onun tatlı dudaklarını dudaklarıma yapıştırma dürtüsü, kendime hakim olma gücümü alevlendiriyor.

Bu konuşmaya hazır değilim. Henüz.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Ellerimi yüzümden aşağıya doğru çekiyorum, şu anki durumumla ilgili düşünceler beni sıkı bir palto gibi sarıyor. Ella

tüm *bunlar* ortaya çıktığında benden nefret edecek ve ailemin ve arkadaşlarımdan da benim hakkımda ne düşüneceklerinden korkuyorum. "Ancak Hunter ile konuşmam gerekiyor."

Yanlış bir şey söylemeden ya da fazla detaya girmeden, sandalyemi geriye itip kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve masadan kalkıyorum.

Ella hızla ayağa kalkar, zarif vücuduyla masanın benim tarafına doğru yürür, güzel yüzünde kararlı bir ifade vardır, saçları hareket ederken dalgalanır.

"Yani, on ay önce bana hala beni sevdiğini söylediğin, artık karınla birlikte olmadığın, annenin hasta olduğu ya da benden uzak durmak zorunda kaldığın hakkında konuşmayacağız, öyle mi? Ve iptal etmekle ne demek istedin? Bunların hiçbirini konuşmak istemiyor musun?" Ağzı sertleşir. "Çünkü açıklaman gereken çok şey var gibi görünüyor. Sosyal medya hesaplarında her yere yapıştırdığın çocuğun senin olmadığıyla başlayabilirsin. Hemen. Bilmek istiyorum."

Sosyal medya hesaplarımı kontrol ediyor.

Ona doğru dikkatlice yaklaşıyorum, parmaklarını parmaklarımdan arasına geçiriyorum, çekilmeyeceğine dair umut veriyorum. Aramızdaki anlık çekim beni ona yaklaştırıyor. Ona her zaman dokunmak istiyorum. Bu, bedenimin arzuladığı bir ihtiyaç.

Eğilip kulağına fısıldadım, "Yapamam Ella. İstiyorum ama yapamam."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hazır değilim. Her şey berbat bir hal aldı.

Onun rahatlatıcı ve sarmalayan sıcak kokusunu içime çekerken burnumu çenesine sürtüyorum, sonra gözlerimi ağzına odaklıyorum. Chianti şarabının kapladığı alt dudaklarını dişleriyle ısıyor, sonra nefes alıyor. Yoğun, derin nefesler göğsünü şişiriyor. Beni istiyor.

"Lütfen bunu bil. Anna *ile birlikte* değilim. Hiçbir zaman olmadım." "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı, başını sallayarak.

"Şu anda söyleyemem."

Gözleri yukarı kayar, arzumu derinlemesine deler.

"Peki. Sen bilirsin." Elini elimden çekiyor. İçimden ona bana tutunması için yalvarıyorum. Ona ihtiyacım var. Başka kimsem yok.

Bunun üzerine, o küstah, güzel kıcını merdivenlere doğru sallayarak çıkar. Büyülenmiş bir şekilde, ince, aerodinamik kalçalarının bir yandan diğer yana sallanışını, yüksek bel, ıslak görünümlü, siyah, daracık pantolonun içindeki seksi kıcını izlerim. Bu görüntüyü daha sonra spank bankıma saklayacağım.

"Hey, gitmeden önce sana bir şey sorabilir miyim, Eden?"

"Tabii. Ne oldu?"

"Fraser'ın karısından boşandığını neden bana söylemedin?"

"Çocuklar ve misafirler yüzünden çok meşguldüm, gerçekten unuttum. Oğlunu bilmiyordum ama. Ya da oğlu değil. İtirafına çok şaşırdım. Biraz çılgınca geldi. Boşanmak istediğini söyledi. Ne demek istedi?"

"Garip, değil mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Biz ayrıldığımızdan beri Anna'yla birlikte. Belki de öncesinden beri."

Hiç mantıklı gelmiyor.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Fraser hiç aldatacak birine benzemiyordu, Ella.

Lise boyunca sana deli gibi aşıktı."

Evet, ama sonra beni unuttu ve şimdiye kadar söylediği hiçbir şey mantıklı değil.

Omuzlarımı silkiyorum.

"Boş ver. Saat geç oldu Eden. Yatağına dön. Sabah burada olmayacağım, ahırlara gidiyorum, unuttun mu?"

"Ah evet, bu gece ve diğer tüm geceler için teşekkürler. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Ama haftaya görüşürüz, değil mi? Bir şekilde idare ederiz. Çık dışarı, hafta sonu eğlenmene bak." Bolca esniyor ve hiç özür dilemiyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi yatmaya geri dön. İyi geceler." Onu uzaklaştırıyorum.

Yine rüya gibi çocukları izlemeye devam ediyorum, odada sadece ara sıra küçük ağızlarının emme sesleri yankılanıyor.

Bu görev tüm enerjinizi tüketse de, gecenin sessizliğinden daha meditatif bir şey yoktur.

Sırtımı ve boynumu gerip, bir yandan diğer yana yuvarlanıyorum. Biberonla beslemek omuzları çok yoruyor. Eden hamileyken okuduğum tüm hamilelik kitapları vajina, rahim ağzı ve pelvik tabanlardan bahsediyordu. Hiçbiri üçüzlere biberonla beslemenin sırt ve kol ağrılarından bahsetmiyordu.

Dikkatimi tekrar çocuklara veriyorum. Neredeyse bitti.

Biberonlarını çıkararak önce Lennox'u kucağıma alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Gaz çıkarma zamanı. İleri geri sallanarak küçük sırtını ovuyorum ve o da boynuma sokuluyor. Ne kadar güzel bir his, pamuk şeker ve tatlı süt kokuyor.

Lachlan ağlıyor, bu hiç ona göre değil. Eden ve Hunter'ın oğulları olağanüstü sabırlı. Sanki biliyorlarmış gibi birbirlerini bekliyorlar. Çılgık atan ya da ağlayan bebekler de değil. Hunter ve Eden'in ilişkilerinin yumuşak doğası, DNA'larına işlenmiş olmalı.

Eğiliyorum. "Hey, hey, ufaklık. Ella teyze iki dakikaya gelir. Söz veriyorum."

"Uyuyamadım." Fraser, gri eşofmanıya bebek odasına girerken beni korkutuyor. Gömleksiz. Ona karşı olan kızgınlığım anında yok oluyor. "Yardım ister misin?" diye soruyor.

Aman Tanrım. Ne kadar da dolgunlaşmış.

Adrenalin kanıma karışır ve şaşkın bir öksürük çıkar.

"Eh, sen yapabilirsin, evet. Rüzgarı nasıl yapacağını biliyor musun?" Gözlerim onun milyonlarca karın kaslarına takılır. Bakamıyorum.

"Biliyorum Ella. Daha önce yaptım."

Tabii ki daha önce yapmıştır.

Fraser Ethan'ın babası değilse, kim acaba?

"Ve benim yüzüm burada." Dalgalı karnını eliyle okşadıktan sonra, eğlenen yüzünü işaret etti.

Vücudumu sallayarak kendime gelmeye çalışıyorum. *Odaklan, Ella. Bebeği beslemeye ve gazını çıkarmaya geri dön.*

Fraser'ı izlerken, Lachlan'ı atletik kollarıyla kaldırırken onu nazikçe eğip tutuyor. "Hadi, ufaklık. Ağabeyini yenelim. Ne kadar yüksek sesle geçirebileceğini görelim."

Onu bebekle izlerken gülümsemeden edemiyorum.

Sessizce birlikte sallanıp okşuyoruz.

Fraser, Lachlan'ın yırtık pırtık vücuduna sarılmış, o küçük ruhu büyük, güçlü kollarına sarmalarken çok seksi görünüyor. Cinsel organım sertleşiyor. Çok sert. Bronz teni de olağanüstü, karnındaki tüm kasları ortaya çıkıyor. O güzel karın kasları. Vay canına. Bir sanat galerisinde sergilenmeli.

İnliyorum.

"İyi misin, Ella?"

Alt dudağımı ısırarak, bacaklarımın arasında yayılan sıcaklığı gizlemeye çalışıyorum. Güneşin öptüğü tenini yaladığımı, dilimi her bir kasın içine daldırdığımı, kavanozdan bal yalarmış gibi hayal ediyorum.

Cinsel organım zonkluyor.

Tanrım, merhamet et.

Kendimi zorla uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama gözlerim, kraliçenin muhafızları gibi onun vücuduna sabitlenmiş durumda.

Lennox geçirerek dikkatimi dağıtır, sonra şiddetle kusmaya başlar ve kusmuğu tişörtümün arkasına, boynuma ve şortuma sıçrar. "Oh, teşekkürler Lennox."

Fraser, sırtışını gizlemek için Lachlan'ın tüylü kafasına yumuşak bir öpücük kondurur. Gözlerime muhteşem görünüyor ve hareketleri çok seksi. Büyük, atletik, bronz tenli bir adamın minik bir bebeği kucaklaması ne kadar da seksi?

Kahretsin, bu çok seksi.

Pelvisimde bir sızı hissediyorum. Sanırım yumurtalıklarım süpersonik hızda çalışmaya başladı.

Lachlan yüksek sesle geçirir. "Aferin oğlum," diye övüyor Fraser.

Fraser otomatik olarak biberonu kaldırır ve Lachlan'a son mamayı vermeye başlar.

"Hadi. Yürüyerek besleyelim. Duş almalısın. Onları senin odanda besleyeceğim." Fraser bebek odasının kapısından geri çıkar.

Yatak odama giriyoruz ve Lennox'u iki yastığın arasına yerleştirip onu destekliyorum, sonra Fraser'a biberonu veriyorum. Parmaklarımız birbirine değdiğinde, ayaklarımızın altındaki halının statik elektriği aramızda bir elektrik kıvılcımı oluşturuyor ve beni sıçratıyor. Aramızdaki elektrik hissedilebilir. Fraser her hareketimi takip ediyor.

"Git üstünü değiştir Bella."

Sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi hissediyorum. Bu rutin. Keyifli ve tanıdık, hayatımızın nasıl olabileceğine dair kısa bir fikir veriyor.

Ama bu senin hayatın değil, Ella. Saçmalama. O senin değil, bu bebekler de senin değil.

"Hemen gelirim."

Duş alıyorum, geri dönmek istemiyorum. Gecem tamamen altüst olmuş ve Fraser kafamı allak bullak etmiş.

Elimdeki tek temiz ve uygun gecelik olan yarın giyeceğim iç çamaşırlarını giyiyorum. Ya bu ya da binici pantolonu ve polo yaka tişört. Siyah dantelli sütyenimi ve ona uyan dantelli Brezilya tanga külotumu giyiyorum. Fazladan giysi getirmemek benim için çok tipik bir davranış. Keten rengi saçlarımı dağınık bir topuz yapıp odaya geri döndüğümde, iki minik sevgilimi, ikisi de derin uykuda,

Fraser'ın yanında uyuyorlar. Fraser, şişkin kaslı kollarını başının arkasına atmış, yatakta rahatça uzanmış. Bu görüntüyü daha sonra için saklıyorum.

"Sende sihirli dokunuş var," diye

övüyorum. Birçok yönden.

Bu kadar zaman geçmesine rağmen ona karşı hissettiklerim delice.

Fraser vücudumu süzerken, beynim bir anlığına kısa devre yapar. Onun bakışlarının her yerimde sertçe ısırdığını hissederken, haliya çivilenmiş gibi kalırım. Sonra göğsünün derinliklerinden düşük bir inilti çıkar.

Aramızda statik enerji dalgalanıyor, yeni bir seviyeye

çıkıyor. Taze havaya ihtiyaç duyuyormuş gibi yutkunuyor.

Birkaç dayanılmaz nefes geçtikten sonra, yavaşça hayal dünyamızdan çıkıyor. "Son şişeyi çabuk bitirmişler. Nefes nefese kalmışlar. İkisini de değiştirdim, şimdi nereye koyacağımı bilmem lazım."

O çok mükemmel. Sanırım düşündüğümde daha uzun süre gitmişim.

"Bu işte iyisin. Lennox'u al," diye fısıldayarak Lachlan'ı kollarımın arasına aldım. "Beni takip et."

Uzun, beyaz ve cam balkonlu koridordan birlikte evin doğu kanadına doğru ilerliyoruz.

"Güzel popo."

Evet, kığım herkesin görmesi için ortada duruyor. "Yüzlerce kez gördün Fraser."

"Mmm, uzun zamandır görmedim. Harika, bebeğim."

"Şşş," diye fısıldayarak azarladım. "Burası Eden ve Hunter'ın odası."

Parmak uçlarında içeri girip, çocukları beyaz ahşap beşiklerine yatırıyoruz, sonra kalın gri halı kaplı zeminde parmak uçlarında geri çıkıyoruz, büyük yataklarında birbirlerine sevgiyle sarılmış güzel kız kardeşim ve kocasını rahatsız etmemek için dikkatli davranıyoruz.

Eden'in yerleşmiş olduğunu görmek beni çok mutlu ediyor. Ağzımdan otomatik olarak bir gülümseme kopuyor.

Koridordan yatak odamın kapısına doğru ilerlerken fısıldarım, "İyi geceler, Fraser. Teşekkürler." O da hemen arkamdan gelir. "Nereye gidiyorsun?"

"Buradan." Diye işaret eder. "Jack ve Jill banyosundan geçip yatak odama."

Banyomuzu paylaştığımızı unutmuşum. Aslında onun da benimle yatakta olmasını istedim.

Dur. Dur. Dur.

"İyi geceler, Bella."

Fraser banyo kapısını kapatmadan önce, ince omzumun üzerinden onun güzel vücuduna gizlice bir bakış attım.

O benim olsaydı, bu manzaradan asla bıkmazdım. Her gün onu gözlerimle sikerek o anda orgazm olurdum. Şu anda orgazm olmak üzereyim.

İnleyerek, keşke bu gece burada kalmasaydı diyorum.

Döndükçe, saatin bir, iki, sonra üç olduğunu görüyorum. Bu devasa lüks yatak ne zaman bu kadar rahatsız hale geldi? Sinirlenerek vazgeçiyorum. Uykuya dalmamı sağlayacak tek şeyin ne olduğunu biliyorum. İnternet pornosu. Rahatlamam ve stres atmam lazım. Uyku maskemin üstünü kaldırıp telefonumu alıyorum ve uzun süre ekranı kaydırıyorum.

Hayır. Bu gece işe yaramayacak. Telefonumu yüzüstü olarak komodinin üzerine atıyorum ve kendi kendime söyleniyorum.

İşe yarayacağı kesin olan tek şeyi biliyorum. Yıllardır gittiğim kafamın içindeki yere gidiyorum, ancak bu gece yeni bir görüntü var. O, benim yatağında. Tüm kasları, karın kasları ve bronz teni.

Uyku maskesini tekrar gözlerimin üzerine indiriyorum. Eden'in bu bembeyaz evinde buna ihtiyacım var, çünkü ben sabahları hiç uyanık biri *değilim*.

Yatağın kenarına kayarak battaniyenin altına rahatça giriyorum, sonra dantelli iç çamaşırımı çıkarıyorum ve parmak uçlarımla tembelce cildimi okşuyorum.

Boynumda parıldayan dokunuşların izini bırakıyorum.

Aşağı doğru kayarken, ellerini meme uçlarımla üzerinde hayal ediyorum, parmak uçlarımla cildimi okşuyorum. Fraser'ın büyük ellerinin göğüslerimi okşadığını hayal ederek, meme ucumu sıkıp parmaklarımla arasında sertçe yuvarlıyorum.

Onları her yere nazikçe kaydırarak, kalçalarımın üzerinden, istediğim yere yaklaşarak, iç uyluklarımı okşayarak, merkezime doğru ilerliyorum.

Arzularımın hükümdarı olarak parmağımı klitorisime götürüyorum, yumuşakça yukarı aşağı ovuyorum. Cildim beklentiyle karıncalanıyor. Yumuşak kıvrımlarımda kıvılcıklar dans ederken gerginlik artıyor. Güneye dalarak, cinsel organımdan klitorisimin tepesine kadar nazikçe okşuyorum, her ovuşta hızımı artırarak, hassas tomurcuğumu heyecanıyla kaplıyorum.

Boğazımın derinliklerinden derin bir inilti çıkar, onun yumuşak dudaklarının boynumda olduğunu hayal ederken, kaslı vücudu benimkini sararken, beni domine ederken.

Daha sert ovuştururken, hassas tomurcuğum zonkluyor. Elektriksel karıncalanmalar yükseliyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Parmağımı amımın derinliklerine daldırırken, Fraser'ın içimde olduğunu hayal ediyorum.

Fraser'ın beni parmaklamasını hayal ederken, çelik mavisi gözleri gözlerimin arkasında belirir. Bir parmak daha eklerim ve şişmiş klitorisimi başparmağımla okşayarak, etrafında daireler çizerek, tekrar tekrar okşarım.

Bacaklarımı genişçe açıp daha fazla baskı uyguluyorum, kontrolümü kaybederken inlemelerimi bastırıyorum.

Gerginlik bacaklarımın arasında yükselirken göğsüm hızla inip kalkıyor.

Yorganım hızla çekilirken üzerime soğuk bir hava esiyor.

Ne oluyor? Hızla uzanıp uyku maskemizi çıkarıyorum.

"Çıkarma ve durma, Ella," diye emredici bir sesle Fraser der. Bu olamaz. Rüya mı görüyorum?

Tereddüt ediyorum.

"Tamam. Bırak." Kararlılıkla dolu boğuk sesi, onun bir fantezimin ürünü olup olmadığını düşünürken beni kıvrandırıyor.

Fraser, sıcak, büyük elini benimkinin üzerine koyarak, gerçekten benim odamda *olduğunu* ve aramızdaki ateşi körüklediğini onaylıyor. Dokunduğumuzda, ateşler yükseliyor ve onun dokunuşuna acıyla yanıyorum. Elimi kaldırıyor, sonra kaplı parmaklarımı ağzına çekip emdiğini hissediyorum. "Şeker gibi tatlı," parmaklarımın etrafında mırıldanıyor.

Kahretsin, onun bu kadar edepsiz olmasını seviyorum.

Elimi yönlendirerek, onu tekrar aşağıya, çıplak, ıslak kıvrımlarımın üzerine götürüyor. Dün ağda randevum olduğu için gökyüzüne şükrediyorum. Elimi ileri geri, yavaşça, nazikçe, şefkatle hareket ettiriyor, tam olarak neyi sevdiğimi biliyor.

Parmaklarımız klitorisimde dans ediyor. Sonra fantezilerim gerçek oluyor, kalın parmakları aşağıya doğru iniyor, girişimi daireler çizerek sıcak içime derinlemesine giriyor ve ben ecstasy içinde inliyorum.

"Siktir. Çok ıslaksın." Sıcak nefesi kulağıma serpilmeden önce, diğer elini boynumun arkasına kaydırıldığını hissediyorum, yüzümü onun muhteşem yüzünün olduğu yere doğru çeviriyor.

Onu yakınımda hissediyorum, şakağını benimkine yaslamış. "Kimi düşünüyordun, Ella?" diye soruyor boğuk bir sesle. Yalan söyleyemem.

"Seni," diyorum nefes nefese.

Onun parmağı beni çaresizce becerirken, sinirlerimi bilerek ovuşturuyorum. Bir parmak daha eklediğini hissediyorum. Sırtım yataktan kalkarken tıslıyorum.

"Bırak kendini. Benim için gel, Ella."

Fraser bana daha fazlasını verirken orgazmum hızlanıyor, içimdeki sihirli noktaya ulaşıyor. İçeri, dışarı, tekrar tekrar.

"Adımı söyle; onlara kime ait olduğunu söyle, Ella."

Kaslarım kasılır. Artık kontrolüm kalmaz ve şiddetle boşalırım, vücudum zevkten titrer ve uğuldar.

Fraser, dolgun dudaklarıyla ağzımı kapatıyor, emrettiği gibi onun adını haykırırken ecstasy'den gelen inlemelerimi yutuyor.

Dilini ağzıma daldırdığında, uzun zamandır ilk öpücüğümüz çılgınca olurken, arzu kıvılcımları vücudumda patlar. Nefes nefese, dil ve dişlerimizi çarpıştırarak birbirimize sertçe saldırırız. Dikkatsizce nefes alırken inlemeler kaçar.

Yüzünü avuçlarım. Onu istiyorum. Şimdi. Bana verdiği onca acıdan sonra onu istemem çok yanlış. Ama ona *ihtiyacım var*.

Aklımı okuyan o, bacaklarımın arasında yatağın çöktüğünü hissediyorum.

Karanlıkta, onunla birlikte, bu, uzun zamandır hayalini kurduğum her şey.

Onu hissetmek istiyorum, keşif macerasına çıkmak için ellerimi aşağıya doğru hareket ettiriyorum. Güneye doğru ilerlerken sert kaslarının tüylerini diken diken ettiğini hissediyorum, ellerimi onun her bir lezzetli yerinin üzerinde gezdiriyorum, karın kaslarını bir santim bile kaçırmadan. O, yıllar öncesine kıyasla kaslı ve iri. Vücudu çılgınca, artık bir çocuk değil, bir erkek, sarhoş edici, iri yarı bir tanrı.

Elimi daha aşağıya doğru hareket ettirirken, aciliyetim beni ele geçiriyor. Karanlıkta uzanıyorum ve belden aşağısının çıplak olduğunu keşfediyorum. *Beni* istiyor.

Sert penisini avucumun içine alıyorum ve ıslak penisini pürüzsüz avucumun içinde kaydırıyorum. Kalın ve uzun. Bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyorum.

Dokunuşuma tısladı.

Onu yukarı aşağı okşarken, öpmeyi bırakır, yapamaz, ağzı benim ağzıma yapışık kalır. Kontrolünü kaybediyor. Hazır. O da bunu istiyor, ben de Ben de istiyorum. Çok uzun bekledim ve daha fazla beklemek istemiyorum. İnce bacaklarımla belini sarar ve onu kalçalarımın doğru çekerim. Onu ıslak merkezime doğru yönlendirirken, vücudumu kontrolsüz arzular ele geçirir ve niyetimi ona belli ederim.

"Prezervatif?" diye mırıldanıyor.

"Doğum kontrol iğnesi oluyorum. Temizim. Her zaman prezervatif kullan. Sadece seninle ten tene temas ettim." Cümle kurmakta zorlanıyorum.

"Ah, lanet olsun. Ben de temizim. Sadece seninle çıplak kaldım," diye nefes nefese söylüyor. "Geçen hafta test yaptırdım."

Fraser, tek bir muhteşem sert itişle kolaylıkla içime giriyor, beni dolduruyor, muhteşem bir şekilde genişletiyor. Onun ağlayan penisi ve benim ıslak, ipeksi merkezim arasında birbirimize boğuluyoruz, sert, ağzı açık öpücükler arasında nefes nefese kalıyoruz.

Her hareketiyle vücudum canlanıyor. Vücudumu biyoluminesan bir ateşböceği gibi aydınlatıyor.

Birbirimize tırmanarak ve inleyerek, o öfkeyle ileri geri sallanıp, içeri girip çıkarken, içinde biriken vahşi bir hayal kırıklığı oluşuyor ve bu, benim hayatımda eksik olan her şey.

Ellerimizi nereye koyacağımızı bilmeden, karanlıkta birbirimizi dokunmaya, incelemeye, aramaya devam ediyoruz.

Onun heykel gibi kıcını kavıyorum, kalın sikini içime sertçe sokuyorum, derine.

"Ah, Ella," diye nefes nefese söylüyor. Elini acı verici bir şekilde kalçalarımın gömüyor. Her bir dünyayı sarsan itişinde kendini daha derine sokarken bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum.

Zifiri karanlıkta, elimi uzatıp başının arkasını çekiyorum, onu tamamen istiyorum, yüzünü yüzüme bastırıyorum. Nefes nefese, birbirimize karşı hırıltıyla nefes alıyoruz, ağızlarımız açık, ben boğazına bağırarak bana daha önce hiç yapmadığı gibi sikmesini istiyorum.

Tırmalayarak, etobur gibi, ateşli bir vahşi hayvan gibi pençeleyerek onu arzuluyorum.

Terle kaplı sağlam vücuduna tutunuyorum, onu bırakmak istemiyorum. O benim tek arzum. Bu ham ve şehvetli ve ben azgın bir barbar kadar vahşiyim.

Uzun zamandır hissetmediğim duyular sonunda doruğa ulaşırken vücudum titriyor. Ama hiç böyle hissetmemiştim; bu yeni, heyecan verici, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Yaklaşan orgazmlarımız alev almaya hazırlanırken, o beni iki kat daha hızlı sikiyor. Fraser beni çılgın bir hızla yatağa vuruyor. Devasa yatak duvara çarpıyor. Kendimi çok dengesiz hissediyorum, patlamanın eşiğindeyim. Aceleyle bacaklarımı indiriyorum, topuklarımı yatağa gömüyorum, kalçalarımı ona doğru itiyorum, daha derine girmesine izin veriyorum, beni acilen kendine çekiyor. Vücudum titremeye başlarken, omurgamdan, amımdan ve uyluklarımdan hisler yayılıyor, artarak büyüyor, artık dayanamayacak hale gelene kadar.

Boşalmamız lazım. Hemen.

Bir kez daha birbirimize
bağlanmamız için. Ve
yapıyoruz.
Aynı anda patlıyoruz.
İçim yanıyor.
O, orgazmım boyunca beni sikiyor.
Utanmadan ağzına boşalırken, gözlerimin arkasında kıvılcımlar dans
ederken inler ve nefes nefese kalırım.
"Seni seviyorum" sözleri Fraser'ın göğsünden patlar, ama ben cevap
veremedim beni ağzıyla susturur, çünkü onu gerçekten seviyorum.
Bunca zaman geçmesine
rağmen. O benim
kalbimin sahibi.
Ve hala beni seviyor.
Nefes nefese, sıkı sıkı sarılmış, titreyerek ve sarsılarak, o yavaşça ileri geri
kayarken, tamamen durana kadar, yavaşça yüksekte aşağı iniyoruz.
Kendimi çok mutlu ve rahatlamış hissediyorum. O boynum ve omuzlarıma
nazik öpücükler kondururken, sıcak ve yapışkan tenimde küçük ecstasi
kabarçıkları dans ediyor ve ben altın sıvı gibi onun içinde eriyorum.
Kimse bana onun gibi hissettiremez.
İçimdeki uykuda olan canavarı uyandırdı.
Beni sonsuza kadar mahvetti.
Yine.

Fraser

Kalbim göğsümde durmadan atıyor. Bu kadar çabuk tekrar bu şekilde bir
bağ kuracağımızı hiç hayal etmemiştim. Onun bana tekrar güveneceğini hiç
inanmamıştım.

Onunla seks hiç böyle olmamıştı. Önceden de inanılmazdı, ama bu
tamamen farklı bir seviyeydi. O ateşli bir kadın ve tüm bu yıllar boyunca
hayalini kurduğum tek şey.

Ella'yı istiyorum. Onu bir daha asla bırakmayacağım.

Ona kendimi verirken onu sevdiğimi söyledim. Umarım kaçmaz ve bana
inanır, çünkü ben ona inanıyorum ve o sonsuza kadar benim.

İşaret parmağımı uyku maskesinin altına kaydırıp, onun bomba gibi sarı saçlarını ortaya çıkardım. Kollarımın üzerine yaslanarak geri çekildim ve karanlık odada onun parlak gözlerini aradım. Ben buraya aidim.

Neden her şeyi mahvettim ki?

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

Kafasını boynuma gömdü ve ben onun saçlarının bir tutamını oynadım. Ella ya utangaç davranıyor ya da az önce yaptığımız şeyden hemen pişman oldu.

Kahretsin.

Onu tekrar kaybetme düşüncesi ile biraz panik ve şüphe duyuyorum. Bu benim için çok fazla olur. Hayatta kalamam, ama her şeyi öğrendiğinde benim yanımda kalacağından emin değilim. Yaptığım şeyi affedilemez bulabilir.

"Hey, bebeğim, iyi misin?" diye soruyorum.

Güvenli yerinden çıkıp başını kaldırıyor. Sıcak gülümsemesinin gölgesi beliriyor, sonra beni o kadar şefkatle öpüyor ki kalbim sakinleşiyor.

Yataktan kalkıp elini tutarak onu banyoya götürüyorum. Tamamen sessizlik içinde birbirimizi nazikçe yıkayarak geçmiş silip atıyoruz.

Sağ kalçamın alt kısmında ve kasık bölgemde dövmeyle yazılmış ismini görünce duraksıyor ve nefesini tutuyor. Beni ve onu temsil eden isminin harflerinden sarkan iki iç içe geçmiş tüyü nazikçe okşuyor, altında Metallica'nın şarkımızın adı yazıyor: "Nothing Else Matters."

Bu şarkıyı defalarca dinlemiş, sevişirken dinlemiş ve ben taşındığımda sık sık telefonda bana söylemişti. Bu şarkı, dünyanın neresinde olursak olalım, birbirimizden ne kadar uzak olursak olalım, bunun önemi olmadığını, çünkü ikimizin de birbirimiz için ne kadar önemli olduğunu bildiğimizi hatırlatıyordu.

"Her zaman sen oldun," diyorum ona.

Gözlerimiz birleşirken, o parmak uçlarıyla damgalı tenimi okşamaya devam ediyor, sonra beni tutkuyla öpüyor.

Yavaşça, acele etmeden öpüşüyoruz, birbirimizi hatırlıyoruz, çaresizliğimiz artık yok.

Duş aldıktan sonra birlikte yatağa geri dönüyoruz. Yorgunluk üstümüze çöküyor ve ikimiz de tatmin ve zevk dolu kozamızda uykuya dalıyoruz. Bir kez daha birbirimizin kollarında güvende, onu bırakmak istemediğim için sıkıca sarılıyorum.

Ama sabah uyandığımda, o gitmiş.

ALTINCI BÖLÜM

Fraser

"Günaydın," Hunter, evindeki çalışma odasındaki siyah deri koltuklardan birine otururken beni selamlıyor.

"Günaydın."

"İyi misin dostum?"

"Daha iyi günler, aylar ve yıllar geçirdim."

"Hey, Lisa ve ben seni desteklemek için elimizden geleni yapacağız. Zaten başladık bile. Avukatın davanın çok iyi gittiğini söylüyor. Sen buna odaklanmalısın. Clark Johnson Kaliforniya'nın en iyi avukatı ve Lisa da olağanüstü bir spor menajeri. Biz senin yanındayız Fraser."

Koltuğuma yaslanıp tavandan yere kadar uzanan pencereden dışarı baktım.

Neden Hunter gibi olamadım da kariyerimin bu kadar erken bir aşamasında bu kadar batırdım? O zaman şu anda içinde bulunduğum bu kabus gibi hayatın içinde olmazdım.

"Nate Miller yıllardır bunu hak ediyordu, Fraser. Şimdi o pisliği hak ettiği cezayı verme zamanı. Hayatını geri almanın zamanı. O bir pislik. Sana yaptıklarının intikamını almalıyız. Onu kesip, sana yem yapmalıyız."

Haklı ama ben çok korkuyorum.

Nate, menajerim ve aynı zamanda kayınpederim, acımasız bir spor menajeri ve iş adamı. Tabii ona öyle denebilirse. O, entrikacı, aldatıcı, yozlaşmış, pis bir menajer.

Kendini safkan bir aile ve iş adamı olarak görüyor. Ama öyle değil.

Kaliforniya'nın çoğu ona ait.

Düzinelerce zavallı sporcu. Ve ben.

"Her şeyi kaybedeceğim."

"Olmaz," diye onaylar Hunter. "Lisa, Clark ve ben, bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Onun ciddi olduğunu biliyorum. Ama bunlar sadece sözler. Gerçek değil. Davayı başlattığımızda ne olacağını aslında bilmiyoruz.

Ancak benim korkum tamamen gerçek. Düşüncelerime sızıyor ve her saat vücudumda hissediyorum. Bazen hiç beklemediğim anlarda beni vuruyor, bazen de yavaşça ciğerlerime dolup nefes alamayana kadar sıkıştırıyor.

Bu, düşündüğümde daha zor. Söylemek ve yapmak arasında dünyalar var ve durumumun vahameti, gece yarısı soğuk terler içinde uyanmama neden oluyor. Nate ile olan sözleşmeden çıkmam lazım, yoksa sinir krizi geçireceğim.

Burada, muhteşem memleketim Castlevue Cove'da düzenlenen son Şampiyona Kupası turnuvasında kırılma noktasına gelmişim.

Ella'yı tekrar görünce hayatımı geri istedim. Onunla birlikte. Zayıf bir anımda, Kazananlar Balosu'nda ona kalbimi döktüm, onu sevdiğimi söyledim, ama hayatımda gerçekte neler olduğunu anlatamadım. Ayrıca, bu konuda konuşmamak için bir anlaşma imzalamıştım, ama artık her şeyden bıkmıştım.

Çaresizlik beni geçen yıl Hunter'a açılmaya itti, hikayemi anlattım, her şeyi açıkladım. O da hemen bana her şeye son vermem için yardım etmeyi teklif etti. Hazırdım. Başlamak için sabırsızlanıyordum. Ama işin eylem kısmı? Yavaş ama emin adımlarla ruhumu öldürüyor ve ciddi şüphelerim var. Acıyan kalbim ve akıl sağlığım buna dayanamıyor.

İki ana hedefim, Ella'yı geri kazanmak ve Anna ile Ethan'ı babasının sahibi olmadığı yeni bir eve taşınmak. Üçüncü hedefim ise hayatıma bir tür normallik geri kazandırmak. Tekrar *normal* bir hayat, mutlu olabileceğim bir hayat istiyorum. Çok uzun zamandır mutluluk ya da tatmin hissetmedim. O hissin nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Dördüncü olarak, annem ve babamın yaşayacak bir yeri olmasını sağlamak.

Ama önceliğim Ella, benim dayanağım. Her şeyi mahvedene kadar hep öyleydi.

Ne aptal bir pisliğim.

Vücudumdaki gerginlik artarken boynumu gergin bir şekilde çektim. Haftalardır bu gerginlik artıyor. Spor salonuna gitmem lazım. Biraz stres atıp esnemem, adrenalin pompalamam lazım. Yumruk torbasına birikmiş tüm öfkemi boşaltmam lazım. Sonra enerji depolayıp bugün Ella'yı bulmam lazım.

"Gitmeden önce spor salonunu kullanabilir miyim?"

"Tabii ki. Eden'in annesi ve babası çocuklara yardım etmek için gelmişse ben de gelirim."

"Burada mutlusun, değil mi? Yerleşmiş, Eden'a aşık?"

O, evet, tabii ki gülümsüyor. "O küçük kız benim dünyamı sallıyor. Bana verdiği o güzel çocukları gördün mü? Adamım, sadece gülüşüyle beni avucunun içine aldı." Pencereden Cove'a doğru bakıyor. "Burası büyümlü bir yer. O da öyle."

Hunter her şeye sahip. Eğer kafam düzgün olsaydı, benim de sahip olabileceğim şeyler.

Memleketim Castlevew Cove büyümlü bir yer. Onun ne demek istediğini anlıyorum. Tarihi kasabamız küçük olabilir, ama eski günlerden kalma, hayattan alınmış hikayelerle dolu. Çocukken saatlerce Cove'un üzerinde yükselen kalede oynardım. Her şeyi izliyordu. Dokuz golf sahasından plajlara, iskeleye ve kasabanın dört bir yanına dağılmış antik taş kalıntılara kadar her şeyi görüyor ve duyuyordu.

Bu yerin en sevdiğim yanı, sahip olduğu golf tarihi. Golfün doğduğu yer. Kariyerimin başladığı yer. Şanslıyım ki golf benim kanımda var ve bu konuda gerçekten iyiyim. Okuldan sonra yüzlerce akşamımı burada oynayarak, antrenman yaparak ve koçluk alarak geçirdim. O zaman bursu kazandığım için çok şanslıydım, ancak şu anda içinde bulunduğum durumun bir kısmı Amerika'ya taşınmamdan da kaynaklanıyor. Nate ile orada tanıştım.

Küçükken Ella her zaman okuldan sonra antrenmanlara gelirdi. Sonra balık ve patates kızartması alıp sahile yürürdük. Özel bir yerimiz vardı, kayalıkların köşesinde, altın kumların uçurumlarla buluştuğu küçük bir köşe. Bir gün, köşeyi birkaç metre yukarıya tırmandık ve oyulmuş bir çıkıntı keşfettik. O andan itibaren saatlerce orada oturup sohbet ettik, öpüştük ve güldük. O günleri özliyorum.

O çıkıntının üzerine, pürüzlü kumtaşına baş harflerimizi kazıdım. *F & E. Fraser & Ella*. Bu bizim simgemiz oldu, ama her zaman bunun *Forever & Eternity (Sonsuza Kadar & Ebedi)* anlamına geldiğini söyledik.

Eve dönmek için canım yanıyor. Annem ve babamın bana ihtiyacı var, özellikle de annemin meme kanseri teşhisi konduğundan beri. İkisi de yaşıyor. Onlardan çok uzun süre uzak kaldım. Artık zamanı geldi.

Burada olmam gerekiyor, özellikle de kardeşim Jamie de artık yanımda olmadığı için. Gerçi şimdilik onsuz daha iyiyiz. Buraya tekrar gelmeden önce hayatını düzene sokması gerekiyor. Şu anda yeterince sorunumuz var ve şu anda rehabilitasyonda olmasına seviniyorum.

Castlevew'a son geldiğinde, birçok kişiye, özellikle Hunter ve Eden'a çok fazla acı verdi. Jamie, Eden'ı Hunter'ın onu aldattığına inandırdı, ama bunların hiçbirisi doğru değildi. Jamie'nin ciddi sorunları vardı ve yardıma ihtiyacı vardı.

Yıllar önce Jamie ciddi bir balıkçılık kazası geçirmiş ve mürettebatından üç kişi hayatını kaybetmişti. Jamie kazadan tek kurtulan kişiydi. Bu olayın ona ne kadar zarar verdiğini hayal bile edemiyorum. Kazadan kısa bir süre sonra Castlevew Cove'dan ayrıldı. Valizini topladı ve gitti. O zamanlar kız arkadaşı olan Eden'ı altı aylık hamileyken terk etti. Sonra Eden beklenmedik bir şekilde bebeğini kaybetti. Ailem yıkılmıştı. Jamie'nin nereye gittiğini bilmiyorduk, bu yüzden ona haber veremedik. Cenazeye döndüm. Yeğenimin cenazesine. Eden ona Chloe adını vermişti. Çok acı bir gündü, asla unutamayacağım bir gün. Eden yıkılmıştı. Uzun bir süre de öyle kaldı.

Kardeşimi, adresini bırakmadan gitmesi için asla affetmeyeceğim. Ailem, onun ayrılmasından sonra yıllarca endişe içinde yaşadı, hayatta olup olmadığını bilmiyorlardı. Sonra birdenbire benimle iletişime geçti. Para. Tek istediği buydu. Ona Eden ve bebekten bahsettiğimde, sanki ona market listesi okumuşum gibi davrandı. Hiç bile kıpırdamadı. Çok tuhaftı.

Jamie ve ben tamamen zıt karakteriz. Hiçbir şekilde birbirimize benzemiyoruz. Ailem benim her şeyim ve onlara çok değer veriyorum, en yoğun günlerimde bile her gün arar ve halini hatırlarım. Ella'yı kaybettikten sonra, imkansız gibi görünse bile ailemle iletişim halinde kalacağıma dair kendime söz verdim.

Hayatımda başıma gelen en güzel şeyi kaybettim. Başka kimseyi kaybetmeyeceğim.

Sonunda Jamie giderek daha fazla para istemeye başladı, ama birkaç ay önce, alkol bağımlılığına yol açan travma sonrası stres bozukluğu için onu rehabilitasyona yatırdıktan sonra, ona para vermeyi bıraktım. Taburcu olduğunda, benden bir kuruş bile almayacağını söyledim. Artık

büyümesi çünkü Fraser Bankası resmi olarak kapandı. İnsanların benden yararlanmasına son verdim.

Neyse ki Hunter ve Eden birbirlerine geri döndüler ve Eden'in arkadaşım ve takım arkadaşım Hunter ile mutluluğu bulmasına çok sevindim. Ella ile çıkarken Eden ile çok zaman geçirdim ve o benim için bir kardeş gibi oldu.

Hunter ve Eden birbirlerine çok yaklaşıyorlar ve Hunter ona hayran. Florida'dan buraya taşınmak onun için büyük bir adımdı, ama profesyonel golfçüler olarak çok seyahat ettiğimiz için dünyanın her yerinde yaşayabiliriz.

Ve burası benim ait olduğum yer. Olmak istediğim yer. Sevdiğim insanlarla çevrili. Artık Kaliforniya'da olmak istemiyorum.

Döndüğümünden beri henüz sahilde yürüyüş yapmadım. En sevdiğim şey sahilde yürüyüş yapmaktır. Sahilde balık ve patates kızartması yemek. Soğuk Kuzey Denizi'ne ayak parmaklarımı daldırmak. Bu beni topraklıyor ve gerçekten daha iyi bir his yok.

Şu anda ruhumun ihtiyacı olan şey bu: normallik, istikrar, ev.

"Sen şanslı bir adamsın. Her şey için teşekkürler, Hunter. Cidden, eğer her şey yolunda giderse, sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

"Gerek yok. Adil olmak, mutluluğu her şeyin üstünde tutmak ve kendi gerçeğini yaşamak. Senin için en iyisini istiyorum. Biz takım arkadaşız, *arkadaşız*."

Hunter harika bir adam. Onun bitmek bilmeyen pozitifliği ve bana olan inancı olmadan bunu atlatabileceğimi sanmıyorum.

"Eh, gitmeden önce..." Hunter ayağa kalkarken kaşlarını çattı. "Bir sorum var."

"Evet?"

"Misafir odası için yeni bir yatak almam gerek mi?"

Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Hayır, neden?"

"Şey, Eden ve ben gece, aslında bu sabahın erken saatlerinde duyduğumuz gürültüden, onu değiştirmeniz gerektiğini düşündük, çünkü sanki sen ve Ella onu kırmaya çalışıyormuşsunuz gibi geliyordu. Ya da onu öldürmeye çalışıyordun, çünkü çok yüksek sesle çığlık atıyordu. Gerçekten çok gürültülüydü."

Kahretsin. Yüzüm kızardı. Yatak odalarından o kadar uzaktaydık ki bizi duyacaklarını düşünmemiştim.

Elindeki kalemi cam masaya vurarak yüzünde geniş bir gülümseme yayılır.

"Şey, evet, ben, eh..."

"Seninle dalga geçiyorum, Fraser."

Derin ve ağır bir nefes alıyorum, çünkü bu sabah bana bir şey söylemeden neden gittiğini anlayamıyorum. Gerçi seks yaptıktan sonra da neredeyse tek kelime etmemişti. Endişe dolu bir his şakaklarımdan geçiyor.

"Bunu sen istemiştin, değil mi? Ella. Bir şeyler olduğunu hissediyorum. Ne oldu?"

"Sonra hiç konuşmadık, biliyorsun." Onun hakkında böyle konuşurken kendimi lise öğrencisi gibi hissediyorum. "Ve sonra bu sabah gitmişti."

"Bu sabah Castlevue Stables'da. Ahır temizliyor. Bir atı var. Biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

Ella hakkında bilmek istediğim çok şey var. Boşlukları doldurmasını ve her şeyi benimle paylaşmasını istiyorum.

"İkiniz oturup konuşmalısınız. Ona anlatmalısın, Fraser. Her şeyi."

"Kahretsin, dostum, artık benimle neredeyse hiç konuşmuyor ve konuştuğunda da kavga ediyoruz. Bana nasıl tekrar güvenilebilir ki? Eğer ona çok erken söylersem, hayatımdan tekrar çıkıp gider. Onun güvenini kazanmam lazım."

Bana ne düşüneceğinden çok korkuyorum.

"Dün gece sana yeterince güvendi. Bence bu her şeyi açıklıyor." Hunter sandalyesini masadan geriye çekip ayağa kalkar ve bana doğru yaklaşır.

Ben o kadar emin değilim.

"Fazla düşünme. Eğer sana güvenmesini istiyorsan, dürüst ol. Onunla konuş. Her şeyi açıkça söyle. Her şeyi." Hunter omzumu tutar ve güven verici bir şekilde sıkar. "Bunu yaptığında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Haklısın." İçimi heyecan kaplar. Gerçeği öğrenirse, belki beni hayatına geri kabul eder.

"Sen yap, ben yapmayayım, Fraser. Ella tek bir bakışıyla testislerimi vücuduma geri sokuyor." Titreyerek beni güldürdü.

O kesinlikle ateşli bir kadın.

"Ella aslında tüm o hırçınlığının altında bir kedi gibidir," diye cevap veriyorum.

"Beni lanet olası bir kedi gibi hissettiriyor. Eminim onun ruh hayvanı bal porsuğu. Ağzını açana kadar oldukça sevimli görünüyor. Beni çok korkutuyor. Sen çok sert birisin. Onu kazanmak için ciddi miktarda şansa ihtiyacın var."

Gülerek ofisten çıkıyoruz.

"Hadi Hunter, spor salonunda o korkak kışını tekmeleyeceğim."

Sonra kız arkadaşımı geri kazanacağım. Çünkü onsuz bir gün daha yaşayamam.

Ella

Kendi dünyamda kaybolmuş, Tartan'ın ahırını temizlerken, dün gece Fraser ile yaşadıklarım aklımdan çıkmıyor. Vay canına. İnanılmazdı. Bana dokunuşları, ona karşı on yıldır beslediğim susuzluğumu giderdi.

Bana yeniden hayat verdi, hiç bilmediğim bir yere götürdü. Yeni, heyecan verici ve garipti, ama aynı zamanda çok tanıdık. Bugün tüm bunlar hakkında çok garip duygular içindeyim.

Vücudu, cinsel arzumu daha da artırıyor. Eskisinden daha iri, daha geniş ve çok fit. *Çok seksi*. Her yeri kas ve bronz ten. Penisini de büyüttüğüne eminim. Hatırladığımdan çok daha büyük ve dün gece onunla ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Ve sonrasında bana gösterdiği özen ve şefkat. Beni özel hissettirdi.

Bu sabah çıkmaya hazırlanırken, yatakta uyuyan onu, beyaz çarşafların üzerinde bronzlaşmış, heykel gibi vücudunu seyrederek yavaşça giyindim. O bir rüya çocuğu, artık bir erkek, sürekli arzuladığım bir erkek.

Ama bunun tekrar olmasına izin veremem. Çok hızlı ve çok fazlaydı. Belki de bunu içimden atmak için iyi bir yoldu?

Ya da beni sonsuza dek mahvetmek için?

Mmm, evet, bu bir daha olmamalı.

Ama... o beni ve vücudumu tanıyor ve beni 4 Temmuz gibi aydınlattı.

Beni onun kadar ateşleyen başka kimse yok ve aramızdaki bağ benzersiz, açıklayamadığım bir şey.

Düşüncelerimi duyuyor.

Yıllar geçmesine rağmen, acım hala içimde. Ve evet, yaşlandıkça aramızdaki dinamik değişti, ama hala yanındayken beni transa geçiriyor ve sarhoş gibi hissettiriyor.

Onun yanındayken sert tarafım uçarılığa dönüşüyor. Bu çok adaletsiz.

Aklım karmakarışık bir halde. Sürekli bir ileri bir geri gidip geliyorum. Onu istiyorum; i s t e m i y o r u m. Beni seviyor; sevmiyor. Tanrım, kendimi

kendimi yoruyorum.

Bir de karısı ve oğlu var. Oğlu değil mi? Bu nasıl oluyor? Üstelik boşanıyor. Bu bizim için bir şans mı demek? Tanrım, bilmiyorum. Kahveye ihtiyacım var.

Telefonumdan bir mesaj geldi, zıt düşüncelerimi böldü. Telefonumu yan cebimden çıkardım ve ekranı açtım.

Eden: Sesinden anladığım kadarıyla... yani... dün gece yatak odasındaki seslerden... sen ve Fraser tekrar birlikte misiniz?

Kahretsin. Daha önce hiç kız kardeşlerimin yakınında seks yapmamıştım. Hiç hoş değil, Ella. Hiç hoş değil. Hep Fraser'ın suçu. Beni kendimden ediyor.

Ben: Çok üzgünüm. Bir daha olmayacak ve hayır.

Eden: Emin misin?

Ben: Evet, neden?

Eden: Hunter ve Fraser'ın az önce konuştuklarından anladığım kadarıyla, Fraser seni geri kazanmak için savaşa girmiş.

Kalbimde bir heyecan dalgası yayıldı.

Ben: Öyle mi? Bana ne olduğunu söylemedi. Bana söylemeden hiçbir şey olamaz.

Eden: Söylediğinde onu dinle. Bu bir istek değil, emir.

Ben: Ne biliyorsun?

Eden: Benim anlatacak bir şeyim yok. Onunla konuş.

Ben: Nerede olduğunu biliyor musun?

Eden: Hunter'la spor salonundan çıktıktan sonra duş almak için ailesinin evine gidiyordu. Bu sabah ikisinin spor yapışını izlemek çok eğlenceliydi. *Alev emoji* *Patlamış mısır emoji*

Ben: Pis sürtük. Azgınsın ama işini yapamıyor musun?

Eden: Evet. Bir hafta oldu.

Ben: Çok uzun değil.

Eden: Çok uzun. Kocamı gördün mü? Fraser oldukça formda görünüyor. Vay canına. Böyle görünmek için her gün spor yapıyor olmalı. Artık kocaman olmuş.

Ben: Harika hissettiriyor.

Eden: Eminim öyledir! Neyse, unutma, al ama verme, Ella.

Ben: Tamam, patron.

Eden: İyi hafta sonları. Hunter ve ben misafir yatağını yağlayacağız, dün gece yağlanması gerektiği anlaşıldı da!

Ben: Kes şunu!

Eden: ;) Hunter'la ilk kez yattığımda bana yaptığın tüm alayların öcünü alıyorum. #sadece söylüyorum

Gülerek telefonumu cebime geri koyuyorum. Eden geçen yıl hayatın tadını yeniden çıkarmaya başladı. Buna tanık olmak harika bir şey.

Fraser'ı dinlemem gerek. Tamam Eden, dinleyeceğim.

Kafam karışık bir halde Tartan'ın ahırını temizlemeye devam ediyorum. Aklım Fraser'la dolu olduğu için sabah çok çabuk geçti.

Onun dokunuşu, dudaklarının benim dudaklarımdaki hissi ve kalçalarını döndürüşü. Sanırım buna biraz daha ihtiyacım var. Evet, efendim.

Yoksa ihtiyacım yok mu?

Yine incinebilirim. Kalbimin kaldıramayacağı bir risk gibi geliyor.

İlk seferinde kalp kırıklığının tüm acısını ben yaşadım; geçmişini yeniden yaşamayı düşünmemem gerekir.

Derin bir nefes alıp, gergin düşünceleri ve sabahın yorucu işlerini hafifletmek için boynumu sağa sola iyice esnettim.

Bugün şu ana kadar, bu hafta tatilde olan sahiplerinin atlarını besledim, battaniyelerini değiştirdim ve ahırlarını temizledim. Tartan'ı en sona bıraktım. Şanslıyım ki Tartan yatağında yemek yemeyi seviyor. Sabah ahıra vardığımda, genellikle yatağındaki samanların çoğunu yemiş oluyor ve samanını yemiş oluyor, bu da bana temizlikte çok zaman kazandırıyor.

Bu sabah onu egzersiz yaptırmak için vaktim yok çünkü duş alıp dans dersine yetişmem gerekiyor. Ahırın sahibi Ivy, ben çıkarken birine yapmasını söyleyeceğini söyledi.

"Tartan, kıcımlı ısırma." Yine kıcımlı ısırıldığında havayı tokatladım.

Düşük, boğuk bir ses beni irkiltir. "Benim."

Hızla topuklarımın üzerinde dönerek geriye düşüyorum, ama iki güçlü atletik kol tarafından yakalanıyorum.

Fraser.

Belimi sarar ve beni kendine çeker.

"Hey, Bella. Bu daracık binici pantolonun içinde çok seksi görünüyorsun," diye fısıldadı.

Her şey çok hızlı oluyor. Anında ağzımı dudaklarıyla kapatıyor. Kendimi onun dokunuşlarında kaybediyorum. Dilimiz birbirine değdiğinde, onun yumuşak öpücüğü cildimi yakıyor.

Ona karşı koyamıyorum. Aksini düşünmek aptallık olur.

Çatalımı seyrek samanların üzerine bırakıp, traşlı kalın boynunun arkasına ellerimi aceleyle geçiriyorum. Duygularımı aydınlatan kokusu beni büyülüyor. Durmak bilmeden birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Fraser ellerini sırtımın kıvrımlarında gezdirip, siyah Jodhpur pantolonumun üzerine koyarak beni kaya gibi sert penisine çekiyor. Birbirimizin ıslak dudaklarına minnetle mırıldanıyoruz.

Atların nalları ve sesleri etrafımızda yankılanırken heyecan artıyor.

Bunu durdurmalıyız, ama o öpücüğümüzün yoğunluğunu artırıyor ve içimdeki azgın kadın daha fazlasını istiyor. Gözlerimi açtığımda onun okyanus mavisi gözleriyle karşılaşıyorum. Ağzıma gülümsüyor, göz kırptırıyor, sonra gözlerini kapatıyor, vahşice kükrüyor ve kendini bu ana kaptırıyor. Ben de ona katılıyorum.

Uyluklarımın arasında zonklayan his, etrafımızdaki her şeyi bastırıyor ve ben onun içinde eriyorum.

Öpüşmek her zaman Fraser'ın uzmanlık alanlarından biriydi. Biraz kuru sürtünme ekleyerek, beni her zaman orgazma ulaştırabilirdi. Vücudumun onun dokunuşunu hatırlamasına şaşıyorum. O sarhoş edici.

Dilini ağzımda gezdirerek beni Tartan'ın ahırının karanlık köşesine doğru geriye doğru yürür. Arkamdaki ahşap duvara çarptığımda göğsümden bir nefes çıkar.

Heyecan verici enerji kıvılcımları aramızda uçuşuyor. Fraser sol bacağıma beline doluyor ve sert, kumaşla kaplı penisini benim cinsel organıma sürtüyor.

Ah, lanet olsun, böyle boşalacağım.

O acımasız, beni öpüp sürtüyor, çıldırtıyor. Yaklaşan orgazmın ilk belirtileriyle klitorisim zonklıyor.

Oh, lanet olsun. Ben burada ahırda ne yapıyorum?

"Durmalıyız," diye nefes nefese söylüyorum, uzaktan bir köpeğin havlamasını duyuyorum.

"Hayır, durmamız gerek. Yaklaştın. Seni tanıyorum." Haklı. *Oh tanrım.*

Fraser kalçalarını çekiyor, sürtünüyor ve daha hızlı ovuyor. "Sen titreyene kadar durmayacağım," diye mırıldanıyor.

Sözleri beni doruğa çıkarır ve durduramam. Kalçalarını ona doğru eğip, ince pantolonumun üzerinden klitorisimi onun etkileyici şişkinliğine sürtüyorum. Duygular uyluklarımdan ve omurgamdan yukarı kayarak, klitorisim zevkle titrerken sıcak, ıslak amıma ulaşıyor ve ecstasy'nin sınırlarını aşip ötesine uçuyorum. İnemelerimi bastırmak için beni deli gibi öpüyor ve inanılmaz bir rahatlama hissediyorum. Sanki kırık kalbimi yeniden birleştiriyor gibi. Bacaklarım titremeye devam ederken Fraser beni yakalıyor, sonra bacaklarımın gücü kesiliyor.

"Ben tutuyorum." Yavaşça inerken beni tutuyor.

Beni nefes nefese bırakıyor. Nasıl yapıyor bilmiyorum. Yavaş öpücüklerimiz nazikçe havayı dolduruyor.

"Çok güzelsin, Ella. Seni çok özledim." Hayır, olamaz.

Ne yapıyorum ben?

Onu itip, hızlı adımlarla ahır kapısından dışarı koşuyorum. "Çık dışarı, Fraser."

"Ne?"

"Çık dışarı dedim," diyorum dişlerimi sıkarak, Tartan'ı ürkütmek istemiyorum. Binlerce farklı duygu içimde çınlıyor. "Bunu yapamam." Kollarımı kendime doluyorum. "Lütfen çık ki kapıyı kapatayım."

Fraser, Tartan'ın etrafında yavaşça dönüyor. Arkasında ahır kapısını kapatıyorum. "Ne oldu, Ella?" Kaşlarını çatıyor.

"Ne *oldu*?" Arnavut kaldırımlı zeminde ileri geri adımlar atarak söyleniyorum. "Her şey."

"Her şey mi?" Yüzünü buruşturur.

Ona gerçekleri söylüyorum. "Evet. Her şey, Fraser. Sen, ben, biz. Geçmiş. Her şey yanlış." Havada görünmez bir çizgi çiziyorum. "Dün gece yanlıştı. Dün gece yaptığımız şeyi asla yapmamalıydık, ve şimdi de."

Gözlerinde korku ile bana doğru adım atar. "Lütfen böyle söyleme. Dün gece, şimdi, bir hata *değildi*. Benim için değil. Asla."

"Kendimden nefret ediyorum. Beni böyle hissettirdiğin ve böyle davranmamı sağladığın için *senden* nefret ediyorum." Yürümekten vazgeçip boynumu gri bulutlarla kaplı gökyüzüne doğru eğiyorum çünkü ona bakamıyorum. Bakarsam pes ederim. "Neden geri geldin ki?" Sesim ahırın içinde yankılanıyor.

"Söyledim ya, annem hasta."

Boğazım devasa bir yumruyla tıkanır. Ellerimle başımı sararım. "Sen *benim için* asla geri dönmezsin," diye fısıldarım. Tam bir prenses gibi konuşuyorum.

Annesi hasta ve ben burada şımarık, bencil bir kaltak gibi davranıyorum.

"Ella." Bana doğru yavaşça yaklaşıyor.

Ondan uzaklaşıyorum.

"Orada kal." Onu durdurmak için avuç içlerimi ona doğru uzatıyorum.

"Dün gece, on ay önce. Kafamı karıştırıyorsun, Fraser." Boğazımdan bir hıçkırık çıkıyor. Gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü kapıyorum. "Seni bekledim."

Ağlamaktan nefret ediyorum. Genelde daha güçlü biriyim, ama tüm bu duyguları çok uzun zamandır içimde tutuyordum. "Ve seksle aramızı düzeltemezsin."

Güçlü, sıcak kollar beni sardı.

"Çok üzgünüm, Ella." Başımın üstüne öpücük kondurup beni sıkıca sarar.

İnanamadan başımı ileri geri sallıyorum. Fraser'la birlikte olmak istiyorum, ama onun beni tekrar incitmesine izin veremem.

"Kalbim acıyor," diye inliyorum.

Fraser beni daha sıkı sıkı. "Bebeğim, biliyorum.

Benim de." Ne demek benim de? Bu ne cüret?

Çırpınarak kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve geriye doğru sendelerim. "Ne demek istiyorsun? *Karın* da senin kalbini mi kırdı? Lanet olsun, Fraser; bıçağı daha da derine sapla bakalım."

Öfkeyle burnumu çekip gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü kolumun arkasıyla silerim.

"Öyle demek istemedim, Ella. Alakası bile yok. Benim de kalbim kırık. *Senin* yüzünden."

"Ben mi? Nasıl yani? Ne yaptım ben?"

Bana bakıyor. "Sen hiçbir şey yapmadın. Ben yaptım. Sen benim ne yaptığımı bilmiyorsun, Ella. Neye dönüştüğümü. *Karım* artık karım değil. Sadece kağıt üzerinde, hepsi bu. Başka bir şey değil."

Hiç mantıklı gelmiyor.

"Yani bunca zaman sonra, onunla hiç bir ilişkin olmadı mı diyorsun? Seks yok mu? Hiçbir şey yok mu? Beni aptal yerine koyuyorsun. Bir oğlun mu var? Beni terk etmeden önce onunla mı birlikteydin?"

İlişkimizi çevreleyen olayların akışından kafam allak bullak oldu, neyin ne olduğunu anlayamıyorum çünkü dün gece oğlu onun oğlu olmadığını ve karısının karısı olmadığını söyledi. Bunu söyleyip duruyor ama söylediklerinin hiçbirisi mantıklı değil.

Kan basıncımın her dakika yükseldiğini hissediyorum. Mantıklı bir cevap istiyorum.

"Gerçeği söylüyorum."

"Oğlunun senin oğlu olmadığı gerçeği de mi? Ah, doğru ya, bana bundan bahsetmek istemiyorsun. Ama beni seks için kullanmak sorun değil. Doğru mu anladım?"

"Bu sabah tek kelime etmeden gittin ve dün gece de bana neredeyse hiç konuşmadın. Şimdi suçu bana atma." Yüzünü acı içinde buruşturuyor. "Ve beni dinlemiyorsun. Sana açıkça söylüyorum, Anna benim karım değil, gerçek karım değil ve Ethan biyolojik olarak benim oğlum değil. Bu lanet olası bir mantık evliliği." Son sözlerini bağırarak söyler, sesi kare şeklindeki avluda yankılanır.

Bir adım geri çekildim. Ne? "Anlamadım. Tekrar eder misin?"

O çok kafa karıştıracı. Nefes almakta zorlanıyorum, kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

"Siktir." Ellerini yanlarına indirip yumruk yapar. "Bunu burada yapmak istemedim. Şimdi değil."

"Dün gece söyleyebilirdin, ama söylemedin."

Tüm vücudum titriyor, zihnim aniden bedenimden kopmuş gibi hissediyorum. Fraser ve ben hiç kavga etmedik. Bundan hiç hoşlanmıyorum, hiç.

"Hayır, söyleyemedim çünkü nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Söylemek istedim ama çok utanıyorum ve kendimden utanıyorum." Ellerini yüzüne götürüp inliyor.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum, kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışarak. "Winner's Ball'da Anna'nın seni aldattığını ima ettin. Bu doğru değil mi?" "Sen öyle anladın. Ben öyle demedim. Anna iyi bir insan. O da bu durumdan benim kadar etkilenmiş durumda."

"Evlilik? Durum mu?" Ağzımı kapatıyorum. Sanırım kusacağım.

"Evet, Ella, bir durum. Anna ve ben, ve zavallı küçük Ethan—o Anna'nın oğlu, benim değil—biz bir durumun içindeyiz. Sana düzgün bir şekilde açıklamak istedim. Birbirimize *böyle* bağırarak değil." Kare şeklindeki avluyu işaret ediyor.

O anda etrafımızda bir kalabalık toplandığını fark ettik. En az beş çift göz bize bakıyordu.

Ivy donuk bakışlarımı fark eder ve bana anlamlı bir şekilde başını sallar. "Herkes işine dönsün. Eminim hepinizin kendi üzücü hayatlarınızda Ella'nınkinden daha önemli işleriniz vardır."

"Kahretsin," diye mırıldanır.

Olamaz, ya biri Fraser'ın itirafını duyup gazeteye satarsa?

Tanıdık olmayan bir tedirginlik hissi beni kaplar. Bunu ben başlattım. İsteyerek yapmadım.

Alt dudağım titriyor.

Fraser çok ünlü. Özellikle bizim küçük kasabada, dedikodulardan kutsal sayılan hiçbir şey yoktur. Cove'da ortalığı karıştırmaktan daha çok sevdikleri bir şey yoktur. Bayan Mitchell bunu duyarsa, başımız büyük belaya girer. Her yerde süpersonik kulakları vardır.

Fraser elimi tutar. "Gel benimle." "Hayır."

Elini çekmeye çalışırım.

Bana dönüp yüzüme bakar. "Evet, Ella. Bir dakika, sadece bir dakika."

Elimi sıkar ve acil bir bakışla bana yalvarır.

Nazikçe başımı sallayarak kabul ediyorum ve titrek bacaklarımla yürümeye başlıyorum.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde, beni avlunun kemerli girişinden, köşeyi dönüp ahırlardan uzaklaşarak dışarı çıkarır.

Kulaklarımızın duyamayacağı bir mesafede aniden durur ve kararlı bir şekilde bana dönerek tekrar yüzüme bakar.

"Şimdi beni dinle Ella, dikkatle dinle. Bu akşam saat altıda seni alacağım. Hazır ol ya da olma, benimle geleceksin ve sana her şeyi açıklayacağım. Duyacağın şeyler hoş olmayacak, ama bu benim hayatım. Seni asla kasten incitmek istemedim. Asla. Böyle olmasını istemedim, ama işte buradayız. Saat altıda hazır ol. Nerede yaşadığını biliyorum."

Eğilip alnıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve annesinin küçük kırmızı arabasına doğru yürüdü.

"Siktir!" diye bağırarak çakıllı yolu tekmeledi ve her yere taşlar saçıldı. Arabaya fırlayarak kapıyı çarptı.

Onun aceleyle uzaklaşmasını izlerken, gözden kaybolur ve bulanık kafam karışıklıkla dolar.

Ne tuhaf bir laf. Mantık evliliği mi?

Ne olduğunu bile bilmiyorum. Telefonumu uyluk cebimden çıkarıp hızla açtım ve "*mantık evliliği*"ni aradım.

Ekranıma kelimeler dökülüyor... *sözleşmeli, sevgisiz, kişisel ve maddi çıkar, siyasi nedenler, stratejik amaç, karşılıklı sevgi yok, sahte.*

Sahte.

Arkamdaki taş duvardan beceriksizce kayarak çiğ çimenlerin üzerine oturdum.

Neden neden Fraser ev biriyle dışında uygun
uygunluk Anlamıyorum Anlamıyorum.

Bir açıklama
istiyorum.

Saat altıda hazır olacağım, tamam mı?

YEDİNCİ BÖLÜM

Fraser

Ella'nın siyah ön kapısındaki parlak altın kapı tokmağını sertçe vurduğumda, bir sürü küçük havlama ve havlama sesi duyuldu.

"Sessiz olun, siz ikiniz." Ella'nın boğuk sesini duydum.

Kapıyı açtığımda, heyecanla bacaklarımın arasında dolaşan iki tüylü top ile karşılandım. Biri simsiyah, diğeri karamel rengine, ikisinin de küçük gri kapüşonlu sweatshirtleri vardı.

"Toffee. Treacle. İçeri." Ella evi işaret etti. "İçeri gelsen iyi olur, yoksa onlar gelmez. Arkadaşlık arayan insanlar, kapıya gelen herkesle konuşmak için can atıyorlar. Lanet olası kadın avcıları."

"Hmm, ben de kendimi özel sanıyordum."

Kapıdan içeri adımımı attığımda, onun alaycı bakışları beni delip geçti.

"Sabahki halinden sakinleştin mi?" Çenesini yukarı kaldırdı. Eyvah. Bu akşam beklediğimden daha zor geçecek gibi.

"Evet. Az önce kendimi kaybettim. Beni affeder misin?"

"Göreceğiz." Başını bir yana bir yana eğerek bu akşamın nasıl geçeceğini değerlendiriyor. "Çocukları yerleştirip gelmeme birkaç dakika izin ver, sonra çıkabiliriz. Ben bir şey yemedim. Yemek yiyeceğiz, değil mi?"

Bu akşam inanılmaz güzel görünüyor. Kalın platin saçları, siyah ve altın rengi leopar desenli uçuşan gömleğinin üzerine dökülüyor ve hayal gücüne yer bırakmıyor. Siyah dantel sütyeni, şeffaf şifondan parıldıyor ve düğmeleri açık yakasından görünen dolgun göğüslerini vurguluyor. *Merhaba kızlar.*

Her zamanki gibi makyajı mükemmel, sanki kalıcı dövme gibi. Siyah kanatlı eyeliner ve koyu kiraz kırmızısı dudaklar. Çok seksi. O dolgun dudakların tekrar sikimi sarmalamasını istiyorum. Beni her zaman hayatında tattığı en iyi şey gibi emdi.

"Fraser?"

"Eh, evet." Beni dalgınlığımdan uyandırıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Üzgünüm, evet, yemek yiyoruz."

"Gel. Nerede yemek yiyoruz?" Seksi dansçı kalçalarını ileri geri sallayarak zarif koridorda yürüyor. Gömleğini yüksek bel deri bisikletçi tarzı taytların içine sokmuş ve yüksek siyah bantlı sandaletlerle kombinlemiş.

Onun sallanışını takip ediyorum, bir dakika bile gözlerimi ondan ayıramıyorum, yürürken kendimi ayarlamak zorunda kalıyorum. Kahretsin, bu zor olacak. *Odaklan, Fraser. Odaklan.*

"Şampiyonlar."

Yürüyüşünü durdurur, sonra gri-beyaz kareli zeminde ayak parmaklarının ucunda dönerek bana bakar.

"Champs?" Yeşil mücevherlerini parlatıyor.

"Evet."

"Champs için üstümü değiştirmem gerek. Beş yıldızlı bir otel restoranı ve ben deri pantolon giydim."

"Özel bir odamız var ve sen muhteşem görünüyorsun, Ella."

"Beş yıldızlı bir yer için fazla fahişe gibi görünmüyorum, değil mi? Emin misin?" Burnunu kırıstırır.

Ella'nın özelliği, herkesin onu çok kendine güvenen biri olarak görmesidir; ancak derinlerde, sadece bana gösterdiği bir özgüvensizlik ve biraz da kendinden şüphe duyma vardır.

"Sen güzelsin. Sana yalan söylemem."

"Yani bana hiç yalan söylemedin, sonra söyledin mi?"

Ben kendi kendime tuzağa düştüm.

"Şimdi bunu yapmayalım. Sana açıklayacağıma söz verdim ve bu akşam açıklayacağım."

Başını geriye atar, tavana bakar ve derin bir nefes alır. "Tamam. Ama beni sadece bir yere götürüp, halka açık bir yerde sana bir şey fırlatmamam ya da sana saldırmamam için götürdüğünü biliyorum."

Kahkahayı patlattım, ama o bana ters ters bakınca hemen sustum. "Beni kışkırtma, Fraser. Şu anda sana atacak bir şey bulabilirim."

Köpeklerin su kaplarını almak için eğildi. Ben irkildim, ama o dik durdu, sonra lavaboya eğilip musluğu açarak kapları ağızına kadar doldurdu. Bir an için ciddi olduğunu sandım.

Köpeklerin su kabını yere koymak için belimden eğildiğimde, o daracık pantolonun içindeki muhteşem poposu gözlerimin önüne serildi. Lanet olsun. Onun muhteşem vücudunu düşünme.

Konuyu değiştirme zamanı.

"Eh, köpeklerin neden kapüşonlu giysiler giymiş? Kürkleri onları yeterince sıcak tutmuyor mu? Ve bunlar ne?"

"Fransız bulldogları," diyor sevgiyle. "Üşüyorlar. Yünleri çok ince." Ona bir an bile inanmıyorum. Bence giydirmeye oynamaktan hoşlanıyor. Bu minik yaratıklar onun bebekleri. "Değil mi, çocuklar?" Onların sarkık suratlarına bakıyor.

"Çok mutlu görünüyorlar." Ben

gülümserim. "Oh, öyleler.

Anlaşıyor." Evet, sen ne dersin.

"Kendi Instagram hesapları var. Takip etmelisin. Bir sürü kıyafetleri var ve her gün bir fotoğraf çekiyoruz. Değil mi? Evet, öyle." Onlara sokulur.

Onlara çok aşık.

"Instagram hesabı mı? Köpekler için mi?"

"Evet, görmek ister misin? Onlar için sürekli sponsorluk fırsatları alıyorum." Siyah granit parlak mutfak tezgahının üstünden telefonunu alır. Evi küçük ama çok güzel dekore etmiş. Sıcak kömür, siyah ve beyaz tonlarında, her yere altın rengi dokunuşlar serpiştirilmiş. Burası, gençken oynadığımız eski terk edilmiş avlu. Son zamanlarda beş küçük eve dönüştürülmüş.

Başı eğik, ekrana konsantre olmuş bir şekilde bana doğru yürüyerek geliyor. Taze sandal ağacı kokusu, bizimle ilgili anılarımı canlandırıyor. Hâlâ aynı parfümü kullanıyor. Onun gibi baştan çıkarıcı ve baharatlı bir koku.

"Bak." Telefonunu elime tutuşturuyor.

"Yirmi dört bin takipçi mi? Bu delilik." Aşağıya doğru kaydırıyorum. Günlük kostüm paylaşımları sıralanıyor. Treacle'ın arı kostümü giydiği bir fotoğraf görüyorum. Zavallı şey.

"Eh, onları gördün mü?" Mutfak zemininde oturan iki tombul yavruyu işaret ediyor. "Çok tatlılar. O minik yüzlere kim dayanabilir ki?" Ella'nın yüzü ışıltılı oluyor.

Haklı, çok sevimliler. "Yarasa gibi görünüyorlar."

"Yarasa gibi değiller," diye bağıyor. "Fraser'ın size ne dediğini duydunuz mu? O çok kötü."

"Treacle'ın kulaklarının büyüklüğüne bak; tabii, o Treacle olmalı, çünkü karamel renginde ve Toffee'nin rengi karamel rengi. Değil mi?"

"Haklısın."

"Treacle dev bir yarasaya benziyor. Ayrıca o kapüşonlu sweatshirt içinde çok sıcak kalmış gibi, nefes nefese kalmış. Çılgın köpek sever bir kadına dönüştün. Ah, bir de at sever bir kadına."

"Bu onun için normal. O bir şişko. Ve bana karşılık vermeyen, bana hiç üzüntü vermeyen iki güzel ruha aşık olmak tamamen normal. Onlar mükemmel arkadaşlar. Tartan ise kıcımlı ısırma sevir ve bana hiç durmadan üzüntü veriyor."

"Az önce kıcını çimdikleyen bendim. Sana dert mi veriyorum?"

"Hayatımdaki tüm erkeklerden daha fazla," diyor yüzünde hiçbir ifade olmadan.

Harika, Fraser. Harika. Fraser Farmer adlı pislik için alkışlar.

Keşke o köpekler olsaydım, çünkü o onları sevir, ama şu anda benden nefret ediyor. En azından daha önce ahırda bana öyle söyledi.

Çömelir ve iki küçük tüylü top, kısa ve tumbul vücutlarıyla ona doğru yürür. "Tamam, çocuklar. Sizi seviyorum. Anneciğiniz yakında eve gelecek. Tamam mı? Havlamayın, yoksa komşumuz yaşlı Bay Riley yine anneciğinizin kapısına gelir. Anlaştık mı?" Köpekler ona sokulur. "Aferin çocuklar."

"Gidelim." Tamamen ayağa kalkar, sonra bana döner. Ona yaklaşıp öpmek için kendimi zor tutarım.

Zaman bir an için durur. Buradan ayrılmak istemiyorum. Kaçınılmaz olanı erteliyorum, ama o bilmeli.

Onda bana karşı olağanüstü bir güç var. Elektrik akımı beni ona doğru çekiyormuş gibi hafifçe ona doğru yaklaşıyorum.

Göğsü genişliyor ve ağzında gergin bir seğirme beliriyor. Sonra gözlerini kırıyor, hızlıca nefes alıyor ve boğazını temizliyor. "Çantamı alayım."

Başımı göğsüme eğiyorum. *Kahretsin*. Bu gece zor geçecek.

Özellikle de dün gece dünyamı alt üst ettikten sonra.

Kapıya doğru dönerek Ella'nın *çocuklarına* el sallıyorum.

Treacle, onaylamadığını gösteren bir homurtu çıkarır. Sanırım benden hoşlanmıyor.

Restorana giderken arabada sessizce yol alıyoruz. "Neden bu gece Hunter'ın arabasını ödünç aldın?" diye soruyor.

"Bu, Amerika'daki arabamın aynısı. Ve bu gece, Ella, annemin küçük arabasıyla seni etkileyebileceğimi sanmıyorum. Seni etkilemek istiyorum."

"Beni etkilemeye çalışmana gerek yok, Fraser. Bana cevap ver, evet, ama beni etkilemeye çalışma. Ve pantolonumu çıkaramayacaksın."

Ella açık sözlü bir kızdır. Ne demek istediğini söyler ve söylediğinde de ne demek istediğini kasteder. Ama bazen Ella kendi dünyasına çekilir ve kimseyi içeri almaz, kimseyle konuşmaz ve neler olduğunu kimseye anlatmaz. Aylar önce merdiven boşluğunda yaptığımız konuşmayı kimseye anlatmadığından eminim. Bu yüzden yıllardır benimle konuşmuyor. Beni hayatına almıyor. Onun güvenini sarsarsan, onu sonsuza kadar kaybedebilirsin. Umarım öyle olmaz.

"Geldiğimiz yere geldik." Valeye arabayı park ettirip hızla dışarı çıkıyorum ve Ella'yı yüksek SUV'den indirmek için onun tarafına koşuyorum. Boyu 1,68 ama yine de biraz yüksek.

Anahtarları valeye verip bahşiş bırakarak Ella'ya elimi uzattım. Elimi tuttu ama ayağı kaldırıma değdiği anda sanki bulaşıcıymışım gibi elimi bıraktı.

Kendinden emin adımlarla önümde birkaç adım yürüdükten sonra, ana otel spasının yanındaki restorana doğru yolunu bulur. Benden hiç memnun değil, hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Yuvarlak şekilli özel odamıza oturur oturmaz, birbirimizin karşısına geçip menüleri incelemeye başlıyoruz. Sinirlerim geriliyor ve hiçbir seçeneği göremiyorum. Her şey karmakarışık.

Aklımda tek bir şey var, o da onun burada benimle olması. Onun kalbini kırmak ve utanç verici hikayemi paylaşmak üzereyim.

Kapının hafifçe çalınması, garsonun loş, koyu kırmızı renkli mekana girdiğini haber veriyor. Ne sipariş ettiğimi bilmesem de hızlıca siparişlerimizi veriyoruz ve akşam için özel garsonumuz bizi yalnız bırakarak odadan çıkıyor.

"Ee?" Ella yavaşça eğilir, dirseklerini masaya dayar ve narin elleriyle çenesini tutar. "Dinliyorum."

BÖLÜM SEKİZ

Fraser

"Başlamadan önce. Bu gece gitmeyeceğine söz verir misin? Beni dinle. Yemeğinizi benimle bitirir misiniz?"

"Bunu söz verebileceğimi sanmıyorum."

"Lütfen, Ella," diye yalvardım.

Yüzünde bir anlık tereddüt belirdi. "Tamam, ama eve taksi çağırmak istersem, isteğime saygı gösterip gitmeme izin vereceksin."

"Anlaştık."

"Ayrıca, tüm gerçeği istiyorum. Hiçbir şeyi saklama. Yalan söyleme. Her şeyi, Fraser."

"Çifte anlaşma."

Arka planda zarif bir müzik sesi duyuluyor. Dikkatini bana veriyor.

Siyah gömleğimin kollarını uzun, gergin hareketlerle düzeltip, büyük bir yudum su içiyorum.

Kalbim ağzımdan çıkıp odadan kaçmayı düşünüyor gibi.

"Peki, nereden başlayalım?"

"Sen beni mahvettin, Fraser. Yıllar önce. Yirmi birinci doğum günümde. Oradan başla."

Kahretsin.

"Zamanlamayı ne kadar özür dileysem azdır. Cidden, büyük bir hata yaptım. Biliyorum."

Elimi ona uzatıyorum ama o yanıt vermiyor.

"Seni teselli edemem, Fraser, çünkü kafamda o yıllar önce ne olduğunu öğrenme ihtiyacı var. Benim açımdan, ben yanlış bir şey yapmadım. Seni bekledim, aptal, zavallı bir salak gibi. Sonra beni terk eder etmez başka biriyle evlendin. Ve bugün, sözleşmeye dayalı bir anlaşma nedeniyle evlendiğini söyleyerek kalbime ok şeklinde bir bomba sapladın. Hiçbir şey mantıklı değil. Öyleyse konuşmaya başla, çünkü her an kendimi kaybedebilirim," diyor, zehir kusarcasına.

Kahretsin, kızmış.

"Tamam." Parmaklarımı saçlarımin arasına soktum.

"Castlevue Cove'dan son kez ayrıldığımda, sana kolyemizi verdiğimde." Ella'nın köprücük kemiğini işaret ediyorum.

Ella uzanıp kolyeyi hızlıca ovuşturur.

"Golfte iyi olduğum için programım yoğunlaştı. Eskisinden daha iyiydim. Üniversitede golfte çok başarılıydim. Seni aramayı bırakmadım çünkü umursamıyordum. Dikkatim dağınıktı. Aptal ve gençtim. Biliyorum, çok acınası bir durum. Sonra yirmi bir yaşına geldiğimde, Nate Miller adında bir adam bana yaklaştı."

"Kayınpederin mi?"

"Evet, *şu anki* kayınpederim ve pislik bir menajer. O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum. Tabii, çok başarılı bir menajer olduğunu biliyordum. Ama onun bu kadar yozlaşmış olduğunu bilmiyordum."

Mükemmel şekilde alınmış kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Devam ediyorum. "Bana elli bin dolar teklif etti, ayrıca annemle babamın evinin ipotekini ödeyeceğini söyledi. Karşılığında, profesyonel olduğumda beni sadece onun temsil etmesine izin vermemi istedi. O zaman bilmiyordum, ama bu spor menajerleri arasında çok yaygın ve son derece yasadışı bir şey."

Gözlerimi kapatıp hikayemi akıcı bir şekilde anlatmak için nefes alıyorum. Her şeyi çabuk anlatmak istiyorum.

"Gizlilik yemini ettim ve bir gizlilik sözleşmesi imzaladım, ama tam bir sözleşme değildi. Hediyelerle beni baştan çıkardı. Beni tuzağa düşürdü. Sözünü tuttu. Ailemin ipotekini ödedi ve ben de toplu parayı aldım. Çok mutluydum ve kendimi özel hissediyordum. Önemli biriymişim gibi. Onun bana inandığını ve bizim için yeni bir başlangıç olacağını ciddi olarak düşündüm. Sen ve ben. Birlikte hayal ettiğimiz evi inşa etmek veya satın almak için bir fon kurmak, Ella."

"Gizlilik anlaşması nedir?"

"Gizlilik Anlaşması'nın kısaltması. İmzaladığın anlaşmada yer alan hiçbir şeyi kimseye anlatamayacağın anlamına gelen bir sözleşme. Yani avans, ailemin evi. Her şey. İmzalanmış, mühürlenmiş ve kapalı bir yerde saklanıyor. Bu sözleşmelerin yüzde doksan dokuzu kimse tarafından erişilemez veya kullanılamaz. O zaman bilmediğim şey, annemle babamın evini de Nate'e devrettiğimdi. Küçük yazıları okumak için çok aptaldım."

Su bardağımdan bir yudum daha alıyorum. İşe yaramıyor ama ağzım donmuş kum kağıdı gibi, bunu söylemeliyim. Boğazımdaki toz topunu yutuyorum.

"Nate beni eğlendirmeye devam etti, birçok lüks restorana götürdü ve işimin göz alıcı ve çekici tarafını keşfetmemi sağladı. Bir yıl içinde golf turu kartımı kazandım; bu benim için çok doğal bir şeydi. O zaman aşırı alkol tüketimine başladım, kumar oynamaya başladım, ama sadece Nate ile dışarı çıktığımda. Onun bir planı vardı. Bazen beni götürdüğü kumarhanelerde biraz borçlanırdım, ama Nate bana yardım eder, borcumu öder ve her şeyin yolunda olduğunu söylerdi. Ama daha fazla içmeye ve çok parti yapmaya devam ettim, sonra bileğimi incittim."

"Hatırlıyorum. O yıl sadece birkaç kez telefonuma cevap verdin," diye fısıldadı.

O zamanlar ne kadar bencil, egoist bir pislik olmuştum.

Devam ediyorum. "Turnuvaları atlatabilmek için ağrı kesici ilaçlar aldım. Sonra her şey kontrolden çıktı. Sonraki birkaç yıl kendimi kaybettim." Boğazımı temizliyorum.

"Bir sabah, Vegas'ta bir otelde uyandım. O otel odasına nasıl geldiğimi, check-in yaptığımı, hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Neyse ki yalnız uyanmıştım. Kafam çok karışık. Sabah Nate'i aradım çünkü son hatırladığım şey, önceki gece onunla ve dört sporcuyla birlikte yemeğe çıkmış olduğumdu. Biri basketbolcu, diğerleri futbolcuydu. O gece 'tanışma gecesi'ymiş, öyle demişti. Bizi oraya uçurmuş, bizimle sohbet ederek sözleşme imzalatmaya çalışıyormuş. O sabahki telefon görüşmesinde Nate bana kahvaltıya inmemi söyledi. Hepsi beni bekliyordu. Sersemlemiş ve sersemlemiş bir halde, şok olmuş halimle aşağı indim ve Nate'in sıkı güvenlik önlemleri altında oturduğu özel odada karşılandım.

"Nate kahvaltıda bana önceki gece otelin kumarhanesinde blackjack oynarken yarım milyon dolardan fazla para kaybettiğimi söyledi. Anlaşılan

onu ondan ödünç almışım. Şaşkın bir halde, neden bahsettiğini hiç anlamadım. Tek hatırladığım, hepimizin otelde yemek yediğimiz ve ondan sonra hiçbir şeyin olmadığıydı. Nate, daha önce hiç görmediğim bir sözleşme çıkardı. Ama alt kısmında, siyah beyaz, gün gibi açık bir şekilde benim imzam vardı. Sözleri okuduğumda, sonunda onunla sözleşme imzalamayı kabul ettiğimi fark ettim. İçimde bir terslik hissettiğim için onunla sözleşme imzalamayı ertelemiştim. İçgüdülerim haklıymış. Sözleşmede, gelecekteki sponsorluklarımdan, şampiyonluklarımdan, dergi röportajlarımdan ve televizyon programlarına katılmamdan alacağı yüzde paylar belirtilmişti. Kazançlarımdan büyük bir kısmını, ortalamanın çok üzerinde bir pay alacaktı. Ayrıca, bir maddede, golf şampiyonalarında kazanmaya ve iyi performans göstermeye devam etmezsem veya onun standartlarına ulaşamazsam, sözleşme şartlarını değiştirme ve tüm kazançlarımdan daha büyük bir pay alma hakkına sahip olduğu ve bunu yapacağı tehdidinde bulunuluyordu. Yani, sözleşmenin benim tarafıma düşen yükümlülüklerini yerine getirmem için beni çok çalıştırmayı planlıyordu. Beni elinde tutmuştu. Hala da tutuyor.

"Bana, onunla geçirdiğim onlarca gece için olan tüm borcumu gösterdi. Her şeyi kaydetmişti ve bu sadece birkaç yüz dolar değildi. Binlerce, hatta yüz binlerce dolara ulaşıyordu ve sözleşme bununla da bitmiyordu; anlatacak daha çok şey var."

Elimi saçlarımdan arasına soktum, dirseklerimi masaya dayadım ve başımı eğdim. "Ben bir aptalım."

Ella masanın kendi tarafından kalkar, sandalyesini hareket ettirip yanıma yere koyar ve omzumu okşar.

"Hey, sen aptal değilsin. Genç ve naiftin. Üstelik yabancı bir ülkede tek başına, dünyayı gezip dolaşıyordun. Nereden bilebilirdin ki?"

"Bilmeliydim. Seni aramayı bıraktım, mesafemi korudum, kendimi gerçeklikten uzaklaştırdım. O zamanlar yirmi üç yaşındaydım. Aptal, dikkati dağınık bir salaktım. Kendimi şüpheli insanlarla çevirdim. Anlaşılan, devasa bir borca battım. Nate beni istemeden zorladı. Sanırım uyuşturulmuşum. Aslında, kalbimde öyle olduğunu biliyorum. Şimdi bildiklerime bakınca çok açık ve o gece çıktığım adamlarla konuştuğumda, aynı şeyin onlara da olduğunu anladım. Onlar da o akşamdan hiçbir şey hatırlamıyor ve hepsi de aynı gece sözleşme imzalamış. Araştırdım. Rohypnol. Sanırım bana onu vermiş. Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok çılgınca geliyor

ama böyle, ama böyle oldu ve bence bana oldu çünkü yemekten sonra o akşamın hiçbir şeyini hatırlamıyorum.

"Her neyse, sözleşmenin açıklandığı sabah, bana yine habersizce yumruk attı. Seni aramamı sağladı. Oturup beni izledi."

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Seninle ilişkiimi bitirmemi zorladı, çünkü benim için daha iyi bir gelecek planladığını ve geçmişimle tüm bağlarımı koparmam gerektiğini söyledi. Kızının." Öne doğru eğilip burnumun köprüsünü sıktım. "Yirmi birinci doğum gününde sana bunu yapmak istemedim. Seni incitmek istemedim. Ama aramamın bir nedeni vardı."

Acı dolu hikayemin geri kalanını anlatmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Benden nefret edeceksin, Ella."

Narin eliyle kolumu okşadı. "Bana bak, Fraser." Boynumu çevirip onun şefkatli yüzüne baktım.

"Lütfen bana her şeyi anlat." Meraklı ceylan gözleriyle bana bakıyor.

"Seni aramadan önce, önceki gece kızının evliliği karşılığında benden ödünç aldığı iki milyon doları silip attığını ve kaybettiğini itiraf etti. Her şey sözleşmede yazıyordu. Hayatımda hiç bu kadar şaşkın olmamıştım. Sanki başka birinin hayatını anlatan bir film izliyormuşum gibiydi. Onunla evlenmeyi asla kabul etmezdim. Sana derinden aşkıttım. Davranışlarım bunu yansıtmadı, ama öyleydi. Ve hala neden Anna ile evlenmek için beni seçtiğini bilmiyorum. Belki yaşıma ona yakındı ya da başka bir şeydi, bilmiyorum. Kendi isteğini elde etmek için bana ilaç verdi ve sonunda kızını verdi. Ne alçak bir adam."

Başımı ileri geri sallıyorum.

Onun seçimine kızgınım. O gece orada başka sporcular da vardı. Keşke onlardan birini seçseydi. En azından Ella'yı özgürce sevebilirdim.

"Düşünsene, zeki bir adam, kandırılmış, aldatılmış. Ama ona çok bağlanmıştım, onu göremeyecek kadar yakındım ve tam bir aptaldım. Tek tesellim, yalnız olmadığımı. Nate aynı şeyi birçok kişiye yapmıştı."

Sessizce nefes alıyorum.

"Yani onunla evlendin mi?"

"Evet. Anlaşma yapıldı. Bilmeden kendimi şeytana teslim etmiştim. Borçlarımı ödeyecekti, ki hala borçlarımın olup olmadığından emin değilim. O

bize bir ev almayı kabul etti. O evden nefret ediyorum." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "O buna 'yeni bir başlangıç' diyordu. Nate, kızı Anna ile benim aşık olacağımızı ve büyük, mutlu bir aile olacağımızı düşünüyordu. Sanki bu yetmezmiş gibi, Anna'nın üç aylık hamile olduğunu öğrendim."

"Kimden?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Anna, Lucas adında bir adama aşıktı. Nate'in para aklamak için kullandığı gece kulübünün müdürüydü. Nate demir yumrukla yönetiyordu ve Anna'ya aileye utanç getirdiğini söyledi. Başarı ve sosyal statü için evlenmesi gerekiyordu ve Lucas, Nate'in kriterlerine uymuyordu. Sosyetik kızının basit bir adamdan hamile olduğu duyulursa, skandal onun itibarını zedeleyecek ve Miller ailesinin şerefini lekelerdi. Ne yalancı piç. Göz açıp kapayıncaya kadar Lucas ortadan kayboldu. Anna, bugüne kadar ona ne olduğunu hala bilmiyor. Anna, Lucas'ın ona aşık olduğunu ve bebek için heyecanlı olduğunu bildiği için tamamen yıkılmıştı. Ve sonra ben, *senin* için kalbi kırık bir haldeydim. Bir daha asla benim olamayacağını bilerek. İkimiz de zavallı ruhlardık.

"Çevremizdeki herkes, onun benim menajerim olması nedeniyle evlenecek çift gibi görünüyorduk. *Gelecek vaat eden profesyonel golfçü, zengin menajerinin zengin sosyetik kızıyla evleniyor.* Her şey sahteydi. NDA'lar ve sözleşmelere dayalı bir evlilik. Ne komik.

"O zamanlar, o sözleşmeyi imzalamadan önce bile, hayatımın her alanında ona çok bağımlı hale gelmişim. Beni aldattığını fark etmedim. O zamandan beri Nate, ailemi evlerinden çıkarmakla tehdit etti. O acımasız bir adam."

"Neden hiçbirimize yardım istemedin?" Kız kaşlarını çatı.

"Gizlilik sözleşmeleri çok sağlamdır. Onunla borçlarımı ödemek için evlenmedim. Elimde başka seçenek yoktu, evlenmek zorundaydım. Her şey sözleşmede yazıyordu. Ella, bana sunduğu borç yüzlerce dolar değildi, ona *yüzbinlerce* dolar borcum vardı. Annem bir markette çalışıyor, babam ise tesisatçı. O kadar parayı nereden bulacaklardı? Onlardan yardım isteyemezdim. Ve o sözleşmeyi imzaladım. O benim imzamdı. Bugüne kadar, onu bana nasıl yaptırdığını hala bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir anı. Hiçbir şey." Boynumu çektim.

Ella sorar, "Sözleşmede Anna ile evliliğini sonlandırmakla ilgili bir madde yok muydu? Turnuvaları kazanmaya devam edip iyi sponsorluk anlaşmaları yaparsan

sponsorluk anlaşmaları yapmaya devam etseydin, ona bu şekilde ödeme yapamaz mıydın?"

"Beni diz çöktürdü. Müzakere yoktu ve sonunda imzam benim sonum oldu."

"Yani onunla evlendin." Bu bir soru değil; durumu netleştirmek istiyor.

"Durumumun sis perdesi nihayet kalktığında, gerçeklik yüzüme çarptı. Çok depresif bir haldeydim. Ama artık çok geçti. Evlenmiştim. Sözleşmeliydim. Nate'e aittim. Ve Anna'ya. Düğün çok gizli tutulmuştu; sadece Anna, ben, babası ve avukatı vardı. Bir de rahip."

Hayatımın en mutlu günü olması gereken günü hatırlayarak masaya yaslanıp omuzlarım çöktü. O gün, mutlu olmaktan çok uzaktı.

"Yani sen ve Anna hiç samimi bir ilişkiniz olmadı mı? Hiç mi?"

"Hayır. Asla. Hiçbir yakınlık olmadı. Aramı z da romantik bir şey yok. Sadece arkadaşız."

"O zaman seks için ne yapıyorsun, Fraser? Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ve sormak istediğim çok şey var, ama bu nasıl oluyor? Sen bir erkeksin, hala gençsin ve mutlaka ihtiyaçların vardır, değil mi?"

Suçluluk duygusu midemde kelebekler gibi uçuyor. İçimden utanıyorum. "Zaman zaman özel bir eskort ajansı kullanıyorum." Başımı kaldıramıyorum.

Boğazında bir nefes takılır, sonra fısıldar, "Ne, fahişe gibi mi?"

Kahretsin.

BÖLÜM DOKUZ

Fraser

Mükemmel zamanlanmış, bizim özel yemeksalonumuz kapısı hızla açılır, yemeğimizin geldiğini haber verir.

Bu akşam hikayemi anlatamadan iştahım kaçtı. Rahatsızlığımızı fark eden garson, yemeklerimizi masaya koyup hızla odadan çıktı.

"Artık aç değilim galiba." Ella, kızcılık rengi kadife yemek sandalyesine yaslandı.

"Ye Ella. Bir şeyler ye. Bütün gece burada kalıp tüm sorularını cevaplayacağım. Gerçeği istedin. Sana her şeyi anlatacağım." Umutsuzluk midemi kemiriyor. Kendimi çok savunmasız ve açık hissediyorum. Eskort kullandığımı hiç kimseye söylemedim. Normalde ilk Ella'ya söylerdim. *Harika.*

Meraklı gözleri bana bakıyor, ona anlattığım tüm bilgilerle boğuşuyor. "Yani, kullandığın bir fahişe *mi?*"

Ne kadar pislik bir adam oldum. Seks için para ödeyen biri. Hayatımın böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

"Şey, evet ve hayır. Onlar sokak fahişeleri değil. Özel kızlar. Üst sınıf. Tamamen test edilmiş ve güvenlik kontrolünden geçmiş. Herkesle yatmam. Ve başka kimseyle birlikte olmadım. Sadece ajansın birkaç kızıyla. Ve seninle."

Ella başını sallar, sonra ağzına somon dolu bir çatal sokar. Çiğnerken düşünür.

"Sanırım bu, tanımadığın insanlarla bir gecelik ilişkiler yaşamaktan iyidir," diye mırıldanır sonunda.

Bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum. Neredeyse gülmekten burnumdan hava çıkıyordu. "Onları seviyor musun? Onlara karşı hislerin var mı, Fraser?" Bunu nasıl düşünebilirdi?

"Tabii ki hayır. Sadece seks. Benim için güvenli ve özel bir tatmin yolu. *Karımın itibarını* düşünmem gerekmiyor." Elimle havayı keser gibi yaparım. "Karımın itibarını düşünmem gerekmiyor."

Koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "*Sana* aşığım, Ella. Bunu kaç kez söylemem gerekiyor ki inanacaksın? *Seni* seviyorum. Başka kimseyi sevmiyorum. Benim için başka kimse yok."

"Ücretli eskortlar hariç," diyor düz bir sesle.

"Biz ayrıldığımızdan beri kaç erkek arkadaşın oldu?"

Kahretsin, bunu söylememeliydim.

Bana gözlerini kırıştırdı. Göğsü anında kızardı. "Hey, bu haksızlık," diye bağırdı, çenesini sıkarak.

Sandalyesini geri iterek, çatalını seramik tabağa vurarak yere attı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla, dairesel masanın etrafında ileri geri yürümeye başladı, başını geriye atarak gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim, bunu söylememeliydim."

Yürümekten vazgeçer, ellerini yanındaki sandalyenin arkasına dayar ve başını eğirir. Sessiz gözyaşları kadife koltuk minderine düşer.

"Kalbim çok acıyor. Yıllardır böyle," diye fısıldadı, başını bir yandan diğer yana sallarken saçları yavaş dalgalar halinde hareket ediyordu.

Bugün ahırda da aynı şeyi söylemişti. İtirafı, testislerime ve kalbime bir kez daha sert bir darbe indirir.

"Sen beni mahvettin, Fraser. Aramızdaki her şeyi yok ettin." Yüzünü saçlarının perdesi arkasında saklayarak hıçkırarak ağlıyor. "Ve tüm bu yıllar boyunca kendimi suçladım, seni ziyarete gelmediğim için, sana yarı yolda buluşmadığım için, çok genç olduğum için, kız kardeşlerimle kaldığım için, İskoçya'da dans okuluna gittiğim için. Bu kemiren suçluluk duygusuyla yaşadım.

"Şimdi, bana ulaşip anlatsaydın, kalbim daha da kırılıyor. Neden bize yardım etmek için yeterince güvenmedin, anlayamıyorum." Ella'nın sesi uzaklara kayboluyor.

Ayaklarımın üstüne kalkıp onu narin bedenini kollarıma alıyorum ama o benim kucaklamama karşılık vermiyor. Orada duruyor ve benim onu sarmamına izin veriyor.

Her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim.

"Her şeyi mahvettiğimi biliyorum," diye mırıldanıyorum boynuna. "Hiçbirinin olmasını istemedim."

Geri çekilip melek gibi yüzünü ellerimle kavrar, başını bana doğru çeviririm. Şişmiş, cam gibi gözleri nefesimi keser, tüm bu acıyı ona benim yaşattığımı bilerek.

"Her gün derin bir pişmanlık ve suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Bazı günler, başka biri olmak istiyorum. Sadece bir günlüğüne bile olsa." Parmaklarımla yanağını okşayarak, ona olan duygularımı parmak uçlarımdan cildine aktarmaya çalışıyorum. Onu bırakmak istemiyorum.

Başparmaklarımla sert uçlarıyla şişmiş yanaklarından birkaç yalnız gözyaşı siliyorum.

"Öyle söyleme, Fraser." Kafasını hafifçe sallar. "Etrafında seni seven çok insan var. Ve o zavallı çocuk, senin oğlun dediğin çocuk, sana ihtiyacı var. Senin onun babası olmadığını biliyor mu?"

Göğsüm sanki üzerine on tonluk bir mavi balina oturmuş gibi. "O bilmiyor. Anna ve ben, ayrılığımızı resmi olarak açıklamadan önce ona söylemeye karar verdik. Onu kendi oğlum gibi seviyorum. Anna ve ben onu birlikte büyüttük. Onunla birlikte gece yarısı emzirme, diş çıkarma, emzirmeyi bırakma, emekleme, yürüme, kreş, okul gibi tüm süreçleri birlikte yaşadık. Her şeyi. Onu kendi oğlum gibi görüyorum ve o harika bir çocuk."

Ella, itirafım karşısında şaşkınlıkla gözlerini genişletir.

"Sen çok iyi bir adamsın, Fraser." Sıcak elini nazikçe benimkinin üzerine koyar. "Çok az erkek senin gibi yapar. Peki Anna? Onun bir sevgilisi var mı?"

Ella'nın beni *iyi bir adam* olarak göreceğini beklemiyordum. Kendimi öyle hissetmiyorum. Kendimi başarısız hissediyorum.

"Hayır, yok. Ethan büyüyene kadar kimseyle birlikte olmayacağını söyledi. Ama ara sıra eskortlarla görüştüğümü biliyor. Birbirimize karşı çok açık ve dürüstüz ve ona hayatımı emanet edebilirim. Anna babasına hiç benzemiyor."

"Ama neden şimdi? Neden boşanmak istiyorsun? İmzaladığın sözleşmeyi nasıl bozabilirsin?" Alnında derin bir kafa karışıklığı belirir.

"Neyse ki Nate hakkında çok önemli bilgilerim var. Yeterli değil ama üzerinde çalışıyorum. Ayrıca avukatım, sözleşmeyi baskı altında imzaladığım için geçersiz sayılabileceğini ve Nate'e karşı dava açabileceğimizi düşünüyor. Boşanma davası açmayabiliriz, evliliğin feshini talep edebiliriz.

Sözleşmeyi ele geçirmeliyiz. Onun evindeki ofisinde bir kasada saklanıyor ve Anna onu almama yardım etmeyi kabul etti. Sevgili kızı, onun sandığı kadar tatlı ve uysal değil."

Düşüncelere dalmış bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Ve nihayetinde, senin yüzünden ayrılmak istiyorum. Geçen yıl Winner's Ball'da seni tekrar gördüğümde, senden uzak kalmak istemediğimi anladım. Yeterince uzak durdum. Seni tekrar görmek, başka biriyle görmek, Instagram'da seninle konuşmak çok acı vericiydi. Sana her şeyi anlatmak istedim. Seni hayatıma geri *istiyorum*, özür dilerim. O zaman senin olmadan yaşayamayacağımı anladım. O zaman harekete geçmeye başladım. Anna'ya ayrılmak istediğimi söyledim.

Anna, babasından korktuğu için, aslında dehşete düştüğü için isteksizce kabul etti, ama mükemmel bir avukat tutarsam ve sözleşmemizi feshetmenin bir yolunu bulursam kararımı destekleyeceğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de bu oyunu oynamaktan yorulduk. Çok yorucu. Nate, evlilik sözleşmemize bile en az ayda iki kez sosyal medyada ailece paylaşmamız gerektiğini yazdırmış. Anna, görünmek için yılda üç turnuvaya katılmak zorunda. O kontrolcü bir psikopat. Artık bunu yapmayacağım. Anna da istemiyor. Otuz yaşındayım ve hayatımı geri istiyorum." Hızla konuşurken nefes nefese kalıyorum.

Düşüncelerimi yüksek sesle söylemek bana güç veriyor. Ve bu sadece ben değilim. Onun defterlerinde, bizim için yaptığı her anlaşmada büyük miktarda para kaybeden düzinelerce çocuk var. Hepimiz onu devirmek için bir araya geldik. Hepimiz irademiz dışında tutuluyoruz ve hepimiz çaresizliğin eşiğindeyiz.

"Peki, ailenin evini nasıl kurtaracaksın ve Anna ile Ethan'a ne olacak?"

Ella'yı kendime çekip ona sarıldım ve sıkıca sarıldım.

Ella'ya, tanımadığı insanlar için endişelenmesini bırakın.

"Birikimim var, şu anda ne yapacağımı bilmediğim kadar çok param var. Nate hala kazandıklarımın büyük bir kısmını alıyor ve benim adıma anlaşmalar yapıyor. Ama ben akıllıca para biriktiriyorum, her kuruşunu biriktiriyorum."

Nate, benim kayıp oğlunun damadı olduğumu, oyuna uyan, temiz ve Amerikan rüyasını yaşayan biri olduğumu düşünüyor. Onun en beklemediği anda onu alt edeceğim.

"Anna ve Ethan için Anna'nın adına yeni bir ev aldım. Anna'yı Nate'ten kurtarıyorum, Anna ve Ethan'ın hayatlarını garantiye alıyorum çünkü

yaşadığımız ev Nate'e ait ve o Anna'nın hayatını cehenneme çevirecek. O çok kontrolcü.

"Peki ya annem ve babam? Onlara aile evimizi terk etmeleri gerektiğini söylemek zorundayım çünkü boşanmamız basına yansır ya da Nate ne yaptığımızı öğrenirse, onları evden attıracaktır. Sonuçta ev onun. Ama onlara yeni bir ev alacağım. Birisi hikayemizi sızdırmadan önce bunu çabuk yapmam gerekiyor. Umarım bugün ahırda kimse beni duymamıştır."

Ella'dan ayrıldığımdan beri bu konu kafamı kurcalıyor.

"Aman Tanrım, Fraser, umarım değildir. Peki ya sen? Sana ne olacak?"

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

"Şey, Nate haberi alınca beni her şeyimden mahrum bırakmaya çalışacaktır. Kazanmayı seviyor. Para ve açgözlülük onu yönlendiriyor. Mahkemeye giderse avukat masraflarım astronomik rakamlara ulaşır, bu yüzden önce çevremdeki herkesi organize etmeye çalışıyorum. Böylece onların güvende ve ihtiyaçlarının karşılanacağından emin olurum." Bu düşünceler kafama girmiş durumda. Beni mahvedecek ve hayatımı mahvetmek için bir tek boynuzlu atın kışından uyduruk bir hikaye uydurup bana yapıştıracak ve bu beni çok korkutuyor. Golfçü o l a r a k b u noktaya gelmek için çok çalıştım ve yerimi ve dünya sıralamasını hak ediyorum. yerimi ve

"Kariyerimi de kaybedebilirim. O öngörülemez, güçlü ve acımasız biri. Ayrıca, onun gizlilik sözleşmesini ihlal ettim. Ne yapacağı belli olmaz.

Benden alamayacağı tek şey golf yeteneğim. Bu, odaklanmamı sağlayan şey. Her zaman yetenekli bir golfçü olacağım.

Ella yavaşça kollarımdan kurtulur, sonra minik poposunu arkasındaki sandalyeye sertçe vurur. Şarap kadehini kaldırır ve içindekini bir dikişte içer.

Kaşlarını çatıyor. "Bu gece böyle bir şey beklemiyordum. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bunu değil. Senin hakkında kötü şeyler düşünerek ne kadar aptalmışım. Hatta senin için vudu bebeği yapmayı bile düşündüm. Ama bilmeliydim, sen her zaman sarışınları sevdin, esmerleri değil." Sırıttıyor.

Oh, benimle dalga geçiyor. Bu iyiye işaret.

"Ben sadece bir uzun saçlı sarışını seviyorum." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Birkaç yıl boyunca derin bir çukura düştüm, zehirlenip bir narsistin etkisinde kaldım. Onun kızının ve kendisinin itibarını kurtarmış olabilirim, ama o kazanmaya devam ediyor çünkü beni mahvediyor ve yirmi üç yaşımdan beri tüm anlaşmalarımdan ve kazandıklarımı büyük bir pay alıyor.

Seninle hayatımın yıllarını, binlerce dolarlık kazancımı kaybettim ve bu benim özgüvenimi çok fena mahvetti. Onun sözleşmesinden hiçbir şey kazanmadım. Özgürlüğümü ve en önemlisi seni kaybettim. Ve bunların hiçbirinin seninle ilgisi olmadığını söz veriyorum. Kendini suçlu hissetme."

Ella dudağının kenarını ısırıldı. "Vay canına, bu çok fazla."

Bana mı söylüyorsun?

Mükemmel manikürlü tırnaklarını siyah piyano parlaklığındaki masa üstüne vuruyor. Düşünüyor. "Dün gece seks yaptık. Prezervatif kullanmadık. Temiz olduğunu söyledin ama eskortlarla prezervatif kullanıyor musun?"

Bu bir U dönüşü.

"Her zaman. Daha önce prezervatifsiz seks yapmadım, sadece seninle. Ve sen hap kullandığını söylemiştin, kullanıyor musun?"

"Tabii ki kullanıyorum. Sana asla yalan söylemem." Nefesini tutuyor.

Gergin bir kahkaha ciğerlerimden kaçır. "Tanrıya şükür."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Neden? Gerçekten sevdiğin birinden çocuk sahibi olmak yanlış mı? Yoksa seks bile yapmadığın birinden çocuk sahibiymiş gibi davranmak mı? Çocuk sahibi olmanın mükemmel yolu bu mu? Tam da böyle çocuk sahibi olunmalı, değil mi? Bana mükemmel bir mutlu son gibi geliyor."

Kahretsin. Haklı. Ben bir pisliğim.

"Hayır, öyle demek istemedim; sadece..."

"Bunu yapmayalım. Seninle tartışmak istemiyorum." Sinirli bir nefes verdi. "Ve stres yapmayı bırak. Düzenli olarak doğum kontrol iğnesi oluyorum, ayrıca cinsel partnerlerimle her zaman prezervatif kullanıyorum. Dün gece sana söyledim."

Kıskançlıktan hırıldıyorum.

Şarap şişesini alır, kadehini tekrar doldurur ve bir yudum alır. "Kiminle yattığım konusunda sinirlenmeye hakkın yok, Fraser. Beni ortada bıraktın. Sonra sanki senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni terk ettin. Hiçbir açıklama yapmadan. Sana hiç sadakatsizlik etmedim. Beş yıl bekledim. O beş yıl boyunca beni birkaç kez gördün, son üç yıl hiç görmedin. Aramayı kestin. Hepimizi. Ama sana yardım edebilirdik. Birlikte para toplayıp avukat tutabilirdik. Bir yol bulabilirdik. Seni bekliyordum. Sonsuza kadar beklerdim. Seni çok sevmiştim." Son sözlerini zar zor duyuyorum.

Seviyormuşum.

Artık beni sevmiyor.

İnanamıyorum. “Bana yardım eder miydin? Bütün o kötü seçimleri yaptığım halde?”

“Evet.” Alnına avucuyla vurur. “Nate, kafanı o kadar karıştırmış olmalı ki, aramızdakileri unutmuşsun. Biliyordun. Hala biliyorsun. Hisset. Bunu. Bizi.” Aramızdaki havayı işaret eder. “Hiç bitmedi.”

Haklı. Vücudumuz, benim anlayamadığım bir şekilde birbiriyle konuşuyor; birbirini tanıyor ve arzuluyor.

"Tabii ki biliyorum," diyorum. "Dün gece inanılmazdı. Bunca yıldır hayalini kurduğum şey buydu. Sen ve ben. Tekrar birlikte. Gittiğim her yerde bu beyaz tüyleri buluyorum. Bunca zaman sonra bile beni izlediğini biliyorum. Seni her yerde hissediyorum." Heyecan damarlarımdan akıyor.

Yarım bir gülümseme belirliyor yüzünde. "Demek beni hissettiğinde Instagram'ımı takip ediyorsun?"

"Oh, evet, beni kontrol ediyor musun?" Omzuna şakacı bir şekilde dokunuyorum.

"Biraz." Burnunu kırıştırıp parmaklarını havada birleştirir. "Bazen sosyal medya hesaplarını helikopter gibi takip ediyorum."

"Ben de seninkileri takip ediyorum." Göz kırıyorum.

Koltuklarımıza geri yaslanıp kendi düşüncelerimize dalıyoruz.

"Hey, iyi misin? Çok üzgünüm, Ella. Her şey için. Sürekli aynı şeyi söylüyorum, biliyorum, ama sana her şeyi söyleyememek beni çok üzüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, ne hissettiğimi bilmiyorum. Hunter'ın senin tüm kirli çamaşırlarını bildiğini varsayıyorum. Sana yardım ediyor mu?"

"Evet, yardım ediyor. Ajansı Lisa benim yeni ajansım olacak. Yeni avukatım Clark Johnson ile birlikte bana yardım ediyor. Hunter'dan önce seninle konuşmak istediğim için Eden'a söylememesini rica ettim, ama muhtemelen evden çıktıktan sonra söylemiştir."

"Söylemiştir. Sen ahıra gelmeden önce bana mesaj attı. Seni dinlememi ve sözünü bitirmemi söyledi. Sinirlenmememi söyledi." Gözlerini devirdi. "Sırrını sakladı ve önce benimle konuşmana izin verdi. Biz üçlü sır saklamada ustayız."

"Sen de öyle."

"Hmm. Sen mi söylüyorsun? Bu, sakladığın büyük bir sır."

Haksız değil. Ancak, artık bildiği ve yüküm paylaşıldığı için kendimi biraz daha hafif hissediyorum. En başından beri ona gerçeği söylemeliydim.

"Bundan sonra ne yapacağız?" Parmaklarını platin rengi saçlarının arasında gezdirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun cevabını senin bilmeni umuyordum." Bir an duraksadım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözlerini yavaşça bana doğru çevirir. "Evet." "Sence bizim için hala bir şans var mı?"

Gözleri duygu ile parladıktan sonra sonunda cevap verdi. "Bana düşünmem için biraz zaman verir misin?"

"Başka türlü olmasını istemezdim. İstedğin kadar zaman al."

Midemin düğümlendiğini hissediyorum.

"Bana bir daha güvenebilecek misin?"

"Güven bizimle hiçbir zaman alakası olmadı, Fraser. Hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı hissettim hep. Sana her zaman güvendim. Ayrılmadan önce Anna ile birlikte olup olmadığını sorgulamaya ancak son zamanlarda başladım. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum."

Ella'yı hiç aldatmadım.

Dikkatli davranarak, bilmem gerekiyor. "Hala beni seviyor musun?" Göğsüm beklentiyle doluyor.

Aynı anda birbirimize dönerek yüz yüze geliriz, dizleri bacaklarımın arasında.

Elimi uzatıp onun güzel yüzünü avuçlarım. Endişeli gözleri benimkilere bakıyor. "Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve buna tamamen saygı duyuyorum, ama beni seviyor musun Ella?"

Gözlerini indirip bir an sonra tekrar kaldırdı. Yüzümü tararken, gözlerinde düşünce yansıyarak zaman dondu.

"Şu anda sana aynı şeyi söyleyemem."

Şu anda. Belki yakında?

Cildimde statik enerji vızıldarken ve vücudumda zevk dalgaları yayılırken, güneş ışığından daha parlak bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Çünkü onu sevdiğini biliyorum. Hissediyorum, ama o kelimeleri onun ağzından duymak istiyorum.

"Ve bu çok fazla." Dirseklerini masaya dayadı, sonra çenesini eline yasladı.

Kalbim bir an durdu.

"Sormak istediğim o kadar çok şey var ki, Fraser."

"Söyle hepsini. Hepsine cevap vereceğim." Bu noktada onun için her şeyi yapardım.

"Bekleyebilir mi?"

Düşünmeme izin ver." "Tabii ki."

Şüphe ruhumu gölgeliyor. "Yani, benden nefret etmiyor musun?" diye fısıldıyorum. Onun hayatında gereksiz yere çok fazla acı ve keder verdim. Benden nefret etmesi çok normal.

Yanaklarını hava ile doldurur, sonra nefesini dışarı verir. "Senden nefret etmiyorum, Fraser. Sana kızgıyım, ama nefret etmiyorum. Ama bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Beni kendine çeken bu çılgın görünmez iplikten nefret ediyorum."

Aynı şeyi hissediyoruz. Beni kendine çekenin o olduğuna eminim. Elini tutup ince bacağına koyuyorum.

Başparmağını cildimde ileri geri gezdiriyor. Onu dikkatle izliyorum.

Göz kamaştırıcı, gizemli kızım. Artık büyüleyici, güzel bir kadın. Büyüledim.

Bana parlak beyaz bir gülümseme atıyor. "Bu gece kaçacağımdan korktun mu?"

Bir daha hiç görmeyecek miydin?"

Titrek, gergin bir kahkaha göğsümde titriyor. "Hiç bilemezsin."

Yaklaşıyor, sonra parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. Aşağı inerek çenemi nazikçe okşuyor. "Bu küçük sarı sakalını seviyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum.

"Ama bu bana korkunç bir sakal kaşıntısı yapıyor. Bak." Kendi çenesini işaret ediyor.

Hiçbir şey göremiyorum. Soluk teni bana mükemmel görünüyor, ama tutkulu karşılaşmalarımıza atıfta bulunmasını sevdim.

"En iyi arkadaşımı çok özledim," diye fısıldadı.

Yutkunmakta zorlanırken boğazım sıkışıyor.

"Konuşacak kimsem yoktu. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum, Ella."

Dudaklarım titriyor. Utançtan yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Hayatım alt üst olduğunda bile hiç ağlamamıştım. Sanki tüm duyularım bloke olmuş gibiydi. Hepsini bir kutuya kilitleyip bir daha asla açmamak üzere saklamıştım. Göğsümde bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

"Oh, Fraser."

Beni şefkatli kollarınınla sarar.

"Yapma. Lütfen yapma. Senin nezaketin bana layık değil. *Her şeyi* mahvettim. Ben de seni çok özledim."

Kucaklamasından uzaklaşıp boynumu yukarı doğru eğiyorum, damarlarımdan akan utanç duygusunu durdurmak için nefes alıp veriyorum.

Ella yaklaşır ve ellerini siyah pantolonunun bacaklarına kaydırır, ben de onun şefkatli dokunuşunun tadını çıkarırım.

Çenemi göğsüme indiriyorum. "Fraser."

Çok utanıyorum.

"Bana bak. Yoksa bunu yapamayız."

Bulanık görüşümle yukarıya doğru bakıyorum.

"Şu anda kafam patlayacak gibi. Ve bundan sonra *ne yapacağımızı* hiç bilmiyorum. Konuşacak çok şey var ama bu gece bu kadar yeter. Eve gitmek istiyorum. Senin için burada olduğumu bil lütfen. Senden nefret etmiyorum. Her zaman arkadaşın olacağım. Tamam mı?"

Arkadaşım. Kararını vermiş mi?

Arkadaşlık istemiyorum. Onu istiyorum, tümünü.

Gözyaşlarından hafifçe bulanmış, kohl ile çizilmiş keskin gözleriyle bana bakıyor.

ban

a. "Sadece arkadaş mı?" diye soruyorum.

Omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıyor. "Dürüstçe bilmiyorum."

Elini elime koyup, başparmağımı onun yumuşak elinin üstünde ileri geri gezdiriyorum.

"Teşekkür ederim. Bu gece bana şefkat gösterdiğin için. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Teşekkür ederim. Bu gece bana karşı şefkatli olduğun için. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Yanakları çılgın bir pembeye boyanır.

"Herkesin düşündüğü gibi buz kraliçesi değilim." "Oh, biliyorum. Hepinizi tanıyorum, bebekler."

Ama Ella'nın fırtınanın ortasında sakinlik abidesi olacağını kim bilebilirdi? Normalde fırtınanın gözü odur. Benim kasırgam. Sarışın bomba benim için bir keşif. O benim kurtarıcım.

Dürüstçe, kararını vereceğini ve bu geceden sonra benimle ilişkisini bitireceğini düşünmüştüm. Kendimi bir kez daha hayal kırıklığına hazırlamıştım. En azından *arkadaş* kalırız. Gerçi istediğim bu değil.

"Ne kadar büyük bir yemek israfı." Yemediğimiz yemeği işaret etti. "Bu gece burayı ayırttığına inanamıyorum. Bu özel oda çok lüks."

Burayı zorunluluktan rezervasyon yaptım, sohbet edebileceğimiz tarafsız bir yer olsun diye. "Daha önce haklıymışım. Burayı *kesinlikle* sen rezervasyon yaptın, yani tarafsız

zemindeyiz, değil mi? Şimdi neden bir şey fırlatacağım diye korktuğunu anlıyorum." Ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

"Aklımı oku. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

"Çünkü biz ruh ikiziyiz, sen ve ben," diye fısıldadı.

Bu cesur, ateşli kadının karşısında oturarak hayatımın geri kalanını geçirdiğimi hayal ediyorum ve umut içime sızıyor. Geçmişte kendime çektirdiğim yıllarca süren ıstırap ve acıyı gölgede bırakıyor.

Onu öpmek için can atıyorum, ama aramızdaki ilişkiyi zorlamak istemediğim için bu dürtüyü bastırıyorum.

"Hadi, seni eve bırakayım." Elimi uzattım ve onu tutması için davet ettim. Bu sefer tuttu. Ve bu beni, herhangi bir öpücüğün verebileceğinden çok daha fazla mutlulukla doldurdu.

Benimle birlikte olmak ve bir şans vermek mi, yoksa tamamen hayatımdan çıkmamı mı istiyor, tam olarak belli değil.

Zamana ihtiyacı var.

Ella, birlikte geleceğimizin sorumlusu. Eğer bir geleceğimiz varsa tabii. Umarım vardır.

Çünkü onsuz ben bir hiçim.

Bu odadan çıktıktan sonra ne olacağını bilmiyorum ve eğer beni hayatından çıkarırsa, neden hayatında olmam gerektiğini ona göstereceğim.

O benim.

ONUNCU BÖLÜM

Ella

Sessizce seyahat ediyoruz, yüksek uçurumların kenarındaki yolu takip ederek Castlevue Cove'a geri dönüyoruz.

Her zaman Champs'ta yemek yemek istemişimdir. Burası Michelin yıldızlı bir restoran ve dünyaca ünlü golf sahalarında oynamaya gelen tüm ünlüler burada yemek yer. Beş yıldızlı resort ve spa tesisi The Sanctuary'nin bir parçasıdır. Bu tesise birçok kez gittim ama restorana hiç gitmedim. The Sanctuary, babamın golf ve iş arkadaşlarından biri olan Knox Black'e aittir. Ancak bu gece tamamen berbat geçti ve Champs'ı ilk kez deneyimlemek istediğim gibi olmadı.

Plaj koyunun aşağısına bakarken, soluk altın rengi kumsalın kumlu kıvrımları ve eski taş döşeli iskelede yürüyüşün tadını çıkaran insanları izliyorum. Sonunda daha sıcak bahar havasını karşılıyorlar. Bu akşam Fraser ile dışarıda olmasaydım, ben de iki tüylü arkadaşımınla orada olurum.

İskoçya'da ilkbahar ve yaz akşamları inanılmazdır. Yazın yüksek gökyüzü en sevdiğim şeydir ve bize yaklaşık on sekiz saat gün ışığı verir. Neredeyse hiç gerçekten karanlık bir akşam olmaz. Kışın ise, tabii, durum tamamen farklıdır. Karanlık ve soğuk. Hepsi bu. Bir uçtan diğer uca. Geçtiğimiz kış, nedense normalden daha uzun ve yalnız geçti.

Beni seven birçok insanla çevriliyim, ama hiçbir zaman tam olarak mutlu hissetmiyorum.

Ve Şimdi, kırılgan kalbimi elinde tutan, onu tüketen ve beni tam hissettiren adamla buradayım. Ama Fraser'ın akşam yemeğinde yaptığı itiraflar hiç de beklediğim gibi değildi. Alakasısı bile yoktu. Bu gece bana söylediklerini asla tahmin edemezdim. Anlaması imkansız ve kafam allak bullak oldu.

O yıkılıp kimseyle konuşacak kimsesi olmadığını itiraf ettiğinde kalbim paramparça oldu. Bu büyük sırrı saklamak onu tamamen tüketmiş olmalı. Fraser'ı hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

Kırık kalbim. O

kaybolmuş.

Biraz bana benziyor.

Onun hikâyesini anlatırken, ki bunun onun hayatı olduğuna hâlâ inanamıyorum, kafam kaçmamı söylüyordu ama kalbim kalmamı söylüyordu. Onun yanında olmamı.

İkimiz de kalbi kırık. İkimiz de paramparça.

Çok kararsız ve kızgınım. Gerçekten deli gibi kızgınım.

Nate'e, onu kandırıp sözleşme imzalatması, uyuşturması ve sonra kızını Fraser'a vermesi için daha da kızgınım. Kesin olan bir Şey var; bu harika bir film olurdu.

Ama bu Fraser'ın gerçek hayatı; bir senaryo değil.

Ve evet, Fraser'a bu kadar saf olduğu, aptallığın uçsuz bucaksız bir çukuruna düştüğü için kızgınım. Para delisi bir manyak tarafından alt edildiği için kızgınım. Onu başka bir kadına, *karısına* kaybettiği için kızgınım. Üstelik o kadın onun gerçek karısı bile değil. Bu deli saçması bir durum.

Ama bu onu istememi engellemiyor.

Onun olağanüstü bir hayat sürmesini istiyorum. Bolluk, neşe ve sevgi dolu bir hayat, ama öyle değil.

Nate Miller, bana göre acımasız, tam bir pislik gibi bir adam. Fraser'ın umudunu ve bolluğunu elinden alıyor. Ve hangi aile babası kızını bir pezevenk gibi başkalarına kiralar? Onu tanımıyorum bile ama Şimdiden nefret ediyorum.

Nate, Fraser'ın hayatını benim için biraz dağınık, yoğun ve aşırı karmaşık hale getirdi.

Castlevew Cove'daki hayatım onun hayatının tam tersi. Sessiz ve sakin. Çok basit bir hayat sürüyorum, köpeklerimi gezdiriyorum, Tartan'a biniyorum, dans dersleri veriyorum ve başarılı dans

gelip gidiyorum, ara sıra hafta sonları kızlarla dışarı çıkıyorum ve kendime ait bir hayat sürüyorum, dramadan uzak.

Son altı ayda, tüm sosyal medya hesaplarımızın sorumluluğunu üstlendim. Bu beni istediğimden daha meşgul tutuyor. İçerik oluşturmak çok zaman alıyor, ama arkadaşlarım başka işlerle meşgul olduğu için en azından zamanımı doldurmak için bir uğraşım var.

Son birkaç ayda her şey değiştiği için biraz moralim bozuk. Arkadaşlarım Toni ve Beth yeni erkek arkadaşlarıyla mutluluğu buldu ve Maldivler'e yapmayı planladığımız tatili erteledik. Eden yeni evliliğiyle meşgul ve Eva... Aslında Eva ve Ewan'ın ne durumda olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim, her zaman neşeli olan kızımız aylardır aynı değil. Sessiz ve hepimizden uzak duruyor. Onunla konuşmaya çalışmalıyım.

Tüm kızlarım kendi hayatlarını yaşarken, ben de...

Fraser'dan bu yana kimseyle romantik bir ilişki kurmadım ya da hayatımı paylaşmak istediğim birini bulamadım, ama bu hayatı seviyorum.

Ama... Yalnızım. İşte, itiraf ettim.

Köpekler, atlar ve yeğenlerimden başka hiçbir şeyle çevrili olarak yaşlanacağım.

Yine de, Fraser ile birlikte yaşlanabilir miyim?

Bunu düşünmem bile olmamalı. Henüz boşanmadı bile. Bir çıkar evliliği.

Üvey oğlu var.

Bir dava.

Nate Miller ile önümdeki mücadeleye ve bunun getireceği kargaşaya hazır olduğumdan emin değilim.

Ve dava Amerika'da mı olacak? İşimden ve tüylü dostlarımdan çok uzun süre uzak kalmak zorunda kalabilirim.

Uzun süren avukat davaları ve her türlü şey düşüncesi midemi bulandırıyor. Fraser'ın adının mahkemelerde ve gazetelerde yer alması. Bu benden çok şey istiyor.

Parmak uçlarımı şakaklarıma masaj yapıyorum.

Ne olacağını anlamak istiyorum ki bir plan yapabileyim. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Cevaplara ihtiyacım var ve bu sefer karanlıkta bırakılmayacağım. Fraser'a her ayrıntıyı anlatmasını sağlayacağım.

Neredeyse eve vardık, Fraser, Hunter'ın devasa, siyah, parlak Range Rover'ını dar, Arnavut kaldırımlı sokaktan benim küçük evime doğru dikkatlice sürüyor.

Birkaç yıl önce yolun sonundaki eski avluyu beş şirin eve dönüştürdüler ve ben şanslıydım ki birini kapabildim. At nalı şeklindeki yolun en ucunda. Burası çok güzel ve çok sakin, özellikle de evlerin arkasında uzayıp giden altın sarısı arpa tarlaları var. Yıllar önce Fraser'la çıkmaya başladığımdan beri yaptığım sabah günlüğümü yazmak ve kahvemi içmek için mükemmel bir yer. Günümü sakin geçirmeme ve geceleri daha iyi uyumama yardımcı oluyor.

Duygularımı paylaşmak benim için kolay bir şey değildir. Eden bana içe dönük bir dışadönük olduğumu söyler. Sanki küstah ve sessizmişim gibi. Bu yüzden günlüğüme yazmak benim için en iyisi. Günlüğüm, rahatladığım ve kendimi daha iyi hissettiğim yer. Castlevew Cove'un sabah sessizliği ile çevrili tarlalar, günlüğüm ve bir fincan kahve kadar güzel bir şey yok.

Çevremdeki herkesin emekli ya da emekliliğin eşiğinde olması da yardımcı oluyor, bu sayede günün hangi saati olursa olsun, her zaman çok huzurlu, sabahları ise daha da huzurlu.

Avludaki sakinleri rahatsız eden benim, çünkü bazen yerel gece kulübü The Vault'ta sabaha kadar dans ettikten sonra geç saatlere kadar partiler vererek yaşlı Bay Riley'i rahatsız ettiğim bilinir.

Ancak aylardır dışarı çıkmadım. Parti Kızı lakabımı kaybediyorum. Bu aralar çok meşgulüm. Kızları bir gece dışarı çıkmak için toplamam lazım. Hızla telefonumu çıkarıp grup sohbetine mesaj atıyorum.

Ben: Yarı The Vault'ta içki içelim mi?

Fraser'la geçen birkaç günü onlara anlatmalı mıyım? Hayır, şimdi değil.

Eden: Ben gelemem. Kendime gelmem için birkaç hafta daha lazım. Karnım ve göğüslerim hala kendimde değil gibi. Bir dahaki sefere kesin gelirim. Söz. :)

Beth: Ben varım. Billy bekarlığa veda partisine gidiyor.

Eva: Ben gelemem.

Toni: Evet! Ben de varım. Evan dün yine Amerika'ya gitti :(İçki, kız arkadaşlarım ve dansa ihtiyacım var.

Toni, son Şampiyonluk Kupası'ndan beri Hunter'ın fitness antrenörü Evan ile çıkıyor. Her şey yolunda görünüyor. Bu, Toni'nin ailesine anlattığı ilk ilişkisi. Sanırım ailesi, tatlı İtalyan kızlarının safkan bir İtalyan aygırla evlenmesini umuyordu, ama hayır, Toni onu tamamen çılgına çeviren kaslı, sarışın, mavi gözlü Amerikalıyı seçti. Birbirlerini mümkün olduğunca sık görüyorlar ve bu uzun mesafeli ilişkiyi yürütmeye çalışıyorlar.

Mmm... Fraser ve ben de gelebilir miyiz? diye mesaj attım.

Ben: Harika. Saat sekizde benim evde içki içelim mi?

Beth: Harika. Görüşürüz.

Toni: Harika.

Ben: Eva'ya bakması için anne ve babana soramaz mısın?

Eva: Evet, dışarı çıkmak istemiyorum. Belki başka sefere?

Bu durum beni gerçekten endişelendiriyor. Anneme Eva ve Ewan arasında neler olduğunu biliyor mu diye sormalıyım. Bir terslik var. Eva gece dışarı çıkıp dans etmeyi çok sever.

Ben: Tamam. Yarın görüşürüz kızlar. Eden... farkına bile varmadan tekrar araba kullanıyor, dans ediyor ve seks yapıyor olacaksın!

Eden: Umarım öyledir :(Altı hafta oldu. Bir hafta daha geçerse, güvenli bölgeye girmiş oluruz herhalde.

Beth: Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bugün araba kullandım Eden. Yarın dans etmeye gideceğim ve bu sabah seks yaptım. Bahahahahaha!

Eden: Her zamanki gibi destekleyici, Beth!

Beth: Evet. Her zaman yardıma hazırım. ;)

Eden: Birkaç hafta sonra benim evde içki içebilir miyiz lütfen?

Toni: Kulağa iyi plan gibi geliyor.

Beth: Evet!

Ben: Ben de gelirim.

Eva'dan cevap yok. Yarın Eva'yı ziyaret etmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. Bu çok önemli.

Evimin önüne geldiğimizde, Fraser Range Rover'dan atlayarak aracın arkasına koşar ve bana kapıyı açmak için acele eder. Elini uzatarak Hunter'ın yüksek Range Rover'ından inmeme yardım eder. Dikkatli bir şekilde, Eyfel Kulesi topuklu ayakkabılarımla evimin önündeki parke taşlı caddede sendeleyerek yürürüm.

Anahtarı çevirip ön kapıyı açarken, Doğu Kıyısı rüzgarına aldırış etmeden omzumdan ona soruyorum, "İçeri girmek ister misin?"

"Emin misin?"

Hayır, muhtemelen bu gece sorduğum en aptalca soruydu.

"Evet. Ama tuhaflık yok. Üstünü çıkarmak ya da o okyanus mavisi gözlerinle benimle flört etmek yok, tamam mı?"

O gülüyor.

"Yapabilirim. O zaman gözlerimi kapatmam gerekir mi, yoksa seninle göz teması kurmamam mı gerekiyor?"

"Bana bakabilirsin, ama onlara yaptığın gibi o ateşli bakışlarla değil."

Öyle bakarsa hayatta kalamam.

Yumuşak bir kahkaha daha ciğerlerinden çıkar. "Ben Range'i park etmeye gidiyorum."

"Köşede yer var. Oraya park et. Riley'nin perdelerinin çoktan kıpırdadığına eminim. Benim avluya park kurallarını çiğnememi bekliyor." Telaşlı yaşlı meraklı.

Kapıdan içeri girince heyecanlı Toffee ve Treacle beni karşılıyor. Çömelip, sandaletlerimin topukları üzerinde dönerek, Fraser'ın atletik vücudunun düzensiz kaldırım taşları üzerinde yürüyüşünü izliyorum. Kendine ne kadar iyi baktığına hayranım. Gözlerimi ondan alamıyorum ve bu gece onu biraz fazla izlediğimi fark ediyorum.

Ve *onun benden* hoşlandığını, hatta beni sevdiğini düşünmek beni biraz korkutuyor. O kadar kaslı ve yakışıklı ki.

Kariyeri boyunca pek çok çekici kadınla tanışmış olmalı. Bir de Anna var. O da muhteşem. Onunla hiç öpüşmemiş olmasına şaşıyorum. Bir kez bile.

Kendime de biraz şaşıyorum çünkü son yirmi dört saat içinde onu hayatıma geri kabul etmişim gibi görünüyor, hem de isteyerek, ve şimdi *benim* evimde, benimle birlikte bir akşam geçirecek.

Artık lisede değiliz, çocuk değiliz, ders arasında koridorlarda öpüşüp, öğle arasında bisiklet parkının arkasına saklanıp hızlıca sevişmiyoruz.

Birbirimizin hayatlarının kesiştiği tüm dönemi kaçırdık. Artık çok daha yaşıyoruz. Yetişkiniz. İpoteklerimiz, faturalarımız ve sahte bir çocuğumuz ve karımız var. *Harika*.

Ancak, Fraser'ın penisinin hatırladığımdan *çok* daha büyük olması ve o vücudu, vay canına, o sıkı, heykel gibi vücudu dışında, o kadar da değişmediğimizi düşünüyorum ve *birbirimize uyuyoruz*. Patlayan şeker gibi, birlikte çatırdıyoruz, bu çok somut.

Dikkatimi tekrar çocuklarıma veriyorum. "Merhaba çocuklar. Benim sevimli meleklerim nasıl?" Onları okşayıp bol bol ilgi gösteriyorum. Yapmazsam Treacle günlerce benimle konuşmaz. Çok ilgiye muhtaç. Toffee daireler çizerek dans ediyor. "Ooooh, tualete mi gitmek istiyorsunuz? Hadi, arka kapıdan çıkalım." Deri giysili bacağıma iki kez hızlıca vurarak onları koridordan geçip mutfığa ve arka kapıdan dışarı, muhteşem bahar pembe boyalı akşam gökyüzüne çağırıyorum. Treacle ve Toffee sanki aylardır dışarı çıkmamış gibi bahçede koşturuyorlar. Birlikte oynarken "Özgürlük" şarkısını söylediklerini duyabiliyorum.

Ön kapının çarpıp kapanma sesini ve mutfığa yaklaşan ayak seslerini duyarım.

"Ee, ateşli şey?" Fraser mutfak kapısının çerçevesine yaslanır. "Ayrıntılı anlat." Kaşlarını çatıyor.

"Masum numarası yapma. Yaptığın şeyi biliyorsun. Gözlerini kısarak karartıp, sanki bana erimiş seksapelinı fırlatıyormuşsun gibi, yoğun ve ateşli bakışlar atıyorsun. Sanki gözlerimle kıyafetlerini çıkarıyormuşum gibi. Onlar."

Fraser kıkırdar. "Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum. Ama neyse, bebeğim. Az önce tarif ettiğin şeyi yapmayacağıma söz veriyorum."

Tabii ki biliyor. Bunu her zaman yapıyor ve ben her seferinde eriyip gidiyorum.

Geriye doğru eğilip, ayaklarımdan topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ah, şimdi daha iyi. Fraser'ın her hareketimi izleyen ateşli bakışlarını hissederek, koyu kırmızı, parlak manikürlü ayak parmaklarımı uzatıyorum.

"Biliyorum, oldukça duygusal bir geceydi. Nasıl hissediyorsun?" Fraser için gerçekten endişeleniyorum.

"Rahatladım. Bu sırrı çok uzun zamandır senden saklıyordum, ama seninle birlikte olmak da kendimi daha iyi hissettiriyor. Seninle konuşmak, sana tekrar bu kadar yakın olmak, çok güzel. Doğru."

"Ben de öyle hissediyorum." Utangaç bir gülümsemeyle. "Bir şey içmek ister misin?" "Eh, evet. Alkolsüz varsa. Araba kullanacağım da."

Bunu pişman olacağım ama cevapları daha çabuk alırım diye düşündüm.

"Mmm, kalmak ister misin? Komiklik yok. Sabah biraz daha konuşabiliriz"

sabah daha fazla konuşabiliriz. Yedek odam var ve cumartesi günleri dersim yok, çünkü artık iki yeni öğretmen var. Tartan'da aylardır izin yapmadım, bu yüzden Ivy yarın benim için onu temizleyecek ve egzersiz yaptıracak. Belki günü birlikte geçirebiliriz? Sahilde köpekleri gezdirebiliriz. Belki anneni ziyaret edersin?" Normalden daha hızlı konuşuyorum.

"Emin misin?" Gözleri bana soru soruyor.

Hayır, hiç de değil. Senin yanında kendime güvenmiyorum. "Evet. Konuşabiliriz. Ama hepsi bu kadar."

Kendime ve ona yalan söylüyorum.

"Seve seve. Anneme mesaj atmam lazım. Dün gece dönmeyince endişelenmiş. Oh, bir de Hunter'a arabasını yarın geri getireceğimi söyleyeyim." Fraser telefonunu arka cebinden çıkarır ve birkaç mesaj yazar. "Tamam, bitti." Başını kaldırır ve telefonunu mutfak tezgahına bırakır. Telefonunun duvar kağıdında parlak gülümseyen oğlu/oğlu olmayan çocuğun resmini görürüm. Onu gerçekten çok seviyor olmalı.

Benim ona baktığımı fark etmeden devam ediyor. "Tekrar ailemle kalmak garip. Annem sürekli nereye gittiğimi ve ne yaptığımı soruyor. Eski odama geri dönmek çok garip, şimdi çok küçük geliyor ve annem hiç değiştirmede. Sanki zamanda geriye gitmişim gibi."

Ailesi bu gece benimle olduğunu biliyor mu acaba?

"Mantar panonda bizim eski fotoğraflarımız hala duruyor mu?" diye soruyorum.

"Evet." Parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Gerçekten çok yakışıklıydı.

"Onları tekrar görmek isterim."

Onaylayarak çenesini kaldırıyor. "Nasıl mümkün bilmiyorum ama lisedeki halinden daha güzelsin."

Yüzüm kızarıyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldıyorum. *Odaklan,*

Ella. "Ee, içecek bir şey

var mı?"

"Evet, lütfen. Ne var?"

Mutfağında koşturup neon renkli veya çilek aromalı olmayan bir şey bulmaya çalışıyorum. "Seçenekleri çok seveceksin, Fraser.

Ravent ve zencefilli cin, ya da çilekli margarita? Tabii ki dondurulmuş. Ayrıca "garaj yolunda seks" kokteyli ya da kavun likörü de var."

"Hiç değişmemişsin. Bu bir floresan alkol festivali ve 'garaj yolunda seks' ne demek?"

Cam şişeyi kaldırıp, içindeki şok edici parlak mavi sıvının sallanmasını izlerken içindekileri kontrol ettim.

"Uzun zamandır alışveriş yapmadım ve bu hafta sonu bira içen misafirlerin geleceğini beklemiyordum. Ve bunda" — elimdeki şişeyi salladım — "votka, mavi curacao, şeftali likörü ve limonata var. İster misin?"

"Varsa buzlu bir bardak alayım. Sakın kimseye Şirinler suyu içtiğimi söyleme, Callum gelmedi mi?"

"Hmm, sadece bazen."

"Onunla ne kadar süre birlikteydin?"

"Dört ay."

"Ona karşı hislerin var mı?"

"Bu da ne şimdi? Soruları soracak olan benim, Fraser." Kafasını salladı ve ağzının içini ısırdı.

Gergin.

"Haklısın." Yüz ifadesinde hiçbir şey yok.

Birbirimizin gözlerine bakarak, bir an için zaman durur, çünkü ikimiz de birbirimizin cevaplarını duymak için can atıyoruz.

Sessizliği bozuyorum. "Callum'a karşı bir şey hissetmiyorum. O, geçici bir hevesten öteye gitmedi. Sanırım o daha fazlasını istiyordu, ama ben ona bunu veremezdim."

Ya da kimseye, çünkü ben hala sana takıntılıyım, seni aptal.

Mutfağın diğer tarafına geçip vitrinden iki cin bardağı alıyorum. Eşsiz dekoratif bardakları toplamayı seviyorum. Hiçbiri birbirine benzemiyor.

İçeceklerimizi hazırladıktan sonra, Fraser ve ben oturma odasına geçip siyah deri ve altın düğmeli kanepeme rahatça oturduk. Kanepe odayı domine ediyor, ama ben onu seviyorum. Benim biraz zengin ve lüks tarzıma uyuyor ve herkes onun dayandığı arka duvarı siyah boyamaya cesaret edemez, ama yumuşak karamel rengi duvarlar, altın aksesuarlar ve dekoratif unsurlarla birleşince çok yakışıyor. Zariflik ve

glamour yayıyor ve çok güçlü bir görsel etki yaratıyor. Özellikle kurduğum sıcak altın rengi ortam aydınlatmasıyla büyüleyici. Seksi.

Fraser odanın etrafına bakınıyor ve yarattığım bu sansasyonel, ısıltılı mekanın onu büyülediğini anlayabiliyorum. Bu mekan, eve geldiğinizde şehvetli bir öpücük ve sıcak bir kucaklaşma ile karşılanmış gibi hissettiriyor.

Bacaklarımı altına kısıtırıp kanepenin rahat köşesine kayarken, deri pantolonum kanepenin yumuşak deri kumaşına sürtünerek gıcırdıyor.

"Artık hayatın deri pantolon mu olacak, Ella? Son birkaç gündür seni hep öyle görüyorum."

Utangaç bir şekilde cevap veriyorum, "Beğendin mi?"

Fraser sırıtıyor. "Evet, çok beğendim. Tam da hayalimdeki pantolon. O daracık pantolon yüzünden dün gece odana girmek zorunda kaldım. Tabii, bir de inlemelerin."

Bu konuşmayı bekliyordum. "Mmm. O konuda," diyorum. "O..."

"İnanılmazdı," diyor Fraser, restoranda söylediği sözleri tekrarlayarak. restoranda söylediği kelimeleri tekrarladı.

İnanılmazdan da iyiydi. Hiç böyle seks yapmamıştım. Dikkatimi çekmek için yalvaran klitorisim, olanları hatırlayınca karıncalanıyor ve başlayan titremeyi dindirmek için kalçalarımı biraz sallayıp karnımı sıkmak zorunda kalıyorum. Dün gece yaptığımız şey, onunla ilgili tüm fantezilerimi aşıyor.

"Sessizliğinden anlıyorum, aynı fikirde değilsin. Ahırda bunun bir hata olduğunu söylemiştin." Fraser ağır bir nefes vererek bakışlarını benden ayırıyor.

Yavaşça heykel gibi kolunu kanepenin omuz yüksekliğindeki kol dayanağına dayadı ve kalın bacaklarını daha da açtı.

Vücut dili kendine güven ve erkeklik yayıyor olabilir, ama yıllar geçtikçe Fraser'ın hayatının her alanında özgüveninin büyük darbe aldığını anlayabiliyorum.

Dün geceyi gerçekten zevk almadığımı nasıl düşünebilir, anlamıyorum. Bütün gün bunu düşündüm.

"Sözlerimi ağızma koyuyorsun. Ben öyle demek istemedim," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yavaşça dirseğinden kolunu büküp başını eline dayadı ve tekrar bana baktı. "Ne söyleyecektin?"

Boğazımı temizliyorum. "Hayatımın en iyi seksiydi diyecektim."

Fraser'ın arı sokmuş gibi güzel dudaklarında muhteşem bir gülümseme yayılır, yüzünü aydınlatır ve kalbimin birkaç kez atlamasına neden olur.

Fraser biraz daha yaklaşır.

Bir kolunu kanepenin arkasına kaydırarak parmak uçlarıyla deriye vurur ve diğer eliyle gözlerinin rengiyle uyumlu tropikal mavi içkisini yavaşça yudumlar.

Neredeyse beyninin çalıştığını duyabiliyorum.

"Hayatının en iyi seks mi?" Beni başka bir göz kamaştırıcı gülümsemeyle kör ediyor. "Öyle mi?"

"Evet. Kesinlikle." Boynumdaki altın tüy kolyeyi ovuşturarak kendinden emin bir şekilde cevap vermeye çalışıyorum.

Neden bunu itiraf etmekten bu kadar çekindiğimi bilmiyorum. Sanırım Fraser'a karşı hissettiklerimi nadiren, hatta hiç konuşmadığım için.

Kendimi açmak, kalbimi açık artırmaya çıkarmak gibi geliyor, sadece tekrar parçalanması için. Fraser en yüksek teklifi veren kişi olarak, çekicini indirdiği anda kalbimin sahibi olacak... Gidiyor, gidiyor, gitti!

Ama sanırım kalbim çoktan ona satıldı bile.

"Ya sen?" Neden soruyorum ki? Restoranda inanılmaz olduğunu söylediğini biliyorum, ama tekrar duymak istiyorum.

Yatakta harika olduğumu da biliyorum. Geçmişteki ilişkilerim her zaman daha fazlasını isterdi, ama ben bir ilişki içinde olmadıkça nadiren onlara bunu verirdim ve o ilişkiler de uzun sürmezdi. Jüriye kanıtlarımı sunayım: Gordon ve Callum. Jürinin kararı? Suçlu. İkisi de sevimli erkeklerdi, ama hiçbir zaman doğru gelmedi. Beni tamamlanmış hissettirmediler ve her zaman içimde bir şeylerin eksik olduğu hissi vardı. Ne olduğunu bir türlü anlayamadım.

"Hayatımın en iyi seksi miydi? Bana sormana bile gerek yok. Dün geceyi çok uzun zamandır bekliyordum ve şimdi seni tekrar tattım. Seni yalamayı hiç bırakmak istemiyorum. Önden arkadan. Amin çok lezzetli."

Tanrım, yıllar geçtikçe ne kadar da pisleşmiş.

Ruhumu yakıp kavuran soğuk, cızırtılı mücevherleriyle beni kanepeye sabitleyerek, narin vücudumu ve yüzümü inceliyor.

Yırtıcı bakışlarıyla beni baştan çıkaran adam, benimle aynı fikirde olduğunu gösterircesine, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılır.

"Sana yapmamamı söylediğim o ateşli bakışı yapıyorsun." "Öyle mi?"

"Evet, şimdi kes şunu."

"Neden? Yapmazsam ne olacak?" Biraz daha yaklaşıyor.

Bana böyle bakmaya devam ederse giysilerim alev alacaktır; tam olarak bu olacak. Evli bir adamla yattığım için şeytanın kendisi bile onları ateşe verebilir.

"Anna ile evli olduğumu unutmalısın. Onunla hiç yatmadım. Sana söyledim. Biz evli değiliz."

Ne? Artık zihin okuyabiliyor mu?

"Biliyorum, ama yine de bir şekilde doğru gelmiyor ve kendimi aldatılmış hissediyorum. Ve sen yaklaşmadan önce." Parmaklarımı havaya kaldırarak sözlerimi pekiştiriyorum. "Sen bana her şeyi anlatana kadar öpüşmeyeceğiz ve bir daha yatmayacağız. Ya da belki bir daha asla."

"Berbat bir yalancısın. Gözünü kırptın."

Sırıttıyor. Beni yakaladı.

Göğsünü bir iki santim geri itiyorum ve dokunuşumla nefesini kesiyor, sonra omuzları yenilgiyle çöküyor.

"Tüm dikkatim sende, Ella. Sor bana." Bu soruyu düşünmeme bile gerek yok.

"Nerede uyuyorsun..."

Fraser'ın telefonu mutfaktan çalmaya başlayınca ve senkronize edilmiş kol saati odanın diğer ucunda yüksek sesle çalınca sorum aniden kesildi.

"Kahretsin, cevap vermem lazım, Ethan arıyor." Fraser ayağa fırlar ve aceleyle oturma odasından çıkar. "Ben yokken her gün konuşuyoruz," diye bana seslenir.

Anna ve Fraser'ın Ethan'la mutlu sahte bir aile oyunu oynadıklarını hayal ederken içimde hafif bir kıskançlık duyuyorum. Zavallı çocuk.

"Selam dostum." Fraser'ın Ethan'a telefonda selam verdiğini duyuyorum, kısa bir uğultu sesi video görüşme yaptıklarını gösteriyor. Sonra Fraser'ın sesi yaklaşıyor, oturma odasına geri dönüyor.

Kahretsin, Ethan'la benim oturma odamda, ben yanımdayken mi konuşuyor?

Hayırrrrrrrr.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Eva

"Bugün eğlendin mi?" Fraser Ethan'a soruyor.

Ayaklarımı yere indirip ayağa kalkarken, Fraser kanepeye geri oturur. Bileğimi kavradığını hissediyorum. Beni deri kanepeye oturmak için geri çeker, sonra bana döner. Sert bir bakışla, kalmamı söyler.

"Evet, eğlendim. Ama annem bugün çok gürültü yaptığımı ve sakın olmam gerektiğini söyledi. Annem huzur ve sessizlik istiyor." Ethan'ın küçük sesi, sevimli aksanıyla telefonda kıkırdar.

"Ben öyle demedim," tembel, tipik Amerikan kadın sesi telefonda duyulur. "Sabah çok yoğun geçtiği için sakın bir öğleden sonra geçirmemizi istedim."

Gözlerim yuvalarından fırlar ve Fraser'ın yüzüne bakarım. Beni burada yakalamak için hala parmaklarını bileğimden çekmemiştir.

Göğsümde hafif bir panik başlar.

Ya Anna beni burada görürse? Ne der? Ethan'a benim kim olduğumu söyler? Anna benim neye benzediğimi biliyor mu? Beni tanıyor, ama ne kadar? Dün gece seviştiğimizi ona söyledi mi?

Tanrım, buna hazır değilim. Göğsümde hafif bir kızarıklık yayılıyor.

Fraser'ın telefona rahatça gülümsediğini izliyorum. "Merhaba Anna," diyor. Fraser'ın Amerikan aksanı, onlara konuşurken biraz daha belirginleşiyor.

"Merhaba, Fraser."

"Merhaba, Fraser." Bu yan bakıştan, Fraser'ın karısı olarak tanıtılan güzel esmer kadının, Ethan'ın yanında, başucunda parlak mavi ve üzerinde dev kırmızı yıldız şeklinde bir duvar lambası olan, muhtemelen Ethan'ın yatağı olan yerde, ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü görebiliyorum. Fraser'a kocaman beyaz bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Kalbimde hafif bir acı hissediyorum. Bu kıskançlık duygusundan hoşlanmıyorum.

Fraser benim irkildiğimi hissediyor, ama *her şey yoluna girecekmiş* gibi başparmağını bileğimin üzerinde ileri geri gezdiriyor.

"Hey, tanışmanı istediğim özel biri var." Hayır, olamaz. Asla olmaz. Hayır.

Ama uzaklaşmak için bir şansım yok çünkü bir anda Fraser telefonu bana çeviriyor ve yüzüm ekranın üst köşesinde beliriyor ve donup kalıyorum.

"Merhaba, sen babamın arkadaşı mısın?" Ethan sevimli bir şekilde sorar.

"Eh, şey, evet, öyleyim. Ben Ella. Babanla burada İskoçya'da liseye gittim, sen de Ethan olmalısın. Baban bana senden çok bahsetti," diye kekeliyorum.

Küçük esmer çocuğun gözlerinin merakla parladığını görüyorum. "O zaman sen de babam gibi yaşlı olmalısın?"

"Evet, çok yaşlı ve kırış kırış," diye şaka yapmaya çalışıyorum.

Ethan kıkırdar, ama Anna'nın yüzü hareketsiz kalır. Bir kez bile kıpırdamamış, beni fark etmemiştir, ama gözlerini de benden ayırmamıştır. Yüzüm deli gibi seğiriyor olmalı, çünkü kalbim Jennifer Aniston'ın Instagram'da bir milyon takipçiye ulaşmasından daha hızlı atıyor.

Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim. Ağzım birden tozla kaplı zımpara kağıdı gibi hissediyor. Mavi kokteylimi alıp büyük bir yudum alıyorum.

"Baba, arkadaşın çok güzel değil mi?"

"Öyle Ethan. Çok güzel. Değil mi Anna?" Fraser elimi tekrar hızlıca sıkıyor.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor Anna, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

Sonra gözlerimi Anna'nın bakışlarına çevirdim. O da bana aşırı gülümsüyordu. Gülümsemesinin samimi olup olmadığından emin değildim çünkü gözlerine ulaşmıyordu ve Fraser'ı selamladığı zamanki sıcaklık yoktu.

"Sakız suyu mu içiyorsun?" Ethan burnunu kırıştırıyor. Kokteylime bakıyorum. "Hayır, Sully suyu."

Fraser yanımdan kıkırdıyor.

"Sully kim?" Ethan soruyor.

"Oh, eh, *Monsters Inc.*'den. O Sully."

"İğrenç. Sully'nin çışı mi? Anne, o kız garip." Ethan annesine bakar, sonra bana döner. "Sen de ondan içiyor musun baba?"

Fraser bileğimi bırakır, uzanıp içkisini Ethan'a gösterir, sonra kameraya yaklaştığımızdan emin olmak için yanıma yaklaşır.

"Evet, Ethan. Bak." Bu çok garip.

Ethan dilini çıkarır ve kusuyormuş gibi yapar; o ve Fraser birlikte gülerler.

"Tamam, şimdi ikinizin Sully'nin çışını içtiğinizi anladık." Anna iç geçirir. "Artık git dinlenmenin zamanı geldi, genç adam. Babana veda et Ethan, ben de onunla konuşayım."

"Hoşça kal, dostum. Seni seviyorum." Fraser ona veda eder, Ethan da "seni de seviyorum" der.

Anna'nın telefonu eline alıp Ethan'ın yatağından kalkmasını izliyorum. Fraser'a dönüp yardım arıyorum. Kalayım mı? Gideyim mi? Ne yapacağım?

"Demek konuştunuz? Her şeyi biliyor mu, Fraser?"

O mu? Ben burada oturuyorum.

"Evet, Ella'ya her şeyi anlattım. Şey, neredeyse her şeyi. Bu yüzden Ella'nın evine geri döndük, biraz daha konuşmak için."

"Ah, tamam. Yani o, yıllar önce yaptığın hatayı biliyor mu?"

Pardon, ne dedin? Sen de melek değilsin, tatlım.

"Ella'ya her şeyi anlattım Anna, evet." Onun keskin ses tonunu algılıyorum. Anna'yı tanımıyorum ama biraz kendini beğenmiş bir prenses gibi geliyor bana.

Sanki Fraser hatasını bilmiyormuş gibi.

"Fraser'ın söylediği her şeyi dinledim ve halletmemiz gereken birkaç şey var," diye araya girdim. Onun *benim* Fraser'ımla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim.

Onun ailesi onu yeterince ve çok uzun süre kullandı.

"Bunun kolay olmayacağını biliyorsun, Ella? Babam acımasız bir adamdır." Anna kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorum. Ben buradayım," diye aceleyle karşılık verdim.

Ne diyorum ben? Fraser'a niyetimi bile söylemedim, kararımı vermedim, ama bu Anna kuşu beni sinirlendiriyor.

Ancak, ruhumun derinliklerinde onun gerçekten üzgün olduğunu biliyorum. Sanırım kararımı verdim. Fraser'ı tanıyorum. O samimi ve ayakları yere basan biridir. Kendi zaaflarının ve geçmişteki hatalarının tamamen farkındadır. Ne yaptığını biliyor. Ve onun gerçekten üzgün olduğuna inanıyorum.

Telefonun diğer ucunda bana ifadesiz bir şekilde bakıyor; bu sırada Fraser'ın bakışlarının kızarmış yüzüme delici bir şekilde saplandığını hissedebiliyorum. Kafamı onun yönüne çevirdiğimde, hayatımda gördüğüm en güzel ve en etkileyici gülümsemeyle karşılanıyorum. Gözleri, benim açıklamamdan duyduğu mutlulukla parıldıyor. Şu anda, tam da bu anda, onu tamamen istiyorum. O benim ve onun için burada olacağım. O bana sahip. Onu bir daha kaybetmeyeceğim, hele ki Anna'ya değil, çünkü Fraser'ın onu sandığı kadar iyi tanıdığından ya da niyetinin ne olduğundan emin değilim.

Fraser, artık içkisini tutmayan serbest eliyle uzanıp yanağımı okşadı. "Teşekkür ederim, Ella." Onun dokunuşuna yaslanıp tanıdık kokusuna kendimi kaptırdım.

Anna boğazını temizleyerek bu anı bozar. Ekranı dönüp ona bakarım.

"Sizi yeniden tanışmaya bırakayım," diyor Anna, burun deliklerini genişleterek ve somurtarak.

Sersemlemiş bir halde başımı sallarım. Bunun olduğuna inanamıyorum. Ve daha önce söylediği her şey, hayat hikayesi, hepsi doğru. Bana dokunuyor. Burada, benim oturma odamda. *Karısı* telefonda.

Gözlerim tekrar ona takılırken, Fraser eğilip elimi tutar ve sıkıca sıkar.

Anna'nın benim burada olmaktan hoşnut olmadığını ve Fraser'ın bana dokunmasından da hiç hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Çenesindeki gerginlik, bunu açıkça gösteriyor.

"Yarın konuşuruz Anna. Hoşça kal," diyor Fraser, ona bakmadan. Anna'nın zayıf bir veda sesini ve telefonu kapatırken çıkan çift bağlantı kesilme sesini duyuyorum. Sonra telefonunu siyah cam sehpanın üzerine koyuyor.

Bakma sanatında uzmanlaşıyoruz.

"Anna benden haberdar mı? Gerçekten mi? Aranızda hiçbir şey yok, değil mi?"

"Hayır, Ella. Biz sadece arkadaşız. Sana doğruyu söyledim. Anna ve ben hiç yakınlaşmadık. Onu istemiyorum. O da beni istemiyor. Seni istediğimi ve sadece seni istediğimi biliyor. Bu gece buraya sana her şeyi anlatmak için geldiğimi biliyor."

Sormadan önce bir an duraksadı. "Yani bunun için mi buradasın?" "Mm-hmm." Dudaklarımı içime çektim.

"Gerçekten mi?"

Cevap vermeden önce düşünmek için kendime biraz zaman veriyorum.

"Evet, ama seninle hala 'Fraser'ı sorgulama' seansımız var."

"Tamam. Yapabilirim. Şimdi mi? Yoksa yarın mı?" "Bence yarın bekleyelim."

Kafamda cevaplanması gereken o kadar çok şey var ki. Bir liste yapmam lazım.

"Aklına geldikçe yazsan nasıl olur Ella, böylece hiçbir şeyi atlamayız."

Şaka yapmıyorum, Fraser kafamın içinde yaşıyor.

"Liste yapmayı düşünüyordun, değil mi?" diye fısıldadı. Kıkırdandım.

"Evet, öyle."

"Ruh eşlerinin her şeyi eşit paylaştığını söylerler. Kelimeler olmadan, sadece enerjiyle iletişim kurabilirler. Buna inanıyor musun?"

Başparmağını bileğimin üzerinde nazikçe gezdirmeye devam ederken bana daha da yaklaşır.

"Sen inanıyor musun?"

"Önce ben sordum, Ella." Tüm dikkati dudaklarımda.

"Ben, şey..." diye fısıldayarak kekeliyorum. Milimetrelerce uzaklıkta, şimdi çok yakın. "Ruh eşleri birbirlerini hissederler. Empati gibi duyguları hissederler. Birbirlerinin üzüntüsünü, mutluluğunu, öfkesini hissederler."

"Şehvet mi?" Burnunu yanağıma sürtüyor. Göğsüm onun hipnotik kokusuyla dolarken nefes almakta zorlanıyorum.

"Evet, şehvet," diye nefes nefese söylüyorum.

"Bana olan şehvetini hissediyor musun, Ella?" Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor, elimi sertleşmiş penisine koyuyor, sonra pantolonunun üzerinden yukarı aşağı sürtüyor.

Beni istiyor.

Ben de onu istiyorum.

"Evet." Göğsüm ağır ağır inip kalkıyor.

"Başka kimseyle böyle hissetmedin, değil mi?"

"Hayır."

Ağzında hafif bir gülümseme belirdi.

"Sence biz ruh ikiziyiz, Ella?"

Bacaklarımın arasında yayılan karıncalanma ve sıcaklık dalgaları dikkatimi dağıtırken, klitorisim zonkluyor, onu ağzıyla beni sahiplenmesi için yalvarıyor. Cevap beklediğini fark etmem biraz zaman alıyor.

"Evet."

"Nasıl biliyorsun?" Sıcak nefesi dudaklarımı okşamaya devam ediyor. Bekliyor.

Sonra sabırsızlanmaya başladı. "Cevap ver."

O, giderek büyüyen ereksiyonunun üzerinde elimi acımasızca ovuştururken, ben çok dikkatim dağılmış durumda.

"Çünkü beni senin kasırganın içinde kaybolmuş küçük bir tüy gibi hissettiriyorsun, ama buna dayanmam için bana güç veriyorsun," diyorum nefes nefese.

Fraser fısıldamadan önce, aramızdaki boşluğu sessizlik ve sükûnet doldurur. "Sen benim daha iyi yarım, Ella."

Artık dayanamıyorum. Başka hiçbir şeyin önemi kalmadığı için dudaklarını dudaklarımla kapattım. Dış etkenler, sözleşmeli eşler, boktan spor menajerleri yok. Sadece biz varız. Şimdi. Burada. Aynı bütünün iki yarısıyız. Bir kez daha tamamlandık.

Fraser dilini dudaklarımın kenarlarında gezdirerek bana izin vermem için ısrar ediyor. Dudaklarım açılıyor ve dilim içgüdüsel olarak onun dilini arıyor. Birbirlerini karşılarken, dilimiz birbirine dolanıyor ve geniş, keskin hatlı yüzünü ellerimle kavrayarak boğazımdan yüksek bir inilti kaçıyor.

Dudaklarımız birbirine kenetlenmiş halde, Fraser güçlü kollarıyla beni kucağına çekiyor. Bacaklarımın üzerine otururken, kalın, sert penisine sürtünürken yüksek sesle inliyor.

Deri pantolonum kanepenin ince derisine değince, oturma odamda gıcırdayan sesler yankılanıyor.

Fraser, boynumun dibindeki platin saçlarıma büyük avucunu sahiplenircesine dolayarak dudaklarımızı sertçe birbirine yapıştırıyor. Tutkulu, derin Fransız öpücüğümüzün arasında pervasızca nefes alırken, kendi rahatlamamızı bulmak için çaresizce kalçalarımızı birbirine sürtüyoruz.

Serbest eliyle siyah ve altın rengi şeffaf gömleğimin düğmelerini ustaca açıyor. Dantelli sütyenimin kupasını aceleyle aşağı çekiyor, hassas meme uçlarımı güçlü parmaklarıyla sıkıştırıyor ve ben saf zevk dalgaları içinde inliyorum. Fraser sert başparmağını cildimde gezdiriyor, sonra meme uçlarımın dış kenarlarını daireler çizerek içe doğru kıvrılıyor, sonra büküp meme uçlarımı tekrar sıkıştırıyor.

meme ucumu tekrar çimdikledi. Bunu defalarca tekrarladı, beni sersemletene kadar sürdürdü, bu sırada dilini benim dilimin etrafına acımasızca doladı.

"Bu gece öpüşmeyeceğiz sanıyordum?" Dudaklarımı alaycı bir şekilde ısırdı. "Öpüşmüyoruz," diye inledim.

"Öyle mi?"

"Evet, seks de yok."

"Öyle mi Bella?"

Ağızına doğru nefes nefeseyim. "Evet."

Dudakları dudaklarımdan ayrılır. Anında başını eğerek meme ucumu nazıkçe ağızına alır, yalar, emer ve hassas ucumu ısıtır. Kendimi şaşırtarak, daha sert emmesini rica ederim. İsteğim üzerine, meme ucumu inanılmaz sert bir şekilde emiyor, dilinin ucuyla hafifçe vuruyor, sonra alaycı bir ısırik ekliyor. Tam bittiğini düşündüğüm anda, pürüzlü dilini tüm pürüzlü cildime yayıyor ve beyaz tenimde bir ürperti dalgası yaratıyor.

Geçmişte birlikte olduğum herkes lanet olası amatörlerdi, ama Fraser, o bir erkek, kutsanmış bir dil sahibi kutsanmış bir adam ve onunla ne yapacağını biliyor.

"Yani bu gece sevişmeyecek miyiz?" diye fısıldadı narin tenime. "Hayır, sevişmeyeceğiz." Klitorisimi onun sert penisine sürterek inledim.

"Ooooooh, bu çok iyi geliyor."

"Kesinlikle bunu

yapmayacağız." "Uh-uh."

Fraser, ona sürtünmeye devam ederken homurdanıyor. "Sakinleşmeliyiz, duş alalım." Sözlerini zar zor çıkarabiliyor.

"Katılıyorum."

Fraser boynumu sertçe emiyor. Kahretsin, iz kalacak. Daha da sert emiyor ve omurgamdan pelvisime kadar bir karıncalanma akıyor, bacaklarımın arasında bir heyecan dalgası yayılıyor. "Durma, lütfen, Fraser."

İtaat ederek, kulağımın arkasındaki çok hassas noktayı yalar ve emer, sıcak, ateşli nefesi duyularımı doldururken göğsümün derinliklerinden mırıldanırım.

"Ella," diye nefes nefese söylüyor.

Kendimi ona daha sert sürtüyorum.

Dudakları tekrar dudaklarıma bulur. "Siktir, durmalıyız." "Dururuz."

Durmayacağız.

Acı veren dillerimiz birbirini öldürmeye devam ediyor. "Bu berbat bir fikir," diye inliyor.

"Aptal."

"Durmazsak benden ve kendinden nefret edeceksin."

"Bu zamanı konuşarak geçirmeliyiz. Birbirimizi yeniden tanımalıyız," diye nefes nefese söylüyorum.

Dilimi onun sıcak, ıslak ağzına sokuyorum ve birbirimize bağlandığımızda yüksek sesle inliyoruz. Ellerimi onun sarı saçlarında gezdiriyorum, uzun tırnaklarımı deriye kadar batırıyorum. Fraser dokunuşumdan titriyor.

O da kürek gibi elleriyle kalçalarımı kavrar ve beni imkansız kalınlığındaki penisi üzerinde ileri geri sürter. Orgazmım yaklaşıyor. Ama onu içimde istiyorum. Hemen.

Bunu özlemişim. Aceleyi. Zevki. Heyecanı. Hepsini özlemişim. Onu her an içmek istiyorum ve çok susamışım. Bunca yıldır susuz kalmışım. Ama o şimdi burada ve lanet olsun, hayatı köpüklü olduğu sürece içeceğim, çünkü onu bir daha kaybetmeyeceğim.

Siktir et. "Seni istiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum ve Fraser, sanki geniş omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi inliyor.

"Sen benimsin."

Fraser, ben kendimi ona sıkıca sararken, tek bir hızlı hareketle kolaylıkla ayağa kalkar. Zahmetsizce, deri giysili bacaklarımı beline dolamaktadır. Kırmızı rujumun izleri, onun güzel, dolgun dudaklarını kaplamaktadır. En kötüsünü silmek için başparmağımı dudaklarına sürerim.

"Dudaklarını temizleme. Ben yaptım. Bırak öyle." Kafasını hızlıca benim rujla kaplı ağzıma doğru çevirir. "Yatak odan nerede?"

O kararlı bir şekilde oturma odasından çıkarken merdivenleri işaret ettim. "Sıkı tutun."

Her adımı yumuşakça atıyor. Beklenti ve şehvetle dolu zümrüt yeşili gözleri, ona sıkıca tutunurken bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. O çok güçlü. Beni rüzgarda hafif bir yaprak gibi taşıyor ve o kadar geniş ki, merdivenlerin tüm genişliğini kaplıyor.

Kalan basamakları çıkarken başımı boynuna yaslayıp, neyi sevdiğini bilerek, dilimi boynunun yanından aşağıya doğru gezdirip kulak memesini hafifçe ısıtıyorum. Yüksek sesle inliyor.

"Hatırlıyorsun." Bu bir soru değil.

"Hatırlıyorum." Cildine nefesimi üflerim ve o tekrar inler.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında, dar koridordan doğuya, yatak odama doğru gitmesini işaret ediyorum.

Sıcak ve rahat odama girerken, Fraser beni siyah yorganımın üzerine yatırır ve bir adım geri çekilir.

"Ben de senin hakkında hiçbir şeyi unutmadım." Kendinden emin bir şekilde siyah deri kemerini çözüyor.

"Göster bana."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Fraser

Ella'nın tüm dikkati bana odaklanır.

Ona tam olarak hatırladıklarımı göstereceğim. Neyi sevdiğini ve onun nefis vücudunu bilen tek erkeğin ben olduğumu.

Beyaz saçları yatağının siyah çarşaflarına yayılmış, orada yatarken çok güzel görünüyor. Hala şeffaf bluzundan dışarı çıkmış, pembe-kırmızı meme uçlarından biri, onu tekrar ağzıma almak için bana yalvarıyor.

"Seni soyayım," diye emrediyor.

Bekleyemeyen Ella ayağa fırlıyor. Onun soyunmasını izliyorum. Bir anda, önümde çıplak kalıyor. O nefes kesici vücudundan o daracık pantolonunu nasıl çıkardığını bilmiyorum, ama onun pürüzsüz tenini, ince kalçalarını ve dolgun göğüslerini görünce, sikim pantolonumun fermuarında zonkluyor.

Yıllardır tek istediğim oydu. Hala beni istediğini bilmek, ölmek üzere olan kalbimi yeniden canlandırıyor.

Bunca yıldır yaptığım eskortlarla seks, boktan bir şey. Sadece seks, ama onunla birlikteyken, birbirimize ne kadar uyumlu olduğumuzu görmek beni hayrete düşürüyor. Bu his hiç geçmedi. Birbirimize olan bu duygusal bağ, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Sanki şişedeki cin gibi, bağımız bunca zaman uykuda kalmıştı. Şişenin mantarını açtık ve lanet olsun, artık beni istediği gibi okşayabilir çünkü sadece ona olan yakıcı arzusun değil, aynı zamanda

O, aramızdaki kontrol edemediğimiz ateşi yeniden alevlendirdi. Ve eğer tek bir dilek hakkım olsaydı, o da onun sonsuza kadar benimle kalması olurdu.

Trans halinde, Ella'nın beni soyarken izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Aceleci tavırları yatışınca, pantolonumu ve siyah boxerımı bacaklarımdan aşağı indirmeden önce biraz zaman geçiriyor. Narin eli, artık ağlayan sikimin ucuna dokunduğunda inliyorum.

Yumuşakça, dövmeli adını kalçamda parmağıyla okur. Düşünüyor.

Ayağa kalkınca, uzun platin saçları göğsünü örtüyor, güzel memelerini gizliyor. Saçlarını narin omuzlarından geriye atıyorum, onu açığa çıkarıyorum, pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyorum. Nasırlı elimi boynunun derisine ve göğsünün dış kenarına mümkün olduğunca dikkatlice sürerek, dikkat çekmek isteyen meme ucunu başparmağımla okşadım ve kar beyazı teninde bir ürperti dalgası yarattım. Ella boynunu yana doğru eğdi ve düşük bir inilti çıkardı, sikim onun için atmaya ve acımaya başladı.

Eğilip boynuna ve omzuna öpücükler kondurdum. Yukarı aşağı, boyun çizgisini takip ettim.

Ella sıcak elini penisimin başına sarar. Bir an nefesimi keser ve dengemi sağlamak için parmaklarımı onun muhteşem kalçalarının eğimine gömerim.

O, artık zonklayan sikimin altını parmağıyla okşadı, ön sıvımı başımın etrafında nazikçe daireler çizerek hassas başımı tahrik etti, sonra dominant elini sikimin gövdesine doladı ve yukarı aşağı okşamaya başladı. O anda boşalmazsam, bu lanet olası bir mucize olur.

Yüzünü ellerimle kavrayıp, şeker gibi tatlı dudaklarını dudaklarıma çekiyorum.

Çaresiz dillerimiz birbirine değiyor, sikim zevkten zonkluyor.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldanıyor ağzıma.

Oh, lütfen yap.

Ağzını ağzımdan ayırmadan önce beni ileri geri okşamaya devam ediyor. Anında dizlerinin üzerine çöküyor. Tereddüt etmeden beni ağzına alıyor.

Ciddi, beni tekrar tatmak için sabırsızlanıyor.

Kıçımı sıkarak beni kendine çekiyor ve sikimi daha derine alırken, sikimin başı boğazının arkasına değene kadar devam ediyor.

Böyle devam ederse dayanamayacağım.

Ellerimi saçlarına dolayarak boynunun arkasını tutuyorum ve o usta ağzıyla beni sikiyor. Bu dünya dışı bir his, özellikle de *o* olduğu için. *Benim Ella'm.*

Yüksek ve derin inlemeleri, gerçekten tahrik olduğunu gösteriyor.

Beni sertçe emerek, yetenekli diliyle sikimin altını yalıyor. Testislerimi nazikçe okşadığını hissediyorum, hafif vuruşlarla daireler çiziyor.

Elini penisimin tabanına ekleyerek, aynı anda emiyor ve yukarı aşağı okşuyor, elini hareket ettirirken artık ciddi şekilde ıslanmış ve ıslak penisimi büküp daireler çiziyor, yumuşak ve gevşek ağzıyla beni pompalıyor.

Hayatımda yaşadığım en iyi oral seks bu. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Orada boşalmamak için çaresizce parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü eğiyorum, zümrüt gözlerini benimkilere zorluyorum. Sikim hala ağzındayken yukarı baktığında, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

"Buraya gel," diyorum, Cheshire kedisi gibi sırtarak, onu narin ayaklarının üzerine yönlendiriyorum.

En anlamlı öpücüklerden birini paylaşıyoruz, kalbime şok dalgaları gönderiyor. Tüm dikkatimi bu ana veriyorum. Her şeyi içime çekiyorum. Ellerim, tatlı tenini okşarken, hatırladıkça onun inanılmaz derecede ince vücudunu keşfediyor. Yumuşak, pürüzsüz ve ateşli. Artık bir kadın, bir tanrıça.

Birlikte yatağa düşüyoruz, o benim altımda, tenimiz tenime değişiyor. Ağız sulanan, onu dilimde tatmak için çaresizce güneye doğru ilerliyorum. Çok uzun zaman oldu.

Onu baştan ayağa öpüp tekrar baştan öperken, Ella kıvranıyor ve sabırla bekliyor, ben tüm duyularını çıldırtıp vücudunda tüyleri diken diken ediyorum. Daha fazlasını isteyen inlemelerle, ellerini tutup cildimde gezdirmeye çalışıyor.

Daha aşağı inerek bacaklarımı yataktan kaydırıyorum, yumuşak, ince bacaklarını daha fazla açıyorum ve çıplak amını ağzıma almak için eğiliyorum.

"Çok mükemmel. Çok pembe. Bu güzel küçük amcık benim."

İlk başta nazikçe, dilimin ucuyla alt dudaklarının kenarlarını izlerim, sonra klitorisine sertçe bastırırım, Ella sırtını yataktan kaldırır ve yüzümü ıslak amına daha sertçe bastırır.

Görev tamamlandı. Mutluluk düğmesi bulundu.

Elimi uzatıp parmaklarımı Ella'nın yumuşak teninde gezdiriyorum. Yukarı doğru ilerleyerek, parmaklarımla meme uçlarının üzerinde daireler çiziyorum. Parmaklarım ağzına ulaştığında onları emmesini söylüyorum.

Parmaklarımı yalıyor, ağzına alıyor, sertçe emiyor, sonra ısıyor ve parmak uçlarımı diliyle keşfediyor.

"İslat onları, bebeğim," diyorum.

Ve o da yapıyor.

Parmaklarımın yastık gibi dolgun dudaklarından ayrıldığını izliyorum; benimle flört ederken kirpiklerini kırıştırıyor. Onun benim kızım olduğunu fark edince kalbim göğsümde hızla atıyor. Çünkü o, *bunun için burada olduğunu* ve artık tekrar benim olduğunu söyledi. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Elimi tekrar aşağıya doğru kaydırıyorum, artık ıslak olan parmaklarımı amının iki yanına yukarı aşağı kaydırıyorum, tüm duyularını zevke boğuyorum, onu tahrik ederek gerginliği artırıyorum, sonra parmaklarımı klitorisinin etrafında V şeklinde açıyorum, sıkıştırıyorum, kaydırıyorum ve parmaklarımı gittikçe daha da yaklaşıtıyorum. Klitorisini sıkıca tutup, dilimle çılgınca okşuyorum. Ella'nın boğazından, anlayamadığım kelimeler çıkarken, vahşi inlemeler duyuluyor.

Aşağıya bakarak çılgınca nefes alır, "Oh, Fraser. Daha fazla ver." "Bu amcığ sevıyorum. Dilimin üzerine boşaldığında daha çok seveceğim."

Ona sırtarak, şimdi şişmiş pembe dudaklarını yavaşça daha fazla ayırıyorum, dilimi nazikçe aşağı doğru çekiyorum ve sonra sert dilimi ıslak çekirdeğine sokuyorum.

O çok seksi. Asla doyamam.

"Devam et," diye emrediyor, ayaklarını geniş omuzlarımla üzerine koyarak. Saçımı tutuyor, ağda yapılmış amını yüzüme itiyor.

Bunu seviyorum.

Onu dilimle sikiyorum, aynı zamanda parmak uçlarımla klitorisini defalarca daireler çizerek okşuyorum.

Değişiklik yapıp, önce nazikçe, sonra da daireler çizerek, yalayarak, ovuşturarak tomurcuğunu ağzıma alıyorum, sonra iki parmağımı sıcak, damlayan merkezine kaydırıyorum. Gerçekten çok ıslak. Aslında sırılsıklam, beni çok tahrik ettiği için sikim daha da sertleşiyor.

Onu kızdırmak için, hassas tomurcuğuna sıcak hava üflerim, sonra içindeki o derin büyüğü noktayı bulurum. Bunun onu deliye çevirdiğini biliyorum. Üfleyip emerek, hızımı hızlıdan yavaşlara değiştirerek, artık onun uyarılmasından kayganlaşmış parmaklarımı tekrar tekrar içeri ve dışarı kaydırmaya devam ederim.

Onu çıldırtan şeyi hatırlayarak, dudaklarının üstünü sıkıca ısıyorum, sonra dilimin ucuyla klitorisini yukarı aşağı yalıyorum.

Nefesi hızlanıp hızlanırken inlemeleri daha da yüksek oluyor. "Oh, Fraser, geliyorum." Hıçkırıklarla karışık nefesleri havayı bulandırıyor.

Bir anda, defalarca boşalırken inliyor. Tatlı sesinden benim adım yankılanıyor ve penisim kontrolsüz bir şekilde ön sıvıyla damlıyor. Amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor ve bu, şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey. Onun boşalmasını izliyorum. O anın içinde kaybolmuş durumda ve ben de öyle, ona bunu yapanın ben olduğumu, ona hayal edilemez bir zevk verdiğimi bilerek.

Onu arkadan öne doğru yalıyorum, dilimin her yerinde orgazmının tadını çıkarıyorum. O inliyor, sonra sırtını yataktan kaldırıyor, tırnaklarını derime batırıyor ve amını tekrar ağzıma itiyor.

Artık dayanamıyorum. Onun içine girmeliyim.

Ona toparlanacak zaman vermeden, kendimi yatağa fırlatıp ıslak amının derinliklerine damlayan sikimi sokuyorum. Beklenmedik hareketime çığlık atıyor.

Yaklaşan orgazmumu durdurmak için bir an kendimi sakinleştiriyorum. O inanılmaz hissettiriyor. Onun içine derinlemesine gömülmekten daha iyi bir his yok.

Ella çaresizce uzanıp beni dudaklarına çekiyor, çılgın dilini ağzıma daldırıyor, benimkini kendininkine çağırıyor, ikimiz de çenemin ve ağzımın onun heyecanıyla kaplı olduğunu umursamıyoruz.

"Sik beni, Fraser," diye yalvarır.

Biraz geriye yaslanıp dizlerimi açarak, artık kendimi tutamayacağım için içeri ve dışarı girip çıkıyorum. Onu tekrar tekrar, hızlıca sikiyorum.

Keskin tırnaklarını kıkıma geçiriyor, daha derine ve daha sert girip çıkmam için çaresizce yalvarıyor.

Onunla hissettiğim duygu o kadar yoğun ki, omurganın dibinde hissettiğim karıncalanma hissi yukarı doğru yayılmaya başlıyor, testislerime ve penisimin ucuna yayılıyor.

Bana karşı sallanırken, Ella'nın narin eli klitorisine uzanır ve hassas düğmesini ovmaya başlar. Siktir, onu klitorisini daireler çizerek ovarken izlerken düzgün düşünemiyorum. Kontrolünü kaybetmesini izlerken kendime özel bir gösteri izliyorum. Şişmiş sinir demetinin üzerinde dans eden parmaklarından gözlerimi alamıyorum.

"Gözlerini kaldır, Fraser," diyor nefes nefese. "Boşaldığımda bana bak."

Başımı kaldırıp şehvetle dolu gözlerine bakarken, ona girmeye devam ediyorum, her itişte kendimi olabildiğince derine sokarken, o da klitorisini ovmaya devam ediyor.

Yoğun bakışlarımızda, beni görüyor, tüm kusurlarımı, ona olan arzum, aramızda akan inkar edilemez tutkuyu görüyor ve beni olduğum gibi, yaptıklarımı kabul ediyor.

Duygularım çılgına dönüyor, ama bu anın tadını çıkarmak istiyorum, bu yüzden hızımı yavaşlatıyorum, kendimi yavaş ve sabit bir şekilde onun ıslak amına sokuyorum, kalçalarımı dalgalar halinde sallayarak ikimizin de duygularını keskinleştiriyorum.

Duygularımız daha da yoğunlaşıyor. O, tekrar zevkin doruğuna yaklaşırken inliyor.

Dün geceki gibi hızlı olmak istemiyorum; burada olduğumu, onunla birlikte olduğumu ve ona sahip olduğumu bilmesini istiyorum.

Elini çekerek daha derine girmeme izin veriyor. Her itişime karşılık veriyor.

Bacaklarından birini kaldırıp belime doladım, pelvis kemiğimi onun klitorisini uyarmak için hizaladım.

Yavaşça ileri geri sallanırken inliyor, her derin itişte biraz boşluk bırakıyorum, onun şiddetli ve vahşi bir teslimiyetle benim penisimin üzerine boşalmasını istiyorum, ama bunu hissetmesini, bizi hissetmesini istiyorum.

Bağımızı hiç koparmadan, tembelce gözlerini kırptıyor ve O şeklinde açılan lezzetli ağzından yumuşak bir mırıldanma çıkıyor.

"Benim için boşal, bebeğim."

Hızımı artırıyorum, onun her sihirli noktasını vurduğumdan emin olarak orgazmını inşa ediyorum.

Ella çılgılık atarken, omurgamda deli gibi yayılan karıncalanmalarla çok sayıda kıvılcım patladı, Ella amını benim sikimin etrafında sıkıca kavradı, boşalırken deli gibi titredi ve dudaklarını ısırp göğsüne pembe bir kızarıklık yayıldığında, işte o an, ben de boşaldım.

Onun içine boşalırken, testislerimde devasa bir ateş topu patlar, derinlerde, boşalırken onun adını haykırarak. Coşku, ruhumun her hücresini sarar, sanki yıllardır üzerimde asılı duran sis kalkmış ve sonunda parlak geleceğimi görebiliyorum. Onunla birlikte.

Mutluyum. Uzun zamandır ilk kez kendim gibi hissediyorum. Bir gelecek ve olasılık var gibi. Çünkü var.

Ve Ella tam burada, benimle birlikte. Yanımda.

Nefes nefese, eğilip sıcak vücutlarımızı birbirine bastırıyorum.

"Bunu özledim, seni, her şeyini, Ella."

Biraz sersemlemiş bir şekilde, bana tembelce gözlerini kırıştırıyor. "Ben de. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Önce yumuşakça, nazikçe öpüştük, ama daha fazlasını istediğim için duramadım. Ella bacaklarını belime daha sıkı doladı ve beni kendine yakın tutarak, *lütfen gitme, bırakma* diye sarılırcasına öptü.

Ben de onu öpüyorum, sıkıca sarılıyorum, hiçbir yere gitmeyeceğimi ona hissettiriyorum. İsteksizce kendimi ondan ayırıyorum.

Beni sıkıca sararak onu kaldırıp duşa taşıyorum, bu sırada öpüşmeye devam ediyoruz, çünkü duramıyoruz; istemiyoruz.

Bu biziz.

Uzun süre birlikte duş alıyoruz, tekrar sertleşmeden önce acele etmiyoruz çünkü onun içinde olmak istiyorum.

İnanılmaz bir dayanıklılığım var ve bunu ona göstereceğim. Ve gösteriyorum.

Bütün gece.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ella

En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu veya bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu sabah Fraser'ın yanında uyanmak çok güzel. Sanki tüm gezegenler benim için hizaya girmiş gibi. Hem garip hem de harika bir his.

Ama endişem, bu harika hissi gölgede bırakmaya devam ediyor çünkü o hala evli ve bu durum bana hiç uymuyor. Boşanmanın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama umarım çabuk olur çünkü diğer kadın olmak istemiyorum. Bunlar istisnai durumlar ve bizim durumumuz öyle değil ama yine de Anna'nın, biz yeniden bir araya geldikten sonra başımızın üzerinde dolanmasını istemiyorum.

Aman Tanrım. Fraser ve ben tekrar bir aradayız.

Bunun olacağını milyon yıl düşünmezdim.

Sırt üstü yuvarlanıp gözlerimi kapatıyorum. Kanımın hızlı atan kalbime hücum ettiğini hissederken nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. İçimden tekrarlıyorum... nefes al... nefes ver... burnundan nefes al... ağızından nefes ver. Nefesimin tekrar düzenli bir dalga haline geldiğini hissedene kadar bunu yapmaya devam ediyorum, sonra oturur pozisyona geçip siyah kadife başlığıma yaslanıyorum.

Derin uykusunda hafifçe horlayarak küçük yatağıma kaplayan Fraser'ın devasa kaslı vücuduna bakarken, gözlerim bronzlaşmış, parlak ve sert hatlı vücudunu yukarıdan aşağıya tarar. Her zaman çıplak ve battaniyenin dışında uyumayı severdi, kalçalarını örten ve kalın, ağır penisini gizleyen küçük bir örtü dışında, çünkü kendi iç ısıtma sistemi vardır

ve her zaman bir fırın gibi yanıyordu. Tonlu ve güçlü vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum çünkü o çok güzel. Neredeyse gerçek gibi görünmüyor. En kaliteli İtalyan mermerinden oyulmuş gibi. Cildinin benimkine değdiği ve dün gece bana hissettirdiklerini düşününce meme uçlarım sertleşiyor.

Ve o da hatırlıyor. Beni nasıl bu kadar tahrik ettiğini, beni akılsızlık noktasına getirdiğini hatırlıyor. Aramızdaki yoğunluk hiç olmadığı kadar yüksek. Dün gece bir ara, kelimeleri bir araya getiremedim ve bayılacağımı sandım çünkü hayatımın en güçlü orgazmlarından birini yaşamadan önce nefesimi çok uzun süre tuttum.

Kesinlikle birlikte geçirdiğimiz zamanı telafi etmeye çalışıyordu.

Ecstasy'nin köpüklü baloncuklarında boğulduk ve birbirimize mükemmel uyuyorduk. Bu mantıklı. *Biz* mantıklı bir çiftiz. Sanki seksüel bir simya gibiyiz ve bu beni odadaki en yüksek kişiymişim gibi hissettiriyor. Bu duyguları bir daha asla hissedemeyeceğimi düşünmüştüm.

Birbirimize olan çekiciliğimiz her zamankinden daha güçlü; hiç kaybolmadı.

Dün gece şaka, kahkaha ya da şakalaşma yoktu. Yoğun ve yavaş, sonra hızlı ve şiddetli, sonra yakın ve tutkulu bir geceydi ve her seviştiğimizde Fraser'ın delici mavi gözleri benimkilere bakıyordu. Bir an, duygularım o kadar yükseldi ki, sevinç gözyaşları döktüm. Fraser'ın tekrar yatağında ve kollarımda olması beni çok heyecanlandırdı. Beni sıkıca sarıp sarmaladı, rahatlatı. Benim olduğunu söyledi.

Ama lanet olsun, aslında değil, henüz değil, çünkü o başka bir kadınla nişanlı.

Başımı geriye yaslayıp, bir işaret bekleyerek gökyüzüne bakarken derin bir nefes aldım. Doğru kararı verdiğimi gösteren herhangi bir işaret.

Fraser yanımda kıpırdanarak bana dönmek için yanına yattı. Dövmesini tekrar gördüm. Geçen gece duşta ilk gördüğümde nefesim kesilmişti. Benim adım, iki iç içe geçmiş tüy, sembolizmi benim için çok anlamlı, biri o, diğeri benim. Ve sonra bizim şarkımızın adı, "Nothing Else Matters." Ayrıldığımızdan beri dinleyemediğim bir şarkı. Dövmeyi ne zamandır yaptırmış? Bugün ona sormalıyım.

Rahat yatağımdan nazıkçe kalkıp, siyah ipek kimono tarzı sabahlığımı giydim, aynalı komodininin üstünden günlüğümü ve telefonumu aldım ve sessizce merdivenlerden indim.

Mutfaka girdiimde, Treacle ve Toffee kahvaltı barının altındaki yataklarında tembelce uzanmışlar. Radyatörün sıcaklığına sıkıca sarılmış, en sevdikleri yer burası. Hızlıca kendime sert bir kahve yapıp, çocuklara kahvaltılarını verip su kaplarını dolduruyorum. Toffee nihayet ayağa kalkıyor, esneyip geriniyor. Arka kapıyı açıp ikisini de yazın serin İskoç havasını solumaya davet ediyorum ama Treacle yerinden kıpırdamıyor. Henüz bir yere gitmiyor; yatağını seviyor ve dün gece Fraser'la yukarı çıktığımda onu görmezden geldiğim için bana kızgın olmalı. Ne kadar dramatik ve kıskanç bir köpek! O tek eşli bir erkek. Paylaşmayı bilmez.

Kahve, günlük, oturma odasından aldığım en sevdiğim siyah kadife battaniye ve telefonumla, gri Hint kumtaşı döşeli patikadan bahçemin arkasındaki salıncak koltuğuma doğru ilerliyorum. Salıncak koltuğumdan, sakın evimin arkasındaki dalgalı tarlaları görebiliyorum. Komşularımın aksine, tam da bu nedenle yüksek çitler dikmedim. Tarlaların ötesindeki Castlevue Cove manzarası her şey demek benim için. Sabahları, bal arıları ve böceklerin hafif uğultusu eşliğinde rüzgarda sallanan mısır tarlalarını izlemek, uykunun ağırlığını üzerimden atıyor. Bu benim için terapi gibi. Düşüncelerimi günlüğüme yazmakla birleştiren, her zaman günün hedeflerini belirliyor ve zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor.

Eşyalarımı dışardaki ahşap masanın üzerine koyup, arkama yaslanarak battaniyeyi dizlerimin üzerine örtüyorum. Sabahları hava hala serin. Yaz gelsin artık!

—yakında.

Günlüğümü karıştırırken, her günümü bir yansıma ile başlarım, birkaç ay öncesine ait bir sayfa seçer, o zamandan bu yana ne kadar yol katettiğimi kontrol eder veya o zamandan beri başardığım şeyleri kutlarım.

Geçen Noel'den bir paragraf, kremsi pürüzsüz sayfadan gözüme çarpar ve dikkatimi çeker.

25 Aralık - Noel Günü

Vay vay vay, Ella. Yine yalnız bir Noel. Tamam, abartıyorum, daha sonra annem, babam, kız kardeşlerim ve onların kocalarıyla, Eva'nın iki güzel oğluyla birlikte geçireceğim, ama cidden, yine bir Noel daha, birlikte geçireceğim özel biri olmadan mı geçecek? Mutlu evli çiftlerle çevrili. Ve Eden'in şişkin karnı, yine çocuk sahibi olmayan tek kişinin ben olduğumu hatırlatıyor.

Hayatıma ne oldu böyle? Neden o özel kişiyi bulamıyorum? Neden, evren, ruh ikizimin beni bulması bu kadar uzun sürüyor? Her şeye sahibim, güzel bir evim, hayvanlarım, muhteşem bir işim ve beni seven bir ailem var, ama bu yetmiyor.

Bunu istemek bencilce ve şımarıkça mı? Daha fazlasını istemek?

Hayatımda özel birini istiyorum. Günlerimi geçirebileceğim, hayatımı paylaşabileceğim, eğlenebileceğim, konserlere gidebileceğim, geceleri dans edebileceğim, her şeyi kutlayabileceğim biri.

her şeyi kutlayacak birini istiyorum.

Hepsini istiyorum. Ben yeterliyim ve kız kardeşlerimin sahip olduğu tüm mutluluğu hak ediyorum.

Gelecek yıl bu zamanlar, Noel'de tek istediğim hayatımın aşkının yanımda olması.

Gerçek aşkı hak ediyorum.

Kendime ve hayatıma harika şeylerin akmasına izin veriyorum. Tüm niyetimi iyi hissetmeye ve neşe duymaya odaklayacağım.

Vites yükseltme zamanı, Ella, ve o kişiyi bulmak için elinden geleni yap. O geliyor... Evet, tabii, ne komik. Sanki bu gerçekten olacakmış gibi. Mutlu yalnız Noel'ler, Ella!

Bunu yazdığımı tamamen unutmuşum. Fraser'ı gerçekten hayatıma geri mi çektim? Gerçekten mi? Bu mu? Öyleyse neden biraz tedirgin hissediyorum? Sanki bunu hak etmiyormuşum ya da ona layık değilmişim gibi.

Ben bunu istedim. Onu. Bizi. Yatağında, tüm bu zaman boyunca olması gereken yerde. Hayatımda. Ama ben basitlik istedim, karmaşıklık değil, ve hayatıma, tüm o ağır yükleri olmadan girecek birini istedim. *Ama* o Fraser. *Benim Fraser'ım.*

Bundan sonra ne olacağı konusunda endişeliyim.

Daha önce evrene yazdığım emri parmaklarımla takip ediyorum, sonra başımı kaldırıp berrak mavi sabaha bakıyorum. Ara sıra bir martı gökyüzünde süzülerek, yüksekte uçarak, sahile doğru ilerliyor, sabahın erken saatlerinde limana gelen balıkçılara merhaba demek için sabırsızlanıyor.

Bazen sabahları iskele kenarında koşarak limana giren tekneleri izlerim ve tekne güvertelerinde kalan artıkları kapmak için kavgaya eden martıları izleyerek kendi kendime gülerim. Onlar cesur ve kavgacıdır. Burası martı gangsterlerinin cenneti.

Başımı geriye doğru eğip gözlerimi kapatıyorum ve sabah çiyine kendimi bırakıyorum. Günlük yazma ihtiyacı ortadan kalkıyor. Ağır kalbim şu anda hiçbir düşüncenin akmasına izin vermiyor. Geçen Noel'den aldığım alıntıyı okuduktan sonra değil. Beni üzdü. Günlük yazmak için doğru ruh halinde olmam gerekiyor. Hep böyle oldum. Okuduğum tüm bloglarda, kendinizi kötü hissettiğinizde bile günlük yazmanız gerektiği yazıyor. O zamanlar bunu yapmak daha da önemliymiş, ama bazen, bugün olduğu gibi, yoğun duygular beni kapatıyor ve yapamıyorum.

Treacle, bizi selamlamak için sendeleyerek aşağı iner ve sonunda sabah ritüelimize katılır.

Toffee ve Treacle koltuğun iki yanına atlayıp yanıma kıvrılırken, kahvemi yavaşça yudumluyorum. Düşüncelerim Fraser'a ve ona sormak istediğim onca şeye dönüyor. Heyecanla günlüğümün boş bir sayfasına geçip, sayfaları siyah mürekkeple dolduruyorum. Hızla sorularımı yazmaya başlıyorum.

Yazmayı bitirdiğimde, onu görmeden önce hissediyorum. Yavaşça patikadan aşağı doğru yürüyerek geliyor, sonra battaniyeyle örtülü dizlerimin önünde duruyor, üzerinde sadece daracık bir boxer var. Boxer kalçalarına kadar inmiş, belinin üstünden dövmeli adım görünüyor. İnanılmaz derecede güçlü, heykel gibi vücuduna büyülenmiş bir şekilde bakıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. O kalın bacaklarıyla fındık bile kırabilir.

Fraser'ın çekici vücudunu içime çekerek, her gün uyandığımda bu manzarayı gördüğümü hayal ediyorum. Arkasında uzanan manzara benim için hiç önemli değil. Evet, bununla hiçbir sorunum yok.

Tüm komşularım da onu görebiliyor.

"Günaydın, Bella." Bir esneme çenesini aşağı çekiyor. "Hala günlük yazıyor musun?" Uykulu sesi soruyor.

"Evet."

Başımı kaldırıp ona yumuşak bir merhaba diyerek selam veriyorum. Sanki mutlu bir sinek kuşu göğsümde dans ediyormuş gibi hissediyorum. O eğilip yumuşak bir öpücükle beni selamlıyor. Yüzümü şefkatle avuçlayıp dilini dudaklarımın arasına kaydırıyor ve "Mmmmm, kahve. Kahve içmem lazım. Dün gece beni çok yordun." diyor.

Kıkırdayarak, onun haklı olduğunu biliyorum. Dün gece her şekilde ve her pozisyonda birbirimizi deli gibi seviştik. O doyumsuz. İçimdeki her şey geriliyor, ateşli ve kirli gecemizi hatırlıyorum.

Dudaklarıma gülümser. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Seninle tartışmıyorum. Sen de beni yordun," diye fısıldadım.

Nipellerim, bornozumun yumuşak kumaşına sertleşerek onun dokunuşuna tepki veriyor. Şu anda onunla kolayca bir tur daha yapabilirim.

Fraser hafifçe geriye yaslanıyor, göğsüme bakıyor ve sırtıyor. "Daha fazla mı istiyorsun? Kızım hala tatmin olmadı mı?" Başparmağını narin satenin üzerinde gezdiriyor, sonra meme ucumu sertçe çimdikliyor. Ciğerlerime taze bir nefes çekiyorum.

İki ev yukarıdaki yaşlı Bayan Kerr şüphesiz yatak odasının penceresinden bizi izliyordur. Komşular, kendi hayatlarında başka bir şey olmadığı için bizim küçük mahalledeki hayatıma büyük ilgi duyuyorlar. Ama Bayan Kerr'in Bay Riley'e bir şey hissettiğinden eminim. Kesinlikle ona ya da ona en ufak bir ilgi gösteren herhangi birine aşık. Birkaç erkek evine girip çıkıyor. Bana kart oyunu oynadıklarını söylüyor. Ona hiç inanmıyorum.

"Bunu kesmezsen, Bay Riley perde arkasında mastürbasyon yapmaya başlayacak," diye fısıldıyorum.

"Onun baktığını nereden biliyorsun?" "O her zaman izliyor, Fraser."

"Öyle mi? Belki birlikte ev ararken komşusu olmayan bir ev almayı düşünmeliyiz? Gözlerini senden alamamasına şaşmamalı, sen çok seksi bir kadınsın Bella." O, benim sertleşmiş meme uçlarımı okşamaya devam ediyor. Ooooh, bu çok hoş. Ama onu doğru duydum mu?

"Eh? Ev aramak mı?" diye soruyorum, kafam karışmış ama ellerinin dokunuşunun her saniyesinden zevk alıyorum.

Fraser parmaklarını göğüs dekoltemde gezdirip yukarı doğru çıkarak enseme kavrar ve dudaklarımı tekrar dudaklarıyla kapar.

"Evet, bilirsin, bizim için?" diye mırıldanıyor. "Birlikte yaşayacaksak daha büyük bir eve ihtiyacımız var."

Eh, ne?

"Taşınıyoruz mu? Birlikte mi?" Öpüşmemizi sonlandırıyorum.

"Evet, eğer bunu yapacaksak, biz." Aramızda bir iki el hareketi yaptı. "O zaman doğru şeyi yapıyoruz. Ben varım Ella. Tamamen. Seninle." Çok kendinden emin.

Kaşlarını çatıldı. "Yani Castlevue Cove'a taşınıyorsun? Kaliforniya'da kalmayacak mısın?" Bu, ona sormak istediğim birçok sorudan biriydi.

Fraser uzun boyuyla ayağa kalkar, sonra Treacle'ı salıncaktan indirip yanıma oturur. Treacle, meydan okurcasına birkaç kez ikna edilince salıncaktan iner ve bana "sen beni taşıyacak mısın?"

"Treacle bundan hoşlanmayacak. Daha sonra inatçılığıyla bunun bedelini ödeyeceğim, çünkü o benim hayatımdaki en önemli erkek olduğunu düşünüyor.

Fraser battaniyeyi geri çekip yanıma oturur, sonra kolunu beyaz tahta salıncak koltuğunun arkasına, omuzlarımla üzerine koyar. Düşüncesizce saçımın bir tutamını parmağıyla oynayarak döndürür.

"Birlikte yaşamak istemiyor musun, Ella? Bu senin planının bir parçası değil mi?

buraya gelme planının *bir parçası* değil mi?" Yüzünde endişe okunuyor.

"Hayır, eh, evet, şey, belki. Sadece, şey, biraz erken ya da küstahça, sence de öyle değil mi? Ve hala birçok şey net değil. Bilmem gereken şeylerin bir listesini yaptım." Aceleyle günlüğümü alıyorum. "Ben, şey, ben... Yıllardır beni rahatsız eden bazı şeyler var ve diğerleri yeni." Titriyorum. "Senin durumun, geçmişin ve şimdiki durumun hakkında her şeyi bilmeliyim, yoksa bu beni tüketecek. Eğer bunu yaparsak, temiz bir sayfa açmalıyız. Hikayemizin yeni bir başlangıcı."

Normalde duygularımdan ve yüzleşmekten kaçınan biriyim, ama bunu yapmak zorundayız. Sanki ikimizi de haşlayacak kaynayan bir lav kazanı var. Geçmişimizden söylenmemiş çok şey var. Artık daha fazla bekleyemezler.

Günlüğümün başını kaldırıp onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Boynunun arkasını ovuşturuyor. Derin bir nefes alıp omuzlarını silkiyor, bu konuşmanın geleceğini biliyor. Alnında kırışıklıklar beliriyor, endişeli görünüyor.

"Tamam. Başla. Bütün sorularını sor. Ben bir kahve ve gömleğimi alayım. İskoç sabahlarının ne kadar serin olduğunu unutmuşum, sonra tamamen seninim."

İşte bu, oluyor. Yorgun bedenimi rahatlatma kaplıyor ve minnettarlıkla kalbim bir an duruyor. Fraser'ın rahatlatıcı eli benimkini buluyor.

"Hala senin eski tişörtlerinden birkaç tane var, Fraser. Onlardan birini alabilirsin."

"Öyle mi, gerçekten mi?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordu.

"Evet, var. Hala bazen giyiyorum. Ama sana artık uymayabilir, eskiden çok daha zayıftın." Onun pazı kasını hızlıca sıktım.

"Sen de eskisinden daha seksi ve çekicisin. Bunun mümkün olduğunu sanmazdım." Elini yavaşça battaniyenin altına kaydırıyor ve

ipek bornozumun yarık kısmını bulur. Parmakları iç uyluklarımın üzerinden kayarken kalbim yerinden çıkacak gibi olur. Bir anda yetenekli parmakları bacaklarımın arasında zonklayan klitorisimi bulur.

"Ellerimi senden alamıyorum ve bu..." Klitorisimin etrafında daireler çizdi, sonra kalın parmağını ıslak etimin üzerinde gezdirdi. "Burası benim yeni mutluluk yerim." Gözleri ağzıma sabitlenmiş.

Benim de öyle.

Komşularım gerçekten izliyor olabilir diye fazla açmamaya dikkat ederek bacaklarımı hafifçe açtım. Fraser klitorisimi hafifçe daireler çizerek daha da yaklaştı ve içimde bir krema akıntısı hissettim.

"Hoşuna gitti mi?" diye sorar, gözleri ağzımdan hiç ayrılmadan.

Elinin üst kısmını tutup, daha hızlı hareket etmesi için onu teşvik ediyorum.

"Evet..." Nefes nefeseyim. "İçime... parmaklarını istiyorum, Fraser."

"Oh, gerçekten mi?" O sırtıyor. Kalın parmağını şişmiş dudaklarımın aşağısına doğru yönlendirdiğini hissediyorum. "Biraz aşağı kay, Ella. Battaniyeyle ört kendini," diye fısıldıyor.

Ben bunu yaparken Fraser yaklaşıyor, şakaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor ve ben rahatlamak için kalçalarımı kaldırdığımda, hiç uyarmadan parmağını içeri sokuyor ve beni şaşkınlıktan koltuktan neredeyse fırlatıyor.

Bu riskli bir oyun, ama açık havada olmayı, yakalanma heyecanını seviyorum ve Fraser'ın bana hissettirdiklerini seviyorum — özgür, sevilen, doyumsuz.

"Seksle dikkatimi dağıtma. Ne yaptığını biliyorum." Aslında umurumda da değil.

"Seni boşaltmayı seviyorum. Yaptığım şey bu. Başka bir şey yok."

"Bana yalan söylemeyeceksin demiştin. Yalan söylüyorsun... ooooooh." Biraz daha derine giriyor.

"Gerçekten yalan söylemiyorum." Kıkırdar. "Artık kumar oynamayan bir adamım, ama seni yıldırım hızıyla boşaltabileceğime bahse girerim." Yavaş, baştan çıkarıcı sesi kulağıma ulaşır.

"İmkânı yok," diye karşılık veriyorum.

Nazik, ritmik parmaklamasına devam ediyor. Genelde hızlı, sert ve kısa süreli seks seven bir kadın değilim, ama onunla birlikte, en ufak dokunuşuna bile tüm vücudum normalden daha hızlı tepki veriyor.

"Bahse girmek ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim. Kaybedeceğimi biliyordum. O bu işte çok iyiydi.

"Tamam, yüz dolar bahse girerim ki seni otuz saniye içinde boşaltabilirim."

Fraser hızını ve yoğunluğunu biraz artırarak beni daha da tahrik ediyor.

"Bu... pound... dolar değil... Evet, tam orada... Fraser."

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Şimdi saymaya başla, lütfen." Ve o da başlıyor.

Sıcak, ağır nefesleri cildimde dolaşüyor, boynumun dibinden omurgama kadar titreme yayıyor.

Baş parmağı klitorisimde dans ediyor. Daireler çiziyor, okşuyor, parmağını içimde kıvrımlara sokarak beni boşalmaya zorluyor. Geniş avucuyla tüm vajinamı uyarıyor ve orgazmımın içimden klitorisime doğru yayıldığını hissederek bu bahsi kaybedeceğimi biliyorum.

Fraser tüm bu süre boyunca sayıyordu ama ben hiçbir rakamı duymadım.

"On beş saniye kaldı, Ella. Şimdi benim için boşal," diye kulağıma derin bir sesle emrediyor.

Parmağını daha derine sokuyor, klitorisimi ısrarla okşayarak ve daireler çizerek ovuyor. Artık kendimi kontrol edemiyorum. Her şeyi ona teslim ediyorum.

"On saniye kaldı."

Kaslarım parmağının etrafında defalarca kasılır ve dünyayı sarsan bir orgazm yaşarken gözlerimin arkasında bir gökkuşağı görürüm. Boğazımdan tanıdık olmayan bir ses çıkar, ama Fraser sabah havasına ulaşmadan onu ağzıyla yakalar.

Ağızma yüksek sesle homurdanıyor ve dudaklarımdan titreştiğini hissediyorum, sonra aniden kendini çekip beni nefes nefese bırakıyor.

Fraser yanağımı ve şakağımı öper, beni sakinleştirmeye çalışır, beni şimdiki ana geri getirir. Nefes nefese, "Sen benimsin. Bu amcık." der. Parmağını içimde oynatır.

Bu hissin etkisiyle kalçalarımı kaldırdım ve nefes nefese bir "ah" çıkardım.

"Her orgazm. Dudakların, ağzın. Cennet gibi vücudun. Hepsi benim."

Yavaşça gözlerimi açıp onun hakim ve tahrik olmuş bakışlarıyla karşılaşıyorum. Göğsü sanki artık dayanamayacakmış gibi inip kalkıyor. Benim ona ait olduğumu bilmek istiyor.

"Ben seninim, Fraser. Her zaman öyleyim."

Başka bir kelime söylemeden, özenle yavaşça parmağını içimden çıkarır, ellerini battaniyenin altından kaldırır, parmağını ağzına alır, benim uyarılmamın izlerini yalar, sonra kirli konuşan ağzından parmağını çıkarırken sırtarak gülümser.

Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Tabii ki öylesin. Ve yüz dolar, yani pound kaybettin."

"Aynısıyla ödeyebilir miyim?"

"Beş oral seks yeter."

"Eskortların bu kadar ucuz mu? Çok *kaliteli* olamazlar."

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Fraser'ın yüzü acı bir ifadeyle buruşur ve benden uzaklaşır. Harika, Ella, ortamı mahvetmek için harika bir yol.

"Özür dilerim, bunu söylememeliydim," diye fısıldadım, utançtan başımı eğerek.

"Önemli değil. Hak ettim." O uzaklaşır. Eğilerek dirseklerini dizlerine dayar, sonra manzaraya bakar. "Eskortların ne kadar olduğunu söyleyeceğim. Her şeyi anlatacağım."

"Söylemek zorunda değilsin, Fraser. Çok uzun zamandır ayrıldık. Hayatını sana en uygun şekilde yaşadın. Ben de hayatımı yaşadım, belki senin onaylayacağın şekilde değil. Sen benim malım değilsin."

Aslında yok. Hiç hakkım yok. Eskortlar hakkında bana bir açıklama yapmak zorunda değil, ama geri kalanı için, evet, açıklamak zorunda.

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Sanırım farkında değilsin, Ella. Ben senin malınım. Her hakkın var. Sana her şeyi anlatmak istiyorum." Oturarak elimi tuttu. "Önce bir kahve içelim, sonra seni benim boktan hayatımın karuseline bindireyim."

"Tamam." Kabul ederek başımı salladım.

Fraser ve ben tek kelime etmeden mutfağa geri döndük. Fraser merdivenlere çıkarken ben kahve makinesini çalıştırdım. Ona eski tişörtlerinin yerini söyleyerek seslendim. Geri döndüğünde bahçeye çıktık; onunla böyle vakit geçirmekten mutluydum. Hoş bir duyguydu.

Büyük fincanlara döktüğüm sıcak kahve buharlaşarak etrafa yayılıyor. Sessizce oturup, benim tahta salıncak koltuğumda sabahın tadını çıkarıyoruz. Güneş parlıyor ve uzanan tarlaları aydınlatıyor. Muhteşem bir gün olacak.

Sessizlik.

Bu, beklediğim an, ama donakaldım. Buna ne kadar hazır olduğumu bilmiyorum. Ayrıca, her şeyi bilmek istediğimden de emin değilim. Ya hoşuma gitmeyen bir şey duyarsam?

Kalemimin ucunu günlüğüme hızla vurup çıkararak kahvemin bir yudumunu alıyorum, bunu atlatmak için içmem gereken birçok yudumdan ikincisi.

Fraser boğazını temizler ve dün gecedan kalma ellerini pantolonunun paçalarına sürer. "Ne bilmek istiyorsun, Ella?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ella

Listeme bakmadan, ilk olarak ne soracağımı tam olarak biliyorum çünkü dün gece Ethan'ın araması bizi kesintiye uğrattı ve fırsatı kaçırdım.

Fraser'ın sağlam vücudu bana dönerek yanıma geldi ve ağırlığıyla bankın gıcırdamasını sağladı.

Karnım kıpır kıpır oluyor çünkü gerçekten bilmek istediğimi sanmıyorum ama... "Eh, nerede uyuyorsun? Anna ile aynı yatakta mı yatıyorsunuz?"

"Hayır, aynı yatakta yatmıyoruz. Hiç yatmadık. Anna, Ethan büyüdükçe onun iyiliği için yatmak istedi, ama ben izin vermedim. Doğru gelmedi. Golf turnuvalarına katıldıklarında, bitişik otel odaları tutuyoruz. Ethan ve Anna bir odada, ben diğer odada kalıyorum. Ethan'a her zaman şampiyonluk turnuvalarında çok erken saatte golf oynamaya gittiğim için onları rahatsız edeceğimi söyleyerek kendi odamda kaldığımı söyledik."

Mantıklı görünüyor. Eminim o da Fraser'la aynı yatakta yatmak istemiştir. O adam çok çekici. Muhtemelen evlilikten daha fazlasını umuyordu. Ayrıca Fraser'ın inanılmaz bir iradesi olmalı, çünkü Anna çok güzel bir kadın. Çok güzel bir sahte çift oluşturuyorlar.

"Yaşadığımız evde de kendi odam var. Orayı *benim* evim olarak görmüyorum çünkü sana Nate'e ait olduğunu söylemiştim. O adamdan nefret ediyorum." Dişlerini gıcırdatarak söylüyor. "Ethan'a, aynı yatakta uyursam çok gürültülü horladığımı ve Anna'yı uyandırdığımı söylüyoruz. O genç, her zaman söylediklerimize inanmıştır. Başka bir şey bilmediği için inanmamak için bir nedeni yok."

"Kendi odan varsa, büyük bir evde mi yaşıyorsun?"

“Evet, on yatak odası var. Nate ‘The Peacock’ Miller’den bekleneceği gibi. Kendi banyom, yatak odam ve giyinme odam var. Gençken inşa etmek istediğimiz evin aynısı. Hatırlıyor musun?”

"Hatırlıyorum."

Artık bunu istediğimden emin değilim. Küçük evimi seviyorum; rahat, tamamen benim ve bunu kendi başıma başardım.

"Her şeyi çok iyi başardın Ella, tüm bunları." Arkamızdaki evimi işaret ediyor. "Dans okulun, evin, köpeklerin ve atın. Mutlu görünüyorsun."

"Hmm, hem mutluyum hem değilim," diye mırıldanıyorum, sakın manzaraya bakarken. Ellerimle fincanımı sararak ısının tadını çıkarıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Gerçekten istemiyorum.

"Söyle lütfen, Ella? Yeni bir sayfa açacaksak, *ikimiz de* dürüst olmalıyız."

Günlüğümdeki yazıyı kafamda tekrar tekrar okurum ve bundan utanmamam gerektiğini söylerim kendime. Sonuçta bu benim hayatım, ama yine de utaniyorum. Birkaç yıl sonra otuz yaşında olacağım ve Fraser'dan ayrıldığımdan beri ciddi bir ilişkim olmadı.

Cesur ol, Ella.

"Kimseyle yakın bir ilişki kurmak için en ufak bir yeteneğim yok gibi." Duruyorum. "Sen ayrıldığından beri."

Hareketsizce oturuyor, sonra sonunda fısıldıyor, "Sana verdiğim tüm zararlar için lütfen beni affet. Çok üzgünüm."

Söylemem gerekenleri en iyi şekilde ifade etmenin yolunu bulmak için birkaç saniye geçer.

"Hayatım güzel, Fraser, ama bunu paylaşacak kimsem yok. Umutsuzum ya da herhangi biriyle ilişki kurmak istiyorum demiyorum; öyle değil. Bazen etrafıma bakıyorum ve herkesin bir partneri, evli olduğunu görüyorum, ama ben tek başımayım."

İçim utançtan kıvranıyor.

"Köpeklerin ve atınla." Benimle şaka yapmaya çalışıyor, ama bu beni daha da üzüyor.

"Evet. Sanırım öyle." Derin bir nefes alıp, sonra sinirli bir şekilde içimi boşaltıyorum.

Fraser'ın şu anda burada, benimle birlikte olduğunu biliyorum, ama tüm bunların ne kadar gerçek olduğunu henüz bilmiyorum.

"Ve ben, ben de buradayım. Geri döndüm." Beni sakinleştirmeye çalışıyor, parmaklarını parmaklarımın arasına geçiriyor.

Onu süzdüm ve ona emin olmayan bir gülümseme verdim. "Öyle mi? Bunların hepsi yeni, Fraser, ve birbirimizle düzgünce konuşmaya başlayalı sadece birkaç gün oldu."

"Konuşmaktan fazlasını yaptık. Ve biz birlikteyiz," diyor kararlı bir şekilde. "Ben de bunu istiyorum. Sen de istediğini sanıyordum? *Buraya bunun için gelmedin mi?*"

Kalbim hızla atıyor. "Evet, elbette istiyorum, ama..." Sözlerim yarıda kalıyor. "Bu konuda düşünmem gereken çok şey var. Ve hepsi beni tedirgin ediyor. Ethan, Nate, Anna. Anna'ya güveniyor musun? Gerçekten güveniyor musun?" diye soruyorum.

Çünkü ben
güvenmiyorum

"Güveniyorum
. Neden?"

"Emin değilim. Dün gece içgüdülerim bir seviye yükseldi. Sanki içimden bir ses geliyordu. Beni seninle görmekten mutlu değildi." Gözlerimi yana çevirip onun gözlerine bakıyorum. "Onun tepkisini sen de gördün, Fraser. Benden hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu." Fraser'ın başparmağını yanağımda gezdirdiği sırada Anna'nın gergin ifadesini ve sıkı kenetlenmiş çenesini hatırlıyorum.

"O iyiydi, Ella. Dün gece seninle buluştuğumu biliyordu. Sen onun için hiçbir zaman sır değildin ve ona sürekli senden bahsediyorum. Senin sen olduğunu biliyor. Sen onun için tekisin. Ve benim sana karşı niyetimin ne olduğunu biliyor. Ona güveniyorum. Ona güvenebiliriz. Söz veriyorum."

Korku kalbimi sıkıştırıyor çünkü bence güvenemeyiz. Ayrıca, Fraser'ın kariyerini ve hayatını mahvetmek isteyen düşman ailesinden olmasına rağmen Fraser'ın güvenini kazanmış olmasına biraz kıskanıyorum. Fraser şeytanla dans ediyor ve aynı çatı altında onunla yatıyor.

Devam ediyor. "Bunu sana söylemeyecektim çünkü seni korumak istiyorum, ama Anna bana ve diğer sporculara davamızda yardım edecek kişi. Nate'in korumasıyla sürekli flört ediyor. Adı Aaron. İkisi *çok* yakınlaştılar. Onu baştan çıkarmaya çalışıyor, alay ediyor, Nate'in evindeki güvenlik sisteminin nasıl işlediğini, CCTV kameralarının yerlerini, hangi korumaların hangi vardiyalarda çalıştığını, kontrol odasının yerini, oraya nasıl girilebileceğini, Nate'in programını öğrenmeye çalışıyor. Aklına ne gelirse, o yapıyor. Bana imzalatmış olduğu sözleşme, evindeki ofisindeki kasada, evlilik cüzdanımızla birlikte duruyor. Bir gün ağzından kaçırdı.

Bir gün ağzından kaçırdı. Duymadığımı sandı ama duydum. Anna erişim iznini almak üzere.

Tanrım, babasını gerçekten sevmiyor. Aklıma birden bir düşünce geldi.

"Peki ya Anna'nın annesi? O bu durumdan haberdar mı? Bu çılgın düzeni kabul etmiş olamaz, değil mi?" Daha önce hiç düşünmediğim için bu ani soruma kendim de şaşırarak soruyorum.

"Anna'nın annesi, Anna dört yaşındayken bir trafik kazasında öldü. Anna dadılar ve hizmetçiler tarafından büyütüldü. Çok parçalı bir çocukluk geçirdi. Anna onun için bir nesne. Orada sevgi yok. O aşağılık, kalpsiz bir adam."

Zavallı Anna. Kendi çocukluğumu düşününce, Eva, Eden ve ben harika bir aile hayatı yaşamıştık. Anne babamız birbirlerini gerçekten seviyorlardı ve hala da seviyorlar. Evimiz eğlence, kahkahalar ve birbirimize olan sevgiyle doluydu. Başka türlü bir hayat düşünemiyorum.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Fraser." Bir sonraki sorumu sormadan önce bir an durdum. "Peki, Kaliforniya'ya döndüğünde, o evde kalmaya devam edecek misin?"

Kalın sarı saçlarını eliyle taradı. "Evet. Ethan ve Anna'yı onlara aldığım yeni eve taşınana kadar. Satışın tamamlanması altı hafta sürer, ama hızlandırmaya çalışıyorum."

"Yani burada kalacaksın, ne kadar, üç hafta daha, sonra Anna ve Ethan'la birlikte yaşamak için üç hafta daha? Aynı evde mi? Biz tekrar bir araya gelsek bile mi?" Alnımı hızlıca ileri geri okşadım.

Onun o evde onunla birlikte yaşamasını istemiyorum. Ethan'ı anlıyorum, ama onu değil. Neden ona güvenmediğimi bilmiyorum. Ethan, Fraser onu kendi oğlu gibi görse bile, onun oğlu bile değil. O, Ethan'ı tamamen ele geçirmiş ve bence bunun farkında, ama Fraser bunun farkında değil. "Artık orada yatmamı istemiyor musun? Eğer istemiyorsan, yatmam, Ella.

Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için her şeyi yaparım. Bizi çok uzun süre mahvettim, ama tüm bu olanlarda Ethan'ı da düşünmeliyim. Benim sık sık yokluğuma alıştı ve Anna ile resmi olarak ayrılmadan önce onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Onu görmeliyim. Onu seviyorum. O benim oğlum gibi. Üç hafta boyunca bahçedeki havuz evine taşınırsam, bu senin için sorun olur mu?

senin için sorun olur mu?" Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

En kötü üvey anne olacağımı fark edince vücudum gevşedi. Ne bencil bir kadını. Elbette Ethan'ı görmek zorunda.

Şimdilik duygularımı bir kenara bırakmalıyım.

"Tam bir cadaloz gibi davranıyorum. Özür dilerim, beni dinleme. Bunu yapamazsın. Ethan için doğru değil. Havuz evinde uyumak yanlış. Eve geri dön ve her zamanki gibi devam et."

"Sen hiç cadaloz olmadın Ella. Bu hepimiz için bilinmeyen bir alan, ama bunu birlikte aşabiliriz; ben, sen ve Anna."

Ne berbat bir üçlüyüz.

"Peki taşındığında nerede yaşayacaksın?" diye soruyorum.

"Amerika'da üç turnuvarım var. Dört haftanın büyük bir kısmını otellerde geçireceğim. Sonra Los Angeles'ta bir hayır balosunda konuşma yapacağım. Planım Ethan'ı ziyaret edip, annemin iyi olduğundan emin olmak için hemen buraya dönmek. Bir hafta izin alacağım, sonra Kaliforniya'da bir şampiyonluk daha var, ardından Bermuda ve Georgia'da oynamayı umuyorum, ama Nate'in seninle yaptığım tüm planları bozacağına dair içimde bir his var. Benim için ne planladığını bilmiyorum."

Vay canına, çok meşgul. Her şeyi planlamış ve annesini görmeye gelmek için planlar yapıyor. Benden bahsetmedi.

"Hiçbiri mükemmel olmayacak Ella, ama bu süreçte Ethan'ı mahvetmememiz gerekiyor. Boşanmanın onun yaşındaki çocuklar üzerindeki etkisi geri döndürülemez olabilir. İlk yıl en zor olacak. Eğer bunu atlatabilirsek, her şeyi atlatabiliriz."

Kahve fincanımı ahşap masaya koyup ellerimi ovuşturmaya başladım. "Ethan'a boşanacağınızı ne zaman söyleyeceksiniz ve ziyaretler ne olacak? Anna ile her şeyi hallettiniz mi?" Sorularım arka arkaya geliyordu.

"Öncelikle, Ethan taşınacağımızı biliyor, ama ona sürpriz olmasını istediğimizi söyledik, böylece dedesi beklenmedik bir anda eve gelirse ona söylemez. Zaten sık sık gelmez, sorun olmaz. Anna babasından nefret ediyor ve onunla pek ilgilenmiyor. Ethan doğduğundan beri daha da öyle. Biz onun kurallarına uymadığımızda, örneğin sosyal medyada paylaşım yapmadığımızda, aile toplantılarına katılmadığımızda veya bir partisi olduğunda, adamlarını gönderir. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, bizi kontrol etmekten hoşlanıyor, bu yüzden varlıklarının güvende ve iyi durumda olduğundan emin olmak için ara sıra ziyaret ediyor. Bizi sadece birer meta olarak görüyor ve ben onun en büyük gelir kaynağıyım. Anna onu ziyaret ederek onu memnun etmeye çalışıyor, bu yüzden o da bizden uzak duruyor.

"Üç hafta sonra Kaliforniya'ya döndüğümde, Anna ve ben Ethan'a ayrıldığımızı söyleyeceğiz. Ethan'a bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmekten

Ethan'a söyleyeceğimiz şey yüzünden, uğraştığım diğer tüm sorunlardan daha fazla uykumu kaçırdığımı düşünüyorum."

Beni düşünerek uykusuz kaldığından veya tepkimin ne olacağından endişelendiğinden hiç bahsetmedi.

Ama burada bahsettiğimiz küçük bir çocuk. Sus, Ella.

"Anna'ya, Ethan'ın okul tatillerinde beni İskoçya'da ziyaret etmesini istediğimi söyledim. O annemi ve babamı çok seviyor, onlar da onu çok seviyor. Onu kaç hafta yanımda tutabileceğimizi planlamamız gerekiyor. Tekrar söylüyorum, turnuva tarihlerim nedeniyle uzakta olmam onun için sorun değil. Doğduğundan beri hayatı böyle. Benim yanımda olmamam onun için sorun olmayacaktır. O çok uyumlu bir çocuk. Ethan'ın duygusal ve fiziksel olarak iyi bakılması için birlikte çalışacağız."

Sonraki bir saat boyunca Fraser ve ben karşılıklı sorular sorup cevaplar vererek, bana her şeyi anlatıyor ve avukatlar için ne kadar para ayırdığını paylaşıyor. Bu miktar şaşırtıcı derecede yüksek.

Mahkeme davasının birkaç ay süreceğini tahmin ediyor. Tabii o kadar uzarsa. Eğer uzarsa, tüm zamanını davaya ayırmak zorunda kalacağı için golf turnuvalarına katılmayı bırakması muhtemel. Kendisiyle aynı durumda olan birkaç ünlü sporcunun ismini saydı. Sözleşmeli evlilikler yok, ama sıkı sözleşmeler, yüksek komisyon yüzdeleri ve evlerini kaybetmek üzere olan aileler var. Annesi ve babası için ev almak için ne kadar para ayırdığını da dahil olmak üzere, tüm mali durumuyla ilgili çok özel detayları paylaştı.

Kendinden önce herkesi düşünüyor. Gösterdiği özverili tavır, Anna'nın Fraser'ı istemesinden endişelenmek gibi önemsiz sorunlarım yüzünden kendimi biraz suçlu hissettirdi. Bunların hiçbir önemi yok çünkü Fraser'ın hayatında çok büyük sorunlar var. Kendine dikkat etmezse, daha doğrusu ben ona dikkat etmezsem, birkaç hafta içinde sinir krizi geçirebilir.

Üç hafta sonra Kaliforniya'ya döner dönmez tüm eşyalarını toplayıp gitmeyi planlıyor. Nate'in onlar için satın aldığı evden hiçbir şey almayı düşünmüyor. Her şeyi Anna'ya bırakacak. Sadece kendi eşyalarını alacak: giysileri, aletleri, birkaç spor aleti, hepsi bu. Yıllar boyunca topladığı arabaların hepsini de sattı, sadakatle restore edip İskoçya'ya geri gönderdiği eski model Camaro hariç. O arabanın kalbinde özel bir yeri olduğunu, gerçeklikten kaçmak için kendi elleriyle yenilediğini söyledi.

Hunter, arabayı Eden'ın yeni evinin yanına inşa ettiği yedi arabalık garajında saklıyormuş. Garajın tamamı cam panellerden yapılmış ve bir araba sergi salonu gibi görünüyor. Garaj tamamlandığında aklıma *Ferris Bueller's Day Off* filmi geldi. Erkekler ve arabalar arasında ne var acaba? Hunter, eski model Porsche'lere tamamen takıntılı.

Fraser, arabalarının satışından kazandığı parayı nasıl biriktirdiğini ve Castlevue Cove'da kendisi için, ya da sürekli bahsettiği gibi bizim için yeni bir ev almak için bir kenara koyduğunu anlattı. Ancak, avukat masraflarının kontrolden çıkması ihtimaline karşı henüz bu parayı harcayamıyor. Son iki yılını dekore etmekle geçirdiğim bu güzel evden taşınmak istediğimden de emin değilim.

O kader gecede kendisine ilaç verilmiş olabileceğine dair herhangi bir kanıt olup olmadığını sorduğumda, artık çok geç olduğunu, çok uzun yıllar geçtiğini söyledi. Onun için her şeyden dolayı gerçekten çok üzülüyorum.

Fraser'a, kullandığı eskort servisi hakkında hiçbir şey bilmek istemediğimi söyledim, ama o bilmem konusunda ısrarcı, böylece hiçbir taşın altında kalmasın.

Bu hizmeti iki haftada bir kez kullanıyor, bazen şehir dışındaysa daha az. Şimdiye kadar sadece beş kızla birlikte olmuş. Görünüşe göre kızlar ayrılmaya pek niyetli değil. Hiç şaşırmadım. Bir seansın fiyatı bin ila iki bin dolar arasında olduğuna göre, ben de ayrılmazdım. Bazen aynı anda iki kızla birlikte oluyor. *Aferin Fraser*. Aslında bu beni şaşırttı... Hayır, şaşırmak değil, kıskandım, Fraser'ımı elleriyle okşayan o kadınları kıskandım.

"Nate ajansı kullandığını öğrenirse ne olacak?"

Fraser iç çekiyor. "Dürüst ve açık olacağım. Ben yalancı değilim. Gerekiirse Amerikan televizyonunda her şeyi anlatan bir röportaj veririm. Televizyon kanalları hayat hikayemle bayram eder, kurt sürüsü gibi üzerime atlarlar. Güven bana."

Ah, bu hiç hoşuma gitmedi.

"Hikayeni gerçekten satar mısın, Fraser?"

"Kendimi savunmam, gerçeği söylemem, adımları temize çıkarmam gerekirse, evet satarım."

Artık saklanmıyorum."

Soru üstüne soru sorarken, Fraser Anna ile olan hayatının daha fazla yönünü anlatıyor. İlişkileri, arkadaşları... Anlattıklarına göre çok az arkadaşları var. Anna bunu seviyor, gizli evlilik sözleşmelerini korumak için elinden geleni yapıyor. Mutlu değil. Kurtulmak istiyor. Özgür olmak istiyor. Babasından kurtulmak istiyor.

Onu suçlamıyorum.

Gerçek olan şeylerin algınızın aslında doğru olmaması ne kadar komik, değil mi? Onun ve onun sosyal medya hesapları neşe, sevgi ve mutlulukla dolu. Ama ucuz bir Chanel çanta gibi, hepsi sahte.

Bu, sosyal medyada takip ettiğim diğer birçok insanı da sorgulamama neden oluyor. Hepimiz aynıyız. Her gün hayatımızı yaşıyor, mutluluğu ve amacımızı arıyoruz, ama bazılarımız hiçbirini bulamıyoruz. Anna da öyle görünüyor.

Ancak, görünüşe göre Anna, Ethan ile hayatını sürdürmek için başarılı influencer Instagram hesabını kullanacak. Fraser, çocuk nafakası ödemeyi teklif ettiğini, ancak Anna'nın bunu reddettiğini ve evin fazlasıyla yeterli olduğunu, Fraser'a gereğinden fazla rahatsızlık vermek istemediğini söylediğini açıkladı. Boşanma şartlarını belirleyen çok ayrıntılı bir sözleşme hazırlandı. Fraser bana sözleşmeyi göstereceğini söyledi, ancak ben görmek istemiyorum. Bu, Anna ile onun arasındaki kişisel bir mesele.

Anna'ya hakkını vermeliyim; o da Fraser'dan nafaka istemiyor.

Belki de onu çok çabuk yargıladım.

"Nasıl hissediyorsun, Fraser? İyi misin?" Fraser'ın ruh sağlığı konusunda çok endişeliyim.

"Dün gece seninle konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Şimdi seninleyim, yıllardır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Rahat bir gülümsemeyle tahta salıncağa yaslandı.

Daha rahat görünüyor.

"Ama endişeliyim. Senin güvenliğin için endişeleniyorum. Anna'nın geleceği için. Ethan'ın istikrarı için. Ve tüm paramın nereye gittiğini sana anlattım, en kötü senaryoda, özellikle avukat ücretleri beklediğimden fazla olursa, arabalarımı satmak zorunda kalırsam, annemle babamın yanına geri dönmek zorunda kalabilirim. Bugün aileme evi, beni, her şeyi anlatmam gerekiyor." Yine öne eğilir ve sanki birden ağırlaşmış gibi başını öne eğiyor. "Ama seninle bir ev almak istiyorum. İstedğim bu. Hemen birlikte ev aramaya başlamak istiyorum. Sadece bakmak. Hepsi bu." Ellerini kaldırıyor.

"Tamam, fazla heyecanlanmayalım. Önce aşmamız gereken birkaç engel var." Gergin bir şekilde gülümserim. Her şey benim için çok hızlı geliyor.

Bence o benim yanıma taşınmalı. Ama bunu henüz söylemek istemiyorum. Ve onun on yatak odalı, havuzlu evine kıyasla benim evim çok küçük. *Güzel*. O geniş ve lüks evlere alışık. Benim iki yatak odalı evim ise bir ayakkabı kutusu gibi.

Uzakta bir arabanın motoru çalışmaya başlıyor, komşularımın uyandığının işareti.

"Seninle birlikte ailene gidebilirim. Onlara söylerken yanında olabilirim." Bana ihtiyacı var.

"Gerçekten mi?"

O umutla başını kaldırırken, ben ağzımın kenarını ısıyorum. "Evet, orada olacağım. Olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim." Bir an durdu. "Dinlediğin için. Benimle kaldığın için." Utangaç bir gülümsemeyle sırtıttı.

"Daha önce hiç bu kadar duygularımla savaşıp hissetmemiştim. Her şey çok gerçek dışı geliyor, Fraser."

"Evet, ama bu gerçek dışı şeyi birlikte yaşayacağız. Değil mi?"

Bu çok zor. Cevap ararken tarlanın karşısına bakıyorum. "Ella, bana bak."

Yan dönüp bankta yan oturuyorum, bacaklarımı altına katlıyorum ve ipek ipimi uyluklarımın arasına sıkıştırarak çıplak bacaklarımı saklıyorum.

Fraser, ipekle kaplı dizime sıcak, pürüzlü elini okşayarak, serin sabah esintisiyle ürperen tenimde tüylerimi diken diken etti.

"Son birkaç yıldır, bizim için derin bir pişmanlık ve üzüntüyle yaşadım. Sana yaptıklarım için. Bu, bunu düzeltmek için bir şans. Anna ve ben boşandığımızda, beni senden uzak tutacak hiçbir şey ya da kimse kalmayacak. Hayatımda sadece seni sevdim. Seni lise yemekhanesinde ilk gördüğüm günden beri, sevimli örgülerin, çarpıcı zümrüt gözlerin ve gürültülü kahkahalarınla, sen benim için her şey oldun. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Seninle ilgili her şeyi, bizimle ilgili her şeyi özledim. Sahilde balık ve patates kızartması, öpüşerek çok fazla zaman geçirdiğimiz gizli köşemizi." Birlikte gülümseriz. "Seninle golf dersleri, çıplak yüzmek, Metallica dinlemek. Metallica hayranı olduğunu söylediğinde kalbimi çaldın; o zaman sana gerçekten aşık oldum." Gülümser ve devam eder. "Birlikte gün batımını izlemek, gününü benimle paylaşmak. Kalbim bir gün daha ayrı kalmaya dayanamaz."

Her şeyi hatırlıyor. Ben de öyle. Ben de hepsini çok özleyorum.

Fraser yüzümü avuçları arasında tutar. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Her gece yatağında seni istiyorum. Turnuvalara ve hayır etkinliklerine giderken yanımda olmanı istiyorum. Benimle olmak isteyen biri. Başarılarımı paylaşan biri. Senin işindeki başarılarını da kutlamak istiyorum. Seninle birlikte yaşamak istiyorum. Birlikte bir ev alalım ya da inşa edelim. Her zaman bahsettiğimiz aileyi kuralım. Eğer istersen sana on tane daha köpek alırım. Her şeyi istiyorum. Ama hepsini seninle istiyorum. Zaten çok şey kaçırdık. Ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum. Aptalca davrandım. Seni seviyorum Ella. Seni çok seviyorum."

Başımı eğip ileri geri sallıyorum çünkü bu gerçekten oluyor. Bu gerçek. Neredeyse rüya gibi ama değil. Fraser'ı burada, bana dokunduğunu hissediyorum. Bunca yıldır beklediğim şey bu. Bana geri dönmesini. Her şeyi açıklamayı, beni kucaklamayı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi. Suçun onda olduğunu ve benim hiçbir şey yapmadığımı. Aynı anda hem rahatlamış, hem mutlu, hem de üzgünüm.

Başımı eğik tutuyorum. "Kalbimi milyon parçaya ayırdın," diye fısıldıyorum. "Beni herkesten kopardın." Duygusal olarak bitkin hissediyorum, Fraser'ın benimle acımasızca ayrıldığı günleri hatırladıkça eski anılar yeniden su yüzüne çıkıyor. Günlerce yatakta yastığıma gözyaşları içinde yatmış, kalbim o kadar acıyordu ki odamdan çıkamıyordum.

Fraser, çenemin altına işaret parmağını koyarak yüzümü kendine doğru çevirir. Sıcak bakışlarıyla beni sabitler. Elini dekolteme kaydırır, daha aşağıya iner, durur, sonra ipeksi kalbe kaplı kalbimin üzerine kocaman avucunu açarak yerleştirir. "Lütfen izin ver, bunu düzelteyim."

Boş kalbim, karşımda oturan bu adama karşı duyduğum ezici sevgiyle dolarken, kinim kozmosun derinliklerine dağıldı.

Onu affetmek kalbimi iyileştirmek için gerekli. Bundan eminim. Çok uzun zamandır parçalanmış durumda. Tekrar bütün hissetmek, değer verilmek ve sevilmek istiyorum. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Cevap vermeden önce nefesim biraz kesiliyor. "Bir daha kalp kırıklığına dayanamam. Lütfen beni bir daha incitme," diye fısıldıyorum.

Beni belimden hızla yakaladı ve beklenmedik hareketine çılgılık attım. Beni kucağına çekip koltuğa oturtarak, kendimi açığa çıkarmamak için battaniyeyi üzerime sardı.

Devasa kaslı elleriyle yüzümü sıkıca tutarak gözlerimin içine bakar, sonra gevşek platin rengi bir saç telini kulağımın arkasına yerleştirir.

"Söz veriyorum."

"Artık sır yok mu?"

"Hiçbiri."

"Tamamen dürüstlük."

"Artık saklayacak hiçbir şeyim yok."

Ellerini belime kaydırıyor, parmak uçlarıyla şakacı bir şekilde bornozumun yumuşak kumaşı üzerinden sırtımın alt kısmını yukarı aşağı okşuyor.

Göğsüne yaslanıp ellerimi kalbinin üzerine koydum. "Tamam."

"Tamam mı? Bu, bunu yapacağımız anlamına mı geliyor, Ella? Sen ve ben? Ev arayacağız?"

Onunla sonsuza kadar böyle olacağımız düşüncesi, yüzüme istem dışı bir gülümseme yayıyor ve kalbimi anında hoplatıyor.

"Evet," diyorum nefes nefese.

Fraser benim ifademi taklit ederek, mutluluk ve neşeyle dolu göz kamaştırıcı bir gülümsemeye karşılık veriyor.

Beni öpmek için kendine çeker. Onu durduruyorum. "Bir sorum daha var."

O, "*Hay aksi, ne oldu şimdi?*" der gibi inliyor. Sanki gece yarısı son vuruşunda onu dolandırmak istiyormuşum gibi.

"Dövmeni ne zaman yaptırdın?"

Kaşları havaya kalkıyor. Sorumu beklemiyordu.

"Anna'yla evlendikten sonra. Kalbimin hala sana ait olduğunu açıkça göstermek istedim. Ve seni her zaman yanımda istedim. Sen her zaman benimle oldun. Burada."

Elimi kalçasına koydu. "Ve burada."

Elimi yine kalbinin üzerine koyar.

Sözlerim boğazımda düğümleniyor. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

Eğilip dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum. Hareket etmeden. Hareketsiz. Var olarak. Boğazımda görünmez bir titreşim dansı hissediyorum, sonra tüm vücudumu dolduruyor. Sanki içimden bir vızıltı geliyor.

Ve o anda onun benim ruh ikizim olduğunu anlıyorum. Tek kişi.

Başka kimseyle bağ kurmamış olmam hiç de şaşırtıcı değil. Doğru değildi. Ama bu doğru.

Hafifçe geriye yaslandığımda, ağzından güven dolu sözler dökülüyor. "Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Ben de öyle hissediyorum.

Umarım ikimiz de haklıyızdır.

Treacle'ın derin hırıltılarını görmezden gelerek, artık dayanamayana kadar yumuşak, anlamlı öpücükler vererek öpüşüyoruz.

"Köpeğin benden nefret ediyor." Fraser dudaklarıma gülerek fısıldadı.

"Sana dokunmanı sevmiyor. Çok kıskanç. O benim hayatımdaki en önemli adam olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Artık değil," diyor Fraser ve beni unutulmaya mahkum edecek kadar açgözlülükle öpmeye devam ediyor.

Hayır. Artık değil.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ella

Son bir saattir, Fraser'ın annesi ve babası onun üzücü durumunu parçalarken, ben Fraser'ın elini sıkıca tutarak oturuyorum. Sözleşmeli evliliği, Anna'nın oğlu, Nate'in aldatıcı sözleşme imzalaması ve Nate'in kazancından aldığı haksız pay. Onu dizlerinin üstüne çöktüren o kader gecede Nate'in ona ilaç verdiğinden şüphelenmesi. Anna ve onun ilişkisi, ev hayatları, kardeşi Jamie ve rehabilitasyonu, Jamie'nin ondan para ödünç alması... Bunların hepsi benim için yeni bilgilerdi. Eden'a bunu anlatana kadar bekleyin. O onlara her şeyi anlatmış.

Ailesinin şokta olduğunu veya hala şokta olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Fraser'la el ele kapıdan girdiğimde Susan ve Jim'in yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi, gelecek olan birçok şokun ilkiydi.

Buraya gelmeden önce aceleyle fudge yapmışım, bunun şoku hafifletir diye düşünmüştüm ama işe yaramadı. Nasıl yarayabilirdi ki? *Aptal Ella*.

Susan beni gördüğüne çok sevindi ve hemen beni sıcak bir kucaklamaya aldı. Son gördüğümünden beri çok zayıflamıştı. Yoğun radyoterapi tedavisi nedeniyle iştahının olmadığını söyledi.

Radyoterapi nedeniyle göğsünün ne kadar pembeye döndüğünü konuşarak gülüştük. O her zaman olumlu bakan biridir ve şu anda kemoterapiye ihtiyacı olmadığı için

şu anda kemoterapiye ihtiyacı olmadığı için çabuk iyileşeceğinden oldukça umutlu. Şu an için beklemekten başka bir şey yapamıyoruz.

Çöp gibi zayıf vücudu, çelik mavisi gözleri ve kusursuz sarı omuz uzunluğundaki bob kesim saçlarıyla ne kadar güzel olduğunu gizleyemiyor. Saçını kim kesiyor bilmiyorum ama simetrisi mükemmel. Modayı her zaman sevmiştir. Bugün, koyu kırmızı gül desenli soluk pembe bir bluz giymiş, bluzunu kot pantolonunun içine sokmuş, muhteşem bir tasarımcı altın kemer ve ona uyan altın sandaletler giymiş. Eskiden çok çekici bir kadın olmalı.

Karşımda oturan kadını seviyorum. Ona bir şey olursa yıkılırım. O benim ailem. Jim ve Susan da öyle. Fraser'dan ayrıldığımdan beri son birkaç yıldır sadece tesadüfen görüşüyorduk ama o, beni gördüğünde her zaman kasabada durur, zaman ayırır, beni kontrol eder, kız kardeşlerimi, işimi ve ailemi sorardı.

Aslında son zamanlarda onu neden görmediğimi merak ediyordum. Şimdi nedenini biliyorum.

Susan ve Jim on dokuz yaşından beri evliler. Lise aşıklarıydılar, hâlâ deli gibi birbirlerini seviyorlar ve Castlevue Cove'da yaşamışlar. Fraser Amerika'ya gittiğinde, Susan oğlunun "*dünyanın öbür ucuna*" taşındığı gerçeğini kabullenememişti. Yine de herkese ne kadar gurur duyduğunu söylemeyi çok severdi, hala da öyle ve Fraser'la övünmeyi çok seviyor. Susan ve Jim, inançları konusunda çok gelenekseldir ve Fraser'ın her sözüyle onların küçük Castlevue Cove dünyasını alt üst ettiğini görebiliyorum. Fraser, ailesi onu Kaliforniya'da ancak son birkaç yıldır ziyaret edebildiğini söyledi. Jim, Susan'ı *büyük dünyayı* görmenin zamanının geldiğine ikna etmiş. Tanrı onları korusun.

Susan'a kıyasla Jim uzun boylu, zayıf bir adam, Susan'dan 30 santim uzun. Fraser'ın boyunu ondan almış olmalı. Nazik bir dev gibi bir adam. Sessiz. Düşünceli. Hala çok koyu saçlı, tek bir gri tel bile yok. 50'li yaşlarının ortasında, inanılmaz derecede yakışıklı. Derin kahverengi gözleri hiçbir şey belli etmiyor. İçer dönük bir adam. Sanırım bu yüzden onu bu kadar ilgi çekici buluyorum.

Şu anda Susan ve Jim'in kahverengi deri kanepesinde oturmuş, çoğunlukla Susan'ın sorduğu tüm soruları dinliyorum. Fraser ne kadar gergin olursa olsun, rahat ve zarif bir tavırla, her şeyi çok doğal bir şekilde onlara açıklıyor.

"Şu anda Ella ile misin? Ella'ya geri döndün mü? Yoksa hep birlikte miydiniz?" Susan'ın yüzü şaşkın bir ifadeye bürünüyor. "Bunu kafam almıyor. Sen alabiliyor musun Jim?"

"Ben de biraz kafam karıştı," diye cevaplıyor Jim sert bir sesle.

"Bu benim için de yeni bir haber," diye ikisini de sakinleştiriyorum. "Fraser ve ben, Nate ile sözleşme imzaladıktan sonra ayrıldık. Ama o zaman bunu bilmiyordum. Asla evli bir adamla birlikte olmazdım. Asla. Kendime ve başkalarına çok saygı duyuyorum, böyle bir şey yapamam. Fraser ve ben, her şeyi bana anlattıktan sonra yeniden bir araya geldik."

Bu tam olarak doğru değil, ama tüm gerçekleri bilmeden onun ailesine geçen akşam karanlıkta onunla yattığımı söyleyemem. *Yine aptal Ella.* O bana ayrıldıklarını söylemişti. Hashtag *imstickingtothatstory*.

Arkadaşlarıma ve aileme nasıl söyleyeceğimi bulmam lazım. *"Hey, Fraser'la tekrar çıkmaya başladım. Kalbimi kıran, için nehirlerca ağladığım, yatağımdan çıkamadığım adamı tanıyor musun? Evet, o. Bu arada, ayrıldığımızdan beri evlendiği bir karısı var. Onunla hiç seks yapmamış, ama bir oğlu var, o da onun değil. Onu uyuşturmuş şüpheli bir menajerle tanışmış; hatırlamadığı bir sözleşme imzalamış, bu yüzden menajerini mahkemeye veriyor. Oh, ve karısının menajerinin kızı olduğunu söylemiş miydim? Dava milyonlara mal olacak. Dava bittiğinde evi, işi ve giyecek hiçbir şeyi kalmayabilir, ama biz tekrar bir aradayız ve ben onun yanındayım."*

Lanet

olsun.

Başla.

Balon.

Susan, kafamda bu senaryoyu canlandırırken beni hayallerimden uyandırır. "Şimdi anlıyorum. *Bu durumdan* memnun musun, Ella? Seni tanıyorum. Ayrıldığınızda kalbinin ne kadar kırıldığını biliyorum. Ve bu güzel kıza yaptığını hiç onaylamadım, genç adam." Susan parmağını Fraser'a doğru sallar. "Bunu bir daha yapamazsın, Fraser. Ella daha iyisini hak ediyor."

Bu kadını sevdiğimi söylemiş miydim?

"İnan bana, biliyorum. Ve ben hiç ayrılmak istemedim." Serbest eliyle ensesini çeker. "Onu bir daha incitmeyeceğim." Bana döner, elimi ağzına götürür ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurur. "Yapmayacağım, söz veriyorum."

Onun bu şefkatli hareketine içimden bayıldım.

Dikkatini tekrar annesine ve babasına çevirir. "Ella ve ben bugün bu konuyu uzun uzun konuştuk. Bu sefer hiçbir yere gitmiyorum. Ella benim için tek. Anne, her şeyimi kaybedebilirim. Biri bana ilaç verdi. Evimizi kaybedeceksin ve sen bana nutuk atıyorsun. Hata yaptığımı biliyorum. Ama bugün bunu kaldıramam, lütfen. Çok üzgünüm."

Fraser'ın yenilmiş tavırlarından acısını hissediyorum.

Susan karşılık veriyor: "Bunların hepsi bizim için şok oldu. Bu güzel kıza iyi bakmanı istiyorum. Evler, arabalar, bunlar maddi şeyler. Hiçbiri önemli değil, Fraser. Bu evi anılarım olduğu için önemsiyorum. Hepsi burada saklı. Zaten taşınmak istiyorum. Senin baban ve ben, meme kanseri teşhisi konmadan önce bu konuyu konuşmuştuk. Daha küçük bir bahçesi ve tek katlı bir ev istiyorum. Sahilde inşa edilen yeni evleri çok beğendim. Hala çok sayıda var. Birkaç hafta önce model evi gezdik. İstedığımız arsayı tam olarak belirledik. Oraya aşık oldum, ama bu evi bize sen aldığın için taşınmak istemiyorum, Fraser. Ama ev Nate Miller'ınsa, bırak ona kalsın. Taşınmak sanki ilahi bir zamanlama gibi. Bu ev bizim için yaratılmış, hissediyorum." Bu ihtimal onu heyecanlandırıyor. "Baban ve benim birikimimiz var. Senin parana ihtiyacımız yok, Fraser."

Jim, karısı konuşmaya devam ederken ona hayranlıkla bakıyor. "Burada artık çok fazla hayalet var. Jamie'nin kazasından sonra bu ev lekелendi. Geçmiş geçmişte bırakmalıyız. Artık zamanı geldi. Yeni anılar yaratmanın zamanı. Bugün gidip depozitoyu ödeyebilir miyiz, Jim?" Susan, Jim'in dev eline zayıf elini uzatıyor.

Jim evet anlamında başını sallar ve Susan devam eder, desteğini pekiştirir.

"Satıcı, ipotek almazsak altı hafta içinde taşınabileceğimizi söyledi."

Heyecanlı gülümsemesi odaya coşkulu bir enerji yayar.

"Baban ve ben ne olursa olsun senin yanında olacağız. Bizim senin en büyük destekçilerin olduğumuzu biliyorsun. O aşamaya gelirse, mahkeme için seyahat edebilecek durumda olup olmayacağımı bilmiyorum, ama el ele, bir aile olarak birleşeceğiz. Bize paradan ve evlilikten hiç bahsetmediğine inanamıyorum." Narin parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Bunda kendimi biraz sorumlu hissediyorum. Çok gençken evden gittin. Seni tek başına Amerika'ya göndermek sorumsuzcaydı. Hepsi *bizim suçumuz*, Fraser. Seni yeterince ziyaret etmedik. Daha fazlasını yapabilirdim, yanında olabilirdim."

“Yapamazdın anne. Bana ihanet ettiler. Bu benim sorumluluğum, senin değil. Ben de daha büyüktüm. Daha iyi bilmeliydim. Dikkatsiz bir aptaldım.” Fraser aynı fikirde değil, göğsünü işaret ediyor.

“Suçun bir kısmı da bize ait. Katılmıyorum. Ve o orospu çocuğu Nate Miller, onu sana emanet ettik. Meğer o da gülümseyen bir bıçakmış. Hiçbirini sevmiyorum, Fraser. Zavallı Ethan. Onu hala torunumuz olarak görebilir miyiz? Onu görebilecek miyiz?” Mavi gözleri yalvarır.

Onlar da o küçük çocuğu kendilerininmiş gibi görüyorlar.

"Tabii ki göreceksiniz, anne. Yaz tatilinde ve diğer okul tatillerinde birkaç hafta onunla kalmayı planlıyorum," Fraser onu rahatlatır.

“Anna da senin onu almana izin veriyor mu?” Anna kaşlarını çatı. “Evet.”

“Sence bu durum uzun sürer mi? Anna birini bulduğunda ne olacak? Anna yeni bir koca aldığında Ethan'ı sonsuza kadar görebileceğini söylemiyorsun, değil mi? Bu olacak, Fraser.”

O kadar açık sözlü ki. Bunu hiç düşünmemiştim.

O da şöyle cevap verir: "Sanırım adım adım ilerlememiz gerekecek, anne. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Elini rahatlatmak için sıkıca tutuyorum. Eğer bu gerçekten olursa, Fraser için çok acı verici olacak.

"Hmm." Susan düşünüyor. "Ve bunca zamandır *evlisiniz*. Son kelimesini alaycı bir şekilde söylüyor. "Bir kez bile öpüşmediniz mi? Bunu nasıl fark etmedik?"

"Ben de şaşkınım," diye Jim araya giriyor.

Evet, ben de. Bizi nasıl kandırdılar?

“Bu çok kolay. Fotoğraf çekilirken başlarımızı birbirine doğru eğiyoruz. Turnuvalarda birbirimize yakın duruyoruz. Ethan'ı aramızın ortasına alıyoruz, birimiz onun bir yanında, diğeri diğer yanında. Ya da birimiz Ethan'ın boyuna inerek basın için poz veriyoruz. Ethan daha küçükken, onu aramızın ortasına, kalçalarımızın üzerine oturturduk. Gerçekten çok basit ayarlamalar. Ve sizi ziyaret ettiğimizde hiç burada kalmadık. Her zaman otellerde kalırdık, böylece ayrı odalarda kaldığımızı bilmezdin." Fraser bu konuda çok doğal davranıyor.

Şimdi çok açık.

"Huh." Susan başını sallıyor. "Hayatımda böyle bir şey duymadım. Hatırlıyor musun Jim? Adı neydi?" Çenesine dokunuyor. "Ah evet, Brian McDonald, evet.

komşu kasabadan gelen o sürtükle evlendi, böylece babalarının avukatlık işlerini birleştirip bölgenin en büyüğü oldular. O genç kızın o şişko yaşlı morukla evlenmek istemesi imkansız. Ondan yirmi yaş büyüktü. Geçen yıl kalp krizinden öldü. Şu anda yeni oyuncakıyla egzotik bir yerde güneşleniyordur. Bayan Mitchell bana onun on beş yaş küçük olduğunu söyledi. Günümüz insanları. Utanmaları yok.”

Kıkırdamayı bastırmaya çalışıyorum.

"Oh, kes şunu." Fraser bana şakacı bir şekilde yanağımı dürttü. "Burada benim hayatımdan bahsediyoruz. Ve başkalarının hakkında konuşmayı bırak, anne. Onun ne yapmak zorunda kaldığını ya da neden yaptığını bilmiyorsun. Sen de aynı şeyi yaşamadıkça anlayamazsın."

Susan, zarif elleriyle kısa saçlarını düzeltir.

"Özür dilerim, oğlum. Hadi konumuza dönelim. Ev mi? Bugün yeni sahil evim için kapora yatırmak ve bir an önce işleri başlatmak istiyorum. Ethan? Onu yine göreceğiz. Anna? Zaten ona hiç güvenmemiştim, belki de bu yüzden bize karşı hep biraz çekingen davranıyordu. Ona hiç güvenmedim."

"Anne," Fraser uyarıyor.

Jim, Susan'a sert bir bakış atar ve başını hızlıca sallar, ona durmasını işaret eder.

İlginç. Susan, Anna hakkında benimle aynı fikirde. Ya da belki Anna, Jim'in ailesinin yanında gergin davranıyordur. Onu henüz çözemedim.

Jim ve Fraser'ın sert uyarıları, Susan'ın kendini savunmasını engellemez; o vazgeçmeye niyetli değildir. "Bir fikrim olabilir, Jim. Ve Fraser." Jim'e doğrudan bakar. "Onun bizi sevmediğini biliyorsunuz. Küçük evimizi ziyaret etmemizi sevmiyor. Hollywood'un göz kamaştırıcı dünyasından çok uzağız. Bize nasıl baktığını gördüm. Onun sosyete hayatına uymadığımız çok açık."

"O öyle biri değil, anne, ve ne olursa olsun, o hala benim karım ve onun hakkında konuşmayı kesmelisin. Davamda bana yardım edecek. Onu tamamen yanlış anladın."

Oh, onu savunmayı bırak, seni büyük ahmak. Argh. Ben on numara kıskanç bir kaltakım.

"Tamam. Özür dilerim." Susan gözlerini devirdi ve ağzını kapattı. "Ama Ella hayatına geri döndü. Onu bir daha üzmeyeceksin, tekrar ediyorum. Bu senin hayatın. Sana ikinci bir şans verildi. İkinizin tekrar bir araya geldiğine çok sevindim." Elini sevinçle çırpı. "Ve bize ev için vereceğin para. Kendine bir ev al."

Avukat ücretlerine, Ethan'a, arabalara değil. Bir yerlere temel at. Kendine ait bir ev al. Nereden alacaksın? Los Angeles'ta yaşamaya devam edecek misin, Fraser? Uzun mesafeli bir ilişkiyi yine yürütebilecek misiniz?"

Fraser'ın ebeveynlerinin umut dolu bakışları, lütfen Castlevue Cove'a geri taşınacağını söyle diye haykırıyor.

İkisini bu ızdıraptan kurtarmak için, "Castlevue'e geri taşınıyorum. Ella ve ben birlikte yaşayacağız."

"Eninde sonunda," diye araya girdim.

Fraser bana dönüp somurtarak bakıyor.

"Evet, evleneceğiz Fraser. Ama hemen değil. Bu sabah konuştuk. Ve bunu düşünmeden önce halletmen gereken çok şey var. Ev bulana kadar ve turnuvalar arasında gidip gelirken, eşyalarını Kaliforniya'dan getirip her şeyi yoluna koyarken benimle kalabilirsin."

Kahretsin. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, ama mantıklı geliyor.

"Ama annemle babama ev almayacaksam param var. Birlikte ev almak istiyorum. Sonunda değil, şimdi," diyor.

"Ah, sen çok sinir bozucusun. Benim zaten bir evim var, Fraser. Satması aylar sürebilir. Ev satmak organize olmak gerektirir. Aileme yeniden bir araya geldiğimizi bile söylemedim." *Ya da Eva'ya.* Eden'la konuştum ama, beklediğimden daha iyi gitti.

Boynumdan kulaklarıma kadar sıcak bir dalga yayılıyor. Bu konuşmalar için kendimi hazırlamam lazım. *Tanrım.*

"Ama birlikte yaşayacağız, Ella. Evinizi ne kadar çabuk satarsanız o kadar iyi. Ben tamamen sizinleyim. Ve bunu aileme söylememiz gerekiyor. Buradan çıktıktan sonra gideriz. Birlikte. Ama şimdilik benim durumumun ayrıntılarını gizli tutabilir miyiz? Onlara Anna ve benim ayrıldığımızı söyleyebilir miyiz? Diğer ayrıntıları basın açıklaması çıktıktan sonra anlattırın."

"Eğer öyle istiyorsan." Bence bu doğru değil. Bu konuyu yalnız kaldığımızda konuşalım. "Evimi satın alalı çok olmadı. Henüz satmak istediğimden emin değilim." Endişelerimi bir an önce dile getirmek istiyorum.

"İstemiyorsan satmak zorunda değilsin. İstersen kiraya verebilirsin."

"Şu anda karar vermek için çok erken, Fraser."

Uzanmam lazım.

"Haklısın. Aceleci davrandığım için özür dilerim. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum." Elimi sıkıyor.

İkimiz de fark etmedik, ama Susan bize doğru gelmiş. "Eve mi geliyorsunuz?" diye fısıldadı, gözleri nemli.

Fraser ayağa kalkıp onu selamlar.

"Evet anne, eve geliyorum."

"Oh, Jim, oğlumuz geri dönüyor." Gözlerinden yaşlar akarken Fraser'ı sıcak kollarının arasına alır. "Ella." Beni ayağa kaldırır ve ayağa kalkar kalkmaz hemen yanına çeker. "Ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

"Oh, sanırım biliyorum. Beni boğmaya mı çalışıyorsun anne?" Fraser, yanağı annesinin yanağına sıkışmış halde, boğuk sesle konuşmaya çalışırken gülümser. Onun ne yaptığını biliyorum çünkü benim yanağım da acı verecek şekilde annesinin yüzünün diğer tarafına bastırılmış durumda.

Küçük bir kadın olmasına rağmen çok güçlüydü.

"Sizi seviyorum," diyor. "Bu, tüm yıl boyunca aldığımız en iyi haber."

Üçlü kucaklaşmamızdan eğilip gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü siler.

"Evleniyor musunuz?" Konuşurken sulu gözleri parlar.

Gözlerimi kırıyorum. Bir kez. İki kez.

Her şeyimizi ortaya koyup birlikte olmak istediğimizi konuşmuştuk, ama *bunu* konuşmamıştık.

Fraser iterek ellerini ellerini ellerini ceplerine ceplerine omuzlarını kambur kamburlaştırarak.

Bu biraz garip oldu.

Dudaklarımı ağızıma çekip Fraser'ın yanaklarını hava ile doldurmasını ve gözlerini kocaman açmasını izliyorum.

Ona yardım ediyorum. "Fraser hala evli, Susan. Adım adım ilerliyoruz."

Fraser gergin bir şekilde parmağını bana doğrultuyor. "Evet, o."

Bence benimle evlenmek istemiyor. Çok korkmuş görünüyor.

Yavaş yavaş, Ella, yavaş yavaş.

Kollarımı kendime doluyorum, başımı eğiyorum ve ayaklarımın altındaki çiçekli halıyı yoğun bir şekilde inceliyorum.

Garip durumumuzu fark eden Jim araya giriyor. "Bence ikinizin konuşacak çok şeyi var. Birbirinize odaklanın. Şu anda önemli olan bu.

Ve Fraser, annen için geri döndüğünü biliyoruz, ama ikinizin yeniden bağ kurmanız, eskiden sahip olduğunuz şeyi yeniden inşa etmeniz gerekiyor. Geri taşındığınızda, turnuvalar arasında sizi her zaman göreceğiz. Şimdilik bizi unutun. Annen çok iyi. Doktorlar tamamen iyileşeceğinden emin, o yüzden Castlevue'da olduğun bu değerli zamanı en iyi şekilde değerlendir. Buradan Ella'nın ailesini ziyarete git. Onlara yeniden bir araya geldiğinizi söyle. Senin için ne kadar zor olursa olsun, Ella, onların Fraser'ı affedeceklerine, senin kararlarına güveneceklerine ve Fraser'la yeniden birlikte olma isteğine saygı göstereceklerine inanmalısın. Ev konusunda ne karar verirsen ver, ailen iyi insanlar; seni anlayacaklardır. Ama bu önemli bir haber ve dikkatli davranmalısın. Fraser konusunda onlara dürüst ol, her şeyi anlat.

Vay canına, Jim'in bu kadar çok konuştuğunu hiç görmemiştim.

"Hadi gidelim," diye onaylayarak Fraser, oturma odasının kapısından aceleyle çıkarken arkasında soğuk bir nefes bırakır. "Sonra gelirim," diye omzunun üzerinden sert bir sesle bağırır. "Ella bu akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkacak."

Oh, mutlu görünmüyor.

"Yarın görüşürüz, belki." Susan'a hızlıca sarılır, Jim'e veda edercesine başımı sallar ve evden çıkar.

Bağlanmamış siyah motosiklet botlarımla, caddede park ettiğim siyah Audi TT'ye doğru koşan Fraser'a yetişmek için uğraşıyorum.

Kısa süre önce yenilediğim arabamla Fraser'ı etkilemişim. İki koltuklu coupe arabam, iki minyatür köpekle tamamen kullanışsızdı. Ancak, oğullarım fazla yer kaplamıyordu ve arkadaki iki küçük koltuk onlar için mükemmeldi.

Buraya gelmeden önce Hunter'ın Range Rover'ını bıraktığımızda, Eden'i kenara çekip kısa bir sohbet ettim ve hayatımın son yirmi dört saatinde yaşanan çılgın olayları anlattım. Hunter ona her şeyi anlatmış olduğu için çoğunu zaten biliyordu.

Eden'in en güzel yanı, ne olursa olsun, her zaman benim ve Eva'nın yanında olması. O, üçümüzün toplamından daha güçlü. Kendisinin farkında olduğundan daha fazla. Hepimizin yakın zamana kadar farkında olduğundan daha fazla.

Bana kalbimi açmamı, özgür bırakmamı ve Fraser'ın onu iyileştirmesine izin vermemi söyledi ve sürekli kendimi kapatmamam konusunda bir ders verdi. Beni ve Eva'yı, hiç çıkmadığım mağarama almamı söyledi.

O mağara, kendimi en rahat hissettiğim yer. Kalbim orada küçük bir kamp kurdu. Sıcak, kapalı ve kendini dış dünyadan, incitebilecek herkesten koruyor.

Eden beni tamamen çözmüş. Ama artık o karanlık mağaradan geriye bakmadan çıkıp, özgür, neşeli ve sevgi dolu ışığa adım atmanın zamanı geldi.

Gerçi dün gece Fraser'la birlikte güneşin ışığına atladığımı düşünüyorum. Bana her sevdiğini söylediğinde kalbim daha hızlı atıyor ve bu gerçek dışı gibi geliyor. Sanki bedenimden çıkmışım gibi. Kendimi isteyerek bırakmak garip ve hiç bana göre değil, ama yapıyorum.

Eden ve Hunter da ellerinden geldiğince yardım edeceklerini söylediler. Eden, gerektiğinde ve ihtiyaç duyduğumuzda Hunter'ın özel jetini kullanabileceğimizi söyledi. Doğum izninde olmasına rağmen, bir anda Kaliforniya'ya gitmem gerekirse, dans okulumuzun sosyal medya sorumluluğunu üstlenerek benim yerime bakacak.

Geçtiğimiz yıl boyunca Eva, Eden ve ben işimizde daha fazla yönetici direktörlük rolü üstlendik. Hepimiz dans dersleri vermeyi seviyoruz ve hala veriyoruz, ancak işlerimiz yoğunlaştıkça bu imkansız hale geliyor. Üçümüz, iki dans öğretmeni daha alıp mevcut dans okulu binasını genişletmeyi veya yeni bir yere taşınmayı tartıştık. Sanırım ikinci seçeneği tercih edeceğiz. Ayrıca Hunter, yatırım ortağı olmayı teklif etti. İşin büyümesini istiyor; kızı Eden'ı mutlu etmek için her şeyi yapar.

Dans okulumuz, Eden'ın eski ahırdan dönüştürülmüş evinin arka tarafında bulunuyor. Bina büyük ama beklenmedik büyümemiz için çok küçük.

Eski ahır, ailemin spor tesisi arazisinde bulunuyor. Eden birkaç yıl önce ahırını özenle restore edip dönüştürdü ve bize derslerimizi başlatmak için çatı katında yer ayırdı.

Eden yeni evine taşındığından beri, ahır aylarca boş duruyor ve yeni bir başlangıç bekliyor. Hiçbirimiz onunla ne yapacağımıza karar veremiyoruz. Hepimizin hemfikir olduğu tek şey, anlayışlı bir alıcıya satmazsak, her gün duvarlarımızdan duyulan gürültülü dans derslerimizin bir anda sona ereceği. Ayrıca, dans stüdyosuna dönüştürmek için çok güzel bir yer. Burası güzel bir ev ve amacına uygun bir şekilde kullanılmalı.

Bize tek bir seçenek bırakarak, tüm binayı satmak ve bizi genişlemeye zorlamak.

"Hey." Fraser'ın peşinden koşuyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum, sonunda ona yetişiyorum.

Topukları üzerinde dönerek, Fraser'ın acı dolu ifadesiyle karşılaşıyorum.

"Yaptıklarımı öğrendiklerinde ailenin benden daha da nefret edeceğini bilmiyor musun? Durumumu? Kalbini kırmak yetmedi mi? Kahretsin. Bu sandığımdan çok daha zor ve babamın bana hayal kırıklığı olduğumu hatırlatmasına ihtiyacım yoktu." Ailesinin evinin yönünü işaret etti.

"O, öyle demedi." Gerçekten demedi.

"Söylemesine gerek yoktu, Ella. Hissedebiliyordum. Ailen beni affedecek mi? *Sen* affedebilecek misin? Çünkü henüz affedeceğini söylemedin. Her şeyinle beni gerçekten affedebilecek misin? Seni tekrar kaybedeceğim diye çok korkuyorum. Ya ailen benden uzak durmanı söylerse?" Ellerini saçlarında gezdirir. "Gözlerinde umut dolu bakışları gördüm. Evlilik mi? Tek istediğim seninle evlenmek."

Phew. Benimle evlenmek istiyor. Omuzlarım rahatlayarak çöküyor. Evde bir an için endişelenmişim.

"Ella, bugün seninle evlenirim ve bunu gerçekleştiririm. Bu beni öldürüyor. Bir kağıt parçası tarafından esir tutuluyorum."

Benden birkaç adım uzaklaşarak, hayal kırıklığını ayaklarıyla yere vurarak uzaklaşıyor.

"Eh, bir dakika," dedim. "Ben evlilikten bahsetmedim. O sözler benim değildi. Ve seni affediyorum. Tüm kalbimle affediyorum, ama aynı zamanda çok korkuyorum. Amerika'ya geri döndüğünde beni tekrar terk edip bir daha geri gelmeyeceğinden çok korkuyorum. Hayatımı değiştirecek bir dava, kötü gazete manşetleri, insanların yargıları ve ayrıca teknik olarak bir gecede üvey anne olacağım."

En büyük korkularımı dilimden döküyorum. Tüm bunlardan çok yoruldum ve daha ilk gün.

Fraser, son sözlerimi hiç düşünmemiş gibi gözlerini genişletir.

Düşünmemişti.

Annesinin samimi sorusunu haklı çıkarmaya çalışmaya devam ediyorum.

"Annen bizim için mutlu. Bizim geleneksel bir ilişki yaşamamızı bekliyor— , ev, düğün, bebekler. Ben de bunu istiyorum." İşte, söyledim. Her şeyi istiyorum,

her şeyi istiyorum.

"Bebekler mi?" Kaşlarını çatarak başını hafifçe geriye doğru çekiyor.

Oh, o benimle çocuk istemediği çok açık, çünkü zaten bir oğlu var.

Ama ben *istiyorum*. Bunlar, henüz konuşmadığımız, söylemediğimiz şeyler.

Başka bir şey söylememek için ağzımın içini ısırıyorum.

"Bebek mi istiyorsun? Hala mı? Benimle mi? Bütün yaptıklarımın sonra bile mi? Benimle bir aile istiyor." Son mırıldanması bir soru değil. Daha çok bir teyit, kendi kendine konuşuyor, beni doğru duyduğundan emin olmak için.

O bana bakarken başımı yukarı aşağı sallıyorum.

Fraser kaldırımda ileri geri yürüyor, anlayamadığım sözler mırıldanıyor.

İşte bu, şimdi kaçacak. Bu sefer onu iyice korkuttum.

Fraser saçlarını sertçe avuçlayarak homurdanıyor, sonra aniden kararlı bir şekilde bana doğru adım atıyor. Ateşli bir adam gibi beni yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Tamam, bunu beklemiyordum.

"Seninle evlenip bir aile kurmak istediğimi bilemezsin." Yumuşak dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırıyor, saldırısına devam ederken mırıldanıyor. "Çok çocuk istiyorum. Benim. Seninle. Hepsi sana benzerse çok güzel olurlar. Kendi evimiz. Yıllar önce hep bahsettiğimiz o abartılı düğün ve o iğrenç ev. Her şeyi düzgünce yapmak istiyorum."

Dinamik öpücükler arasında nefes nefese, vücudum onun vücuduna gevşiyor. Onun itiraflarına bayılıyorum. Ve dudaklarına.

"O süslü püslü şeylere ihtiyacım yok."

"Biliyorum, ama yine de sana her şeyi vermek istiyorum. Beni affetmen beni çok mutlu ediyor, ama aynı zamanda öldürüyor. Şu anda sana her şeyi veremem." Yüzümü tutmaya devam ederken, çaresiz sözleri arasında dilini ağzıma sokar. "Sana söz veriyorum, tüm bunlar bittiğinde seninle evleneceğim. Ve o bebekleri yaparken çok eğleneceğiz."

Uzun ve tutkulu bir öpücük, beni kızartıyor. Uyluklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum, boğazımın derinliklerinden küçük bir zevk mırıldanması çıkıyor.

"Sen benim yeni dinimsin ve seni her gün taparcasına seveceğim, Ella. Özellikle de o sesleri çıkarmaya devam edersen."

Aramızdaki milimetreler ona çok uzakmış gibi, çaresizlik Fraser'ı güçlü kollarıyla belime sararak beni kendine çekmeye zorluyor.

Büyülü dudakları ve dilinin geniş hareketleriyle bana saldırıyor, biz bir olurken bana yapışık kalıyor. Alt dudağımı

en nazik emişle emdi ve şiddetli öpücükleri sakın, şefkatli, mutluluk dolu öpücükler haline dönüştü.

Dokunuşlarıyla bana aşkını döküyor. Ağzımdan yanağıma, göz kapağıma geçiyor ve alnını alnıma nazikçe dayamadan önce şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Seni tekrar hayatımda olduğu için çok minnettarım, Ella. Senin benim olduğuna inanmıyorum."

"Ben senin için buradayım... her zaman.

Ben seninim." "Ve ben de seninim. Sonsuza kadar ve her zaman."

Biliyorum öyle olduğunu. Hissediyorum. Tüm kalbimle ve ruhumla.

"Bunu sokakta yapmamalıyız. Ya biri görürse?" Endişemi fısıldıyorum.

Hafifçe eğilip endişeli gözlerimle onun gözlerine bakıyorum.

"Burada kimse bizi görmez." Boş ve dar sokağa bakıyor.

Düşünerek sessizleşir. "Anna ve benim ayrıldığımızı duyurmak için can atıyorum. Artık anne ve babamın evi önemli değil, sahildeki bungalovlardan birini almaya karar verdiler. Eşyalarını toplamaya yardım edebilirim."

"Resmi açıklamayı ne zaman yapabilirsin, Fraser? Üç haftadan daha kısa sürede olabilir mi?"

Aklından bir liste yapmaya başlar. "Önce avukatımla konuşmam lazım. Halletmemiz gereken birçok ayrıntı var. Yeni menajerim Lisa ile konuş. Hazırladığımız açıklamayı biraz değiştirmemiz lazım, sonra kamuoyuna açıklayabiliriz. En önemlisi de Ethan'a söylememiz lazım. Ama bunun için oraya gitmem lazım."

Zihninde hesap yapıyor. "Bir hafta mı? Haftaya Kaliforniya'ya dönebilirim. Böylece Anna ve ben Ethan'a birlikte söyleyebiliriz. Sosyal medyada açıklamamızı yaparız, basına duyururuz ve gerisini hallederiz. Avukatım Clark, Nate'e belgeleri teslim etmeye hazır. Her şeyi tek seferde halledebiliriz. Her şey beklediğimden daha hızlı geliyor, ama seninle birlikte olmak istiyorum." Beni sıkıca sarar, sanki duygularını bana aktarmak istercesine. "Ooooh, kalbim sıkışıyor," der. "Kalbimi hisset."

"Kendi göğsümde attığını hissedebiliyorum." O kadar güçlü ki, beş blok ötede insanlar bile duyabilir. "Her şey yoluna girecek. Etrafında harika bir ekip var. Ailen. Ben. İyi misin?" Fraser'ın ruh sağlığı için gerçekten endişeleniyorum ama o bana sessizce "İyiyim" diye cevap veriyor.

Kararlı bir şekilde desteğimi pekiştiriyorum. "Bana her zaman konuş. Her şeyi benimle paylaş. Hislerini, düşüncelerini, özellikle de en kötü günlerinde. Ben buradayım. Unutma."

Gözlerini kapatıyor. "Evet, bir dakika izin ver." Boğazını temizliyor. "Her şey artık çok gerçek oluyor."

"Bir hafta mı?"

"Evet, bir hafta. Daha fazla beklemek istemiyorum. Siktir et. Nate Miller'ın beni rehin tutmasından bıktım. Bu öğleden sonra emlakçıya da arayacağım, Anna için yeni ev alımını daha hızlı halledebilir miyiz diye bakacağım. Seninle olmak istiyorum. Ama maalesef Los Angeles'a dönmem gerekiyor."

"Sorun değil. Geri döneceğine söz verirsen." Gergin bir seğirme ağzımı yana doğru çekiyor.

"Seni bir daha terk etmeyeceğim Ella. Sana söz verdim."

"Sen yokken her gün beni ara. Moralinin bozuk olduğu zamanlarda, daha da kötü şeyler olduğunda. Her şeyde. Ben seni ayakta tutacak direğim."

Adem elmasının yukarı aşağı hareketini izledim. "Tanrım, Ella, seni hak etmiyorum."

"Evet, yaparsın. Sen harika bir adamsın. Bir azizsin. Bazı kötü seçimler yaptın, ama hayat devam ediyor. Geçmiş geçmişte kaldı. Bundan sonra yapacağın seçimler önemli olanlar. Bunu kalbimde biliyorum." Elimi onun kalbine koydum. "Kalbin büyük, güzel ve güçlü. Kararlı. Ve koşulsuz seviyorsun. Tanrım, bunca zaman beni uzaktan sevdin. Kendi çocuğun olmayan bir çocuğa baktın ve tamamen yabancı olan Anna'ya da destek oldun. Bunu hak ediyorsun. Şimdi senin zamanın. Mutlu olma zamanı. Özgür olma ve birlikte olma zamanı. Ben hazırım."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Beni sürekli şaşırtıyorsun."

Kendimi de şaşırtıp duruyorum. Gücümün ve sözlerimin nereden geldiğini bilmiyorum.

"Peki, şimdi sana söyleyeceğim şey sürpriz değil, Fraser." Gözleri endişeyle kırıştı.

"Şimdi ailemi görmemiz gerekiyor."

O iç çeker. "Evet, gitmeliyiz. Hadi, şunu halledelim."

"Ama onlara tüm gerçeği söylemelisin, Fraser. Hiçbir şeyi saklama. Baban haklı, dürüst olmak en iyisi."

Hareketsizce durur, düşünür, gözleri benimkileri arar. "Tamam, haklısın."
Sonunda el ele tutuşarak arabama kadar birkaç adım yürüdük.

Gözümün ucuyla tanıdık bir gümüş renkli araç görüyorum. Aynı araç daha önce evimin önünde park etmişti. Tanımadığım bir araba; kesinlikle bu bölgeden değil, muhtemelen kaybolmuş turistlere ait. Şehirde gördüğüm standart kiralık arabalardan birine benziyor. Castlevue Cove'un dar sokaklarında yönünü kaybetmek çok kolay. Tüm yollar birbirine benziyor.

Park yerimden çıkıp annemle babamın spor tatil evine doğru ilerlerken, köşeyi yavaşça dönerken arkamdaki gümüş renkli araba gözden kayboldu.

Köşede *bizi* bekleyen sürprizlere hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Kesinlikle.

Hiçbir şey.

BÖLÜM ON ALTI

Ella

Şaşırtıcı bir şekilde, annem ve babamla olan ani buluşma beklediğimden daha iyi geçti.

Annem ve babam, önceki sabah Eden'ın evinde Fraser ile konuşmuşlardı, bu yüzden onun İskoçya'ya ailesini ziyarete gittiğini biliyorlardı.

Fraser'ı ve beni birlikte gördüklerinde de fazla şaşırmadılar. Eden'ın bu konuda parmağı olduğunu sanıyorum. *Sinsi küçük şeytan.*

Hiç bu kadar minnettar olmamıştım, ama bizi bekliyorlardı, bu yüzden kapıdan girdiğimiz andan itibaren sohbet çok rahat geçti. Babam da Fraser'ı sırtına iki kez sertçe vurarak aileye geri kabul etti. Artık her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. *Neyse ki.*

Fraser her şeyi kesin bir şekilde açıklarken açık ve dürüsttü. Benim ailem de, kendi ailesi gibi, Fraser'a bir sürü soru sordu.

Fraser, tüm sorularını yanıtlayarak sonuna kadar dik durdu ve bana daha önce davranışları için derin bir özür diledi, bir daha asla incitmeyeceğine söz verdi.

Şimdi bana her şey çok tekrarlayıcı geliyor. Fraser'ın durumuyla ilgili kişisel detayları defalarca duymak. Her şeyi normalleştirmek.

İkimiz de geleceğimize odaklanmaya karar verdik ve Fraser'ın davası boyunca zaman zaman geçmişini yeniden gözden geçirmemiz gerekse de, geçmişini geçmişte bırakmamız gerektiğini biliyoruz.

Geri dönüş yolunda annem beni kenara çekip özel olarak konuşmak istedi. Fraser'ın haberleri karşısında şok olduğunu ve biraz kafasının karıştığını söyledi

kafasının karıştığını söyledi, ama sonra söylediği sözler sonsuza kadar aklımda kalacak.

"Ella, ikinci bir şansın nadiren gelir. Hatta hiç gelmeyebilir. Fraser sana karşı dürüst davranıyor; kalbini açtı. Sen ise çok uzun zamandır kendini sabote eden bir zırh giyiyorsun, sanki bu normalmiş gibi. Bırak seni sevsin. Onu gerçekten hayatına al. O zırhı at, kendini savunmasız bırak. Fraser'dan sonra gelen tüm erkek arkadaşlarını gördüm. Artık sevdiğin kişinin o olduğunu biliyorum. Ama ona bir şans vermelisin. İşler zorlaştığında, öngörülemeyen denizleri aşarken bile. Fraser'ın durumu nedeniyle, bu zorlu denizler kaçınılmaz. Ama onu istiyorsan, pes etme. Fırtına dinip, diğer tarafta hayatının nasıl olacağını hayal etmeye başla. Çünkü fırtına dinip, diğer tarafa ulaşacaksın. Henüz orada değilsin. Ama olacaksın. Güçlü kızımın, kendini savunması ve istediğini elde etmesi gerektiğinde, herkesi alt etmesini görmek istiyorum. Olmak istediğiniz çift olun. Aşkın büyük bir sırrı yok, tatlım; sadece ona izin vermelisin."

Söylediği her kelime, sert kabuğumu birer birer parçaladı. Elimi çok nazıkçe tuttu ve o sırada daha da çok ağladım. Son üç günde, yıllardır ağladığımdan daha fazla ağladım. Onun haklı olduğunu biliyordum.

Fraser, park yerinin karşısından bizim kucaklaşmamızı görünce yüzü soldu. Annemin beni onun hayatından uzaklaştırmasından endişelenerek yüzüne derin bir endişe yayıldı.

Annem beni daha da kararlı hale getirdi.

Kendime yeni bir hikaye anlatıyorum. Bu hikaye gerçek, özgürlük ve sevgiyle dolu. Yıllar boyunca kendime söylediğim onca yalanın ardından, seviyecek biri olmadığım ya da sevemediğim için değil. Onu ve sadece onu sevdiğim için. Ona bunu söylemedim. Henüz hazır değilim.

Kayıtlara geçen en uzun gün gibi görünen güne geri dönüp baktığımda, saat henüz öğleden sonra üç bile olmamıştı. Fraser ve ben, Tartan ve Treacle önümüzde yaramaz martıları kovalarken, Castlevue Cove'un yumuşak kumları üzerinde sessizce yürüyorduk. Annemin dediği gibi, birlikte hayatımızı hayal etmeye başladım. Ve bu hoşuma gitti.

Elimi onun eline mükemmel bir şekilde sokuyorum, kalem ve mürekkep gibi birbirimize ne kadar yakıştığımızı biliyorum.

Mutluyum. Bu benim için garip bir duygu. Huzur hafifçe kabarcıklar halinde yayılıyor ve bu harika bir his.

İkimiz de, soğuk, mürekkepli denize cesurca dalan iki minik tüylü topu izlerken gülümsüyoruz.

"Plaja ilk kez geliyorum. Evimi çok özledim. Seni özledim." Bana bakıyor.

"Çok uzun sürmeyecek. Yakında bu senin yeni normalin olacak."

"Mmm." Yürümekten vazgeçip bana dönerek düşüncelerini yüksek sesle sürdürdü. "Duyuru, Anna ve Ethan yeni eve taşındıktan sonra seninle birlikte taşınacağım. Birkaç turnuvar var ama," duraksadı, "turnuvalar biter bitmez, mahkeme davasının çılgınlığı ya da olasılığı başlamadan önce seni tatile çıkarmak istiyorum."

Peynir gibi sırtışım sevincimi ele veriyor.

"Oh, Ella bu fikri sevdi." Fark etti. "Sevdi.

Nereye?"

"Şey, küçük bir kuş söyledi." Öne eğilir ve kulağıma fısıldar, "Eden." Sonra tekrar bana bakar. "Arkadaşların bu yıl tatil planlarını değiştirdi çünkü artık hepsinin erkek arkadaşı var." Gözlerini devirir. "Bunu yapmalarına sinir olmuyor musun?" Burnunu kırıstırır.

Boğazımdan küçük, gergin bir kahkaha çıkar.

"Ben de Ella'yı gitmesi gereken yere götürsem mi diye düşündüm."

"Maldivler mi?" Şaşkınlıkla nefesimi tutarım.

"Evet," diye onayladı.

"Bana para harcamana ya da hediyelerle beni boğmana gerek yok. Ben sadece seni istiyorum, Fraser."

"Seni tatile götürmenin amacı bu değil, Ella. Bizim tatile ihtiyacımız var. Her şeyden uzaklaşmak için. Babam haklı. Yeniden bağlanmak için. Birbirimizi yeniden keşfetmek için. Ve sen, gençken giydiğin o minik leopar desenli bikiniyle seni görmek için can atıyorum." Gözleri yaramazca parıltıyor.

"Artık yok." Diye sırttım.

"O zaman yeni bir tane alman gerekecek. Ne kadar küçük olursa o kadar iyi, ama sanırım kıyafet giymeyeceğiz. Planladığım şey için değil."

"Telafi edecek çok şeyimiz var."

"Evet, var."

Fraser'ın kapüşonlu bakışları ağzıma odaklanır. "Bunları özledim." Sert başparmağıyla alt dudakımı okşar.

"Artık özlemene gerek yok. Onlar senin."

"Onları sikimin etrafına sıkıca sarılmış halde tercih ederim. Ve kırmızı rujunun her zaman etrafında bir iz bırakması, beni sana ait olarak damgalaması."

Bunu duyar duymaz ağzım sulanır. Onunla aynı fikirde olduğumu gösteren meme uçlarım sertleşir.

Fraser beni yasak bir öpücüğe çekince memnuniyetle inledim. Sert, sert dili derinlere daldı, benimkini aradı. Sonra dilimi emdi, heyecanıyla külotum anında ıslandı.

"Dudaklarımı seviyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Senin dilini seviyorum." "Öyle mi, Bella?"

Ağzıma saldırmaya devam ediyor.

"Durmalısın." Fraser'ın kimliğini gizlemek için siyah beyzbol şapkasını aşağıya çekmiş olması önemli değil. Uzun ve iri yapısı, gri bir filin üzerindeki pembe tanga külot gibi göze çarpıyor.

"Seni ıslatıyor muyum?"

Gözlerimi ona doğru kaldırıyorum. "Evet, o da var, ama ayrıca halka açık bir yerdeyiz. Daha dikkatli olmalıyız." Klitorisim aynı fikirde değil, onun dikkatini çekmek için zonkluyor. Öpüşmemizden hafifçe uzaklaşıyorum. "Durmalıyız. Ayrıca rujumu mahvediyorsun." Güneş gözlüklerimi çıkarıp camlarını ayna olarak kullanıyorum. Ruju düzeltmeye çalışıyorum. *Ah, ne dağınıklık.* Sonra tekrar takıyorum.

O içini çekiyor. "Haklısın. Ama doyamıyorum. Lanet olası sikim senin için akıyor." *Tanrım.*

"Ne kadar sert olduğumu hisset. Hep senin yüzünden." Kalın, sert sikini kalçama gizlice sürtüyor. Buna gerek yoktu. Zaten hissedebiliyordum.

Ama bu benim için bir teyit oldu. Onun kirli konuşmalarını dilinden daha çok seviyorum.

Gerçek.

"Biraz daha sabret, yakında resmen benim olacaksın," diye homurdanıyor.

Kalbim küçük bir kutlama dansı yapıyor. Onun açıklaması bir an önce gelsin istiyorum.

"O zamana kadar, senin iki küçük değerli yarasalarını, Meghan ve Kate'i toplayalım mı?"

"Onlar yarasa değil, köpek. Onlara öyle deme. İkisi de erkek," diye bağıyorum.

"Treacle, gördüğüm en prenses kız."
Boğazımdan bir kıkırdama kaçır. O gerçekten bir prenses.
Benimle şakalaşmaya devam ediyor. "Yippy ve yappy nasıl? Daha mı iyi?
Ya da grumpy ve frumpy, hangisinin grumpy olduğunu biliyorsun," diyor.
Kıkırdayarak ikimiz de "Treacle" diyoruz.
Kucaklaşmamızdan çıkıp uzaklaşmaya çalışıyorum.
"Ah, Fraser Junior sakinleşene kadar bir dakika orada kal." Beni döndürür.
Sırtım onun göğsüne çarpar, o da başparmaklarını siyah skinny jeansimin
kemer halkalarına takar.
"Fraser Junior mu?"
gülüyorum. "Onun için daha
iyi bir isim buldun mu?"
"Evet, Ella'nın Anaconda'sı."
Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ona öyle demeyeceğim, ama
o senin." "Bunu duyduğuma sevindim."
Anlar geçer, sonra Fraser'ın kulağımın arkasındaki yaramaz noktayı
öptüğünü hissedirim, omurgamdan aşağı sıcak bir titreme geçer, kulağıma
fısıldayarak artık hareket edebileceğimi söyler.
"Sahilde yaşamalıyız. Köpeklerin, yani Treacle, beni yanına
yaklaştırmamanın tek yolu bu. En iyi dikkat dağıtıcı şey bu." Fraser'ın bakışları
oynayan ikiliye kayıyor.
"Harika bir fikir. Ama neden ikisini bir araya getirmeyi denemiyorsun?
Treacle'ın güvenini kazanmalısın. Toffee seni zaten seviyor, o tam bir
şekerim."
"Tamam, deneyebilirim."
Fraser'a tasmalarını uzattım. "Ben burada kalacağım."
Kumların üzerinde yavaşça yürürken, geniş ve uzun boylu vücudunun
kürk bebeklerime doğru ilerlemesini izledim. Gözlerimi ondan ve o sıkı
kıcından ayıramıyordum. Tanrım, o kot pantolonun içindeki kıcı harika. O
benim dünyamın sekizinci harikası. Belki de kıcı dokuzuncu harikadır.
Baygınlığımdan uyandığımda, telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor.
Ekranın üzerinde görünen mesajın önizlemesi, yüksek sesle çıkardığım
nefesimi elimle kapatmama neden oldu. Telefonumu açıp okuduğum
kelimeleri doğruladım.
Vay canına. Bir dakika bekle.

Bilinmeyen Numara: O asla senin olmayacak.

Ne. Oluyor.

Ben: Kim o?

Bilinmeyen Numara: Seni ilgilendirmmez. Bil bunu. Onunla günlerin sayılı. Değerini bil.

Mutlu kalbim panikle doluyor. Bu, Fraser'ın en son ihtiya ı olan Şey. Ve benim.

Ben: Numaramı nasıl buldun?

Bilinmeyen Numara: Benim yöntemlerim var. Sürerken tadını çıkar. Uzun sürmeyecek.

Ben: Kimden bahsediyorsun?

Bu yabancının Fraser'dan bahsettiğini biliyorum, ama teyit etmem lazım.

Bilinmeyen Numara: Fraser Farmer.

Ben: Sen kimsin?

Bilinmeyen Numara: O, Bella, bu bir sır.

Bella mı? Bana Bella diye seslenen tek kişi Fraser'dır.

Anna mı? Kesinlikle değil. Fraser ona ilgisi olmadığını açıkça belli etti. Ama dün gece Anna'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o olabilir. Belki kıskanıyordur. Fraser'ın bir sevgilisi olduğu için kıskanıyor olabilir. Eğer oysa, Fraser'a karşı hisleri olması için onu suçlayamam; son yedi yıldır onunla yaşıyor, çocuğunu onunla büyüttü. Mantıklı olurdu. Ama onun tehditkar mesajlar gönderecek bir tip olduğunu sanmıyorum; kendine güvenen, açık sözlü ve dürüst biri gibi geldi bana. Ama yine de onu tanımıyorum. Fraser'ın onun hakkında yaptığı karakter değerlendirmelerine güveniyorum ama onun geçmiŐi de güvenilir bir dayanak değil. Nate bunun canlı kanıtı. Bir mesaj yazıyorum.

Ben: Kim olduğunu bulacağımı garanti ediyorum.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama korkmadığımı göstermem gerekiyor. Ekranımdaki üç nokta, kişinin cevap yazdığını gösterirken dikkatle izliyorum.

Bilinmeyen Numara: Göreceğiz. Dediğim gibi, eğlenebildiğin kadar eğlen.

Kahretsin. Her şey şimdiden çok karmaşık hale geldi. Fraser haklıymış. Bu hepimiz için çok zor olacak.

Kalbim daha hızlı atıyor, göğsümde zıplıyor.

Bunu yapabilirim. Onu istiyorum. Ve bunu birlikte başarabiliriz. Sadece bir mesaj.

Daha fazlası değil.

Ah, bu işe yaramazlık hissinden nefret ediyorum. Şu anda sihirli bir değnek için her şeyimi verirdim. Fraser'ın sorunlarını ortadan kaldırmak için onu sallardım.

Fraser'ı karşılamak için telefonumdan başımı kaldırdım.

Tüm düşüncelerini bir kenara iten Fraser, kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı? Endişeli görünüyorsun."

"Evet, iyiyim," yalan söylüyorum.

Mesajı görmezden gelerek telefonumu kilitleyip dar siyah kot pantolonumun arka cebine koyuyorum. Fraser'a bundan bahsetmeyeceğim. Zaten yeterince derdi var.

Ancak Hunter'ı arayıp kısa bir sohbet edebilirim; o her zaman ne yapmam gerektiğini bilir.

ne yapacağını bilir.

Fraser'ın endişesi anında kaybolur, kendinden çok memnun görünür ve kendinden emin bir gülümseme takındı.

"Bakın, kim telefonuma cevap verdi. Treacle, benim adamım." Treacle'a bakıp ona beşlik çakıyor. "Hadi, prenses, beni bekletme. İyi bir çocuk değil misin? Evet, öylesin," diyor Fraser şefkatle. "Sanırım bana ısınmaya başladı."

Bundan emin değilim.

"Ella, sana öpüşmeme izin verecek mi bakalım? Teorimi test edelim mi?"

Fraser başını aşağı eğip kaşlarını kaldırdı. "Ne dersin, yakışıklı? Anneni öpebilir miyim?" Treacle'ın ifadesiz, aşağı dönük yüzü Fraser'a bakıyordu.

"Bence bu evet demek." Fraser, Treacle'ın yerine konuşur.

Gülmeden duramıyorum. Bu iki çocuk şu anda bana hayat veriyor.

Fraser, Treacle ve Toffee'nin tasmalarını hala elinde tutarak dikkatlice eğiliyor.

Tereddütle Fraser'a uzanıyorum ve aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyorum. Fraser'ın umut dolu gözleri "Sanırım sorun yok" diyor. Komplo kuran birinin gülümsemesiyle başını hafifçe sallıyor.

dizginler hala elinde.

Dudaklarımız birbirine değiyor. Henüz hırlama yok.

Tamam, ilerleme var. Fraser fısıldıyor, "Sanırım hazırız."

Sözünü bitirir bitirmez, Treacle bölgesini koruma içgüdüleriyle harekete geçer. Boğazından yavaş ve düşük bir hırıltı çıkar, keskin bir havlamayla son bulur ve daha tiz bir havlamaya dönüşür.

"Oh, hayır," diye alay ediyorum.

Fraser'ın göz kamaştırıcı yüzünde hayal kırıklığı belirir. "O küçük adamın beni sevmesini istiyorum."

Kıkırdamayı kesemiyorum.

"Sen de başlama. Herkes beni sever. Ben sevimli biriyim," diye şaka yapar Fraser ve beni kendine doğru çeker.

Kahkahalarım gittikçe yükselirken, Toffee de Treacle'ın havlayan korosuna katılır. Bir de bakıyorum, heyecanlı oğlanlar hızla etrafımızı sarar, benim ve Fraser'ın ayak bileklerine dolanırlar.

"Kahretsin, ne yapıyorlar?" Fraser panikliyor.

Bunu bana daha önce de yapmışlardı. Sonra ne olacağını biliyorum.

Onlara durmalarını sertçe emrediyorum, ama çok geç. Geri çekilebilir tasmaları, sanki en güzel Ring Around the Rosie oyunuymuş gibi, birbirlerini kovalarken daha da sıkı sarılır. Beni dinleyecek durumda değiller. Bundan geri dönüş yok.

"Kendini hazırla," diye emrederek kollarımı Fraser'ın etrafına sıkıca doladım.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne demek kendini hazırla? Ne için?

—?"

Çok geç. Treacle'ın güçlü, tıknaz vücudu yüksek hızla kıyıya doğru fırlar, Toffee de peşinden gider. Sonuna kadar gerilen tasmalar, anında bacaklarımızı altımızdan çeker. Yüksek bir gürültüyle, parıltıyan kuma sertçe çarparız.

Sırt üstü düz bir şekilde yere düşen Fraser'ın üzerine tüm ağırlığımla düşüyorum. O da iki namludan vurulmuş gibi.

Yerde yattığımızı fark eden Toffee, oyun oynadığımızı sanıyor. Bize doğru koşar, Fraser'ın kafasına atlar ve Fraser'ın yüzünü defalarca yalamaya başlar.

Nefes nefese kalan Fraser, gözlerini sıkıca kapatarak yüksek sesle inledi. "Köpeklerinizi çok seviyorum. Melek gibiler." Nefes nefese, yüzünü silerek Toffee'nin onu yalamasına engel olmaya çalıştı. Bu sırada Treacle, arka ayakları üzerinde kanguru gibi zıplayarak bize havlayıp duruyordu.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm. Dur, Toffee." Toffee'yi Fraser'dan nazıkçe iterek, kahkahamı bastırmaya çalışıyorum.

"Oh, bunu komik mi buluyorsun? Birbirimize bağlı kalmak?" diye alay ediyor. Uyarı vermeden belimden tutuyor, beni ters çeviriyor ve sıcak, Sert vücudu benimkine yapışmış. Parmaklarını kaburgalarımda gezdirerek kollarımı başımın üzerine itiyor ve ellerimizi birbirine kenetleyerek beni tozlu kuma bastırıyor.

"Seni bağlamamı ister misin, Ella?" Gözleri merakla karardı.

Bu, birlikte hiç denemediğimiz bir şeydi. O zamanlar çok genç ve naiftik. Evet, seks yaptık, o ziyarete geldiğinde çok yaptık, ama riskli ya da deneysel bir şey yapmadık.

"Zaten yarı yoldayız. Sen istersen ben varım," diye onu kışkırttım. "Oh, ben varım. Daha önce böyle bir şey yaptın mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "İyi."

"Sen yaptın mı?" diye sorarak onu sordum. "Evet."

"Escortlarla mı?"

"Evet, onlarla. Senden ve onlardan başka kimseyle olmadım. Hatırladın mı?" diyor, gözlerini kocaman açarak.

Cinsel geçmişinden utanmıyor; utanç duyduğu tek şey diğer saçmalıklar.

"Bu çok eğlenceli ve çok tahrik edici, Ella. Hareket edemeyeceğini bilmek. Benim kontrolüm altında."

Fraser, bağlı bacaklarımın arasına dizini sokmaya çalışırken aramızda kıvılcımlar uçuşuyor, bana izin vermem için ısrar ediyor. Umarım tanıdığımız kimse yoktur. Bugün plajın sakın olması önemli değil, risk alıyoruz.

"Bu hoşuma gitti." Fraser'ın büyük, güzel vücuduyla beni kontrol ettiği düşüncesi içimde heyecan uyandırıyor.

"Ben de, ama daha da iyisi var." Sert bir nefes alır. "Ne?"

"Özgürlük, bağlanmamak. Ellerinin vücudumun her santimini dolaşması. Çünkü dokunuşuna bayılıyorum. Çok özledim. Kimse bana senin gibi dokunamıyor. Ve sen bana dokunduğunda, her yerimde hissediyorum. Karşılaştırılmaz bir his. Ellerinin sürekli üzerimde olmasını istiyorum. Dokunuşlarıyla duygularını tenime damlatmanı. Bu hissi doyamıyorum."

Bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum. Beni yatağa atıp her şekilde becermek istediğini söyleyeceğini sanıyordum, ama beklenmedik bir şekilde başka bir yöne saptı.

Onun dokunuşunu hayal etmek sık sık yaptığım bir şeydi.

"Şu anda sana her yerinden dokunmak istiyorum," diyorum, sıkı sıkı tuttuğumuz ellerimizde başparmağımı onun parmağına sürterek. "Ama burada yapamayız, Fraser."

"Sen kesinlikle *yapamazsın*," arkamızdan gelen bir ses bizi ürküttü. Kahretsin.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ella

Sert ama yumuşak, narin bir ses.

Her yerde tanıyabileceğim bir ses.

Fraser'ın yüzü solarken ona küstahça sııttım. O da bunu fark etti çünkü seslerimiz aynı. Bu bizim üçüzlerin tuhaflıklarından biri. Biz birbirimizin aynısı değiliz ama seslerimiz aynı. Bu babamı çok korkutuyor ve biz de bazen telefonda birbirimizin yerine geçip onunla dalga geçmeyi seviyoruz.

"Hey, Eva," diye utangaçça omzunun üzerinden sesleniyorum.

Fraser hızla başını eğiyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor boynuma. Boğazımdan gergin bir kahkaha çıkıyor.

Kahretsin, haklı. Eva'ya Fraser ve benim hakkımda bilgi verme fırsatım olmadı.

bana anlatma fırsatı bulamadım.

"Küfür etti anne, 'lanet' dedi. Sen 'lanet' diyemezsin. Lanet küfürdür." Yedi yaşındaki yeğenim Archie, vaazına başlar. Bence büyüyünce politikacı olacak. Kitap kurdu, yirmi yaşında gibi davranıyor ve kardeşi ile yaşadığı her türlü tartışmadan kendini kurtarabiliyor. Asla onun suçu olmaz. İnanın bana, biliyorum. Yüzlerce kez şahit oldum.

"Archie, bok demeyi kes," diye Eva onu uyarır.

"Ama o küfür etti. Ve ben küfür edemiyorsam, o da edemez.

Zaten o kim? Neden Ella teyzenin üstüne çıkmış?"

Fraser endişeyle geriye yaslanıp keskin bir nefes alırken gözleri benim üzerimde büyüdü, sesi daha çok bir hırıltıya benziyordu.

"O bir ayı mı? Boyu bir ayı kadar. Çok büyük, anne, ve sesi de öyle."

"Archie, sessiz ol. Kaba olma," diye Eva azarladı.

Fraser yavaşça ve beceriksizce benden ayrılır, ayak bileklerimiz hala bağlıdır, köpeklerim havlayarak Eva'ya kendini gösterir.

"Fraser?" Eva şok içinde bir adım geri çekildi. "Pardon, bir şey mi kaçırdım?" Parlak gözleri benimkilerle buluştu. "Siz ikiniz tam olarak ne yapıyorsunuz?" Ayak bileklerimize baktı.

Dizlerimi büküp oturur pozisyona geçtim, solmuş Paramore tişörtümdeki kumu silkeledim, sonra köpek tasmalarını çözdüm.

"Treacle ve Toffee bugün kendilerini kovboy sanmışlar ve Fraser'ı ve beni yakaladılar. Sanırım onları gördün. Bu yüzden benim olduğumu anladın, değil mi?" Eva onaylayarak başını salladı.

"Köpeklerim bugün çıldırmış," diyorum gergin bir şekilde. Eva'ya Fraser'ı doğrudan anlatmak istiyordum. Daha önce gitmediğim için kendime kızgınım. Onun bu şekilde öğrenmesini istemedim.

Annem, inzivadan çıktıktan sonra doğrudan Eva'nın evine gitmemi söylemişti, ama köpeklerimi dışarı çıkarmak için eve döndüm ve Fraser yürüyüşe çıkmayı önerdiğinde plaj çok cazip geldi. Zaten zor bir gün geçirmiştım. Plaj karmaşık görünmüyordu. Karmaşık olmayan şeyleri özlüyordum.

"Buradan sonra doğrudan sana geldiğim için üzgünüm."

"Önemli değil. Siz ikiniz nasılsınız?" Parmaklarını ikimizin arasında sallayarak, kilometrelerce uzunluğundaki altın bilezikleri şingirdatıyor.

"Evet," diye onayladı Fraser.

Eva, Fraser'a sorar. "Hâlâ evliler misiniz?"

"Ayrıldık. Boşanıyoruz."

Onların özel konuşmalarını dinliyorum. "Buraya geri mi taşıyorsun?" diye soruyor Eva.

Bunu sadece bencilce nedenlerden dolayı sorduğunu biliyorum. Beni seviyor ve Castlevue Cove'dan ayrılmamı istemiyor. Belki uzun zaman önce bunu umursamazdı, ama üçüzler olarak artık her zamankinden daha güçlüyüz.

"Evet. Buradan bir ev alacağım. Ella ile birlikte.

Eninde sonunda." Eva'nın kaşları havaya kalkıyor.

Rüzgâr, Eva'nın uzun siyah boho tarzı eteğini parlak siyah Doc Marten botlarına yapıştırırken, Eva'nın bir sonraki sorusunu düşünmesini sessizce izliyorum. Karamel rengi Fedora şapkasını tutarken, karamel rengi bukleleri rüzgârda uçuşuyor.

Rüzgarda uçuyor. Onun güzelliğine hayranlıkla bakarken, bohem bir melek gibi görünüyor. O kadar havalı ki. Keşke onun özel stilini ben de taklit edebilsem. O eşsiz ve doğal bir güzelliğe sahip.

"Vay canına," diye cevapladı ve bana döndü. "Onu affettin mi?"

"Eva," diye bağırdım.

"Sorun değil," Fraser, ben onun yanında kıvranırken Eva'ya bilgi veriyor. "Şimdi değil, ama Ella sana her şeyi açıklayacak. Özel olarak. Plaj çok kalabalık."

"Ama Ella'ya kuru kuruya sarılmak kabul edilebilir mi?" diyor Eva, ifadesiz bir yüzle.

Oh, Eva'yı ikna etmek zor olacak. Ondan bu kadar soğuk bir tepki beklemiyordum. Son zamanlarda çok değişti.

"Kuru sevişmek ne demek?" Archie yüzünü buruşturur.

"Aman Tanrım, Archie, git kardeşinle oyna, Hamish'le birlikte Treacle ve Toffee'yi birbirinden ayırmaya çalışın, Ella teyze ayak bileklerini çözdükten sonra."

"Ama anne, kuru seksin ne olduğunu bilmek istiyorum." "Archie. Bugün olmaz." Sert bir sesle konuşur.

Son zamanlarda Eva'ya ne oldu bilmiyorum, ama kendinde değil gibi görünüyor. Eva, evimizin sıcaklığı, ailemizin birleştirici gücü. Bugün soğuk, sinirli ve açıkça sabrının sonuna gelmiş. Archie ve Hamish'e hiç bu kadar sert konuşmaz.

Etkilenmeyen Archie gözlerini devirir, sonra dikkatini köpeklerime çevirir.

"Hey, iyi misin?" Birbirimize söylediğimiz meşhur sözümüz dökülür.

"Hayır." Gözleri donar.

"Konuşmak ister misin?" Sonunda Fraser'ın ve kendi ayak bileklerimi bırakıyorum, ayağa kalkabiliyoruz. Artık özgür olan Treacle ve Toffee, Archie ve Hamish'in peşinden koşarak hızla uzaklaşıyorlar.

"Hayır. Yarın belki, ama bugün olmaz, Ella."

Kollarımı önümde kavuşturup Eva'nın başka soruları olmasını bekledim.

Fraser boğazını temizler, üzerindeki tozu silkeler. "Ben çocuklara yardım edeyim, size biraz yalnız kalın. Seni tekrar gördüğüme sevindim Eva. Daha önce ziyarete gelemediğimiz için özür dilerim. Seni bu şekilde öğrenmeni istemedik. Sana daha fazla saygı duyuyorum."

Fraser tam bir beyefendi olmuş.

Eva iç geçirir. "Önemli değil, Fraser. Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Ama, hey." Fraser'ın koluna hafifçe vurur. "Senin adına mutluyum. Ella seni çok özlemiş."

çok özlemiş.” Sırıttı.

Ne utanç verici. Çaresiz Ella.

Fraser bana küçük bir el sallayıp şımarık bir göz kırparak, Treacle ve Toffee'nin koştuğu sahilin ilerisine doğru gidip orada yaşanan kargaşayı düzeltmeye başlar.

Sadece üç yaşındaki küçük Hamish, köpeklerimin tasmalarıyla kumda sürükleniyor, bacakları arkasında sürükleniyor. Yemin ederim, bu tüylü herifler bugün kontrolden çıkmış.

Eva ve ben şok içinde bakıyoruz, sonra Fraser köpekleri kovalarken, kolları çılgınca sallanarak gülmeye başlıyoruz. Zavallı küçük Hamish hala sürükleniyor, ama bırakmıyor. Fraser ona bırakması için yalvarıyor, Archie de onun peşinde, hepsinin arkasında bağırıp gülüyor.

Bu, Treacle ve Toffee'yi daha da kışkırtıyor ve sanki köpek kızıağı yarışında yarışıyorlarmış gibi yüksek hızla koşmaya başlıyorlar.

Bunun başka bir oyun olduğunu

düşünüyorlar. "Köpeklerin deli."

Öyleler.

"Sanırım şaraba ihtiyacım var. Zor bir gün oldu." Alnımda biriken gerginliği gidermek için ovuşturmaya çalışıyorum.

"Ben de."

"Bu akşam içki içmeye gelmeyecek misin?"

"Hayır. Bu sefer yokum. Belki bir dahaki sefere. Fraser, ha?" Konuyu değiştiriyor.

"Mm-hmm."

"Çok dolgunlaşmış. Vay canına. Nasıl bir his? Sanırım işin içinden geçtin?" Utangaç bir şekilde soruyor.

"Beni çok iyi tanıyorsun. Ve nasıl bir his olduğunu sana söylemeyeceğim. Neyse, senin Ewan var; o da iyi vücutlu."

Biz Wallace üçüzleri kaslı atletik erkekleri severiz.

"Bilemem. Çok uzun zamandır kimseyle yakınlaşmadım."

"Eh, ne?"

Kafasını sallayarak, meraklı olmamam için yalvarır. "Yarın boş musun? Sana anlatacak çok şeyim var. Sana da öyle görünüyor." Şapkasıyla örtülü kafasını, bir şekilde iki yeğenimi ve köpeklerimi idare eden Fraser'a doğru eğiyor. Aferin.

"O iyi bir adam. Çocuklarımla ne kadar doğal davrandığına bak." Eva hayranlıkla izliyor.

Onun sahilde oynadığını, çocukları kovalayıp gıdıklayarak güldürdüğünü izlemeye devam ediyorum.

"O kesinlikle özel biri. Kalbimi çarpıtıyor."

"Hiç değişmemişsin, ha? Gerçekten ciddi olmalısın, Ella. Ben de Ewan için aynı şeyleri hissederdim."

"Eskiden mi?" Oh hayır.

"Mmm, işler değişti."

Parlak denize bakıyor, uzaktaki şiddetli dalgaların koyun yüksek kumtaşı duvarlarına çarptığını izliyor.

Düşüncelere dalmış, rahat bir sessizlik içinde birlikte duruyoruz, denizdeki teknelerin ufukta süzülmesini ve tuzlu havada martıların tuhaf çığlıklarını dinliyoruz.

"Hey, bayanlar," derin ve kadifemsi bir ses hayal alemimizi bozar.

Dönüp baktığımızda, soğuk ve gizemli Knox Black ile karşı karşıya geliriz. Onu beş yıldızlı tatil köyü The Sanctuary veya büyük kapılı malikanesinin dışında görmek çok nadirdir.

"Merhaba, Bay Black," diyorum.

"Knox, Ella. Kaç kez söylemem gerekiyor?" diye azarladı diye azarladı.

"Biliyorum, ama garip geliyor. Babam bize size her zaman 'Bay Black' diye hitap etmemizi söyledi."

Bay Black diye hitap etmemizi söylerdi." Sinirli bir şekilde kıkırdamıştım. Vay canına, Knox ne kadar yakışıklı. Beni her zaman tedirgin etme konusunda bir yeteneği var. Sert bakışları ve otoriter tavırları inanılmaz derecede etkileyici.

Bugün de farklı değil. İndigo renkli kot pantolon ve temiz beyaz polo gömlek giymiş, siyah Labrador köpeği Sam ile kumlarda çıplak ayakla yürürken bile, duruşu hala dikkat çekiyor. Büyüleyici.

Koyu siyah saçları ve karanlık, düşünceli gözleri onu tehlikeli bir kokteyl haline getiriyor. Bunu hissedebiliyorsunuz.

"Eva." Kısa ismini uzatarak kısa bir selamla başını salladı.

Eva'nın hafifçe titrediğini gördüm.

Hmm, ilginç.

Knox'un bakışları, Eva'nın inanılmaz dansçı vücudunu baştan aşağı süzerken daha da karardı. Sonra gözleri bir saniye kilitlendi. Ve sanki izlememem gereken bir şeye gizlice bakıyormuşum gibi hissettim.

Onların anını bölüyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Kesinlikle öyle hissediyorum. "Son zamanlarda babamla golf oynadın mı?"

"Birkaç haftadır oynamadık. Otelin spa'sını yeniliyoruz." Alnından sarkan siyah saçlarını geriye itiyor.

Yenileme çalışmalarını denetlediğini bize söylemesine gerek yok. Knox her şeyi denetler. O bir tiran ve detaylara takıntılıdır. Knox'un yüksek standartlarına uymazsanız, anında kovulursunuz. Görünüşe göre öyle, ama Castlevue Cove'daki dedikoduların nasıl olduğunu biliyorum.

Geniş, sakallı çenesini ovuşturur. "Aslında size bir teklifim var. Yani, dans okuluna. Birlikte nasıl çalışabileceğimizi. Mümkünse bir ara bunu sizinle görüşmek isterim." Tekrar Eva'ya bakar.

Bu yeni bir şey. Yoksa Knox'un Eva'ya bakışını daha önce hiç fark etmemiş miydim?

İkimiz adına konuşuyorum. "Eden şu anda doğum izninde. Yakında çok yoğun bir programım var, bunu seninle konuşmam lazım Eva," diyorum ona, sonra Knox'a dönerek, "ama Eva ile doğrudan görüşebilirsin, emin olmadığı konuları bize danışabilir."

Eva başını eğip geniş kenarlı şapkasının kenarıyla yüzünü gizler ve eski siyah deri ceketinin metal düğmeleriyle oynamaya başlar.

Knox ve ben Eva'nın yönüne bakarak cevap bekledik.

Kafasını tekrar kaldırdığında, gözleri tekrar buluşur ve aralarında çekim hissinin kıvılcımlarını duyduğuma eminim.

Neler oluyor?

"Tamam," diye fısıldar Eva.

"Harika," Knox sertçe yanıtlar. "Resepsiyonu ara, konuştuğumuzu söyle, sana randevu ayarlayacaklar."

Eva başını sallayarak anladığını gösterir ve ağzının içini çiğner.

"Gitmem gerek. Hoşça kalın, bayanlar." Kafasını yana eğiyor. "Eva."

Son bir bakışta, gözleri Eva'nın uzun eteğinin yırtığından görünen ince bacağına takılır. Başını sallayarak, topuklarını yere vurarak uzaklaşır.

İkimiz de onun güçlü, geniş sırtına bakakaldık.

"Açıklayabilir misin? O neydi öyle?" diye soruyorum ağzım açık.

"Ne demek istiyorsun?" Eva utangaç bir şekilde cevaplar.

"O, onunla." Knox'un yönünü işaret ediyorum. "Hissettim, sanki ikiniz birbirinizin kıyafetlerini yırtmak istiyormuşsunuz gibi. *Demek istediğim bu.*"

"Yok canım, Ella. Neden bahsettiğini anlamadım. O babamın arkadaşı. Ve benden yaşlı. Oğlu Lincoln bizden sadece birkaç yaş küçük. Boşanmış. Üstelik milyoner. Ben de evliyim, en azından şimdilik —Tanrı aşkına, iki çocuğum var. Biz birbirimizden çok farklıyız. Bu nasıl olabilir ki?"

Şimdilik evlisin? Birazdan buna geri döneceğim.

"Eva, bunu hissetmemiş olman imkansız. Ben hissettim. Ve o hiç de yaşlı değil, sadece kırk üç yaşında. Ve çok seksi. O tasarımcı kot pantolonunun içindeki kışını gördün mü? Çok çekici," diye alay ederek, ondan bir tepki alabilir miyim diye bakıyorum.

"Ella, sesini alçalt."

Etrafa bakındım. Boş ver, kimse bize dikkat etmiyor. "Burada kimse yok. Söyle bakalım, Knox Black?"

"Aman Tanrım, söyleyecek bir şey yok, Ella." Bir süre durur. "Şey hariç..." Yaklaşıyorum.

Devam ediyor. "...Charity Spring Fling Ball'daki olay. Hatırladın mı, geçen yıl Sanctuary'de?"

Hatırlayarak başımı salladım.

"Knox bana dans etmeyi teklif etti." Hatırlıyorum. O kimseye dans etmeyi teklif etmez. Kimseyle konuşmaz bile. Eva şapkasını çıkarır ve kendini yelpazelemeye başlar. Bugün hava sıcak bile değil. Harika bir gün olacağını sanmıştım, ama İskoç güneşi çok aldatıcı olabilir, güneş ışığı ve soğuk hava aynı anda. "Ve dans ederken," diye devam ediyor, "bana odadaki en güzel kadın olduğumu söyledi. Ama ben yasak meyveyim. Tatmak istediği meyve."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Eva işaret parmağını havaya kaldırdı. "Tek kelime etme, Ella."

"O mu?"

"Konuşma."

"Sen?"

"Kes şunu."

"Knox Black senden hoşlanıyor mu?" "Yeter."

"Seni tatmak mı
istiyor?" "Kapa çenenini,
Ella."

"Aman Tanrım." Şok olmuş ağzımı elimle kapattım. "O sana bunu
söylediğinde ne dedin?"

Eva şapkasını başına geri taktı, sonra tonlu altın rengi kollarını kendine
doladı. "Ona evli olduğumu söyledim."

"Ve...?"

"Eğer onun olursam, beni baloya tek başına göndermeyeceğini söyledi.
Herkesin kime ait olduğumu bilmesini sağlayacağını söyledi. Onun. Aslında,
kendini kastederek benim dedi." Eva, kalın botlarının altındaki kumla
oynuyor. "Sonra istediğini söyledi, anladın mı?"

"Hayır, bilmiyorum." Ona tüm detayları anlatmasını istiyorum.

"Şey, bilirsin, elbisesini çıkarmak falan."

"Falan mı?" Onu gerçekten çok rahatsız ediyorum. Eva, düzgün
kolları ceketinden çıkarır.

"Tanrım, bugün çok sıcak."

Öyle değil. Ilık mı? Evet. Kaynıyor mu?

Hayır. "Sonra?"

"Şey, beni istediğini söyledi. Ve beni düşündüğünü söyledi." "Vay
canına, kızım. Sonra ne oldu?"

"Hemen özür diledi, uygunsuz konuştuğunu söyledi ve dansımızı hemen
bitirdi."

"Bunu bana ya da kızlara neden daha önce söylemedin? Ben onlara
söyleyene kadar bekle." Ellerimi çırpıyorum.

"Toni ve Beth'e sakın söyleme. Cidden, bu Ewan'ın kulağına giderse.
Şimdi önemi yok ama cidden, Ella. Hayır. Onlara söyleme. Ya da Eden'e."

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırıyorum. "Neden şimdi önemi yok?"

"Yarın konuşalım. Sana anlatacak çok şeyim var. Senin de bana
anlatacakların var." Eva başını Fraser'ın yönüne çevirir.

Gerçekten var. Benim haberlerimi duyana kadar bekle. Her tarafta akıllara
durgunluk veren bir karmaşa var.

"Yarın benim eve gel. Öğle yemeği hazırlarım. Önce çocukları anne ve
babana bırakmak ister misin, böylece rahat rahat konuşabiliriz?" diye
soruyorum.

"Evet. Eden'ı da arayayım. İkinizle aynı anda konuşmak istiyorum."

Büyük bir haber olmalı. Kahretsin. Bu hiç hoşuma gitmedi. "Harika."
Sahte bir gülümseme takındım. "Çocukları alalım mı?"

Kollarımızı birbirine dolayarak, taze tuzlu havanın tadını çıkararak, tuhaf deniz kabuklarını tekmeleyerek, Fraser, Hamish ve Archie'nin kahkahaları, havlama sesleri ve neşe dolu havaya doğru tembelce ilerlerken, dalgalar kıyı şeridinde köpürüyor.

"Bugün burası çok huzurlu." Eva başını geriye atar, gözlerini kapatır ve çilli yüzünü deniz havasıyla yıkar.

"Çok güzelsin Eva."

"Teşekkürler, bebeğim; sen de fena değilsin."

Birbirimize benzediğimizi bildiğimiz için kıkırdıyoruz, ama aslında pek de benzemiyoruz. Her birimiz kendi tarzımızda benzersiziz. Üçüz olmak, hepimizin kendi kimliğimiz olduğu anlamına geliyor ve bunu hepimiz çok seviyoruz. Ama üçüz olmanın getirdiği bağ, bizi diğer kız kardeşlerden ayıran bir şey.

Veda edip ayrı yollara gideriz. Bilmediğimiz bir şekilde, kıyıda bir köpekbalığı pusuda beklemektedir, ama suda değildir.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ella

Kahkahalar, çığlıklar ve topuk sesleri ön kapımdan içeri girerek, Fraser ile dudaklarımızı birbirine kenetlemiş olduğumuz müstehcen Fransız öpücüğünü böldü. Neyse ki henüz rujumu sürmemiştim.

"Oops, pardon." Beth aniden durup şarap şişesini kucakladı.

"Mama mia, *merda*," Toni, tökezleyip Beth'in sırtına yüzünü çarparak İtalyanca *küfür* etti. "Beth, kırmızı rujumla beyaz ipek bluzunun sırtını öpecektim." Sonra kıkırdadı.

Toni yukarı bakıyor, ağzı aniden açılıyor.

"Merhaba kızlar. Sizi tekrar görmek ne güzel," Fraser'ın Casanova kadar pürüzsüz dilinden bu sözler dökülür. Küçük salonumda dev gibi görünür.

"Eh, sen de," der Beth, kaşları çatılır.

Gergin kahkahamın kaçmaması için dudağımı ısırarak kızlara mutfağa geçmelerini işaret ettim. "Hemen geliyorum."

"Mm-hmm," diye mırıldanır Toni, derin İtalyan fındık rengi gözleriyle Fraser'ın devasa vücudunu baştan aşağı süzer. "Bunu bizden saklamışsın." Beth, Fraser ve beni geçerek mutfağa doğru ilerlerken, uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atarak bana bakıyor.

"Golf turnuvaları nasıl gidiyor, Fraser? Kaliforniya'da olman gerekmiyor mu? Bu yıl yarışmıyorsun, değil mi?" Beth, kusursuz, parlak, ateş kırmızısı omuz uzunluğundaki buklelerini düzeltirken şaşkın bir şekilde sorar

. Bob kesim saçlarını uzatıyordu ve hiç bu kadar salon gibi pürüzsüz görünmemişti.

Beth'in özelliği, golfe gerçekten ilgi duymasıdır. Ben mi? Ben sadece Fraser'ı izlemek için izliyorum. Yıllardır böyle. Ama Beth için bu bir kariyer.

İskoçya Golf Derneği'nin CEO'su olarak golfle ilgili her şeyi denetliyor. Şanslı ki derneğin genel merkezi Castlevue Cove'da ve İskoçya'da golfün yüksek standartlarını yönetmek ve korumak için etrafında inanılmaz bir destek ekibi oluşturmuş. İlham verici, lider bir kadın ve geçen ay dünyanın en çok satan kadın dergisi Majestic'in kapağına çıktı. Onun yakın ve kişisel arkadaşı olmaktan onur duyuyorum. Benim için çok özel biridir. Onu kardeşim gibi seviyorum ve sektöründe herkes tarafından hayranlık duyuluyor. Hala onun süper model olması gerektiğini düşünüyorum. 1,80 metre boyundaki incecik vücudu boşa gidiyor. Bacakları çok uzun.

"Hayır, bu sefer gelemeyeceğim. Annem iyi değil, Beth."

"Aman Tanrım, Fraser. Bunu duyduğuma çok üzıldüm. İyi olacak mı?" "Evet, evet. Ella sana her şeyi anlatır."

"Anlatacak çok şey var," diye mırıldanır Toni, mutfak kapısının çerçevesine yaslanarak. "Affedersin, beni dinleme. Çok üzıldüm, Fraser. Ailene selam söyle. Annene ve babana benim için dondurma almaya uğramalarını söyle. Hala her hafta randevu geceleri için oraya gidiyorlar, biliyor musun? Annem, Nonna ve Nonno burayı işletirken, on sekiz yaşından beri her çarşamba Castle Cones Ice Cream Parlor'a geldiklerini söylemişti."

Fraser gülümser. Çok güzel bir çifttirler.

Toni şimdi Castle Cones'u işletiyor. Ailesi iki yıl önce dondurmacıyı ona devretti. Turistik mekanın her santimetresini yeniledi ve bu yıl Coconut Orange Crunch dondurmasıyla Ice Cream Awards'ta En İyi Lezzet ödülünü kazandı. Rüya gibi bir lezzet, tropikal bir adada içmenin tadı böyle olmalı diye hayal ediyorum.

Ve eğer şanslıysanız, siz de tadabilirsiniz. Tabii, yıl boyunca bitmeyen kuyrukta bekleme sabrınız varsa. Castle Cones Dondurma Dükkanı'nda dondurma, sert İskoç kışlarında bile mevsimini hiç değiştirmez. Castlevue'e gelen turistlerin Toni'nin lezzetli İtalyan gelatosunu tatmak için ne kadar uğraştıkları inanılmaz.

Ailesi yüz yılı aşkın süredir dondurma yapıyor ve şimdi Toni, bu geleneğin bir yüz yıl daha devam etmesini sağlıyor. O sadece bir dondurma üreticisi değil, bir miras bırakıyor.

"Onlara haber veririm. Çok sevinecekler." Çocukça bir gülümsemeyle. "Şimdi gitmeliyim. İyi geceler kızlar. Gitmeden önce görüşürüz Beth. Dernekle çalışmak için bazı fırsatlar hakkında konuşmak istiyorum. Sadece bir hafta daha buradayım. Görüşebilir miyiz?"

"Kesinlikle, çok ilginç. Telefon numaramı vereyim." Beth siyah rugan çantasından telefonunu çıkarır ve ikisi numaralarını değiştirir.

Beth başını kaldırır. "Tamam. Harika. Siz vedalaşın. Sonra konuşuruz. Hoşça kal, Fraser." Beth koridorda kalçalarını sallayarak uzaklaşır.

Mutfakta Toni ve Beth arasında alçak sesli bir konuşma başlar. İkimiz de güleriz.

"Her şeyi bilmek isteyecekler. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sırıttım. "Oh, biliyorum." Göğsünden spontan bir kahkaha patladı. "Onlara söyle yatakta harika olduğumu söyle."

"Liseden çok uzun zaman önce mezun olduk. Artık böyle şeyler hakkında konuşmuyoruz."

Evet, tabii.

"Keşke konuşsaydın." Gözleri yaramazca parlıyor. "Ciddi olarak, o kızlara canını bile emanet edebileceğini biliyorum. Onlara söyleyebilirsin. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü dert etmeyi bırakmam lazım. Ama her şey resmi olarak açıklanana kadar kimseye bir şey söylememelerini söyler misin?"

"Oh, onlar bir şey söylemezler. On dört yaşında yaptığımız kızlar arası anlaşma hâlâ geçerli."

O gülümsedi. "Hala var mı o?"

"Evet." Elimi kaldırıp parmaklarımı göstererek beş basit kuralımızı sayıyorum. "Birbirimizin sırlarını paylaşmak yok, eski erkek arkadaşlarla çıkmak yok, yalan söylemek yok, birbirimizin arkasından konuşmak yok ve en önemlisi." Başparmağımı gösteririm. "Kıyafetlerin berbat görünüyorsa, dürüst ol ve o kişiye değiştirmesini söyle. Basit." Ciddi bir yüzle bitiririm. Çok saçma kurallarımız var, ama onlara uyuyoruz.

"Bence sonuncusu 'seksi elbiseler giymek yasaktır' olarak değiştirilmeli ve kanun haline getirilmeli." Fraser sırtışını gizlemeye çalışıyor. "Çünkü senin daha az açık bir şey giymeni çok isterim. Bu şeffaf siyah elbiseyle seni görmek

. Ve giydiğin leopar desenli topuklu ayakkabılar da hoşuma gitti. Bir gün benim için sakla onları."

"Altımda kısa bir üst ve şort var. Hiçbir şey görünmüyor." Nefes vererek, vücudumu saran ve kıvrımlarımı ortaya çıkaran elbiseyi düzeltiyorum.

"Görmeme gerek yok. Bu elbisenin altında ne olduğunu biliyorum ve çok seksi." Fraser eğilip kulağımın arkasındaki sihirli noktama şehvetli bir öpücük kondurur, öperken yalar, sonra sıcak nefesini oraya üfler. Her seferinde tam isabet eder. Saatlerce bunu yapmasını isteyebilirim. İnanılmaz bir his. Sadece bundan bile orgazm olabileceğimi düşünüyorum. Nazık bir ısıltı dalgası omurgamdan aşağıya, içime doğru yayılıyor.

Aniden geriye yaslanarak diyor: "Gitmem gerek Bella."

"Ne kadar alaycısın."

"Yarın seni bekleyen şeylerin bir hatırlatmasını bırakıyorum. Ayrıca, ödemen gereken bir bahis var. Dört tane kaldı. Ağzını tekrar sikmek için sabırsızlanıyorum." Şişmiş alt dudağımı parmağıyla okşayarak, bir saat önce yatak odamda yaptıklarımızı hatırlıyor. Derin bir nefes alıyor. "Ama şimdi gitmeliyim, yoksa bu seksi elbiseyi vücudundan yırtıp, arkadaşlarının önünde seninle yaramazlık yapacağım."

Ben de izin verirdim.

Sonunda Fraser'a veda ederek el sallıyorum. Kafama biraz mantık sokmak için kendimi sarsarak ön kapıyı gürültüyle kapatıyorum.

Müzikle yüzleşme zamanı. Koridorda dönünce, Toni ve Beth'in şeytani gülümsemeleriyle karşılanıyorum.

"Anlat. Bize. Her şeyi." Beth heyecanla ayaklarını yere vurarak bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Hemen." Toni elime dolu bir kadeh şarap tutuşturur.

Buna ihtiyacım olacak.

"Hadi oturma odasına gidelim. İkiniz buna asla inanmayacaksınız."

Gösteri zamanı.

Fraser

"Orada." Beth, kokteylinden bir yudum alırken Ella'yı işaret ediyor.

Gece kulübünün diğer ucunda, iki erkeğin arasında sıkışmış, sıvı alkolle sarhoş olan Ella'yı görüyorum. Her ikisi de dans pistinde Ella'nın önüne ve arkasına sürtünüyorlar. Ona elini bile sürerlerse, kendimi kaybedeceğim.

"Ne halt ediyor bu?" The Vault'un gürültülü müziğinin üstüne bağıriyorum, kanım kaynıyor.

Eski lise arkadaşım Beth'in kardeşi Roman'ın işlettiği The Vault, kasabadaki tek gece kulübü ve her zamanki gibi çok kalabalık.

Eskiden eski bir banka olan bu mekan, eski veznedar kabinleri kulübün bir tarafına uzanan 15 metrelik bir bara dönüştürülmüş. Altın ve siyah renklerle dekore edilmiş iç mekan, ışık ve gölgenin oluşturduğu ışıltılı, metalik bir şölen sunuyor. DJ kabininin arkasındaki tüm duvar, gömme aydınlatma ile parlıyor ve dev bir kadife düğmeli kanepe gibi görünüyor.

"Geldiğimizden beri bir görevdeymiş ve şimdi kontrolden çıktı. Bu gece her şeyi unutmak istediğini söyledi," diye açıklıyor Beth.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum.

"Bu yüzden seni aradım," diye onaylıyor Beth.

Ben izlerken, Ella ellerini belinden yukarıya, muhteşem göğüslerine doğru kaydırıyor ve saçlarını elleriyle tararken kalçalarını bir yandan diğer yana sallıyor.

Üzerine düşen parlak spot ışığı, platin rengi saçlarını bir hale gibi aydınlatıyor. O benim meleğim.

Önündeki adam aniden kalçasını tutup ona sürtünmeye başlayınca kaslarım gerildi.

"Siktir et."

"Git onlara cehennemi göster." Beth arkamdan gülüyor.

Dansçıların oluşturduğu kalabalığın arasından geçerek sonunda Ella ve onun iki yeni sefil dans partnerine ulaştım.

"Affedersiniz, dostum," diye önündeki adama sesleniyorum. Gözleri kapalı, müziğin içinde kaybolmuş ve kokteyllerin etkisiyle tamamen sarhoş olan Ella beni fark etmiyor.

Kolu ve Ella arasına bir bariyer oluşturmak için kolumu düzleştirerek, "Kız arkadaşımın ellerini çekebilir misin?" diyorum.

Arkamdaki adam başını kaldırıp beni hemen fark etti. Callum.

Kahretsin.

"Kız arkadaş mı? En son baktığımda sen evliydin, Fraser Farmer." Adımı hırslayarak söyler.

Hay sıçayım. Olay çıkarmak istemiyorum.

"Fray-zurr?" Ella, Callum'a cevap vererek benim adımı telaffuz edemedi. Kıkırdadı. "Gel bize katıl." Bileğini sallayarak beni çağırdı.

Gerçekten aptalca sarhoş, başını zar zor dik tutabiliyor.

"Sorun istemiyorum," Callum'a mantıklı davranmaya çalışıyorum. "Ama Ella'yı eve götüreceğim."

"Hayatta olmaz. O benimle kalıyor." Callum dudaklarını kıvrarak sırtıyor, sonra kolunu Ella'nın beline doluyor.

Parmaklarımla yumruk yapıyorum. "Onu bırak yoksa bundan sonra olacaklardan sorumlu değilim."

Callum, alkolün verdiği cesaretle bağırarak cevap verdi: "Sanmıyorum." Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Sen evlisin. Ella seninle değil. O kesinlikle senin kız arkadaşın *değil*."

"Frayzurrrr'ın bir karısı var. Karısı değil, karısı." Kontrolsüz bir şekilde gülüyor. "Biz gerçekten berbat bir üçlüyüz." Hıçkırıyor.

Evet, bebeğim, biz berbat bir üçlüyüz.

"Gördün mü? Senin bir karın var. Ella senin kız arkadaşın değil." Callum kendinden emin bir şekilde fikrini yineledi. "Çünkü birkaç gün öncesine kadar benimle birlikteydi."

Bu pislikle işim bitti. "Duyduğuma göre, onu tatmin edemiyormuşsun ve altı haftadır seks yapmamışsın, Callum. Kesinlikle seninle birlikte *değildi*. Nasıl bildiğimi mi soruyorsun? Çünkü seni terk ettiği gece benimle birlikteydi."

"Siktir git, Fraser." Ella'yı bez bebek gibi kollarından itip bana doğru fırlatıyor.

"Senin neyin var lan? Ona böyle davranamazsın, duydun mu? Bir kadını itip kakmak ne haklılıkta, lanet olsun!" Ella'nın sırtını nazikçe okşayarak öfkeyle bağırıyorum.

"Mmm, güzel kokuyorsun." Ella bana sokulur.

"Hey, sakın ol, Fraser. Herkes bakıyor." Arkamdan Beth'in sesini duyarım.

Ella'yı göğsüme sıkıca bastırarak etrafa bakıyorum ve yeterince yeterince izleyici topladığımı anladım. Sanırım köşedeki masada patlamış mısır var, insanlar gösteriyi izlemeye hazırlanıyor.

"Al onu lan. O zaten lanet bir fahişe," Callum öfkeyle tükürdü.

Sakinliğimi kaybetmemeye çalışarak, Ella'yı yavaşça Beth ve Toni'ye veriyorum. "Onu aldık." Ella'nın iki yanından onu dik tutuyorlar. "Lütfen aptalca bir şey yapma," Toni yalvarıyor.

Cevap vermiyorum.

Callum ile aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Kararlı adımlarla ilerliyorum. Callum, 1,90 metrelik boyuma ulaştığımda birkaç adım geri çekiliyor. Onun iki katı genişliğindeyim, ama istediğim etkiyi yaratmak için kendimi daha da genişletiyorum. Ben eğildiğimde, Callum daha da geri çekiliyor. Artık o kadar da kendinden emin değilsin, değil mi?

"İşte yapacağımız şey, Callum. Bu konuşma hiç olmamış gibi davranacağız. Senin, efsanevi bir beyefendiymişsin gibi davranacağım ve kız arkadaşımı aramamışsın gibi davranacağım, çünkü evet, o benim kız arkadaşım, lanet olası bir fahişe. Çünkü ikimiz de Ella'nın kendini her sertleşen aptala atacak kadar kendini küçük görmediğini biliyoruz; aksi takdirde, onunla asla çıkmazdın. Doğru mu?"

"E... evet," diye kekeledi.

Son darbeyi vurmak için ellerine uzanıp güçlü parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım.

Tereddüt etmeden devam ediyorum. "Bir daha asla bir kadına bu gece yaptığın gibi konuşmayacak ya da davranmayacaksın, yoksa bu güzel ellerini kırarım." Callum ellerini daha sıkı sıkarken irkilir. "O zaman kaç tane özel mutfak yapabileceğini görürüz, değil mi? Anladın mı?"

Tekrar daha sıkı sıkıyorum.

"Anladın mı?" "Evet," diye ciyaklıyor.

"Harika. Aferin." Ona bir kez daha tehditkar bir şekilde sıkıştırmadan önce göz kırptım. Ellerini bırakmadan önce yüzünü buruşturdu.

Mükemmel bir golfçü olduğum için, neyse ki güçlü bir tutuşum var. Ama lanet olsun, bu akşam herkese tam bir gösteri sunmuşum, ayrıca bütün gece kulübüne Castlevue Cove'dan Ella Wallace'ın benim kız arkadaşım olduğunu ve evli olduğumu söylemişim. *Aferin sana, Fraser*. Avukatımı ve Anna'yı hemen aramam lazım.

Callum'un ellerini kucaklayarak acısını dindirmeye çalıştığını, yüzünde acı dolu bir ifadeyle izledim. "Görüşürüz Callum. Uslu ol, unutma."

Kendinden emin bir şekilde arkanı dön, kızların yanına yürü, tamamen sarhoş olan Ella'yı kollarının arasına al, gelin gibi eşikten geçir ve steroid almış bir mağara adamı gibi, siyah ve altın rengi parlak gece kulübünün kapısından çık.

Düşük profilini korumaya devam et,
Fraser. Aferin.

Ella'nın evine döndüğümde, onu nazikçe yatağına yatırdım. Sabah başı çok ağrıyacak.

"Ooooh, kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Bir şeyin yok Ella. Fraser senin yanında," diyor Beth.

"Frayyzurrr?"

Gözlerini açarak, "Ooooh, hayalet Frayzur geldi," diye mırıldanır. "Hayalet mi? Ne diyor bu?" Kafam karışır ve Beth'e sorarım.

Beth gülüyor. "Şey, sen ve o yıllar önce ayrıldığınızdan beri, Ella hayali bir karakterle, Phantom Fraser adını verdiği biriyle konuşuyor, ama sadece sarhoş olduğunda. Duymak ve izlemek oldukça ilginç."

Huh? Üst dudağımı Elvis gibi kıvrıp kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, izle," der Beth. "Hey, Ella, bu gece Phantom Fraser'a ne söylemek istersin, bebeğim?"

Ella'nın yanındaki yatağın kenarına oturuyorum.

"Ona ne söylemem?" Başını bir yandan diğer yana çevirir. "Başlangıç olarak, hayır, başlangıç olarak, ona karısına güvenmediğimi söylerim. O çok güzel. Ben o kadar güzel değilim. Burnumdaki bu kıvrıma bak." Burnunu beceriksizce çiziyor; gözleri parmağını takip ediyor, içe doğru kayıyor ve komik bir hal alıyor. Kıvrım yok. "Ama ona güvenmiyorum." Elini gevşekçe sallıyor. "Bence Frayzur'un üzerine atlamak istiyor. Nasıl istemez ki? O çok yakışıklı ve ona ait. Mantıklı. Belki de bir aile olarak birlikte kalmalılar. Bu daha kolay olur," diye mırıldanır, gözlerini devirerek, bana söylemekten kaçındığı şeyi dökülür.

İtirafı kalbimi acıtıyor.

Ellerini ağzının etrafında oval bir şekil oluşturarak bana fısıldıyor. "Beni sevmiyor galiba. Mmmm, mmmm, nopy de dopey."

Kafamı hayır anlamında sallıyorum.

"O, Phantom Fraser ile tam anlamıyla bir sohbet yapıyor." Beth kollarını önünde kavuşturur. "Ama şimdilik, bu iş daha da garipleşmeden gidiyorum."

daha da garipleşmeden gidiyorum." Beth sırtıyor. "Ona bir şey sormak istiyorsan, şimdi şansın var. Alkol, Ella'nın gerçeği ortaya çıkaran içkisi."

"Beth! Seni seviyorum, Beth. Sert, otoriter Beth. O çok havalı. Çok havalı, değil mi Frayzurr?"

Beth kıkırdar. "Gitme zamanım geldi. Seni de seviyorum, bebeğim." Beth eğilir, Ella'nın pürüzsüz alnına bir öpücük kondurur ve yatak odasından çıkar. "Hafta sonu görüşürüz, Fraser. Ve, eh, iyi şanslar!" Beth, evden çıkarken merdivenlerden yukarıya doğru sesli bir gürültüyle tezahürat yapar.

Ella hıçkırır, ben de onun saçmalığına gülümserim.

"İyi misin?"

"Hayır. Bu gerçekten çok uzun bir gün oldu."

"Anlatmak ister misin?"

"Hayır." Gözlerini kapatır, sonra birden açar ve sanki yeni bir şey düşünmüş gibi çılgın bir kadın gibi bana bakar. "Şey, Frayzur, gerçek olan, sen değil, Hayalet Frayzur, biz seks yaptık." Seks kelimesini fısıldayarak söyler. "Bir sürü jiggy şey."

"Gerçekten mi?" Dudaklarımı içime çekerek gülmemeye çalışıyorum.

"Mmmm-hmmm ve çok efsaneydi. Kalçalarıyla çok iyi kalçalarını çok iyi kullanıyor ve dilini aşağıda sihirli bir şekilde oynatıyor, bilirsin." Aşağıyı işaret ederek yüzünü buruşturdu. "Sihirli bir dili var." Şarkı söylemeye başladı. "Oh evet, Frayzurr'un sihirli bir dili var." Parmaklarını havada dans ettirip omuzlarını silktilti.

Gerçekten kafayı çekmiş. Biraz gergin bir kahkaha atıyorum ve bundan faydalandığım için kendimi çok kötü hissediyorum, ama aynı zamanda gülmekten kendimi alamıyorum, ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Gerçek Fraser'ın bilmesini istemediğin şeyleri söyle bana."

"Şarkı söylememi sevmiyor musun?" Kaşlarını çatıyor. "Ocht, şey, tamam, bir tane." Parmaklarını titreyerek havaya işaret eder. "Hayır, hayır, hiç istemiyorum, üvey anne olmak istemiyorum. Üvey anneler berbat. Ve ben diğer üvey annelerden daha berbat olacağım. Bunu söylememem gerek." Oda etrafına bakar, sonra ağzını elleriyle kapatarak söylemek üzere olduğu şeyi gizler. "Frayzur bugün Ethan'a Anna'yla ayrıldıklarını söylemekten uykusuz kaldığını söyledi. Onun küçük bir çocuk olduğunu biliyorum, ama o onun oğlu değil. Başkasının çocuğunu benim değil diye bilerek yetiştirebileceğimi sanmıyorum. Onun aptal mı yoksa aziz mi olduğunu bilmiyorum."

Ellerini ağzından çekip yorgun gözlerini ovuşturur.

"Sence benim yüzümden uykusuz mu kaldı? Cevap verme. Onun altın bir kalbi olduğunu düşünüyorum, ama kendi çocuklarım olsun istiyorum, anlıyor musun? Frayzur'un bir karısı olduğunu biliyor muydun? Lanet olası bir karısı. Tabii ki, woo, yani, anlıyorsun. Bunları daha önce konuşmuştuk, doğru mu söyledim? O da karısı.

Dudaklarını büküyor. "Onun ilk karısı olmak istedim. Hayat çok adaletsiz," diye inliyor.

Dürüstlüğü kalbimi delip geçer.

"Bir şey daha var," diye bağırır, beni korkudan ödüm patlatır. "Geri dönmeyeceğinden korkuyorum. Hiç dönmez."

"Ne demek istiyorsun, Ella?" Diye soruyorum, çenemi ovuşturarak.

"Biliyorsun, annesi için geri gelir, ailesi için geri gelir, cenazeler için geri gelir, golf şampiyonası için geri gelir. Golf çok sıkıcı." Dilini çıkarıp tıslar. "Ama benim için asla geri gelmez. Hayır. Asla benim için. Bir karısı ve oğlu var. Ama bana bakmıyor. Ben de bakılmak istiyorum. İlgi görmek istiyorum. Onun için geri döneceği biri olmak istiyorum. Ama o kadar uzun süre yokken, benim için hiç geri dönmedi. Hayır, efendim, dönmedi. Neden sana bunları tekrar anlatıyorum bilmiyorum, Phantom Frayzurr." Bana dönmek için yanına doğru sürünürken sesi kesildi. Çok sarhoş olmasına rağmen, inanılmaz derecede büyüleyiciydi.

"Başım dönüyor. Oda dönüyor mu? Dönen çay fincanlarında gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

"Uyu, Ella."

Gözleri hala kapalı, "Sana söyleyecek yeni bir şeyim var, Phantom Frayzurr," diyor.

"Öyle mi?"

"Evet, Frayzurr bir sözleşme imzaladı. O aptal bir serseri."

Ben aptal bir serseri değilim, bebeğim.

"Ama bu aptal sözleşmenin en çok sevdiğim yanı ne biliyor musun?" Cevap vermeme fırsat vermez. "Onu sevdiği için evlenmedi, mecbur olduğu için evlendi. Sence beni gerçekten seviyor mu?" Uykuya dalarken yumruklarını çenesinin altına sıkıştırır.

Benden nasıl şüphe edebilir?

"Onun seni sevdiğinden yüzde yüz eminim. Senin her santimini seviyor. Sen çok güzel bir kızsın ve güzel bir kalbin var, ve Fraser seni seviyor ve her şeyin

her şeyi. Eğer hemen yapabilseydi, seninle olmak için yeri yerinden oynatırdı." Onu rahatlatmak için tonlu kollarını okşadım.

"Öyle mi düşünüyorsun, Phantom Frayzurr?" Başı dönmüş gözleri hafifçe açılır ve tembel bir gülümsemeyle bana bakar.

"Biliyorum."

"Teşekkür ederim." Elini uyluklarımın üzerine koyar. "Bu gece çok gerçek gibisin, Phantom Frayzurrrrr."

Alnındaki saçları çekip, yumuşak yanağını parmağımla okşadım. Onsuz bir ay, bir yıl daha geçiremem.

Tam uykuya daldığını düşünürken, "Onu seviyorum, biliyorsun" diye mırıldanıyor.

Onun söylemekten kaçındığı bu sözler karşısında birkaç saniye boyunca dilim tutulur.

"Biliyorum. Ona söylemelisin."

"Korkuyorum. Eğer söylersem, kalbimi tekrar kırabilir." Derin bir nefes alır. "Bir kez kırdı. Eğer tekrar kırarsa, ölürüm."

Eğer bu gece hayatımın en uzun gecesi olacaksa, beni cehenneme atın. Bu işi halletme zamanı. Ona sözümün arkasında olduğumu gösterme zamanı. Harekete geçme zamanı.

Bununla birlikte, uykulu bir kedi yavrusu gibi kendini top haline getirir ve derin bir uykuya dalar. Onu yatırıp, narin vücudunu yumuşak siyah yorganla örterim.

Anna'yı arkadaş olarak seviyorum, ama geri çekildim, çok fazla zaman geçmesine izin verdim ve ailesinin hayatımı domine etmesine izin verdim. Ethan'ı korumak için her şeyi yapacağım, ama artık sabrımın sonuna geldim. Oyun planını uygulamaya koyma zamanı. Siktir et, bencil olma zamanı. Zaten bunu yapmak için doğru bir zaman olacağını sanmıyorum.

Ella'ya olan aşkımlı kanıtlamanın, ona geri döneceğimi göstermenin zamanı geldi.

O.

Ben uçuşumun kenarında duran bir adamım ve atlamaya fazlasıyla hazırım. Onun için.

Telefonumu cebimden çıkarır, aradığım kişiyi bulur ve arama tuşuna bastım.

"Clark, bütün gece çalışmaya hazır mısın? Güzel. Ben hazırım. Lisa'yı da çağır. Anna'yı da. Hemen başlıyoruz."

Her şeyi harekete geçirdim.

Ama şafak sökünce olanlara hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ella

"Uaaahhhh," Yüzümü yatağımın yumuşak battaniyesine gömerek inledim. Umarım bu benim yatağımdır. Gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum. Ancak etrafımı saran tanıdık koku, buranın benim evim olduğunu doğruluyor.

Tek yapabildiğim, ölü gibi yatmak.

Sürtünme ve küçük sürünme sesleri duyuyorum. Bunun köpeklerimden birinin çiğneme oyuncağını yediğini varsayıyorum.

Ama yine de kontrol etmek için hareket etmek istemiyorum. Her yerim ağrıyor. Yapabildiğim tek şey, kurumuş dilimi damağımdan ayırmak.

İğrenç, eminim salya da akmıştır. Ağzımın kenarları kuru ve kabuklu.
Harika.

Birkaç dakika daha öylece yatıyorum, sonra dikkatlice yanıma dönüyorum. En ufak bir hareket bile başımı şiddetle zonklatıyor. Dün gece ne oldu böyle? Dördüncü, beşinci, belki de altıncı tekiladan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum.

Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Bir daha *asla* içmeyeceğim.

Nerede olduğumu kontrol etmek için bir gözümü açtım ve hemen Eden'in gri kadife tuvalet masasının taburesinde yanlamasına oturmuş makyaj çekmecemi karıştırırken göz göze geldik. Sonuçta sesi çıkaran köpek değilmiş.

"Günaydın, uyuyan güzel." Elini bana küçümseyerek salladı. "Neredeyse öğlen oldu."

"Eve nasıl geldim?" diye mırıldanıyorum, giysilerime bakmak için hızla aşağıya bakıyorum. Hala dün geceki elbiseyi giydiğimi görünce rahatlıyorum. *Tanrıya şükür.*

"Fraser seni eve getirdi. Beth onu aradı. Dün gece The Vault'ta iki erkek arasında sıkışıp kalmış, biri Callum'du, epey bir gösteri yaptın." Eden, çekmeceme geri koymayı düşündüğü ruju bırakıp, beni suçlayıcı bir bakışla süzdü.

"Ah, haydi ama." Sırt üstü yatar, parmaklarımı şakaklarıma bastırarak ovuştururum.

Eva, yatak odamın pencere kenarındaki koltuğuna atlayarak lafa karışınca onun geldiğini fark ettim. "Ve görünüşe göre Callum'a ve yanında olan diğerlerine Fraser'ın karısının onun karısı olmadığını, senin, onun ve kadının bir ilişki yaşadığını söylemişsin."

Oh, lanet olsun.

Endişe beni sarar, cildimde tam bir kızarıklık dalgası hissedirim, kalbim hızla çarparak ellerim terler.

"Fraser'ın durumuyla ilgili her şeyi biliyorum. Eden ve Fraser bana anlattı," diyor Eva ifadesiz bir yüzle. "Kalkman lazım. Duş al, dün geceki makyajını sil, çenendeki salyaları sil, çünkü köpeklerinden daha çok salya akıtıyorsun, kendini topla ve aşağı in. Hemen. Fraser'ın sana ihtiyacı var."

Ne yaptım ben? Neyi kaçırıyorum? Ve Eva neden bana kızgın?

Eva pencere kenarındaki koltuğumdan bacaklarını indirip, odamdan hızla çıkarken her yere kendine özgü çekici sedir ağacı kokusunu bırakıyor. Bu koku çok keskin ve midemi bulandırıyor, ama bugün şeker pamuğu bile midemi bulandırır herhalde. "On dakikan var," diye bağılıyor merdivenlerden inerken.

"Ne oldu ona?" Eden'e cevap için bakıyorum.

Kafasını sallayarak, bitişikteki banyomu işaret ediyor. "Hadi, duşa gir. Aşağıda buluşuruz. Kokuyorsun, bira fabrikası gibi. Senin kokundan sarhoş olacağım galiba," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Eden ayağa kalkar ve yatak odamdan çıkar.

Hayatım boyunca, dün gece ne olduğunu hatırlayamıyorum. Fraser ile aramızdaki her şeyi tehlikeye attım mı? Umarım öyle değildir.

Acele etsem iyi olacak. Eva yürüyüş görevinde ve çok kızgın görünüyor. Bugün öğle yemeği planımız vardı. Belki de günümüzü mahvettiğim ve onu yine önceliğim yapmadığım için bana kızgındır.

günü mahvettiğim ve yine onu önceliğim yapmadığım için bana kızgın olabilir. Son zamanlarda çok huysuz. Son zamanlarda diyorum ama son on bir aydır onunla duygusal bir roller coaster'da gibiyiz, normalde güneş gibi parlayan kızımızın şu anda üzerinde sürekli kara bulutlar dolaşıyor.

Ve o gece kulübünde ne yaptım ben? Çok kötü bir şey olmalı. *Eyvah.*

Banyoya doğru yavaşça ilerlerken, gardırop aynasında kendimi görüyorum.

Kırmızı rujumun kalıntıları dudaklarımda ve çevresinde lekeler bırakmış. Dün geceki maskara sadece gözlerimi değil, hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm sınırların ötesine bulaşmış. Saçlarımdan bahsetmeye hiç başlamayayım. Sanki kızgın bir kuş kamp kurmuş, sonra da ateşe vermiş gibi. Kahretsin, berbat görünüyorum ve öyle hissediyorum.

Duş alıp hazırlanmak sonsuza kadar sürüyor. Kusmak, terden boğulmak ya da bayılmak üzereyim, belki de üçü birden.

Geniş siyah eşofman altı ve kısa bir üst seçiyorum; bugün midemi rahatsız edecek hiçbir şeyi giyemem. Bugün kesinlikle makyajsız ve saçlarımı da toplamadığım bir gün.

Tepik tepkik, adım adım, her iki yanımdaki duvarlara tutunarak merdivenlerden aşağı iniyorum.

Köşeyi dönünce, akşamdan kalma halimle yavaşça koridordan mutfığa doğru sürünerek ilerliyorum. Umarım köpeklerim beni görür görmez havlamazlar. Zaten beynimde uluyan kurtlar barınağı varmış gibi hissediyorum.

Mutfağın kapısına girdiğimde, Eden ve Eva'yı mutfak dolaplarına yaslanmış buluyorum. Endişeli gölgeler güzel yüzlerini kaplıyor.

"Su istiyorum," diyorum sersemlemiş bir şekilde, alnımı avucumla ovuşturarak.

Beklenmedik bir şekilde Hunter da oradaydı, şişkin kolları vücudunun önünde sıkıca kavuşturulmuş, ayak bilekleri çaprazdı. 1,93 metre boyundaki Hunter, başı neredeyse tavana değecek kadar uzun olduğu için küçük mutfağımda sırtıyordu.

"Burada ne yapıyorsun? Bugün kızlar arasında öğle yemeği yemeyeceğimiz sözü yok muydu?" Kaşlarımı çatıyorum, ama midem sadece çikolata ve gazlı içecekleri kaldırabilir gibi. "Tanrım, biri mi öldü?" Bu düşünce aniden aklıma geliyor. "Bu yüzden mi hepiniz buradasınız?"

Hunter kaşlarını kaldırdı, sonra gözlerini kocaman açarak mutfağın köşesini işaret etti.

Yerde, mutfağımın köşesinde, dün giydiği kıyafetleriyle Fraser oturuyor, başı öne eğilmiş, beyzbol şapkası mümkün olduğunca aşağı çekilmiş

ve uzun bacaklarını kendine doğru çekmiş, ön kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koymuş.

Elimi kalbime götürüyorum.

Dizlerimi yere çökerek ona doğru sürünerek yaklaşıyorum. "Fraser? Ne oluyor?" diye soruyorum.

Başını yavaşça sağa sola sallamaktan başka, Fraser kıpırdamıyor.

Elimi dizine koydum.

"Lütfen yapma, Ella," diyor Fraser, ellerimi dizlerinden iterek.

Yapma mı?

Başımı hızla çevirince, vücudumda bir mide bulantısı dalgası yayıldı.

"Lütfen biri bana ne olduğunu söylesin! Ne oldu? Dün gece yanlış bir şey mi yaptım?"

Hunter avuçlarını bana doğru uzatır. "Sakin ol," der sakın bir sesle, başını eğerek.

Topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Şimdi öyle dedin ki Hunter, tabii ki panikleyeceğim. Lütfen biri bana ne olduğunu söylesin!" Karnımı hafifçe okşayarak tiz bir sesle bağıriyorum.

"Sakin ol, Ella," diyor Eden, parmağını ağzına sokup tırnaklarını ısırmaya başlıyor.

Neden bu kadar gergin? Gözlerimi hepsinin arasında gezdiriyorum.

Kalbim deli gibi atıyor. "Yemin ederim, biri bana ne olduğunu söylemezse, gerçekten çıldırıyorum."

"Göstersem daha kolay olur," diyor Hunter.

Hunter yana doğru adım atarken, arkasında bir gazete yığını ortaya çıkıyor.

Hunter bana bir tane uzatır.

Fraser'ın yanına oturup mutfak dolabına yaslanıyorum. Fraser soğukkanlılığını koruyor.

"Aman Tanrım." Utançtan ağzım açık kalıyor.

National News'in ön sayfasında, tam renkli, Fraser'ın plajda üstümde yatarken gülüşüyle birlikte "*Çiftçi Aldatırken Yakalandı*" başlığıyla fotoğraflarımız var.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldarım.

Hunter üstüne başka bir ulusal gazete koyar, sonra bir tane daha, bir tane daha. Her pazar gazetesinin ön sayfasında biz varız ve Hunter hepsini kollarımın arasına yığar, manşetler gittikçe daha kötü ve daha inanılmaz hale gelir.

Çiftçi Eski Aşkını Yeniden Ateşledi.

Azgın Çiftçi Bir Vuruşta Delik Açar.

Fraser Çiftçi: Aldatma Skandalı.

Çiftçinin Highland Fling'i.

Seks Escortları: Çiftçi Bana Para Ödedi.

Çiftçi Kendine Yeni Bir Kuş Yakaladı.

Çiftçinin Gizli Metresi.

Çiftçinin Lise Aşkı ile İlişkisi.

Ve görüntüler biriktikçe daha müstehcen ve bağlamından kopuk hale geliyor.

Fraser ve ben dün onun ailesinin evinin önünde, kavga ediyormuşuz gibi görünüyor ama kavga etmedik. El ele tutuşurken ve öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımız.

Dün gece gece kulübünde iki erkeğin arasında durduğum fotoğraflar, birini Callum olarak tanıyorum. Onunla dans ettiğimi hatırlamıyorum.

Fraser girişinde.

Görünüşe göre, bu bir eskort ajansı.

Birimiz evimden çıkarken, evime girerken, geçen gece Champs restoranından çıkarken. Hiç pes etmiyorlar.

Hunter'ın sürekli büyüyen yığının en üstüne koyduğu son fotoğraf, dün gece gece kulübünde Callum'u tehdit eden Fraser'ın fotoğrafı ve Toni ile Beth'in beni tuttuğu bir fotoğrafın yanında "*Çiftçi, Punch Drunk First Love için savaşıyor*" başlığı var.

Bu çok kötü. Çok çok kötü.

Ve ben, şeffaf elbiseyle ve sarhoş halimle, sarhoş, deli bir fahişe gibi görünüyorum.

Midem bulanıyor.

Sanırım kusacağım.

Hala köşede çömelmiş olan Fraser'a yan gözle bakıyorum; henüz başını kaldırıp bana bakmadı.

Kucağımdaki gazeteyi göz gezdiriyorum, "*metresi*", "*aldatan*", "*eskort*" ve "*yalancı*" kelimeleri sayfadan gözüme çarpıyor.

Hepsini yere sertçe bırakıyorum, sayfalar yerde kayıyor, sonra dehşetle yüzümü kapatıyorum. Gözlerimin içine bakmaya bile cesaret edemiyorum.

gözlerine bakamıyorum.

Başım dönüyor.

Bu, hayal edebileceğim en kötü şey ve planladığımız gibi gitmedi.

Yere uzanmak için hareket ediyorum ve kendimi serin siyah zemine yatırıyorum.

Ben skandallardan uzak duran, kendine kapalı, sıradan, olaylı olmayan bir hayat süren bir kıyım.

Bu görüntüler beni doğru bir şekilde yansıtmıyor. Yakınından bile geçmiyor. Dün gece aylardır ilk kez dışarı çıktım ve sarhoş olmak için içtiğimi itiraf ediyorum. Dün gece kendimi kaybetmek istedim. Kaçmak istedim. Sadece kısa bir süreliğine.

Son bir yıldır, ihtiyaçları olduğunda herkesi, işi ve arkadaşlarımı desteklemek için elimden geleni yaptım. Çok meşgul ve yorgun olduğum için sosyal hayatım neredeyse yok denecek kadar azdı. Ondan önce senin bir numaralı parti kıyındım, ama işler değişti, hayatım değişti ve sorumluluklarım da değişti.

Ve zavallı Fraser. Önümüzdeki birkaç hafta içinde herkes için her şeyi yoluna koymaya çalışıyordu. Birlikte olabilmemiz için her şeyi düzeltmeye çalışıyordu.

O bunu hak etmiyor.

Hâlâ ellerimle yüzümü kapatmış, fısıldıyorum. "Bunu hiç istemedim." Hafifçe başımı sallıyorum. Zaten zonklıyor ve her dakika daha da kötüleşiyor. "Neden oldu bu?"

"Çünkü dikkatsizdin," diye Eva acımasızca tısladı.

Şok içinde ellerimi yüzümden çekip başımı kaldırarak onunla aynı hizaya geliyorum.

"Dün ikiniz sahilde oynayıyordunuz. Sonuçlarını düşünmeden. Düşünmeden riskli bir oyun oynuyordunuz. Artık lise öğrencisi değilsiniz. Bu gerçek hayat," der, kollarını kot pantolonunun üzerinde sıkıca kavuşturarak kararlı bir şekilde.

Ne söyleyeceğimi bilemeden, ağzımı kapalı tutar ve Eva'nın konuşmasına izin veririm.

"Dışarıdan bakıldığında, Fraser evli ve bir oğlu var. Ve sen onları ayıran fahişe gibi görünüyorsun. Birlikte görülmeden veya fotoğraf çekilmeden, tüm kasabada bu şekilde gösteriş yapabileceğinizi gerçekten düşündünüz mü? Fraser artık sıradan bir adam değil; o profesyonel bir sporcu. Her yerde hayranlıkla izleniyor ve takip ediliyor. Bunu kendiniz istediniz, Ella.

bunu istemediğini ve neden böyle olduğunu sorduğunda, bunun senin dikkatsiz davranışların yüzünden olduğunu söylemeliyim. Bütün bu olanlarda Anna'yı hiç düşündün mü, Ella? O tamamen aptal durumuna düştü." Eva, sanki içinden atmak için can atıyormuş gibi, öfkeyle nefesini vererek nutkunu bitirir.

Havada bir garip sessizlik var.

O benim tarafımda değil.

Tek duyduğum, Fraser'ın telefonunun tekrar tekrar titremesi ve ses çıkarması.

Sabahın erken saatlerinden beri gelen bildirimleri, mesajları, e-postaları ve aramaları hayal edebiliyorum.

"Tamam," diyorum, ne söyleyeceğimi bilemeden fısıldayarak.

Hunter ve Eden de hiçbir şey söylemiyor, ikisi de aynı fikirde olduklarını gösteriyor.

Eva devam eder. "Bugün buraya gelip ikinize Ewan'dan ayrıldığımı söyleyecektim. Ondan boşanmak istediğimi söyledim." Eva'nın ani itirafı karşısında şaşırان Eden, başını Eva'ya doğru çevirir. "İkinizle de konuşmam, her şeyi açıklamam gerekiyordu." Eva dudaklarını ısırır, gözyaşlarını tutmaya çalışır. "Ve şimdi, bu Ella ve Fraser şovuna dönüştü. Bugün *sana* ihtiyacım vardı, tersi değil. Bu yüzden benim önümü kestiğin için sana kızgınım. Dikkatsiz olduğun için sana kızgınım. Son birkaç gündür risk aldığın için sana kızgınım. Bugün ikinizin de *benim için* burada olmanıza ihtiyacım vardı. Haftalardır size söylemek için kendimi hazırlıyordum. Bugün o gündü. Skandal gazete manşetleri, siz ve Fraser'dan daha büyük. Bu, işimiz için de ciddi sonuçlar doğuracak. Bunu hiç düşündünüz mü? Trevor bu sabah stüdyodan aradı. Şimdiden beş anne çocuklarının dans derslerini iptal etti. Sen bencil bir veletsin."

Ne? Son bir yıldır o ve Eden kendi dramalarını çözmeye çalışırken tüm işi ben sırtımda taşıdım.

Eva, yanaklarından süzülen gözyaşlarını hızla sildi.

"Çok üzgünüm." Kime özür dilediğimi bilmiyorum. Sanırım hepsine.

Ve Eva bana fahişe dedi.

Fraser *de* onun emriyle beni itti. "*Lütfen, Ella.*"

Derin bir utanç ruhumu kaplıyor.

Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum.

Odaya bakıyorum, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hiçbir zaman sözsüz kalmayan biri olarak, akşamdan kalma halim normalde keskin olan yargı gücümü ve zeki dilimi bulanıklaştırıyor, ama bugün burada tamamen kendimi kaybetmiş durumdayım. Düzgün düşünemiyorum.

Birkaç gün içinde, demir gibi sert, kendinden emin tavırlarımı bir kenara bırakıp, içimdeki gerçek kişiliği ortaya çıkardım: savunmasız, zayıf ve her şeyden emin olmayan.

Fraser de hala benimle konuşmadı. O da bana kızgın galiba, çünkü kendini kapatmaya başladığını hissediyorum. Eminim şu anda dev bir "Girme, Ella" tabelası dikeydi, çünkü bana bakmaya bile tahammül edemiyor.

Eden yana doğru kayarak Eva'nın yanına yaklaşır ve elini onun başına dolayarak alnına öper.

"Sen iyisin Eva. Biz senin yanındayız. Bugünkü olay ne olursa olsun. Karşımıza ne çıkarsa çıksın, aynı anda kaç tane sorunla karşılaşsak karşılaşalım, birlikte her şeyi halledebiliriz. Bu gazete olayı da geçip gidecek. Biz senin yanındayız bebeğim, sen de bizim için önemlisin," diyor Eden.

Peki ya ben? Beni kim koruyacak?

Kimse yok.

Ve Eden yanılıyor. Bu fiyasko geçip gitmeyecek. Daha yeni başladı.

Eva'nın şu anda bana ihtiyacı var ve bugün onun yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Ewan ile arasında bir şeylerin tırmandığını biliyordum. Bunun boşanmaya varacağını hiç düşünmemiştim. Ama bir süredir bizimle konuşmuyor. Bütün bunları tek başına halletmeye çalışıyor, bu yüzden Eden gibi ben de hiçbir şeyden haberdar değilim.

Eve yaklaşıp ona sarılmak istedim ama beni durdurmak için ellerini kaldırdı. Midem çamaşır makinesi gibi dönüyordu.

Eva bana hiç bu kadar düşmanca davranmamıştı. Benim davranışlarım onu gerçekten incitmiş. Ama onun sözleri de beni incitti.

Buzdolabına doğru gidip bir şişe su alıyorum, kısa bir yudum alıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Odanın her yerinden derin iç çekişler duyuldu.

"Annemle babam Treacle ve Toffee'yi aldılar mı?" diye kimseye özel olarak sormadan soruyorum.

"Evet," diye cevaplar Hunter. "Ve ahıra Ivy'yi aradım, Tartan'ın temizliğini yapmayacağını söyledim."

Fraser'a son bir kez bakıyorum. Kalbimdeki tüm neşe kaybolurken göğsüm sıkışıyor.

"Tamam. Tuvalete gidiyorum." Oraya gitmeye niyetim yoktu ve kimse beni burada istemiyorsa, neden hala beni *fahiş*e ve *bencil bir velet* olarak gören insanlarla dolu bir odada duruyordum?

Ağır bir kalple mutfak kapısını arkamdan kapatıyorum, sonra salona girip spor ayakkabılarımı giyiyorum ve sessizce ön kapıdan çıkıyorum.

Etrafta fotoğrafçıların saklanmadığından emin olduktan sonra koşmaya başlıyorum. Ve koşuyorum.

Evimden, sorumluluklarımdan, gazetelerden, manşetlerden, utanmış ve kızgın kız kardeşlerimden ve bana ihtiyacı olmayan, güzel ama kırık Fraser'dan uzaklaşıyorum. Mutfakta bana dokunmayarak ve uzanmayarak bunu çok net bir şekilde belli etti. Kimsenin bana ihtiyacı yok.

Hepsi benim suçum. Bunun olmasına izin verdim. Eğer dik durup Fraser'a karısının yanında kalmasını, artık onunla birlikte olmak istemediğimi söyleseydim, ona umut vermeseydim ve beni sevdiğini söylediğinde onu dinlemeseydim, işler bu noktaya gelmezdi. Keşke son birkaç günü silip yeniden başlasam.

Yanaklarımdan gözyaşları akarken, evimin arkasındaki toprak yolu, tarlaları geçerek koşuyorum ve koşmaya devam ediyorum. Her ağır adımında "aldatan", "fahiş", " Eskort", "metresi", "skandal", "velet", "yalancı" kelimelerini haykırıyorum.

*Fahiş*e.

Bir anda biri pimi çekti ve sakın göletime yıkıcı bir el bombası attı, tüm umutlarımı, mutluluk ihtimalimi ve Fraser'la dolu bir hayatı öldürdü.

Birlikte ilk engeli bile aşamadık. Ya da hayal ettiğimiz yeni hayata başlayamadık. Biz kaçınılmaz *değiliz*.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ella

Koyun gizli bir köşesinden gün batımını izlerken, parıldayan karanlık denizin dans eden dalgalarının arkasında güneşin sıcaklığı kaybolurken titriyorum.

Telefonum ve saatim olmadan zaman kavramını tamamen yitirdim, ama güneş batıyorsa saat yedi civarı olmalı.

Yalnız düşüncelerime dalmışım, tek arkadaşım aşağıda yüksek kayalıkların kenarlarına vuran dalgaların sesi.

Ara sıra rüzgâr, günün son ışınlarını yakalamaya çalışan mutlu güneş severlerin zayıf kahkahalarını ve çığlıklarını köşeden buraya taşıyor.

Fraser ve ben, burada birlikte geçirebileceğimiz her dakikayı, her saati gizlice geçirirdik. Kayalıkların koruduğu bu yeri bulmak için hazine avına çıkmak gerekiyor. Burası, Fraser dışında kimseyle paylaşmadığım kutsal mekanım. Biraz yüksekte olduğu için gelgitler buraya ulaşımı engellemiyor. Burası yirmi dört saat manzaralı bir seyir noktası ve manzara muhteşem.

Burada hayallerimizi paylaştık, birbirimizi heyecanlandırırdık, bir ev kurma, Fraser'ın profesyonel golfçü olma, benim dans öğretmeni olma hayallerimizle coşardık ve öpüşürdük, çok öpüşürdük. O zamanlar her şey çok basit görünüyordu.

Denizdeki yüksek kayalıklarda güneşlenen fokları izler, birbirimizle geçirdiğimiz değerli zamanın tadını çıkarırdık, çünkü Fraser'ın

bir gün bursunu kazanıp, özel sığınağımız Castlevew'dan ve benden ayrılacağını biliyorduk. Onunla geçirdiğim her anı çok değerliydi.

Ama biz aptaldık. *Ben* aptaldım. Ve çocukça davrandım.

Hayalperest.

Son birkaç gündür her şeyin güllük gülistanlık olacağını düşünerek hayal dünyasında yaşıyordum, ama bugün benim için bir sarsıntı oldu. Tüm uyanışların uyanışı.

Saatlerdir burada oturmuş, ufukta gelen giden tekneleri izliyorum, buz gibi denizin üzerinde süzülüyorlar.

Düşündüm, tekrar yaşadım ve dün gece olanları hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen her şeyi gözden geçirdim, Eva'nın incitici sözlerini ve o korkunç manşetleri yeniden yaşadım.

Bunun bizim hikayemiz olacağını hiç hayal etmemiştim. Bir parçam artık bu hikayenin bir parçası olmak istemiyor.

Her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce, lisedeki o kaygısız günlere geri dönmek için neler vermezdim.

Yetişkin olmak berbat. Hem de çok. Ve otuzuna yaklaşan hayatım, istediğim gibi gelişmiyor.

Ne yapacağımı bilemediğim için, burada oturmuş, evrenin bana yardım etmesini diliyorum. Ama yine de bekliyorum. Burada, kendime acıyarak, en derin ve karanlık çukurumda oturmanın bir faydası olduğunu sanmıyorum. Bu, bağlantı kurma yeteneğimi bastırıyor.

Yakında bunun bedelini ödemek zorunda olduğumu bilmek, kalbimde fiziksel bir acı yaratıyor.

Eve dönmek tek seçeneğim olmalı çünkü yorgunum, üşüyorum, açım ve gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor; ancak dünyayla yüzleşmek istemiyorum. Ya da Eva ile yüzleşmek. Bir de Fraser, Anna ve Ethan var. Bizim aptallığımız yüzünden parçalanmış zavallı aile.

Çok dikkatsiz ve düşüncesiz davrandık.

Dün birkaç kez gördüğüm gümüş renkli arabanın bizi takip ettiğini şimdi anlıyorum; turistler değillerdi.

Ben de mutlu bir mutluluk balonunun içindeydim. Ama her zamanki gibi, en ufak bir iğne batmasıyla, *pat*, mutluluğum bir anda paramparça oldu.

Fraser'ın itibarı tamamen yerle bir oldu ve artık herkes benim kim olduğumu biliyor. *Metresi*.

Hayatımda hiç bu kadar değersiz ve kendimden iğrenmemiştim.

Bütün gün aralıklı olarak ağlamak başımı durmadan zonklatıyor, pervasızlığımı hatırlatıyor ve her çarpıntı subwoofer'ın gümbür gümbür bas sesleri gibi geliyor.

Köşeye kıvrılıp, kendimi bükülmüş bacaklarımın etrafına sararak kayanın yarıklarına yaslanıyorum.

Bugün gözyaşları sel oldu ama şişmiş ve kurumuş gözlerimi yorgunluktan kapatıyorum. Artık ağlayacak gözyaşım kalmadı. Tıkalı burnum da nefes almamı neredeyse imkansız hale getiriyor. Yüzümün şiş ve kırmızı olduğunu hayal edebiliyorum. Zehirli meşe ormanında kavga etmiş gibi görünüyor olmalıyım çünkü yüzüm çok şiş ve gergin.

Başımı düz olmayan kumtaşı tuğlaya yaslıyorum. Bizim tuğlamız. Üzerine baş harflerimizin kazınmış olduğu tuğla. *F & E. Sonsuza kadar & Ebedi. Ne komik.*

Uyuklarken, bütün gün yemek yemediğim için hissettiğim açlık ve yorgun kemiklerimin ağırlığından başka bir şey düşünmüyorum.

Biraz daha burada kalıp dünyadan saklanacağım ve sorunlarımı, kimsenin beni bulamayacağı bir yere kaldıracağım.

Fraser

Gizli sığınağımızın tepesine, gelgitin yükseldiği kayalıkların kenarından dolaşarak yaklaşırken, alacakaranlık çökerken adımlarıma dikkat ederek, nihayet köşede saklanmış güzel kızımı bulduğumda içimi bir rahatlama kapladı.

Saatlerdir çılgınca arıyorduk. Eden ve Eva kendilerinden geçmişti ve bugün hiç görmediğim kadar çok gözyaşı döküldü. Kayıp ihbarında bulunmak için polisi aramak üzereydik, ama son çare olarak birdenbire buraya gelmem gerektiğini hissettim.

Ella'nın bensiz gelmeyeceği bir yer olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre burası hala kaçıp sığındığı yer.

"Buldum!" diye bağıryorum, kıyı şeridinde köşede duran herkese duyulacak kadar yüksek sesle ve başparmağımı havaya kaldırarak, her şeyin yoluna gireceğini işaret ediyorum.

Ella'nın ailesi, kız kardeşleri ve benim ailem rahat bir nefes alarak birbirlerine sarıldılar. Hunter, Ella'nın evinde kalarak çocuklara ve

köpeklere göz kulak oluyordu.

Ella'ya doğru hızla ilerlerken, onun iyi olduğundan emin olmak için çaresizim. Eğilip onu uyandırmak için elimi uzattığımda, donmuş olduğunu fark ediyorum.

Panikledim. Lütfen iyi olsun, diye içimden yalvardım.

"Hey, bebeğim," diye fısıldadım. "Hadi, Bella, bebeğim. Uyan." Ellerimi kollarında gezdirdim.

İnliyor. Tanrıya şükür.

"Hey, uyan, uykucu," diye tekrar onu uyandırmaya çalışıyorum. Lütfen uyan.

Şişmiş kırmızı yanağını parmağımla okşuyorum. Gözleri şişmiş ve yanakları lekeli, belli ki uzun süredir ağlıyor.

Onu suçlamıyorum. Bugün çok şok edici bir gündü.

Zavallı kızım. Hepsi benim suçum. O benim sorumluluğumda ve olanlara onu hazırlamadığım için berbat bir iş çıkardım.

Daha fazla zamanım olsaydı, ona profesyonel medya eğitimi aldırırdım. İşimin bir parçası da medyaya her zaman hazırlıklı olmak. Ancak, ne kadar plan yaparsam yapayım, bugüne hazırlıklı olamadım.

Hazırlıksız yakalandığım için, daha önce sohbet ve yüzleşmeyi sürdüremezdim; biraz alana ihtiyacım vardı, Ella'yı kendime çekmem gerekirken onu uzaklaştırdım, en çok ihtiyacı olduğu anda ona destek olmadım.

Bütün gün onu özledim. Herkesten çok ona ihtiyacım var.

Ama daha önce düşünmeye ihtiyacım vardı. Netliğe. Saldırı planımı *yeniden* düzenlemek için. Ella'ya ulaşmamakla ne düşünüyordum bilmiyorum.

Sonra Eva ona oldukça sert sözler söyledi. Ella kendini saldırı altında hissetti. Ella'nın ondan sonra ortadan kaybolmasına şaşırmadım. Eva bütün gün, duygusal patlamasıyla nasıl başa çıktığı konusunda kendini suçladı. Karakterine hiç uymayan zehirli sözleriyle sınırı aştığı için panik içinde, gözyaşları sel oldu.

Eva son zamanlarda Ewan ile zor günler geçiriyor ve şimdi boşanma, yaz günündeki kara bulutlar gibi başının üzerinde asılı duruyor. O hissi bilirim ve neden o an Ella'ya öfkesini çıkarmak için seçtiğini anlayabiliyorum. Kızgındı, içini dökmesi gerekiyordu ve kendini desteklenmemiş hissediyordu. Onu da anlıyorum. Umarım Ella da anlar.

"Hey, bebeğim, lütfen gözlerini aç," diye Ella'ya tekrar yalvarıyorum. "Ben buradayım."

Ella'nın titrek nefesleri sığılıyor. Onu buradan çıkarmazsam, ince kısa tişörtü ve eşofman altı ile hipotermiye girebilir.

"Ella. Gitme zamanı. Hadi, bebeğim, burada kalamayız; hava soğuyor."

Ellerimi birbirine bastırıp hızlıca ovuşturarak ısıtıyorum, sonra kollarını yukarı aşağı sıkıca okşayarak uyanması için onu teşvik ediyorum.

"Çok soğuk," diye titreyerek başını ortaya doğru çevirir. Tembelce, cansız gözlerini yarı açar.

Tanrıya şükür.

Hızla kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarır ve ona giydirmeye başlarım. "İşte oldu. Bu seni sıcak tutar." Kayıtsız bir şekilde yardım etmeye çalışır. "Aferin kızım."

Yorgun, titrek bedenini kollarıma alıp vücut ısımla onu sararım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor.

"Hey, özür dilenecek bir şey yok. Özür dilemesi gereken benim. Bugün pislik gibi davrandım. Özür dilerim. Bugünü iyi idare edemedim. Tanrım, Ella, hepimizi çok endişelendirdin. Sana bir şey olsaydı kendimden nefret ederdim. Sen benim kıızımsın. Her zaman. Ben senin için buradayım."

Ella göğsüme daha da sokulur. Omuzlarının titrediğini hissediyorum.

"Hey, hey. Artık ağlama. Bebeğim." Onun başının üstüne öpücükler kondurarak onu teselli ediyorum.

Normalde güçlü ve sağlam kızım bugün kendi gölgesi gibi ve manşetlerin onu bu kadar etkileyeceğini hafife almışım. Onun zihinsel olarak hazır olduğunu varsaymak ve beklemek benim naifliğimdi.

"Ama ben sandım ki..." diyor, "Benden uzaklaştığını sandım.

Fikrini değiştirdiğini sandım. Hepsi benim suçum."

"Olmaz," diye onu sakinleştiriyorum. "Bu işte birlikteyiz. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Seni uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Öyle demek istemedim, bebeğim."

"Anna'yı düşünmeden çok düşüncesiz davrandım. Ve dikkatsiz davrandık." Dişleri gürültüyle takırıyor. "Ethan ve Anna ile bir aile olmalısın. Hepimiz için çok daha kolay olurdu."

Yine mi bu? Dün gece sarhoşken de aynı şeyi söylemişti.

"Kimin için daha kolay olur? Onun ve Ethan için mi? Peki ya ben? Ben ne zaman mutluluğu yakalayacağım? Özgürce sevmeyi? Miller ailesi için daha kolay olabilir, ama benim için ya da bizim için değil. Belki dikkatsiz davrandık, ama bir yanımda gerçeği paylaşabildiğim için rahatlamış hissediyor," diye kararlı bir şekilde söylüyorum.

Ruhum özgürlük arzuluyor. Nate Miller olmasaydı, daha fazlası Be olabilirdim.

n.

"Hâlâ benimle olmak istiyor musun?" Titrek sesi şüpheyile dolu.

"Evet! Bunu bana sorman bile gerekmez. Seni istiyorum, her zaman. Sonsuza kadar ve daha fazlasını istiyorum." "Üzgünüm."

"Özür dilemeyi kes, Ella. Hep benim suçum. Seni benim durumuma ben sürükledim. Gazeteler çok acımasız. Gazetelere satılan manşetler ve haberler, birinin büyük planının parçası. Bunu yapan kişi, ne yaptığını çok iyi biliyor. Kim olduğunu tahmin etmen için sana üç şans vereceğim."

"Anna."

"Anna mı? Neden öyle diyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Anna değil. O, adının bu şekilde lekelenmesini asla istemezdi. Stratejik bir basın açıklaması hazırlamıştık."

Hepimiz bugün öğlen yayınlamak için bunu öne almaya karar verdik. Anna, onu ve Ethan'ı korumak için her şeyi yapacağıma söz verdiğim için kabul etti. Bu bana burada işleri yoluna koymak, ailem ve Ella ile zaman geçirmek ve sonra Los Angeles'a dönüp Ethan, Anna ve bana birlikte haberi vermek için bir hafta zaman veriyor.

Ama sonra manşetlerin ardından açıklamamızı geri çekmek zorunda kaldık. Şimdi yarın açıklamayı yapacağız ve hafta sonuna kadar Kaliforniya'ya dönmeyi planlıyoruz.

"O zaman Nate miydi?" diye fısıldadı.

"O olmalı. Bugün benimle hiç iletişime geçmedi. Bu çok şey ifade ediyor. Her yerde gözü ve kulağı var. Herkesten bir adım önde. Basın açıklamasını duyurmadan önce onu parçalara ayırması akıllıcaydı. Hesaplı bir hareket. Ama bunu yaparak ne kazanacağını bilmiyorum."

Onun çalışma tarzını henüz çözemedim.

"Bana senin metresi dediler. Hakkımda her şeyi biliyorlar. Eva bana fahişe dedi," der, titreyerek ve acı içinde.

"Gazeteleri boş ver. Onlar hiçbir şey bilmiyorlar. Tanrım, Ella, Eva sana fahişe demedi. *Halkın* seni öyle göreceğini söyledi. Senin fahişe olduğunu asla söylemedi. Orada ben de vardım, her şeyi duydum."

"Benim bencil bir velet olduğumu söyledi," diye kekeliyor.

Onu ileri geri sallarken, "Tamam, öyle dedi, ama sen tuvalete gittiğinde Eden onu yerden yere vurdu. Onu duymalıydın. Tanrım, o kadar küçük bir kız ama içinde ne ateş var.

Seni çok iyi savundu. Eva'ya seni aydınlatıp, işine, sosyal medyaya, üzüzlere yardım etmeye, kendi hayatını sürdürürken ekstra dans dersleri vermeye harcadığın tüm emeği hatırlattı. Son bir yıldır kız kardeşlerine destek oldun. Sen olağanüstü bir kadınsın, Ella. Ve eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, Eva sen kaybolduğundan beri kendini kaybetmiş durumda. Bu felaketin suçunu kendine yüklüyor.

"Hiç daha iyi hissetmiyorum. Çok yorgun ve açım, tuvalete gitmem lazım," diye kısık bir sesle fısıldadı. "Peki ya sen, Anna ve küçük Ethan?" Yavaşça inleyerek endişeyle başını salladı ve bana daha da sokuldu. "Kariyerin ve her şeyin ne olacak? Tanrım, Fraser, her şey mahvoldu."

"Bu gece bu konuyu konuşmayacağız," diye konuyu saptırıyorum. Şu anda ona anlatacak çok şey var.

Bugün e-posta yoluyla üç sponsorluk sözleşmesini kaybettim. *Harika*. Herhangi bir marka en ufak bir skandal kokusu aldığında, hemen veda eder. Ve dürüst olmak gerekirse, o kadar da iyi değillerdi. Nate'in anlaşmaları açıkçası çok sıkıcı ve beni heyecanlandıracak hiçbir şey içermiyor, özellikle de bu kadar büyük bir pay aldığında. Fitness veya parfüm markaları için modellik yapmakla ilgilendiğimi defalarca açıkça belirttim. Bunun için doğru görünüme sahibim, ama hayır, Nate hala benim için bu fırsatları takip etmeyi reddediyor.

"Sabah konuşuruz. En önemli şey seni bu durumdan kurtarmak, evine, rahat yatağına geri götürmek ve pizza sipariş etmek. Tamam mı?"

"Tamam," diyor yavaşça. "Ve tuvalete gitmem lazım."

Gülümsüyorum. "Evet, o da var. Hadi. Bütün gün bir şey yemedin. Bir şeyler içmelisin, yoksa susuz kalırsın; tabii henüz susuz kalmadıysan."

"Boğazım patlamış mısır osuruğu kadar kuru."

"İşte benim kızım." Onun şakasına gülerek, başının üstüne öpücük konduruyorum, onun iyi olacağını biliyorum. "Oğulların bugün seni özledi, Ella. Evde seni bekliyorlar. Treacle bütün öğleden sonra anne babasının evinde senin için sızlanıp durmuş. Onu geri getirmek zorunda kalmışlar. Bir terslik olduğunu anlamış. Çok akıllı bir çocuk." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Seni endişelendirmek istemedim. Benim için endişelenmeden kendi hayatın yeterince yoğun zaten."

Nasıl böyle düşünebilir?

"Sen benim önceliğimsin. Benim geleceğim. Sen benim her şeyimsin. Ve eğer bugün karşılaştığımız bu küçük aksaklığın..." Bu lanet olası devasa bir aksaklık. "...birlikte olma planlarımızı durduracağını düşünüyorsan, yanılıyorsun. Ama birlikte güçlü durmalıyız." Sırtını hafifçe okşayarak onu sıkıca sarıyorum. "İki farklı yöne çekilebiliriz, ya kolay yolu seçip basit şeyi yapabiliriz ya da mücadele etmemiz gereken şeyi yapabiliriz, ama ben bizim için mücadele etmeyi seçiyorum, Ella. İkimiz de aynı hedef için birlikte çalışmalıyız. Ben gerçekten istediğim şeyi seçiyorum. Seni seçiyorum. Bizi seçiyorum."

Sesim hissettiğimden daha güçlü geliyor. Bugün sözlükten bir kelime seçebilseydim, cesaret kelimesini seçerdim. Cesaretim bugün ve hayatımın son birkaç yılında beni ayakta tuttu.

Ella ağır başını geriye doğru eğiyor ve sulu zümrüt gözleriyle beni kendine çekiyor.

Soğuk elini yanağıma koyuyor.

"Seni seviyorum, Fraser. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Sonunda duymak için can attığım sözleri söylediğinde nefesimi tutuyorum.

Yüz megavatlık bir gülümseme, kötü bir zevkle dudaklarımı kıvrımlara boğuyor.

O yanımda olduğu sürece her şeyi başarabilirim. "Seni tüm kalbimle seviyorum, Ella."

Neredeyse hiç gücü kalmamış, hafifçe gülümsüyor.

Başımı eğip yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve titrek dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Dudakların buz gibi. Buz kesmeden gitmeliyiz. Köşeyi dönene kadar yürüyebilir misin? Seni taşıyamam, bu saatte çok tehlikeli."

Karanlık değil ama aydınlık da değil, görüş zor.

"Evet, Fraser, yapabilirim. Oh, kalbim çok hızlı atıyor. Bizim için, senin için, her şey için çok endişeleniyorum." Acı dolu bir ifadeyle bana bakar. "Burada, dünyadan uzak olmak hoşuma gidiyor. Orada, aşağıda korkularıyla yüzleşmek." Plajı işaret eder. "Gidebileceğimden emin değilim."

Onu ayağa kaldırıp kollarıma alıyorum.

"Sen hayatımda tanıdığım en olağanüstü, en azimli ve en güçlü kadınsın. Şu anda içine düştüğünü hissettiğin bu sarmal, evet, kontrolden çıkmış durumda. Ama ben her adımında yanında olacağım. Ve bir planım var, yarın konuşuruz. Bu işte birlikteyiz. Onlara kazanma şansı verme. Hepsine gösterelim."

"Ooooooooooh, Bayan Mitchell bayram edecek." Ella inler.

Ella'nın haberi olmayan önceki olayları hatırlayarak gülüyorum. "Dedikoducu yaşlı Bayan Mitchell için endişelenmene gerek yok. Eden bugün çok meşguldü. Biz daha önce seni aramak için kaleye çıktığımızda o da onunla tartışmış. Bayan Mitchell Eden'ı yakalayıp sana ve bana dair yüzlerce soru sormuş. Eden kendini kaybetmiş. Ah, onu duymalıydın. Bayan Mitchell'e kendi işine bakmasını ve kendi işlerine karışmamasını söyledi. Bay Mitchell'e pis yaşlı sapık dedi ve onu tasma takması gerektiğini söyledi. Ayrıca Bayan Mitchell'e, salı ve perşembe günleri öğlen saatlerinde kocasının nereye gittiğine dikkat etmesini söyledi. Eden'e göre, onun olması gereken yer bowling kulübü değilmiş."

"Ah canım. O saatlerde benim yanımdaki yaşlı Bayan Kerr'i ziyaret ediyor," diye söyleniyor. "Dedikoducu, dedikodunun konusu oldu," diye şaka yapıyor.

Ella'yı sakinleştirmek için ona, "Eden bugün savaş modunda. Bugün dans derslerini iptal eden tüm dansçı anneleri geri aradı ve hepsi üyeliklerini geri aldı. Onlara haddini bildirdi. Ben hileci değilim. Sen benim metresim değilsin ve ben karımdan ayrıldım. Her şey resmen yolunda gidiyor. Sanırım kız kardeşini sözcüm olarak işe almalıyım. Bugün inanılmazdı. Tanrı o üçüz çocuklara yardım etsin. Büyüdükçe onlardan hiçbir şey kabul etmeyecek. Bir okyanus dolusu piranayla güreşebilir."

Ella tekrar göğsüme sokuldu. "O benim ruh ikizim." Benim de öyle.

"Artık rahatlamak yok. Hadi gidelim, bebeğim." "Müzikle yüzleşme zamanı."

"Evet, dans edelim." Tüm coşkumu topluyorum. "Ne felaket bir gün."

"Evet, bugün tam bir felaket günüydü." Onu sakinleştirmek için önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Bunu inkar edemeyiz. Ama bundan kaçmıyoruz, birlikte yüzleşeceğiz."

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle, kollarımdan çekilirken.

"Gidelim." "Hey, gitmeden önce bana bir söz ver." "Ne?" diyor şişmiş, kızarık gözleriyle. "Lütfen beni yine terk etme. Sana ihtiyacım var."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Sanırım her şey yoluna girecek.

. BÖLÜM YİRMİ BİR

Fraser

Ella'nın dünkü büyük kaçıının ardından, en büyük hayalimin gerçekleştiğini fark ederek uyanıyorum. Bu anı hayal ediyordum.

Ella'nın bacağı bacaklarımın üzerine uzanmış, eli pazımı sarmış ve dudakları omzuma değiyor. Beni sıkıca tutuyor, buraya sabitliyor, gitmemi istemiyor.

O, benim hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmiyor.

Dün günün çoğunu Ella'yı ararken, Anna'yı, avukatlarımı ve yeni menajerimi arayarak geçirdim. Hiç bu kadar çılgına dönmemiştim. Zavallı kalbim daha fazla sürprize dayanamaz. Onu kaybedersem, uğruna savaşacak hiçbir şeyim kalmaz.

Dün hepimiz bir araya geldiğimizde, ailelerimiz bana güç verdi, her şeyin yoluna gireceğine ve iyi olacağına dair güven ve inanç aşıladı.

Ella'yı iyice sarsıp, benden kaçtığı için ona bağırıp çağırma isteği, onu kollarıma alıp bir daha asla bırakmama ihtiyacının önüne geçti. Soğuk, ince vücudunun pencere pervazında duruşu neredeyse kalbimi parçaladı.

Güçlü olmaya çalışıyorum, ama zar zor dayanıyorum.

Dün gece kız kardeşleri ve ailesi onu kontrol ettikten sonra, bol bol sarılma, öpüşme, özür dileme ve genel olarak güven verici sözler söylendi. Onun rahat evine döndüğümüzde, kamp kurmuş üç paparazzi pisliği bizi karşıladı.

Onu hızla kapıdan içeri soktuktan sonra, Hunter ile turneye çıktığında kullandığı güvenilir korumalarını tutmak için hızlıca planlar yaptım. Bugün Florida'dan geliyorlar.

Polis istenmeyen misafirleri uzaklaştırdı ve komşumuz, Sakinler Komitesi Başkanı Bay Riley, avlunun güvenliğini sağlamama yardım etti. Avluya açılan ağır elektrikli güvenlik kapıları artık devreye sokuldu ve sıkıca kilitlendi. Daha önce hiç devreye sokulmamış olan bu kapıları dün gece değiştirdik.

Bay Riley çok yardımcı oldu, komşuların kapılarını çaldı, sanki bilmiyorlarmış gibi herkesin kapı şifresini ve paparazzilerin geldiğini haber verdi.

Bugün de desteği için kendisine tekrar teşekkür etmeliyim. Aslında, kendi deyimiyle, tüm bu "heyecanın" bir parçası olmaktan keyif aldığını düşünüyorum. Heyecan verici olmaktan çok uzak. Korkutucu, evet. Heyecan verici mi? Hayır, hiç de değil. Kendini o kadar önemli hissediyordu ki, kesin talimatlarını verirken elinde bir klipsli dosya ve kontrol listesi olmamasına şaşırdım.

Diğer sessiz ev sahiplerine bu kadar güvenlik önlemi aldırduğım için kendimi çok kötü hissediyorum, özellikle de tüm bu olanların benim hatam olduğu ve benim burada yaşamadığım için. Ancak, artık Ella evinin ve yaşadığı sitenin sınırları içinde güvende.

Dün gece onu sıcak suyla nazikçe yıkadım, korkularını ve şüphelerini yıkadım, onu bir çocuk gibi giydirdim, sonra yatağına yatırdım ve uykuya dalmadan önce ona pizza yedirdim. Kırılmış gibi görünüyordu.

Bu sabah benim hissettiğim gibi görünüyordu: utanmış, utanç içinde ve aşağılanmış.

Seks eskortları kullandığımı ifşa etmek en kötüsüydü. Ella ve Anna bunu paylaştığım tek iki kişi, yani ya takip ediliyorum ya da Ella'nın dediği gibi Anna yaptı. Bu beni seks bağımlısı gibi gösterdi. Ajansla kimin konuştuğunu hala bilmiyorum ama öğreneceğim. Kimliğimi gizli tutmak için tonla para ödüyorum ama magazin dergileri her şeyi biliyordu. Çok utanıyorum. Daha çok zavallı ailem için. Annem ve babam özellikle seks eskortlarıyla ilgili manşetlere çok şaşırdılar. Annemden özür dilerken gözlerine bakamadım. Ailemi utandırmak ve şöhretin odağına sokmak hiç niyetim değildi.

Avukatım Clark, çoktan işe koyuldu ve veri koruma ihlali gerekçesiyle ajansı dava etmek için tüm evrakları hazırladı. Mahkeme dışında anlaşacaklarını düşünüyor. Ben gerçeği istiyorum. Kim benim bilgilerimi istedi

ve bu bilgileri bu kadar kolayca verenin kim olduğunu bilmek istiyorum. Alacağım tazminat parası hayır kurumlarına bağışlanacak. Parayı istemiyorum. Sadece bilgiyi istiyorum.

Çok yorgunum. Tüm bu saçmalıklardan bıktım ve daha yeni başladı. Ella'ya böyle hissettirdiğim için kendime kızgıyım. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlardan sonra hala beni istediğine inanamıyorum.

Düşüncelerimi kesen, Ella'nın telefonundan gelen hafif bir *zil sesi* yatak odasında yankılanıyor.

Ailesi onu kontrol etmek için aramış olabilir diye, onu uyandırmamaya dikkat ederek, komodinden telefonunu almaya eğildim.

Mesajın önizlemesini okudum. Kafam karışmış bir şekilde, ekranındaki mesajı tekrar okudum.

Bilinmeyen Numara: Söylemiştim Bella, Fraser ile zamanın doldu. Asla uzun sürmeyecekti.

Kanım dondu.

Telefonunda şifre olmadığını umarak mesajı açmak için dokundum ve sanki sihirli bir şekilde açıldı. Ona bugünden itibaren telefonuna şifre koymasını söylemeyi unutmamalıyım.

Önceki mesajları kaydırıyorum. Cumartesi öğleden sonra sadece birkaç tane var.

O asla senin olmayacak.

Onunla günlerin sayılı. Değerini bil, tatlım. Sürerken tadını çıkar.

Bu kim? Beni isimle çağırıyorlar ve ona benim çocukluk ismimi mi kullanıyorlar? Ne oluyor lan?

Elimi yüzümden çekip iç çekiyorum.

Yine daha fazla bok. Bir insan ne kadar dayanabilir ki? Ella bana mesajlardan hiç bahsetmedi.

Başımda bir sürü sorun olduğunu biliyor, ama bana söylemeliydi. söylemeliydi.

Yatak örtüsünün altından yavaşça kayarak çıkıp, boxerımı giyip, ve merdivenlerden aşağı koştum. Her adımda kalbim iki kat daha hızlı atıyordu.

Treacle ve Toffee mutfakta dolaşırken bana bakıyor. Benimle ilgilenmiyorlar. Sonuçta, yemekleri veren ben değilim. Onlar için Ella'yı beklerler.

Kendimi cesaretlendirerek, gizemli arayanı rahat bırakıp bırakmamayı düşünürken, mutfığa sıcak buharlar saçan su ısıtıcısını dalgın dalgın izledim. Siber zorbalık polis meselesi, ama kızımı taciz etmelerini istemiyorum. Ve bu kişi bizi çok iyi tanıyor gibi görünüyor.

Kaçınılmazı erteleyerek, Ella'nın tam sevdiği gibi kahve yapıyorum ve kendime ve Ella'ya birer fincan kehribar rengi sıvı döküyorum.

Oturma odasına girer girmez, kafeinin damarlarıma akmasını sağlayarak çok ihtiyacım olan enerji ve cesareti topluyorum. Yine cesur bir gün.

Bilinmeyen numara, bu pislik kim?

Arama düğmesine bastım, sonra Ella'nın telefonundaki hoparlör düğmesine bastım. Çalmasını beklemiyordum, ama çaldı ve bağlantı kuruldu.

"Ah, Bella, Bella, Bella. Arama düğmesine basacak cesaretin olacağını beklemiyordum. Sandığımdan daha cesursun. Burada sabahın erken saati ama seni görünce aramanı cevaplamam gerektiğini anladım."

Ne?

Ne.

Siktir.

Sessiz bir öfke ruhuma sızdı.

"Nate?" Telefonun diğer ucundan gelen Amerikan aksanını duyunca dehşetle nefesimi tutuyorum.

"Ah, daha da iyi. *Lanet olası* Fraser Farmer. Keşke telefonda Ella'nın sesi olsaydı. İskoç aksanı dünyanın en seksi aksanlarından biri bence. Ella'nın adımı haykırmasını duymak için neler vermezdim. O çok seksi bir kadın. Oh, beni eken adam nasıl, ha? Lanet olsun. Fraser Farmer. Kim tahmin edebilirdi?" Çılgınca bir kahkaha atıyor. "Sonunda cesaretini toplayıp benimle savaşmak isteyen adam. *Güzel* kızımı fahişesiyle aldatan adam." Sahte tatlı sesi her kelimeyi dramatik bir şekilde vurguluyor.

"Siktir git, Nate!"

"Oh, hadi ama, Fraser. Hepsinin doğru olduğunu biliyorsun." "Siktir git, sen de biliyorsun. Beni sattın mı?"

"Ben mi?" O rahatça gülüyor. Bu durumun her dakikasından zevk alıyor. "Oh, böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun. Neden Anna'yı tüm dünyanın önünde aptal durumuna düşüreyim ki? Bunu ona sen yaptın, ben değil. Seni temin ederim, ben yapmadım. Sponsorlarını kaybettiğinde ben de kaybederim. Yanlış adama sordun."

Öfkeyle yanıyorum ve aniden vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

"Oh, Fraser, her şeyi mahvettin, değil mi? Yetinemedin. Milyon dolarlık bir ev, güzel bir karı ve her şeyde mükemmel bir oğul yetmedi. Karının arkasından iş çevirdin, hem de bir ilişki, seks escorts. Tanrım, ne yaramaz bir çocukmuşsun." Bal gibi sözlerle azarladı.

"Anna'yı, evi ve aniden oluşan ailemi hiç istemedim. Hiçbiri benim değil. Kızını bana zorla verdin. Bana yalan söyledin ve seni mahvedeceğim. Gerçeği biliyorsun. Sen yalancı bir pisliksin. Sen ve ben bittik," diyorum meydan okurcasına.

Onun keskin sesi acı bir şekilde tizleşir, "Oh, ama Fraser, bu iş öyle yürümez.

Sözleşme imzaladın, hatırladın mı?"

Avluya bakan pencereden dışarı bakarak, onun küstahlığına başımı sallıyorum.

"Senin sözleşmeni imzalamadım, bunu sen de biliyorsun. Beni tuzağa düşürdün, o gece bana ilaç verdin ve Anna ile hiç istemediğim bir hayata ve evliliğe zorladın."

"Hadi ama. Uyuşturmak mı? Sahte evlilik mi? Ne güzel bir senaryo uydurdun, Fraser."

"Öyle mi? O zaman neden şu anda o hikayenin içinde yaşıyorum? Ve bu bir kabus, Nate. Sen de bu korku kasabasının cehenneminden gelen kukla ustasisın. Kızının da mutsuz olduğunu çok iyi biliyorsun. Kızını seviyorsan, neden onu bir sözleşmeyle bağladın? Sanki lanet olası bir malmış gibi. Anna'yı hiç umursuyor musun?"

Bugüne kadar hala anlayamadığım bir şey var, o da neden Anna'yı piyon olarak kullandığı.

"Şimdi beni dinle, Fraser." Sesi gergin bir şekilde hırıldıyor. "Anna her zaman evlendireceğim biriydi. O fahişe annesi öldüğü anda kendi seçimlerini yapma hakkı ortadan kalktı. Ve *onun* veledini hayatımda istememiştim."

Fahişe annesi mi? Onun veledi mi?

Ölmüş karısı ve Anna'ya karşı tam bir küçümsemeyle konuşurken tiksintiyle dinliyorum. Onu gerçekten kızdırmışım ve düşünmeden, gerçeklerini kismaya devam ediyor.

“Anna için her zaman statü, para ve şöhret sahibi birini seçecektim. Onun annesinin küçük prensesi için bu oyunu sürdürmek zorundaydım. Anna beni hayal kırıklığına uğrattığı sırada sen tam da aradığım kişiydin. Benim için doğru zamanda doğru yerdeydin. Hızla başarıya ulaşıyordun ve dünya sıralamasında hiç zorlanmadan yükseliyordun. Başarılı ama savunmasızdın. Ve Anna, aptal küçük yetim sürtük, ailemin adını lekelemek için her şeyi yaptı. Bir suçlu ve bir fahişenin kızından başka bir şey beklemezdim. Okuldan okuldan atıldı, özel öğretmeniyile oynadı, çalışanlarımdan birinden hamile kaldı. Peh. Evlilik dışı mı? Nasıl benim itibarımı lekeler? O piç kurusu çocuğuna mirasından bir kuruş bile almayacak. Anna'ya da. Seni bu yüzden getirdim. Ona bakman için. O artık benim sorumluluğumda değil. O senin lanet olası sorunun. Soğuk ve acımasız sesi telefonda ağır ağır duyuluyor.

Anna onun kızı değil.

Kahretsin.

“Anna senin biyolojik kızın değil mi?” Şaşkınım.

"Neden bu seni şaşırttı? Hadi ama Fraser, ayak uydur. Kendi kızım Anna'nın yaptığı gibi bana asla saygısızlık etmezdi. Ölmüş annesi de tam da ait olduğu yerde. Toprağın altında. Ölmüş sevgilisiyle birlikte. Tarihin kendini tekrar etmesi ne komik. Anneye bak, kızı belli. O da benim çalışanlarımdan biriydi. Benim için tüm kirli işleri yapardı, karım da dahil, öyle görünüyor. Onun annesini hiç sevmedim. Yılan gibi babası, ithalat işini büyütmek için onu bana verdi. Aptal herif, benim gibi birini hiç görmemişti. Artık hepsi benim. Babam benimle gurur duyardı. O zengin biriyle evlendi, ben daha zengin biriyle evlendim."

Bir tedirginlik hissi kaplıyor içimi.

“Yani, çıkar evlilikleri ve kadınları pazarlık aracı olarak kullanmak ailenizde çok yaygın, öyle mi? Aşk için evlenmez misiniz? Para, güç ve politika için mi evlenirsiniz?”

Nate, benim ait olmadığım bir yeraltı dünyasında yaşıyor, duyguların önemi olmadığı, insanların sadece nesne olduğu bir dünyada. O ve ben farklı aile değerlerine sahibiz.

“Onları yerlerinde tutuyor, Fraser. Anna'ya bak şimdi. Seninle evlenip o çocuğu doğurup yerleşince hayatı değişti. Ben her zaman

"

Hayır, değil. Anna en derin kalp kırıklığını yaşadığında yanında değildi. Onun parçalandığını gördüm. Beni, tamamen bir yabancı olan Ethan'la evlenmeye zorladıktan sonra günlerce yatakta kaldığında ona baktım. Bebeğinin babası Lucas'ın ortadan kaybolmasıyla gözyaşları sel oldu.

"Lucas'a ne oldu, Ethan'ın babasına?"

"Benim dünyamda insanlar gelir gider ve eğer yüzlerine yeterince para sallarlarsa, insanlar senin istediğin yöne giderler. Tıpkı Lucas gibi."

Peki, merakımı uyandırdın.

Nate'e göre Lucas ortadan kaybolmuştu. Lucas'ın Anna ve bebekle hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Para ödemesinden bahsedilmedi.

Gergin alnımı ovuşturarak soruyorum, "Bu hiç mantıklı değil. Anna sana bu kadar yükse, neden ailene ait tüm toplantılara gelmemizi, sosyal medya paylaşımlarımızı, Anna'nın golf turnuvalarına katılmasını umursuyorsun?"

"Ben Kaliforniya eyaletinde çok saygın bir adamım, Fraser. Annesi ölmüş, fakir bir dul. Oh, ne acınacak halim var. Ne acınacak bir çiftiz, değil mi? Ama ne harika bir aile babasıyım. O küçük kız şimdi ne kadar da iyi oldu, mükemmel bir ailesi, ünlü bir profesyonel golfçü olan zengin bir kocası ve yakışıklı bir oğlu var. Bunların hepsi, gelecek yıl Kaliforniya belediye başkanı olmak için temellerimi atmama yardımcı oldu. Senin oynadığın rol için sana teşekkür etmeliyim. Senin payını yeni reklam kampanyam için kullanıyorum. Aslında çok az bir miktar, ama yardımcı oluyor."

Kazançlarımdan ve sponsorluklarımdan aldığı yüzdeyi bu kadar hafife alması, zekamı aşağılıyor. Profesyonel bir sporcu olarak gösterdiğim çabayı ve becerimi aşağılıyor. Bu birkaç kuruş değil, yüzbinlerce dolar.

Yıllar boyunca yaptığı ikiyüzlü iltifatlar, bir taş ustasının kumtaşını yontması gibi, yavaş yavaş güvenimi yıprattı ve aşındırdı.

Ama onun saçmalıklarına artık katlanamıyorum.

Onu artık yeni bir gözle görüyorum. Hayatında sevgi, aile ve mutluluk olmayan yalnız bir yaşlı adam. Para var belki, evet, ama başka hiçbir şeyi yok ve bu bol parayı harcayacak kimsesi yok. Ne kadar üzücü, acınası bir adam.

Anna'nın annesi onunla hiç şansı yoktu. Zavallı kadın. Zavallı Anna.

Nate hayal dünyasında yaşamaya devam ederken, onu dinlerken birdenbire hayatımın birçok yönden onunkinden daha zengin olduğunu düşünürüm.

"Ben örnek bir aile babasıyım, Fraser. Güzel bir ailem var. Hiçbirimizin sabıka kaydı yok. Her şey harika. Bravo. Gerçi sen, lüks fahişeleri ziyaret edip karını aldatma skandalıyla seçim kampanyamı mahvettin. Bunu hiç hesaba katmamıştım."

Nate kontrol delisi değil, megalomanyak.

Ve Kaliforniya belediye başkanı olmayı planlıyorsa, en son isteyeceği şey bir skandaldır.

Eğer benim hikayemi satmadıysa,
kim sattı? "Sen delisin."

"Deli değilim, Fraser, zekiyim. Bir iş adamıyım. Her zaman ileriye düşünürüm. Sen ileriye düşündün mü? Gelecek için planlar yaptın mı? Cevap verme. Yaptığını biliyorum. Arkamdan yaptığın tüm pislikleri biliyorum. Her yerde gözüm ve kulağım var. Aptal değilim." Yine kıkırdar. "Denedin. Bir şans verdin. Ama artık eve dönme zamanı. Geri dön. Sana ihtiyacın olan yardımı sağlayacağız, biliyorsun, seks eskortlarına para ödemek ve karını aldatmak için ihtiyacın olan tüm seks terapisi için. Bir aile olarak kenetleniriz. Basın toplantısı düzenleriz, birkaç prime time röportaj veririz, dünyaya senin hüznü hikayeni anlatırız, karın seni affeder, halkın ve hayranlarının yutacağı her zamanki saçmalıkları. Çünkü sen temiz bir adam olan Fraser Framer'sın." Kötü adam kahrkahası havada yankılanır, tüylerim diken diken olur. "Los Angeles'a geri dön."

"Siktir git."

"Hayır, Fraser. Seni *sikiyorum*. Yıllardır sikiyorum. Hala benimsin. Bana aitsin. Yetim kızla yaptığın sözleşmeli evlilik de tartışmaya açık değil. Cuma gününe kadar dönmezsen, kazancından aldığım pay yüzde yirmi daha artar."

"Bunu yapamazsın."

Panikledim. "Oh,
yapabilirim."

Neden panik yapıyorum? Siktir et onu.

"Eh, aslında yapamayacağını göreceksin. Çünkü bugünden itibaren kovuldun!"

"Beni kovamazsın," diye alay etti. "Az önce kovdum."

"Hala yerine getirmelisin yükümlülüklerin."

"Nate. Bana ilaç verdin. Sözleşmeyi imzaladığımda, ne yaptığının farkında değildim, neredeyse baygındım."

"Kanıtın yok. Bu kadar zaman geçtikten sonra kanıtlamak zor. Rohypnol iz bırakmaz."

O, farkında olmadan itiraf etti.

"Rohypnol'den hiç bahsetmedim, Nate. Bunu kendin söyledin." Sessizlik.

Belki de üstünlük bende. "Artık senin kedi fare oyununu oynamayacağım. Seninle işim bitti. Son yedi yıldır Anna ve onun güzel oğluna baktım. O senden daha iyisini hak ediyor. Onun senin kızın olmadığına çok sevindim. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü görünüşe göre o hiçbir zaman senin malın değildi. Onu satamazsın. O senin kanından, canından değil. Ne bana ne de sana ait. O kendi başına bir kadın. Özgür bir kadın. Mutluluğu hak ediyor."

Anna'ya DNA testi yaptırmam lazım. Hemen. Kanıt görmeden Nate'in itirafına güvenemem.

"Yanılıyorsun, Fraser. Benim evim, benim kurallarım."

"Evet, belki sana göre öyle, ama kanunlar öyle işlemiyor, Nate. Sert oynamak istiyorsan, hadi bakalım. Ben hazırım. "Bunu pişman olacaksın."

"Benim pişman olduğum kadar değil. Seninle tanışmak başıma gelen en kötü şeydi. Acımasız, sapık bir piç olabilirsin, ama senin yalan, gasp ve şantajla dolu berbat aile bağlarının beni, Anna'yı veya Ethan'ı zehirlemesine izin vermeyeceğim. Bu iş burada bitti. Mahkemede görüşürüz. Oyun başladı."

Titrek ellerimle telefonu kapattım ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

"Kahretsin."

İçimdeki derin çığlığı bastırmak zorunda kalarak, kanım damarlarında kaynıyor.

Titrek göğsümden düşük, derin bir inilti çıkıyor.

Her şeyi mahvetmiş olabilirim. Anna'yı aramalıyım, Ethan'ın ve kendisinin güvende olduğundan emin olmalıyım. Ona ne söyleyeceğim? Anna, Nate'in planımızdan haberi olduğunu öğrenince yıkılacaktır. Nate'in babası olmadığını öğrenince şok olur mu? Olmaz. Babasından nefret ediyor. Üzgünüm, Nate. Umarım bu benim davama da yeni bir bakış açısı getirir. Eğer akraba değillerse, o Anna'nın hayatını dikte edemez. Anna'nın sahibi değil, velisi de değil, yani evlilik izni de yok. Bu bana umut dolu bir enerji veriyor.

Eminim Anna bunu bilseydi, yıllar önce yasal olarak ondan kurtulurdu.

"Demek ünlü Nate Miller bu mu?"

Başım hızla dönüyor. Kapının eşiğinde, en küçük siyah dantel külot ve ona uyan bralette giymiş Ella duruyor.

Benim kızım.

O, gezegendeki en seksi kadın ve ona her baktığımda normal düşünce akışımı bozuyor. Bütün endişelerimi unutturuyor.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Ve o, isimsiz mesajları gönderen kişi mi?"

"Evet, seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm,

Ella." "Özür dilerim. Ben üzülmedim."

Onu merakla izliyorum, yalan söylüyor mu diye anlamaya çalışıyorum, ama söylemiyor. Gerçekten her şey için burada.

"Neden bana mesajlardan bahsetmedin?"

"Seni strese sokmak istemedim. Daha önemli şeyler var. Hunter'a söyleyecektim ama unuttum, sonra dışarı çıktım ve gerisini biliyorsun."

"Böyle bir şey olursa bana söyle, Ella, her şeyi, her şeyi. Kimse seni tehdit edemez, özellikle Nate Miller. O tehlikeli biri."

"Tamam."

"Şimdi ne olacağını bilmiyorum. Sanırım her şeyi mahvettim." Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, mahvetmedin. Avukatına her şeyi anlat.

Yalanları, aldatmacaları, sosyetik olmak için tırmanış, kamu imajını iyileştirmek için evlilik, Anna'nın biyolojik olarak onun kızı olmaması. Sözleşmeli evlilik. Şantaj. Sana söylediği her şeyi anlat."

"Ama benim sözüm onun sözüne karşı."

Ella telefonumu arkasından çıkarır. "Değil.

Konuşmanızı kaydettim."

"Nasıl?" diye soruyorum, kafam karışmış.

"Kahve kokusu aldım. Kahveye bayılırım. Telefonlarımızı karıştırdın sandım. O yüzden aşağıya gelip seninle değiştirmek istedim. Yoksa yatakta kahve beklerdim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Bundan sonra her sabah ona kahve yapmayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Ona bakmak hayatımın misyonu olacak.

"Sesini duyar duymaz telefonunu sola kaydurdım, videoyu açtım ve kaydetmeye başladım. Kamerayı açmak için şifreye gerek yok. Nate 'Bella, Bella, Bella' dediğinden beri burada duruyorum. Adımı söyleme şekli hoşuma gitmiyor. Beni ürkütüyor." Titriyor.

Herkesi tedirgin ediyor; kötü anlamda tüyler ürpertici.

"Hepsini aldın mı?"

"Hepsini aldım." Yorgun görünüyor, ama yüzünde muhteşem bir gülümseme var.

"Vay canına. *Sen* benim ruh ikizimsin. Bütün bunlar bittiğinde kesinlikle seninle evleneceğim."

"Sabırsızlanıyorum."

Sıvı aşk kalbimi dolduruyor, omuzlarım rahatlamış gibi hafifliyor.

En azından artık restoranda söylediğim her şeyin doğru olduğunu biliyor. Her şeyi duymuş. Uydurmadım. Bu benim gerçeğim. Hayatım. Her lanet parçası.

Seksi dansçı kalçalarını bana doğru sallayarak telefonumu masanın üzerine koyuyor. Ayak parmaklarımız birbirine değiyor. Kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekiyor ve şehvetli, yumuşak bir öpücük veriyor. Sanki beni sakinlik battaniyesiyle sarıyor gibi, rahat bir nefes alıyorum.

Hafifçe geriye yaslandı. "Nate'in bunu yanına bırakamazsın. Dünü unut. Gazeteleri unut. Biz gerçeği biliyoruz. Ekibini topla. Yetkini kullan ve o piçi indir." Delici yeşil gözleri, kristal mavi gözlerimle buluştu; onu daha fazla sevemezdim.

Onun kendine güvenine gülerek, "Dün sen yokken bir başlangıç yaptım, ama haklısın. Bugün herkesin masada olması lazım. Hadi birlikte bu işi halledelim. Ve hikayemizi basına satan kişiyi bulmalıyız."

"Biz bulmalıyız," diyor, gözlerinde bir parça yaramazlık var. "Ama önce..." "Sikişmek mi?"

"Hayır, Fraser. Kahve," diye şakacı bir şekilde azarladı. "Köpekleri dışarı çıkarmalıyız, sonra kahvaltılarını yapmalılar ve sonraaa... sevişmeliyiz, sikişmek değil." Kaşlarını oynattı.

Beni sevdiği için *sevişmek* dedi.

"Köpeklerin prenses *gibi*. Benden önce mi hizmet ediliyorlar?" "Evet, ama ben sana kimsenin yapamayacağı şekilde hizmet edeceğim." Haklı.

"Söz veriyor musun?"

"Mm-hmm." Dudaklarını ağızına sokuyor.

"Hoşuma gitti. Ben de sana bir söz veriyorum." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Eğilip fısıldıyorum, "Yüzüme otururken seni dilimle sikmeye söz veriyorum."

Kalçalarını benimkilere sürüyor ve beni anında sertleştiriyor.

"Ve bu sadece ısınma. Bu sabah birlikte egzersiz yapacağız. Sert. Hızlı. Ve sen boşalırken, ben senin her damganı yalarken, o küçük klitorisini yüzümün her yerine sürteceksin."

Dudakları hafifçe aralanıyor.

"Ve tüm sorunlarımızı unutacağız çünkü Amerika'daki avukatım saat farkı nedeniyle hala uyuyor ve bizim zamanımız var. Şimdilik, senin o sıcak yatağına geri döneceğiz ve sen o sıkı küçük amınla benim sikimi sıkarken beni sikmeni izleyeceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Evet," diye nefes nefese cevaplar.

Kıkırdamıştım. "Bu bir cevap değil." "Eh, kulağa hoş geliyor."

"O zaman o çocukları beslesek iyi olur, ha?" Kucaklaşmamızdan çıkıp, etrafında dönerek kışına sert bir şaplak attım ve onu oturma odasının ortasında sersemlemiş, nefes nefese, daha fazlasını isteyen, daha fazlasını isteyen bir halde bırakarak çıktım.

"Bekliyorum," diye sesleniyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken. "Ve hala bana borcun var."

Hayatımın geri kalanında her günün böyle başlamasını hayal etmek, bizim için savaşmaya devam etmek için ihtiyacım olan yaşam gücünü veriyor.

İki prenses yavrusuyla yaşamak zorunda kalsam bile.

Eğer param yeterse, onları koymak için ona bir kale bile alırım.

Ancak önümüzdeki birkaç saat boyunca onu koruyacağım, karanlıkta pusuda bekleyen, birlikte uyum içinde yaşama şansımızı mahvetmek isteyen kötü ajanlardan ve paparazzilerden koruyacağım. Çünkü öğlen vakti, Anna ve ben ayrıldığımızı açıklayarak yepyeni bir döneme gireceğiz.

Şov başlasın, gerçek anlamda.

'İN YİRMİ İKİNCİ BÖLÜMÜ

Ella

Geçen haftanın hayatımın en çılgın haftası olduğunu söylemek, büyük bir yetersizlik olur.

Fraser ve Anna ayrıldıklarını duyurur duyurmaz, sanki tüm yıldızların yer aldığı bir sirk kasabaya gelmiş ve Fraser ile ben başrol oyuncularımıyız gibi oldu.

Castlevue Cove bir hareketliliğe sahne oldu. Golf turnuvaları dışında, hiç bu kadar çok paparazzi görmemiştim. Hatta köşede yerel bir televizyon kanalının aracını gördük. Daha iyi bir işleri yok mu?

Anna ve Fraser'ın açıklaması basit ve özlüydü.

Anna, Ethan ve Fraser, sosyal medya hesaplarında siyah beyaz bir fotoğrafla birlikte yer aldılar ve fotoğrafın altında sadece şu yazı vardı: ***Neredeyse sekiz yıl önce tanıştık. Birlikte güldük. Birlikte seyahat ettik. Birlikte güçlü kaldık. Altı ay önce yollarımız ayrıldı. Arkadaş olarak kalmaya devam edeceğiz. Birlikte ebeveynlik yapacağız. Gerçeğimize sadık kalarak hayatı dolu dolu yaşayacağız.***

Aşk veya birbirlerini sevdikleri hakkında hiçbir söz yoktu. Ama *altı ay önceki* dokunaklı sözler amaçlıydı. Beni korumak için. Dünyaya onun metresi olmadığımı söylemek için. Yüksek sesle ve net bir şekilde. Ve "*gerçeğimize sadık kalacağız*" cümlesi Nate'in kalbine ateş topu gibi çarpmadıysa, ne çarpar bilmiyorum. Ona doğrudan bir mesajdı. Umarım mesajı almıştır. Gerçi onun bir kalbi olduğunu sanmıyorum.

Bu hafta Fraser ve avukatı Clark Johnson arasında düzinelerce video konferans toplantısına katıldım.

Clark'ın strateji planını onlarca kez dinledim. Öyle ki, en kötü ve en iyi senaryolarını kelimesi kelimesine ezbere biliyorum.

Özetle, en iyi senaryoda, zorla imzalanmış sözleşme, rıza dışı evlilik, haksız nüfuz kartını oynayacağız, bu da esasen Fraser'ın Nate ile sözleşmeyi imzalamaya zorlandığı ve bu nedenle sözleşmenin geçersiz olacağı anlamına geliyor. Ve istisnai koşullar, özellikle zorlama ve zorla evlilik nedeniyle, evlilikleri iptal edilecek. Dava mahkeme dışında çözülecek. Fraser ve Anna özgürlüklerine kavuşacak. Anlaşma tamam.

En kötü senaryoda, Nate her şeyi inkar eder, ki Clark Nate'in bu şekilde davranacağını düşünüyor. Nate, Fraser'a gizlilik anlaşmasını ihlal, Nate'in karakterine hakaret, iftira ve sözleşmeyi feshetme suçlamalarıyla dava açar. Nate sözleşmeyi feshetme davası açarsa, bu durumda Nate sözleşmeyi feshetmeyi veya sözleşmeyi uygulamayı seçebilir ve Fraser'dan tazminat talep eder, bu da uzun süren bir dava ile sonuçlanır. Sonuç olarak, Fraser çok para kaybeder, sponsorlarını kaybeder, çok fazla zaman kaybeder ve bu nedenle gelirinden mahrum kalır, tam bir boşanma süreci yaşar ve sabıka kaydı alma ihtimali vardır. *Harika*. Ve yine de Nate'den asla kurtulamayabilir.

Ancak Clark, Nate'in mahkeme yoluna gitmemesi için çok iyi bir argüman sundu, çünkü bu, özellikle kendi kızı Anna aleyhinde tanıklık ederse, itibarını zedeleyecek ve bu da onun peşinde olduğu Kaliforniya belediye başkanlığı unvanını asla alamayacağı anlamına geliyor.

Tüm hafta boyunca medyada çıkan haberler ve hukuki toplantılar arasında, her gün günlük yazmaya çalıştım ve en iyi senaryoyu defalarca yazdım. Olumlu bir sonucun nasıl olacağını zihnimde tekrar tekrar canlandırdım.

Fraser'ın yeni menajeri Lisa da bu hafta yıldızlaştı. Fraser'a henüz sözleşme imzalatmadı. Yasal işlemlerin başlamasını ve Fraser'ın Nate ile olan sözleşmesinin feshedilmesini istiyor. Fraser sözleşmeyi aldı. Şimdilik elinde tutuyor. Lisa'nın şartları Nate'inkinden tamamen farklı. Aldığı yüzde, Fraser'ın parasının çoğunun kendisine kalacağı anlamına geliyor ve her beş dakikada bir kuralları değiştiren maddeler yok. Fraser'ın performans ve turnuva kazanma beklentileri de Nate'in sözleşmesinde olduğu gibi sözleşmede yer almıyor.

Bu rahat bir sözleşme ve Fraser imzalamak için sabırsızlanıyor, ancak sabır gerekiyor. Ve sabrımız tükenmek üzere.

Bu hafta yapılan tüm toplantılarda Anna da hazır bulundu ve ayrıldıklarını açıkladıkları için artık her şeyin daha kolay olduğunu söylemek isterdim, ama öyle değil. Bütün hafta garip hissettim, sanki cenazede oturan bir palyaço gibi; oraya ait değilmişim gibi. Her toplantıda Anna'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Birçok kez nazik davranmaya çalıştı, ama kameradan bana dik dik baktığını görebiliyorum. Bana bir şey sormak ya da bir şey söylemek için can atıyor. Dilini tutuyor. Boşanma anlaşması görüşmelerine beni dahil etmek istemediğinden eminim. Ne yazık ki bu görüşmelerin yapılması gerekiyor. Boşanma kararı çıksa bile, özellikle Ethan ile ilgili olarak anlaşılması gereken ayrılık şartları var. Fraser, her adımda yanımda olmamı istiyor. Tüm ayrıntıları bilmemi istiyor. Neler olup bittiğini bilmek benim için çok yararlı oluyor ve Fraser'ın bazı ayrıntıları unutmaması durumunda ona da yardımcı oluyor.

Ayrıca, dans okulu, Fraser'ın hesapları ve Anna'nın hesapları için tüm sosyal medya platformlarında yorumları kapatmak zorunda kaldık. Bunu yapmadan önce, tüm hesaplarımıza oldukça ağır yorumlar ve doğrudan mesajlar geldi, bazıları o kadar iğrenç ve tehditkârdı ki, bunları polise yönlendirmek zorunda kaldık.

Bunların hiçbirini hesaba katmamıştım. Kamuoyunun gözü önünde olmak hiç eğlenceli değil. Her zaman dans okulunun sosyal medyadaki takipçi sayısını artırmak için çaba sarf ettim. Viral olmak ve Instagram'da ünlü olmak hedeflerimdi. Ancak şimdi, bunun tersini de deneyimledikten sonra, o kadar da hevesli değilim. Bu benim için zor bir karar.

Ama şu anda bu durumun içindeyim ve bilinmeyen bir bölgeye doğru yol alıyorum.

Hala bunu yapmak istiyor muyum? Evet.

Hala Fraser ile birlikte olmak istiyor muyum? Yüzde yüz, evet. Kendimi yetersiz hissediyor muyum? Evet.

Onu seviyor ve onun için, onunla birlikte mücadele etmek istiyor muyum? Tüm kalbimle.

Bu hafta bir gün boyunca, bir halkla ilişkiler uzmanı ile bire bir medya eğitimi aldım. Bu, benim küçük çılgın zihnimi alt üst etti. Gözlerimi nasıl hareket ettirdiğimin, nasıl oturduğumun veya bir şeyi belirli bir ses tonuyla söylememin kişisel markamı oluşturabileceğini veya yok edebileceğini kim bilebilirdi? Ben mi? Kişisel marka. Neredeyse gülmekten düşecektim.

Ama hey, artık bu benim hayatım. Profesyonel bir golfçünün kız arkadaşı. Fraser Farmer. Hayatımın aşkı. O odaya her girdiğinde karnımda kelebekler uçuşuyor. Onun benim olduğuna inanamıyorum.

Medya eğitimi boyunca, röportaj becerileri, anlık sorulara nasıl cevap verileceği, göz teması, yüz ifadeleri, özgüvenini nasıl artıracak, ne söyleyeceğin, *ne* söylemeyeceğin gibi her şeyi bir sünger gibi emdim. Yorucu bir gündü, ama başardım. Kurs eğitmeni bana doğal olduğumu ve yaklaşılabılır ve arkadaş canlısı bir izlenim bıraktığımı söyledi. Sanırım hazırım.

Şu anda Hunter'ın ofisindeki şık cam masada oturmuş, Fraser ve ben, iki gün sonra Los Angeles'taki ofisinde Fraser ile buluşacak olan Clark ile video görüşmemizi bitiriyoruz. Nate için mahkeme celbi hazırlamak için Fraser'ın imzalaması gereken bazı evraklar var.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler, Clark. Birkaç gün sonra görüşürüz," diyor Fraser.

"Dört gözle bekliyorum. İyi uçuşlar, Fraser. Kim bilir, belki yakında yüz yüze görüşürüz, Ella. Bu e-toplantı saçmalığını hiç sevmiyorum."

"Bacaklarım var, Clark," diye masanın arkasından şaka yapıyorum. O da hafifçe gülüyor.

"Bunu bilmek iyi. Teşekkürler, çocuklar.

"Yakında görüşürüz." Bunun üzerine Clark video görüşmeyi sonlandırır.

"Şu anda bu halloldu. Yemek yemem lazım. Açlıktan ölüyorum." Fraser'ın midesi guruluyor.

Fraser bir tank gibidir. Hiç durmadan yer. Bu hafta üç kez market alışverişi yaptırdım ama yine de yetmiyor. Bütün evin erzakını yiyor. Bu hafta spor salonuna neredeyse hiç gitmedi ama karın kasları hala photoshoplanmış gibi. Nasıl yapıyor bilmiyorum.

"Daha önce akşam yemeğini hazırladım. Buzdolabından alayım, sonra annenlerin evine gidelim."

Bu hafta her geceyi Fraser'ın ailesinin evinde geçirdik, Fraser'ın planladığı üç haftadan daha erken ayrılmadan önce onlarla mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek için. Fraser, Susan ve Jim'in evindeki eşyaları toplamak için bir nakliye şirketi tuttu. Birkaç gün içinde kiralık bir eve taşınacaklar. Yeni sahil evleri hazır olana kadar orada kalacaklar. Sadece beş hafta beklemeleri gerekiyor ama Fraser, Nate onları evden atmadan önce eski evlerinden çıkmalarını istiyor.

Susan'ın bizim için yemek yapmasına gerek kalmayın diye her gün dördümüz için akşam yemeği hazırlayıp onların evine götürdüm. Zaten bitmek bilmeyen işler listeme bir şey daha eklemenin ne zararı var ki?

Kesinlikle sürekli tetikteyim.

Kız kardeşlerimin sıkı emirleri üzerine geçen haftayı izinli geçirdim. Buna ihtiyacım vardı, ama hiç de dinlendirici bir tatil olmadı.

Fraser ve ben her anımızı birlikte geçirdik. Telefonlar ve evrak işleri arasında seviştik. Kaç kez yaptık, bilmiyorum. O kadar çok seviştik ki, hala doyamıyoruz. Artık resmileşti, Fraser Farmer bağımlısıyım. O, seks bağımlılığımı artıran katalizör. Bunu resmi bağımlılık listesine eklemeliler. Böyle bir liste var mı? Varsa, Fraser Farmer listenin en başında olmalı.

Güldük, paylaştık, hayal kurduk, sarıldık, öpüştük, sahillerde dolaştık ve hatta onu binicilik dersine bile götürdüm. Zaten bildiğimiz şeyi teyit ettik: Fraser atları sevmiyor.

Tartan keskin bir dönüş yapıp tarlada tüm hızıyla koşmaya başladığında, yetişkin bir erkeğin Fraser gibi yüksek sesle çığlık attığını hiç duymamıştım. Tartan'ın oyun oynadığını Fraser'a söylemek için çok gülüyordum.

Eğlenmek, birlikte *olmaktan* keyif almak harikaydı. Bahçede sabah kahvemizi birlikte içmek gibi en basit şeyler bile kalbime derin bir mutluluk getirdi.

Bulutlarla kaplı endişelerim yavaş yavaş dağılıyor ve kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Günler geçtikçe hissettiğim tüm kırılganlık yok oluyor. Clark'tan aldığımız güvence ve ayrılık bildirisiyle birlikte, artık bu konuda gerçek bir şansımız olduğunu hissediyorum. Aslında, buna eminim.

Siktir et Nate'i, artık Fraser'ı esir tutmuyor. Onun özgürlüğü için birlikte savaşıyoruz.

Haftaya her şey normale dönecek, ne olursa olsun, çünkü artık geçici iki korumam var, Liam ve Noah. Hunter şampiyonluk turnesindeyken onun korumaları ve ikisini de daha önce tanıştım. Onları en iyi tanımlayan kelime kas duvarları; işte bu, bu kadar basit. Liam'ın lakabı Buzdolabı. Bence bu her şeyi açıklıyor, buz gibi ve devasa. Fraser, ortalık yatıştığında onlara artık ihtiyacım olmayacağını söylüyor. Tanrıya şükür, çünkü biraz korkutucular. Sanırım amaç da bu.

Fraser gelecek hafta yokken, şoförüm olacak, ki bence bu tamamen gereksiz, ama Fraser ısrar etti. Bana karşı gösterdiği koruma ve özen kalbimi eritiyor. O kadar düşünceli ve şefkatli ki.

Önümüzdeki hafta, Fraser olmadan, her gün Tartan'ın temizliğini yapacağım, dans derslerine tekrar başlayacağım ve Eden'e üçüzlerle yardım edeceğim. Normal hayatıma dönmeliyim.

Liam ve Noah'a ara sıra iki oğlumu yürüyüşe çıkarabilir miyim acaba? Dans dersleri verirken çok zaman kazanırım.

Boğazımdan bir kahkaha kaçıyor.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor Fraser.

"Oh, Liam ve Noah'ın benim minik köpeklerimi gezdirirken ne kadar komik görüneceklerini hayal ediyordum. İki BFG, bir çift hamster gezdiriyor gibi."

Fraser de bu hayali resme gülüyor.

"Zihninin çalışma şeklini seviyorum. Her günün her dakikasını seninle ve o komik zihinle geçirmek istiyorum. Geçen hafta benim için bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibiydi."

Kalbim çarpıyor.

"Kaliforniya'ya geri dönmek istemiyorum Ella. Senden ayrılmak istemiyorum."

Ben de bunu düşündüm. Fraser'ın Los Angeles'a dönmesi eski anıları canlandırıyor. Havaalanına giderken, aramızdaki gergin havada asılı kalan tüm söylenmemiş sözler. El sallarken hissettiğim boşluk hissi.

Yarın aynı şeyi tekrar yapacağımızı düşündüğümde bu duygular şimdiden yeniden su yüzüne çıkıyor.

Buna hazır değilim.

Fraser düşüncelerimi keser. "Derin, endişeli kaşlarını hemen düzelt. Eskisi gibi davranmıyoruz. Üzüntü yok. Dört hafta sonra ev taşınmak için Los Angeles'a uçacaksın. Artık video görüşmeleri, akıllı telefonlar ve birbirimizle iletişim kurmanın on yedi milyar yolu var. Hatta video görüşmede birlikte Netflix izleyeceğiz. Avukatlarla yaptığım tüm toplantılara katılacaksın ve her şeye dahil olacaksın. Her gün benim işlerimin içinde olmanı istiyorum."

Onun güven verici sözleri beni rahatlatıyor.

Elini tutmak için uzanıyorum. Fraser hızını değiştiriyor ve beni kasıtlı olarak kucağına çekiyor. Hidrolik ofis koltuğu gerginlikten tıslıyor.

Heykel gibi bacaklarının üzerine oturarak beni kendine doğru bastırır.

Eğilir, beni öper ve dilini kullanarak ağzımın kenarlarını açar. Dilimiz birbirine dolanırken derin bir öpücük paylaşırız, sanki birbirimizin içine girmek istercesine birbirimizin saçlarını tutarız.

Her zamanki gibi öpücüklerimiz çaresizce dönüşür, yumuşak inlemelerimiz ve nefes nefese kalışlarımız, ince taneli kağıt üzerine sulu boya gibi birbirine karışır.

Kalçalarım, Fraser'ın kalın, sert penisi üzerinde ileri geri sallanırken kendi iradeleriyle hareket ediyor.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese söylüyor.

Ah, bu adam ve bana yaptıkları.

Ve biz Hunter'ın ofisindeyiz, tüm ailem dışarıda.

Eden'in evinden uzaktan gelen zayıf sesler duyuyorum, ara sıra büyük yeğenlerimin çığlıkları da karışıyor.

Bunu yapmamalıyız, ama her zamanki gibi, Fraser ve ben kendimizi tutamıyoruz.

Elektromanyetik bir akım bizi birbirimize çekiyor. "Gel bana, Bella."

"Sen de gelmeni istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum.

Siyah ve altın renkli tokalı kalın botlarımı çıkarmak için hafifçe geriye eğiliyorum. "Dur. Çıkarma," diyor Fraser.

Sapık adamım kısa etekleri ve botları seviyor. Daha da iyisi, ikisini birden giydiğimde beni sikmekten de hoşlanıyor.

Ayağa kalkarak, terli pantolonundan parıldayan sikini serbest bırakmamı sağladı, eteğimi yukarı çekti ve külotumu yana kaydırды. Tek bir akıcı hareketle, inanılmaz derecede güzel büyük sikine kaydırдыm.

Tanrıya şükür bugün geniş paça siyah deri mini eteğimi giymişim. *Evet.*

Fraser saygıyla boynumu ısıyor. "Oh, benim için çok ıslandın," diye fısıldıyor.

"Senin için sıırıslıkla oldum, Fraser."

Bu pozisyonda, anında en hassas noktama ulaşıyor. İçimde hızla artan zevki bastırmak için inlemelerimi zorlukla tutuyorum. Vücudumda kıvrılarak ilerleyen derin bir ağrı hissediyorum. Aniden her yerim yanıyor, hissettiğim zevk dayanılmaz hale geliyor ve boşalmam gerekiyor. Fraser ellerini kalçama geçirip beni yukarı aşağı hareket ettirerek sert penisinin her santimini içime sokuyor, hızlanırken sert ellerini etime gömüyor.

"Durma, bebeğim. Siktir beni."

Kalçalarımı ona sürüyorum, onu vücuduma çekiyorum, tekrar tekrar.

Kendimi çok dolu hissediyorum, içimde onunla doluyum. Bu hissi seviyorum. Asla doyamam. Uyarı vermeden sırtımı kavisliyorum, penisinin etrafında boşalırken tırnaklarımı güçlü omuzlarına ve boynuna geçiriyorum, onu sıkıp sağlıyorum ve o da benimle birlikte boşalıyor.

"Ah, tatlı İsa, bebeğim." İkimiz de birlikte doruğa ulaşırken beni sikine sertçe vurur.

İkimizin de yaşadığı coşkulu rahatlama hissi havada ağır bir şekilde asılı kalıyor.

Gözleri kapalı, boynunu ofis koltuğunun başlığına doğru geriye doğru eğiyor, birlikte yavaşça sakinleşirken nefes nefese kalıyor.

Siki içimde seğiriyor, içimde yine karıncalanma hissi uyandırıyor. Bu adamı seviyorum ve eminim ki sihirli bir sik var, çünkü hayatımda hiç başka bir erkek beni bu kadar çabuk boşaltmamıştı.

Ağır gözlerini açıyor, ağzı aşk dolu bir gülümsemeyle patlıyor.

Kollarını sırtıma bastırarak beni kendine çekiyor, dudaklarımı yakalıyor ve yumuşak, şefkatli bir öpücük veriyor. "Bunu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ya da seni. Asla."

"Ben de, Fraser."

Alnını alnıma bastırıyor. "Sen benim tek ve tek aşkım."

"Biliyorum. Sen de benimsin."

Burada sonsuza kadar kalmak istiyorum, ama bu birlikte geçireceğimiz son gece. "Temizlenip annemlerin evine gitmeliyiz."

"Biliyorum."

Ama kıpırdamıyoruz. Burada oturmuş birbirimize sarılmışız. Sonrasının tadını çıkarıyoruz. Huzuru ve sessizliği. Sadece ikimiz. Çünkü bu hafta bunlardan çok az payımız oldu.

"Bu sadece ısınmaydı. Daha sonra devam edebiliriz," diyor Fraser. "Senin üzerinde izimi bırakmak istiyorum, böylece ben gittiğimde haftalar o kadar uzun gelmez."

Bu konuşma, onun yıllar önce gittiği zamanları hatırlatıyor bana. Geri dönmemişti.

Eskilerin yerine yeni anılar istiyorum. "Gerek yok, çünkü sen farkına bile varmadan Los Angeles'a uçmuş olacağım. Bu sadece başlangıç. Video seks yapabiliriz. Daha önce hiç yapmadım," diyorum. Önerime gülüyor. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek ya da uzatmak zorunda değiliz. Sonsuza kadar zamanımız var."

Aniden, dizüstü bilgisayardan bir ses duyulur. "Eh, bölmek istemem ama sonsuzluğunuzu başka bir yere taşırsanız lütfen? İkiniz çok tatlısınız ama bu video odasında bir sonraki müşterimle toplantım var ve canlı seks şovuyla karşılanmasalar çok iyi olur." Clark'ın alaycı sesi ofiste yankılanır.

Çığlık atıp yüzümü Fraser'ın boynuna saklarım.

Fraser uzanıp Hunter'ın dizüstü bilgisayarını kapatır, sonra kahkahayı patlatır. "Ne hafta ama."

"Video odasından çıkmadın mı? Avukatın kışımı gördüğüne inanamıyorum, Fraser," diye ciyaklarım.

"Senin kışından fazlasını gördü," diye alay ediyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Şaka yapıyorum. Merak etme. Eteğin kışını kapatıyor."

Utançtan yerin dibine giriyorum.

Ne hafta ama, gerçekten.

"En azından artık yalan söylemediğini biliyor. Bacakların var. Seksi bacaklar ve lezzetli bir kışın var. Bu kış seviyorum." Kışımı sıkıca sıkıyor.

"Çok güzel. Gizlilik anlaşmaları da bunun için var, gizli şeyler için."

Utanç verici.

"Clark için endişelenme, bebeğim. Hiçbir şey söylemez. Ağzını kapalı tutması için ona yeterince para veriyorum."

O profesyonel adama bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım.

"Hadi. Ailene veda etmem lazım, sonra annem ve babamın yanına gitmem lazım, sonra LA'ya giden gece uçağına bineceğim." Kalbim sıkışıyor.

"Sadece dört hafta," diye beni teselli ediyor. Evet, dört hafta.

Sonsuz gibi geliyor.

'NİN YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

Ella

El ele tutuşarak birinci sınıf yolcu salonuna doğru ilerliyoruz. Gece geç saatler ama havaalanı hareketli. Gece uçuşları sandığımdan daha popülermiş.

Onun ayrılacağı için kalbim umutla ve hüznle çarpıyor.

Kendime sürekli hatırlatıyorum. Dört hafta. Sadece dört hafta.

Fraser aniden duruyor.

"Gitmeden önce sana vereceğim bir şey var," diyor.

Siyah kapüşonlu sweatshirt'ünün kanguru cebinden, narin bir gül altın rengi fiyonkla süslenmiş küçük siyah bir hediye kutusu çıkarır.

"Nedir?" diye heyecanla soruyorum. "Aç

da gör." Diye gülümsüyor.

Zarif fiyonku çözerek, içindeki sürprizi yavaşça ortaya

çıkartıyorum. "Altın bir tüy," diyorum nefes nefese.

"Kolyenine ekle."

Altın tüy, Fraser'ın yıllar önce aldığı tüyden biraz daha büyüktür. Ve benim yıpranmış tüyüme kıyasla çok parlaktır.

"Şu anda taktığın tüy sensin, bu ise" — altın kolye ucu kutudan çıkarır—
"beni temsil ediyor."

Oh, o kadar tatlı ki.

"Onu kolyeme tak, Fraser."

Hızla çıkarıp, parlak tüyü narin altın zincirin içinden geçiriyorum. Arkanı dönüp saçlarımı bir tarafa atıyorum ve

Fraser'ın onu tekrar takmasını bekledim.

Arkadan boynuma sokulur, sonra fısıldar, "Seni seviyorum," Sonra boynumda erimiş sıcak öpücükler bırakır. Anında tüylerim diken diken olur.

Onun kollarının arasında dönerek yüzünü avuçlarım, sakalını parmaklarımla okşarım.

Gözlerimle onu sabitleyerek, "Seni hayal edebileceğinden daha çok seviyorum" diyorum.

"Bunu yapabiliriz."

"Bu sefer farklı hissediyorum." "Öyle."

Bunu yapabiliriz.

Yoğun havaalanı etrafımızda hareketliliğini sürdürürken, yavaşça, tutkuyla, derin bir öpücük paylaşıyoruz.

"Gitmek istemiyorum ama gitmek zorundayım Ella. Güvenlik kontrolü çok uzun sürüyor." "Tamam. Uçağın iner inmez beni arar mısın?"

"Evet."

"Ve moralin bozuk olduğunda ya da üzgün olduğunda ara beni. Ya da Nate seni sinirlendirdiğinde ya da bir şeye vurmak istediğinde."

"Ya da birine, büyük ihtimalle."

"O da var. Lütfen beni dışlama. Ben senin için buradayım."

"Her zaman. Söz veriyorum."

O, derin kaşlarımı parmağıyla okşadı.

"Bütün bunlar bittikten sonra botoks yaptırmam gerekecek." Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Öyle bir şeye ihtiyacın yok. Olduğun gibi güzelsin." "Teşekkür ederim."

Gözlerimi kırparak onunla flört ediyorum. "Ve benim "Yeniden bir araya geldik. Hep birlikte."

"Yeniden bir araya geldik. Sonsuza kadar birlikte." Başımı hafifçe salladım.

Fraser ellerini saçlarıma geçirip beni kendine doğru çekerek yırtıcı bir öpücük verdi. Böylece, birbirimizin nefesini hissederek hareketsiz kaldık.

Yumuşak bir inilti çıkar.

Dudaklarıma son bir nazik öpücük kondurarak sonunda ayrılırız.

Fraser geriye doğru yürür, parmak uçlarımız birbirinden uzaklaşır, sonra ayrılır. "Hoşça kal," der yumuşak bir sesle.

"Hoşça kal." El sallıyorum.

Dayan, Ella. Ağlama.

"Noah ve Liam'ın yanında kal. Sen benim en değerli varlığımsın." Bana seksi bir göz kırpmıyor.

Kabul ederek başımı sallıyorum. "Tamam."

Son bir göz kamaştırıcı gülümsemeyle Fraser yavaşça arkasını dönüyor, sonra birkaç adım atarak çıkış kapısından çıkıp gözden kayboluyor.

"Görüşürüz bebeğim," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Derin bir nefes alıp havaalanından çıkıyorum ve Noah ile Liam tarafından karşılanıyorum.

Arabaya doğru her adımında gözlerim doluyor.

O burada, benimle birlikte değil. İki dakika ayrı kaldık ve onu şimdiden özledim. "Beni eve götürün çocuklar."

"Evet, hanımefendi." Liam benim için arka kapıyı açar.

Zorlukla kendimi tutarak devasa SUV'ye biniyorum.

Cebimdeki derin bir titreşim, hüznü düşüncelerimden beni uyandırır.

Hızla cebimden çıkarıyorum. Ekranda Fraser'ın adı beliriyor.

Gülümsayarak kabul tuşuna basıyorum.

"Uçağım inene kadar bekleyemedim. Seni çok özledim," diyor melankolik bir sesle.

Dökülmek üzere olan gözyaşları yanaklarımdan süzülür. "Oh, şükürler olsun. Ben de seni özledim." Burnumu çekirim.

"Hey, Bella, üzülme. Bu geçici bir şey ve bunu yapmak için tek şansımız bu."

"Bir sonraki şampiyonluk turnuvana kadar," diye karşılık verdim.

"Turneye çıktığımda benimle geleceksin. Tabii, mümkün olduğunca. Ama her zaman sana geri döneceğim. Senin için. O günleri iple çekiyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

"O günler bir an önce gelsin."

"Sabırlı olmalıyız Bella."

"Evet."

Sessizli

k.

"Bu sefer gitmeliyim. İndiğimde tekrar ararım." "Tamam."

Boğazım düğümlenerek pek bir şey söyleyemiyorum.

"Dört hafta. Geri sayım başladı," Fraser beni teselli ediyor.

"Biliyorum."

"Seni seviyorum, Ella."

"Seni seviyorum."

Sadece dört hafta; bunu başarabilirim.

"Aman Tanrım, bunu yapamam," diye fısıldıyorum.

"Kapa çeneni, yoksa sürprizi mahvedeceksin," diye fısıldayarak Hunter beni azarlıyor. "Sanırım altıma işeyeceğim," diye Eden fısıldıyor.

"O zaman pelvik taban kaslarını çalıştırmalısın," diye şaka yapıyorum.

"Defol git, üçüzlerden değil. Heyecandan," diyor Eden zıplayarak.

Öyle.

Hunter başını çevirip ellerini beline koyar. "Siz ikiniz susar mısınız, yoksa içeri girdiğinde sizi duyacak ve her şeyi mahvedeceksiniz."

Eden ve ben, küçük kızken yaptığımız gibi sessizce kıkırdayız. Üçüz olarak büyümek her zaman eğlenceliydi. Aynı derecede olgunlaşmamış, aynı mizah anlayışına sahibiz ve tabii ki insanları kızdırmayı da biliyoruz. Üçlülerin büyüğü vardır.

"Çocuklar. Etrafım çocuklarla çevrili," diye mırıldanır Hunter, kapının aralığından dışarı bakmak için geri dönerken.

Fırsatı değerlendirerek, Eden'in ayaklarının altına biraz su döktüm. Eden ne yapmaya çalıştığını anladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldar.

"Şimdi ne olacak?" Hunter'ın sabrı tükenmek üzere. Son otuz dakikadır Fraser'ın soyunma odasındaki tuvalette saklanıyoruz. Her zamanki şakacı Hunter artık resmen binadan ayrıldı.

"Altıma işedim." Yere işaret etti. Hunter'ın yüzünde şok ifadesi belirdi.

"Altına işemedin sen. Sen yetişkin bir kadınsın. 1,57 boyunda bir kadın. Ne oluyor Eden? Tuvalet hemen orada." İğrenerek işaret eder.

Su şişesini kaldırıp sallıyorum.

"Seni çok kolay kandırıyorum, Hunter." Geniş bir gülümsemeyle sııttım.

"Oh, sessiz olmak zorunda olduğumuz için çok şanslısın, yoksa o işeyi pantolonuna dökerdim." Dişlerini sıkır.

Eden ve ben ellerimizi ağızımıza kapatıp kahkahalarımızı bastırıyoruz.

"Ve sen, Cupcake." Eden'ı işaret ediyor. "Eve döndüğümüzde iyi bir şaplak yiyeceksin."

"Oh, ne güzel," Eden, yakışıklı kocasına turkuaz gözlerini kırparak cevap verdi.

"Şimdi yapabilirim," diye tehdit eder, ona doğru adım atar. Bunun bir tehdit olduğunu düşünmüyorum, daha çok bir söz gibi.

"Oh evet, lütfen." Eden kıkırdar, sonra ağzını kapatır.

Gözlerimi devirdim. "Oh, siktirin gidin. Lütfen durun, ikiniz de. Yatak odasında ne yaptığınızı bilmek istemiyorum."

"Sen ve Fraser'ın benim ofisimde yaptığınız şeylerin aynısını, Ella. Oh, ve misafir odasında," diyor Hunter, gözleri beni delip geçiyor.

"Oh," yüzümde şiddetli bir kızarıklık yayılırken tek söyleyebildiğim budur.

"Evet, oh." Saatine dönüyor. "Onu duyuyorum. Şşş." Fraser'a sürpriz yapmak için planladığımızdan üç gün önce, dün gece Los Angeles'a uçtuk. Şu anda yeni bir tasarımcı parfümünün deneme çekimlerinde. Duvarın içinde bir sinek olmak için neler vermezdim. Günlerce karın kasları. *Nefis*. Yeniden bir araya gelip eğleneceğimizi düşününce ıslanıyorum.

Dört hafta çok uzun sürdü. Fraser olmadan hayatımın ne kadar sıradan olduğunu şimdi anlıyorum.

Telefon seksi oldukça efsanevi olsa da. Yeni pembe cam dildomu, ona "sihirli tek boynuzlu at boynuzu" adını verdiğim, İskoçya'ya döndüğünde atacağını söyledi. Görünüşe göre ona bağımlı hale gelmişim. Ya da Fraser'ın deyimiyle "dick-ted".

Haksız da değil. Onsuz bir gün bile geçiremiyorum, ama tüm bu süre boyunca onu hayal ediyorum.

Her gün konuşuyoruz, bazen günde dört beş kez bile. Aptalca şeyler paylaşıyoruz ya da Tartan'ı temizlerken görüntülü konuşuyoruz. Fraser benimle konuşmak için erken kalkıyor ve her aramada birbirimize daha da yaklaştığımızı biliyorum.

Fraser Amerika'ya gider gitmez, Callum kapımın önüne geldi ve beni Fraser ile aldattığım için suçladı. Ne salak. Hayatımda kimseyi aldatmadım. Ben tek eşli bir kızım. Pislik. Neyse, onu azarladım ve kovdum.

Medya cirit atma sahnesi nihayet sakinleşti, yani Noah ve Liam artık dans derslerimin, Castle Cones'un veya Cupcakes & Castles'in önünde nöbet tutmuyorlar. Ya da ahırların veya tuvaletin önünde. *Tanrıya şükür*. Onları tekrar işe almak zorunda kalırsak asla alışamayacağım.

Nate'e tebligat yapıldı. Ancak henüz bir cevap almadık. Arkada neler yaptığını sadece tahmin edebiliyorum. Savaşa hazırlanıyor, hissediyorum. Hepimiz hissediyoruz. Onun sessizliği tedirgin edici.

Bir şeyler planlıyor. Evrakların her bir detayını inceliyor. Fırtına yaklaşıyor.

Anna ve Fraser, Ethan'a ayrıldıklarını söylediğinde, Ethan ikisine de zaten bildiğini ama bir şey söylemek istemediğini söyledi. *Aptal sosyal medya.*

Arkadaşlarından birinin annesi oğluna söylemiş, o da Ethan'a söylemiş. *Harika.* Bu günlerde çocuklarımızı hiçbir şeyden koruyamıyoruz.

Anna ve Fraser ona benden bahsetmiş. Babamın yeni kız arkadaşı. *Tanrım.*

Bu beni şaşırttı. Bu kadar açık olmalarını beklemiyordum. Ama beni resmen kabul ettiler.

Fraser, Ethan'ın artık iki evi, iki Noel'i ve her şeyin iki tane olacağı için daha heyecanlı olduğunu söyledi. Ve İskoçya'da daha fazla tatil yapacağı için. Ayrıca Tartan'a binmeyi ve benim iki köpeğimle oynamayı sabırsızlıkla bekliyor.

Başardık. Dört hafta.

Hunter'ın menajeri Lisa, Fraser'ın takvimini bizimle paylaştı, böylece ona sürprizi en iyi ne zaman yapabileceğimizi planlayabildik.

Ve işte bu noktaya geldik. Üçümüz Fraser'ın özel tuvaletine sıkışmış durumdayız.

Heyecandan midem bulanıyor. Kendimi tamamen kaybetmiş durumdayım, ama Eden gibi altıma işeyeceğim kadar değil.

"Geliyor," diye fısıldadı Hunter. İki boğuk ses duymaya başladık. Biri erkek, biri kadın. "Kahretsin, Anna da onunla birlikte galiba."

Kahretsin. Anna ile ilk kez böyle tanışmak istemiyordum. Bu senaryoyu hiç hesaba katmamıştım.

Aslında, ilk tanışmamız için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum. "Merhaba, sen karısıymışsın, tanıştığımıza memnun oldum, ben kız arkadaşımym." *Harika. Değil.*

"Ne diyorlar?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum, sessiz ol," diye fısıldadı Hunter.

Sessizce dinleyip, doğru anı bekledik.

Fraser

"Ah, bugün çok eğlenceliydi. Son dakikada geldiğin için teşekkürler Anna. Range Rover'ımda ne sorun var bilmiyorum. Hemen tamirhaneyi aramam lazım. Önümüzdeki hafta bir bayiiye satmayı planlıyordum. Hiç beni yarı yolda bırakmamıştı. Her zamanki gibi."

Halletmem gereken bir şey daha çıktı.

"Önemli değil. Zaten ofisten yeni eve son kutuları taşımaktan başka planım yoktu. Yeni eve planladığımızdan erken taşınmamız çok iyi oldu," diyor Anna neşeyle.

"Evet, onların istediği şekilde nakit satış teklif ettiğinde olanlar gerçekten şaşırtıcı." Diye gülümsedim.

"Ev için teşekkürler, Fraser."

"Rica ederim. Çok uzun süre yaşadığımız o hapishane gibi evden kurtuldun. Yeni ev senin. Baban bunu senden asla alamaz. Hayatın garantiye girdi."

"Teşekkür ederim." Çok minnettar. Bana söylemesine gerek yoktu. Son zamanlarda çok daha neşeli olduğunu biliyorum.

"Bugün çok eğlendim," Anna gözlerime bakıyor.

Bugün muhteşemdi. Yeni bir tasarımcı parfümünün deneme çekimi için beni aradılar. Birçok spor dalından sporcular arıyorlardı. Seride altı yeni parfüm var, bu yüzden altı modele ihtiyaçları var. Umarım işi alırım.

Daha önce birkaç marka için modellik yaptım, ama bu şimdiye kadar yaptıklarımın çok daha büyük. Hunter daha önce modellik yaptı ve çok sevdi. Nate beni küçük tutuyor. Öte yandan, Lisa her yerde bana altın fırsatlar buluyor ve ben henüz onunla sözleşme bile imzalamadım. O benim beyaz atlı prensim.

Los Angeles'ın merkezindeki dev bir stüdyonun soyunma odasında, hayatımın en bronz ve yağlı haliyle, sadece bir havluyla duruyorum.

Anna'nın beni izlediğini fark ettim. Giyinmem lazım. Onun yanında yarı çıplak olmaktan hoşlanmıyorum. Bizim yapacağımız bir şey değil.

Evlendiğimiz ilk zamanlarda, birkaç kez bana asıldı. Ethan'ın hatırı için aynı yatağı paylaşmamızı bile önerdi, ama Anna'yı hiç romantik bir şekilde görmedim. Ella benim kızım.

Clark'ın tavsiyesi üzerine, Anna'ya Nate'in babası olduğu konusunda henüz bir şey söylemedim. Clark, Nate'in doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için özel bir dedektif tutmama yardım etti. DNA testi için Anna'nın saçından bir iki tel de aldım.

Tuttuğum dedektifin Nate'in örneğini nasıl elde ettiğini umursamıyorum; test için elde ettiği sürece önemli olan tek şey bu. Bu kanıta ihtiyacımız var ve birkaç gün içinde sonuçları alacağımızı umuyorum. Şu anda eğlenmek için para harcıyorum.

Ayrıca, tuttuğum özel dedektif benim için başka bir şey daha yapıyor. Umarım aradığım şeyi çabuk bulur.

"Eh, önce fazla yağ silmemi ister misin? Duşta çıkarmak bazen oldukça zor oluyor." Anna bana kirpiklerini kırıştırtıyor.

Benimle flört mü ediyor?

Cevap veremeden, sandalyenin üzerine atılmış başka bir havluyu kapar ve önümü silmeye başlar.

"Ben yapabilirim." Havluyu almaya çalışıyorum. "Sorun değil, bırak ben yapayım," diyor.

Eh, bu yeni bir şey.

"Vücudun çok güzel," diyor ve havluyu göğsümden karnıma doğru yavaşça çekiyor.

"Teşekkürler." Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Ne yapıyor bu kız?

"Sen ve ben, biliyorsun, birlikte özel bir şey olabilirdik." "Ella'ya aşığım."

Çok yakın, beni gülünç derecede rahatsız ediyor. "Beni sevebilir misin?"

Bal gibi gözlerini yukarı doğru çevirip flört ediyor ve ben ne olduğunu anlamadan, yüzümü tutup dudaklarını dudaklarımla kapattı.

Şaşkınlıktan hareket edemedi, ürkek bir yengeç gibi kollarımı genişçe açtım ve orada durdum, onun ne yaptığını anlayamadan.

"Ne oluyor lan?" Odanın diğer ucundan tanıdık bir ses duyuyorum.

Anna hemen geri çekildi ve beni suskun bıraktı. Anna, kim olduğunu fark edince dudaklarından duyulabilir bir çığlık çıktı.

Kafam tatlı sese doğru çevrilir. O sesin kime ait olduğunu çok iyi biliyorum.

Ella.

. BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Fraser

Kahretsin. Bu olamaz.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlıyorum. "Ben... o..." Konuşamıyorum. Kalbim göğsümde kabile davulu gibi çarpıyor.

Ella neden Los Angeles'ta, benim giyinme odamda duruyor? Neden şimdi ortaya çıktı?

Gerçekten

Ne halt ediyorsun orada, evren? Siktir git.

Daha da kötüsü, Eden ve Hunter da öpüşmeyi görmüş. Önceki hayatımda ne yaptım da bu kadar lanet olası bir şeye layık oldum?

Klima açık olmasına rağmen terden sıırılsıklam oluyorum. Haydi ama, dalga geçiyorsun herhalde.

"Ona dokunmadım bile," diye hızlıca nefes nefese söylüyorum ve Anna'yı işaret ediyorum. "O beni tuttu. Seni hiç aldatmadım. Ben hiç..."

"Biliyorum. Her şeyi gördüm ve duydum." Ella, Anna'ya doğru bakışlarını keskinleştirir.

Tanrıya şükür, ama zavallı Anna arkadaşlarımla ve Ella'nın önünde aşağılanıyor.

"Çok üzgünüm, Ella." Anna başını ileri geri sallayarak utançtan yüzünü eliyle sakladı. "Gitmeliyim. Özür dilerim, Fraser."

Başı eğik, Anna tüm hızıyla yanımdan geçip gider. "Lütfen beni affet." Ella'nın yanından geçip odadan çıkarken bağırır.

"Hay sıçayım." Kalbim sıkışır. "Onu yakalamalıyım." Gözlerim yalvarır.

Ella bana hızlı talimatlar verir. "Giyin. Seni böyle seviyorum ama." Sırtarak, vücudumun üzerinde görünmez bir çizgi çizer. "Anna'yla konuşmaya gidiyorum."

Ne? Beklediğim tepki bu değildi.

Ella bana doğru koşar, dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük kondurur. "Merhaba." Bana geniş bir beyaz gülümseme atar.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. Aklını kaçırmamış. Konudan sapmamış ya da çıldırmamış. Güneş doğmadan önceki Serengeti kadar sakin.

"Merhaba?"

"Geri geleceğim."

"Nazik ol. Ve kızginken araba kullanmasına izin verme," Ella odadan koşarak çıkarken sesleniyorum.

"Güven bana." Omzunun üzerinden geriye bakar, sesi depo koridorunda yankılanır.

"Bu sadece sana olur, Fraser." Hunter gülüyor.

"Burada ne halt ediyorsun? Bana haber verebilirdin." "Eh, sürpriz?"

Eden caz ellerini açarak parmaklarını salladı. "Anna ile konuşmam lazım. Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Lisa söyledi. Ella sana sürpriz yapmak istedi. Güvenlikle önceden planladık, bizi içeri almaları için. Ella'yı Anna'yla konuşması için bırakmak için." Hunter planlarını onaylar.

Banyo kapısına koşarım. "Bu yağlı pisliği yıkamalıyım."

"Yağı bırak, Magic Mike striptizcisi gibi görünüyorsun," Eden araya girer.

Hunter, 1,93 metrelik topuklu ayakkabılarında Eden'a doğru döner. "Sen, genç bayan, onun karın kaslarına bakmamalısın. Benimkiler onunkinden çok daha belirgin. Gördün mü?" Beyaz gömleğini yukarı çekiyor.

Hunter, hayatının her alanında rekabetçidir.

"Sen çok güvensizsin. Benim gözüm sadece sende, Hunter," diye alay eder.

"Evet, neyse. Sen kazandın." Gözlerimi deviriyorum. "Ama senin lanet olası karın kaslarından çok daha acil sorunlarım var."

"Gerçekler. Senin stereotipik üçlü ilişkilerinden değil. Sakin olmalısın. Ella sadece Anna ile konuşmak istiyor. Ella sana rahatsız göründü mü?" Hunter, Eden'ı kucağına çekerken odanın karşısındaki kanepeye rahatça oturur. "Hey, bebeğim, biraz eğlenmek ister misin?"

Bu ikisi Ella ve benden daha kötü; azgın ergenler gibiler.

Neden herkes bu kadar rahat? Hayır, Ella öpücükten rahatsız görünmüyordu ama şu anda Anna'yı tokatlayıp yere serebilir. Tanrım. Duşa girmem lazım.

Ella

"Anna," diye otoparkın karşısından bağıriyorum. "Bekle."

Ama o, sanırım siyah kamyonetine doğru koşmaya devam ediyor.

Kardiyo egzersizlerine gerçekten çalışmam lazım. Son birkaç haftadır dans öğrencilerimle esneklik, fiziksel güç ve vücut hareketlerinin izolasyonu üzerinde çalıştım. Çok meşgul olduğum için koşuya da çıkamadım. Döndüğümde kardiyo egzersizlerini programıma eklemem lazım. Yorgunluktan bitkinim. Ve burası dayanılmaz sıcak. Deri skinny jean giymek kötü bir seçimdi; ama onlarla koşmayı planlamıyordum.

"Anna, koşmayı bırak. Sadece seninle konuşmak istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Kızgın değilim."

Hiç kızgın değilim. Bu durumu düzeltmek istiyorum. Arkadaş olalım. Fraser için. Son dört hafta boyunca, her şeyi net bir şekilde düşünmek için çok zamanım oldu. Anna'ya bir şans vermeye, varsayımlarda bulunmamaya ve Fraser'ın ona güvendiğini söylediğinde ona inanmaya karar verdim.

Onun yargısına güvenmeliyim.

"Lütfen dur." Yanım ağrımaya başladı. Ve durdu.

Sonra bana döndü.

Oh, şükürler olsun, koşmayı bırakabilirim.

Ellerimi kaldırıyorum. "Beyaz bayrağım olsaydı, onu sallardım." Nefes nefese, elimle yüzüme hava üflüyorum. "Seninle kavga etmek istemiyorum. İlk kez böyle tanışmak istemedim. Ve tartışmak da istemiyorum. Söz veriyorum."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakıyorum. Ağlarken bile çok güzel. Fraser, Bear Grylls'in kaya tırmanırkenki iradesine sahip olmalı.

Ben bile ona karşı koyamazdım, ve ben o türden biri bile değilim. "Sana kızgın değilim," diyorum.

Göğsü hızla inip kalkıyor. "Lütfen bana nazik davranma."

"Neden sana nazik davranmayayım ki? Sana karşı hiçbir şeyim yok Anna. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Sosyal medyada en etkili kişilerden biri olman, oğlunun başka bir adamın olması, evliliğinin sahte olması, babanın senin baban olmaması, annenin Nate'in sağ koluyla ilişkisi olması, gerçek babanın kim olduğunu bilmem ve influencerlık işinden tonla para kazanman dışında. Evet, bunların dışında hiçbir şey.

"Beni kendine benzetme, Ella. Senden nefret ediyorum."

"Nefret mi? Neden?" Nefesim normale döner.

"Çünkü Fraser senin." Deponun yönünü işaret eder, uzun kahverengi saçları rüzgarda dalgalanır.

"Ona *sahip* olmuyorum. O beni seviyor, ben de onu seviyorum. Aşkın basit kuralları, Anna. Ona istemediği bir şeyi yaptırmıyorum. Asla yapmam."

"Kes şunu."

"Neyi
keseyim?"

"Bu kadar nazik
olmayı bırak."

Gülerek.

"Sen imkansızsın." Kızgın bir
ifadeyle bana bakar. "Ben mi?
Nasıl imkansız?"

"Az önce bana tokat atmanı bekliyordum. O benim olsaydı, ben atardım." Başını ellerinin arasına aldı. "Çok üzgünüm. Onu öptüğümde ne düşünüyordum bilmiyorum. Onu istemiyorum, gerçekten istemiyorum, en azından *öyle* değil. Günlerdir başım ağrıyor. Babam hala haber vermedi. Bir şeyin peşinde, hissedebiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama sessizliği beni endişelendiriyor. Çok stresli ve korkuyorum," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar.

Hemen yanına koşup ona sarılırım. "Ah,
Anna."

"Senin sempatini istemiyorum," diye mırıldanıyor kucaklaşmamızın altında, ama kıpırdamaya çalışmıyor.

"Çok üzgünüm, Anna."

"Yalnız kalmak beni korkutuyor. Fraser olmadan yalnız kalacağım. O yıllardır en iyi arkadaşım. Ethan'ı büyütmemeye yardım etti. O harika bir adam. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca bana hiç asılmadı. O bir beyefendi ve son derece sadık."

Tek ailesi parçalanıyor; korkması çok normal. Zavallı kız.

“Eğer yardımı olacaksa, onunla geçirdiğin zamana kıskanıyorum. Kaybettiğim onca zamana.”

Konuşmaya devam ederken kollarımda titriyor. "Kıskanacak hiçbir şeyin yok. Hayatım görüldüğü kadar mükemmel değil. Yıllardır herkesten uzak duruyorum. Yalanlar ve sırlar yüzünden neredeyse hiç arkadaşım yok. Sadece Fraser var. Ethan'a hamile kalmadan önce Lucas'la üç yıl birlikteydim. Onu sevmiştim. Bir parçam hala seviyor. O da Fraser'dı gibi — komik, zeki, nazik. Her gün Ethan'a bakıyorum ve onu görüyorum. Babasının tıpatıp aynısı. Sonra ortadan kayboldu. Şimdi de Fraser beni Kaliforniya'da bırakıyor. Sanki her şeye yeniden başlıyorum."

Sanırım bir yılanın başını çektik. Terapi olarak bana içini döküyor.

Kucaklaşmamızdan uzaklaşıyor ve ben ellerimle kollarını okşuyorum. Gözlerime baktığında, göğsü, boynu ve yanakları parlak kırmızı bir dalga kaplıyor. "Özür dilerim. Kendimi aptal yerine koyuyorum."

"Öyle değilsin. Hepsini dök içinden. Bunları içinde tutamazsın, yoksa seni yiyip bitirir. Duygularını konuşmazsan seni zehirler, Anna. Konuş benimle."

Vay canına, kendini bırakıyor ve ben onun söyleyeceklerine hiç hazır değilim. "Ella, sana daha önce babamın acımasız bir adam olduğunu söylemiştim. Beni

ikinci el eşya dükkanına bağışlanmış gibi attı. Kendimi hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim. Çocukluğum boyunca bana ikinci sınıf vatandaş muamelesi yaptı. Beni sevdiğini söylediğini hiç hatırlamıyorum, bir kez bile. Annem öldüğünde, evin ve mutfağın çalışanları tarafından büyütüldüm. Onlar benim ailem oldular. Sonra yeterince büyüdüğümde yatılı okula gönderildim. Zavallı zengin kız." Boşuna gülümser ve elinin tersiyle burnunu siler. Evet, sümüklü olsa bile hala çok güzel.

“Babamın dikkatini çekmek için her şeyi yaptım. Ondan bir tepki almak için öğretmenlerimden biriyle ilişki bile yaşadım. Ama umursamadı. Kendi itibarı ve nasıl görüldüğüyle çok ilgileniyordu. Tek yaptığı beni daha katı bir okula göndermekti. Bu benim yardım çağrısıydı. Dikkat çekmek için. Birinin beni görmesini istedim.” Göğsünü işaret ediyor. "Beni bir nesne olarak değil, bir insan olarak görmesini istedim. Ev dediği evin koridorlarında yanımdan geçerken benimle konuşmasını istedim. Ama hiç konuşmadı. Onun sevgisiz kalesinde yabancılar gibi yaşıyorduk. Yatılı okul bittiğinde, bir gün Lucas ile tanıştım. Babamla bir toplantıya katılmak için gelmişti. Babamın gece kulübünün müdürüydü. Lucas beni gördü. Gerçekten gördü. Ve

Hayatımda ilk kez kendimi canlı ve mutlu hissettim. Onu özlüyorum. Çok özlüyorum. Ve zavallı oğlum babasını hiç tanıyamadı. Bunun da arkasında babamın parmağı olduğunu biliyorum. Bir şekilde. Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Artık her şeyi net olarak görüyorum. Anna bir baba figürü arıyordu ve Lucas ve Fraser'da buldu.

Fraser ona özel dedektiften henüz bahsetmedi. Bu benim paylaşmam gereken bir haber değil.

"Fraser ile aramızda bir bağ oluşacağını ya da senin hakkındaki fikrini değiştireceğini ummuştum. Ya da zamanla beni seveceğini. Ama hiç olmadı. Fraser'ın sana bakışı, Lucas'ın bana bakışı gibiydi."

"Üzgünüm, Anna."

"Özür dileme. Her şeyi mahveden benim. Onu sınıamıyordum. Benden romantik olarak hoşlanmadığını biliyorum. Tanrım, ne aptalım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ben sadece..."

"Korkuyorsun." Cümlesini
tamamladım. "Evet." Başını
eğdi.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak başını kaldırır. "Lütfen beni affet. Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim. Öyle demedim." Başını sallar. "Öyle demek istemedim. Fraser senin ayaklarının dibinde tapıyor. Yıllardır seni uzaktan seviyor. Sanırım çok özel birisin." Yarı gülümser. "Ve çok güzelsin."

"Eğer teselli olacaksa, Fraser'ın senden nasıl uzak durduğunu anlayamıyorum, çünkü sen hayatımda tanıdığım en güzel kadınlardan birisin. Sen birinci sınıf bir kadınsın. Benim gözümde, tam bir Amerikan kızı."

"Oh, kes sesini." Kızarır.

Ne kadar güzel olduğunun farkında değil.

"Ve o göğüsler. Vay canına. Gerçek mi?"

Göğsünden çıkan kahkaha park yerinde yankılanır. "Evet.

Lucas göğüslerimi hep sevmiştir," diye onayladı.

"Vay canına. Nedenini anlıyorum. Çok etkilendim. Ve o gamzeler. Sana karşı koyamıyorum," diye şaka yapıyorum.

"Oh, uslu ol."

Şu anda karşımda duran güzel kadın, sosyal medyada gösterdiği kişiliğin gölgesi. Kendine güveni, zamanla ve küçük yaşlardan itibaren

gerçekten paramparça olmuştu.

"Lütfen yanlış anlama, ama bence profesyonel bir terapistin yardımına başvurmalısın, Anna. Kız kardeşim Eden'ın eski erkek arkadaşı onu terk etti, ardından ikinci trimesterde doğmamış bebeğini kaybetti. Terapi ona çok yardımcı oldu. Eden, soyunma odasındaydı. Onunla konuşmalısın. Terapinin ona nasıl yardımcı olduğunu ve özgüvenine ne kadar iyi geldiğini anlatacaktır. Terapi hayatını değiştirdi."

"Teşekkürler. Sanırım biriyle konuşmam gerek."

"Rica ederim."

"Demek ailenin üçte ikisi Los Angeles'ta. Eva evde tek başına mı kalıyor?"

"Evet. Artık çalışanlarımız bile var. Yeni bir bina bulmamız gerekiyor. Dans okulumuz beklediğimizden daha hızlı büyüyor. Bildiğin gibi, sosyal medya bizim gibi küçük işletmeler için çok etkili."

"Evet, çok seviyorum. Ve çok sayıda ücretli sponsorluk fırsatı alıyorum. TikTok'taki dans videoların harika. Kız kardeşin geçen gün Hunter ve çocuklarla bir tane çekmiş."

"Ha. Yeğenlerim okulumuzdan daha ünlü. İnsanlar onları çok seviyor."

"Çok tatlılar."

"Öyleler. Santa Monica sahilinde kiraladığımız eve gelip bizi ziyaret etmelisin. Ethan'ı şahsen tanımak için sabırsızlanıyorum. Sanal ortamda aynı şey olmuyor. Fraser onun çok zeki olduğunu söylüyor."

"Öyle. Babasına çekmiş. Gerçek babasına. Babam Lucas'ın aşağılık bir adam olduğunu söylerdi. Ama zekiydi. Harvard'da işletme diploması vardı."

O adamın ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyorum; kendini haklı çıkarmaya gerek yok.

"Ethan seninle tanışmak için can atıyor. Aslında, onu da sil, senin iki köpeğinle tanışmak için can atıyor. Bana onları Instagram'da takip etmemi söyledi. Onlara sürekli yeni kardeşleri diyor."

Oh, bu çok tatlı ve kendimi çok daha iyi hissettiriyor.

"Onun için savaş, Ella," diye patladı Anna.

"Sadece tatillerini İskoçya'da ve Noel'i hepimizle geçirmeyi kabul edersen."

Güneşin öptüğü yüzünde minnettar bir gülümseme yayılır. "Tamam."

"Sen ailemizdensin. Fraser seni ve Ethan'ı seviyor. Bunu asla unutma."

"Nasıl unutabilirim? Bize aldığı evi gördün mü? Ve oğluma nasıl baktığını? O çok özel biri."

"Öyle."

"Hey, her şey yolunda mı?" Fraser ortaya çıkar, endişeli bir ifadeyle park yerinden koşarak gelir ve seslenir.

Tamamen giyinik. Kahretsin.

"Her şey yolunda," diye onu sakinleştiriyorum ve Anna'ya doğru başımı sallayarak ona biraz rahatlatmasını işaret ediyorum.

Fraser ona doğru atılır, onu kucaklar ve şakağına bir öpücük kondurur. "Çok üzgünüm, Fraser."

"Hey, sorun değil. Şu anda hepimiz duygusal bir an yaşıyoruz. Bilinmeyen bir alanda bulunuyoruz. Kafanın karışık olması normal, Anna. Seni sevdiğimi biliyorsun, ama o şekilde değil."

O inler. "Biliyorum. Kötü bir gün geçiriyorum. Özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Buraya gel." Fraser elini uzatır ve beni yanlarına çağırır. Ve o bizi kucaklayıp devasa, sıcak kollarıyla sararken, bu karışık üçlü ilişkimiz artık o kadar da anormal gelmez. Fraser'ın o meşhur kokusunu içime çekerim, doyamayacağım kokuyu. Onun kokusu.

"Orada olanları konuşmak ister misin, Anna?" diye sorar Fraser.

"Hayır, Ella sana anlatır," diye cevaplar Anna kararlı bir şekilde.

"Anna Noel ve İskoçya'daki tatillerimizde bize katılacak," diyorum.

"Neden bunu düşünemedim?" diye inliyor. "Çünkü sen erkeksin." Anna gülüyor.

"Bunun olacağını biliyordum. Şimdi ikiniz bana karşı birleşeceksiniz, değil mi? İkinize karşı asla kazanamam. Hiç şansım yok. Hayatımda bir tane enerjik kadın yeter de artar bile, ama şimdi iki tane oldu!"

"Zaten bizden bir adım geridesin," diyorum ve hepimiz gülüyoruz.

Başka bir kadınla Fraser'ın göğsüne sokulurken, neden ondan hiç tehdit hissetmediğimi merak ediyorum.

Daha önce kıskançtım, ama artık değilim. Fraser'ın benim olduğunu ve benim de onun olduğumu biliyorum.

Anna istemediği bir hayata doğdu. Ait olmadığı bir aileye doğdu. Nate onu hak etmiyor.

Boşanma hepimiz için bir an önce gerçekleşmeliydi. Anna mutlu olmayı hak ediyor. Fraser'ın daha önce söylediği şeyi şimdi anlıyorum.

"Kızlarım," diye mırıldanıyor Fraser. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor Anna, üçlü kucaklaşmamızdan başını çekerek. "Daha iyi hissediyorum.

Teşekkürler, Ella."

Ona hızlıca sarılırım. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız."

"Üçlü mü?" Fraser kaşlarını oynatarak, yüzünde yaramaz bir ifadeyle sorar.

Aynı anda Anna ve ben hızla omuzlarını itiyoruz ve o sırtarak geri çekiliyor.

"Olmaz."

"Hayatta olmaz."

İkimiz de aynı anda söylüyoruz.

"Çok mu erken? Ah, denemeye değerdı," Fraser şaka yaparak beni kollarına alır. "Merhaba, bebeğim. Seni özledim."

"Ben de." Hayran bakışlarım onunla buluştu.

Anna boğazını temizledi. "Sizi yalnız bırakayım."

"Bir dakika bekle." Fraser bakışlarını Anna'ya çevirir. "Araba kullanabilir misin?"

"Evet," der.

"Yarın görüşürüz. Ella'nın kaldığı sahil evine gel.

Detayları sana gönderirim. Ethan'ın Ella ile tanışmasını istiyorum," diyor.

Sakinlik kemiklerime yerleşir.

"Mükemmel. Range Rover'ını da bana bırak, ben hallederim. Hemen garajı arayıp gelmelerini söyleyeyim," diye cevapladı.

"Teşekkürler, Anna."

"Sizi bir yere bırakayım mı?" diye sorar.

"Hunter bu hafta için sekiz kişilik bir SUV kiraladı," diyorum. "Bizim için sorun yok. Yine de teşekkürler."

"Sekiz kişilik mi? O kadar büyük arabayı ne yapacak?" Fraser burnunu kırıstırır.

"Evet, Hunter'ı bilirsin. Ama üç tane bebek koltuğumuz var. Büyük bir araba lazım."

"Kız kardeşin hiç uyumuyor olmalı," Anna

alaycı bir şekilde dedi. "Pek sayılmaz."

"Herkesle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ben gidiyorum. İyi geceler." Anna hafifçe el sallayarak devasa, parlak siyah kamyonetine atlar ve park yerinden uzaklaşır.

"Merhaba," diye fısıldarım.

"Merhaba, güzelim." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Arı sokmuş gibi dudakları benim dudaklarıma değdiğinde, bir anda hissettiğim jet lag ve Anna ile tanışmanın endişesi

ve Ethan'la tanışma endişeleri bir anda buharlaşıp yok oldu.

Şu ana kadar her şey planladığımız gibi gidiyor. Beklediğimden bile iyi. Öpücük hariç; o planın bir parçası değildi.

"Demek Anna'yla

tanıştın." "Evet."

"İdeal değil."

"Hayır. Ama anlıyorum. Korkuyor, Fraser. Yalnız kalmak istemiyor. Ve sen onun en iyi arkadaşısın. Sırdaşı."

"Biliyorum. Her şeyi içinde tutuyor. Seninle konuştu mu?" "Evet, sonra hepsini anlatırım."

Boynuma yumuşak öpücükler serpiştiriyor. "Yatak odası?" diye mırıldanıyor. "Şu anda çıplak olmanı istiyorum. Dört hafta oldu. Sikim seni istiyor."

Karıncalar karnımda uçuşmaya başlar ve bacaklarımın arasında ani bir zonklama hissederim. Amcığım tam bir fahişe. Onu istiyor.

"Yiyecek bir şey lazım." Sırıttım.

"Sana yedirecek mükemmel bir şeyim var."

Seks delisi adamım.

Kıkırdamak. "Önce yemek. Üçüzlere yardım etmek için ailem bizimle birlikte ama. Fırsatımız olmayabilir."

"Beni öldüreceksin."

"Ama kiralık evin üst katı tamamen bize ait." "İnlemelerini bastırmak için ağzını tıkamam gerekecek."

"Benim mi? Sen benden daha gürültülüsün," diye alay ediyorum. "O yağdan var mı sende?"

"Çantamda hazır. Senin için planlarım var." Gözleri karardı. Oh, ne güzel.

"Sabırsızlanıyorum."

Onu özlemişim.

'İN YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜMÜ

Ella

Perdelerden içeri süzülen göz kamaştırıcı güneşin altında, şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatakta uzanmış, kendimi hiç bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum.

Santa Monica sahilinin kalbinde kiraladığımız bu mükemmel sahil evi, tatillerin vücut bulmuş hali ve her sabah Pasifik Okyanusu'nun taze kokusuyla uyanmak, sahil hayranı kalbimi coşkuyla dolduruyor.

Cam cepmeli ev, muhteşem sahilin tüm uzunluğunu, altın rengi gün doğumlarını ve sıcak gün batımlarını görmemizi sağlıyor.

Ayak parmaklarımı hafifçe kıpırdatıp vücudumun geri kalanını sallarken, büyük bir memnuniyetle derin bir nefes alıyorum.

Eğlence, kahkaha, güneş, sahilde yürüyüşler, gece yüzme ve pek çok turistik aktiviteyle dolu mükemmel bir hafta geçirdik. Hollywood yazısını gerçekte görmek muhteşemdi, ama burada en çok sevdiğim şey Fraser, Anna ve Ethan ile geçirdiğim saatlerdi. Fraser'ın Anna ve oğlu için burada olmayacak olması beni üzüyor. Fraser o küçük çocuğa çok düşkün bir baba. Bunu izlemek çok güzeldi ve artık birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız. Hepimizin ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Nate Miller hakkındaki tüm konuşmaları askıya aldık. Ne yapacağını bekleyip göreceğiz. Bu noktada konuşmanın bir faydası yok.

Fraser'ın avukatı Clark ile ilk kez yüz yüze görüşmek biraz garipti. O video seks kazasından bu yana onunla birkaç kez konuşmuş olsam da, tüm vücudumu kaplayan derin kızarıklık geçmedi. *Dünya, beni yut!*

Yanımdaki yatağı okşadım ve yalnız olduğumu fark ettim.

Bir haftalığına kiraladığımız ev de hayalet gibi sessiz. Üç yeni doğmuş bebek, ailem, Hunter, Eden ve gün boyu misafirlerimizle burası hiç de huzurlu bir yer değildi. Ama her şey harikaydı ve hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Yatak odasının kapısı açılır ve her zaman Fraser'ı gördüğümde olduğu gibi, onun muhteşem vücudunu görünce nefesim kesilir.

"Günaydın, bebeğim." Bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatıp öpücük çaldı.

Oturarak fincana uzanıyorum ve fındık kokusunu içime çekiyorum. *Cennet gibi.*

Bu, bizim sabah ritüelimiz haline geldi, Fraser bana kahve getiriyor. O çok düşünceli ve şefkatli. Benim için yaptığı tüm küçük şeyleri seviyorum.

Fraser yanıma yaklaşıyor.

"Herkes nerede?" diye soruyorum.

"Az önce çıktılar. Hunter ve Eden bugün o şık moda dergisi için fotoğraf çekiminde."

"Ah, evet. Unutmuşum."

Karnımda heyecan uyanıyor. Kız kardeşim ve Hunter, dünyanın en çok satan moda dergisinin kapağında olacaklar. Çok havalı.

"Annen ve baban bugün çocukları onlara götürmek için yardım ediyorlar. Üç çocukla uğraşmak zor, değil mi?"

"Yılın en hafif tabiri." Bütün hafta boyunca Fraser, hepimizin bebek bakıcılığı, yemek yeme, alt değiştirme işlerine yardım etmesini hayretle izledi. Sanki atlıkarınca gibi. Neyse ki Lachlan ve Lennox geceleri uyumaya başladı, bu yüzden Eden ve Hunter için işler biraz kolaylaştı. İkisi gitti, biri kaldı. Annem, Eva ve ben bebekken bir iki hafta sonra Eden'in da hemen ardından uykusunu uzatmaya başladığını söylemişti. Eden istatistiklerine sadık kalıyor.

"Aynı anda üç tane olmaz."

"Sen karar veremezsin, Fraser." Gülümsüyorum.

"Evet, ama Eva'nın iki oğlu vardı. Ben de öyle istiyorum."

"Yine, başka seçeneğimiz olmayabilir," diye alay ettim. "Aşağıya sadece boxerla mı indin?"

"Evet, neden?"

"Annem kalp krizi geçirecek. Dün sahilde seni ve Hunter'ı izliyordu." Güneş gözlüklerinin arkasından onları izlediğini görmedi. En azından kızların erkek zevkini kimden aldığımızı biliyorum. Babam çok yakışıklı, kendim söylemesem de. Beyaz-gri saçları ve uyumlu sakalı var, tüm yıl boyunca spor merkezinde çalışmaktan bronzlaşmış ve kaslı. Annemi çok seviyor ve ellerini ondan hiç çekmiyor. Ama onların halka açık yerlerdeki samimiyetleri beni rahatsız etmiyor. Beni umutla dolduruyor. Sonsuza kadar sürecek bir aşk.

"Mayo giymekle aynı şey." Kendine bakıyor. "Değil. Mayo giydiğimde her şeyin izi belli oluyor. Çok büyük
. Çok dar."

"Daha iyi görmek ister misin?" Cevap vermeden, kahvesini komodinin üzerine koyup, daracık lacivert şortunu çıkarıyor.

Oh, şükürler olsun.

"Senin incelemene hazır." Kaşlarını kaldırıyor.

Bu adam asla doymuyor. Buraya geldiğimden beri günde en az iki üç kez yapıyoruz.

"Buradan görebildiğim kadarıyla, o bir büyüyen, bir gösterişli değil, açıkça," diye şaka yapıyorum.

"Kapa çeneni, kadın. Atla."

"Son gün. Kimse yok. Evi çıgıllıklarla doldurma zamanı, Fraser." Ona alaycı bir bakış attım.

Yatağın kenarından kayarak ve tek kelime etmeden, kalın bacaklarının arasına kayıyorum, sonra yavaşça atletik bacaklarının iç kısmını yalamaya ve öpmeye başlıyorum, kuzeye doğru ilerlerken onları okşuyorum. Hevesli penisi sertleşip benim için hazır hale gelirken, düşük bir inilti çıkarır.

Ne yaptığını bilmiyorum, ama telefonuyla uğraşıyor.

"Beni çekmiyorsun ya da fotoğrafımı çekmiyorsun, değil mi?" Panik içinde topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Harika bir fikir." Diye sırtıyor. "Ama ben öyle bir şey yapmıyorum."

Telefonu hayat bulur ve yumuşak gitar telleri sesi telefonundan duyulur.

Metallica'nın "Nothing Else Matters" *şarkısı. Bizim şarkımız.*

İkinci şansların olabileceğini ya da bizimki kadar güçlü ve derin bir aşkı yaşayabileceğimi hiç bilmiyordum. Birbirimizi yeniden bulduk.

O benim gerçek kuzeyim, beni ait olduğum yere, eve geri götüren kişi. Onunla birlikte.

Kırmızı dantelli bralette'imi ve külotumu hızla çıkarır, sonra tekrar eğilip kalın, sıcak penisini tabanından ucuna kadar yalarım, onu irkilirim.

"Oh, bebeğim," diye inledi.

Islak dilimi onun penisinin üzerinde, aŗaėı yukarı, tekrar tekrar ve her tarafında gezdiriyorum, penisinin baŗının üzerine yumuŗak öpücükler konduruyorum, sonra dilimi penisinin altındaki kalın, nabız gibi atan hassas damrının üzerinde gezdiriyorum, penisi benim kontrolüm altında istemsizce seğiriyor.

"Em beni," diye ateŗli bir beklentiyle emrediyor.

Hayır. Henüz değil.

Yatak baŗındaki çekmeceden yenilebilir kayganlaŗtırıcıyı hızla alıp, ona vereceğim zevkin pürüzsüz olması için penisini kayganlaŗtırıcıyla kaplıyorum.

Pozisyonumu hafifçe deėiŗtirip, penisini g ğ slerimin arasına kaydırıyorum. G ğ slerimi birbirine sıkıŗtırıp, yukarı aŗaėı hareket ediyorum.

"Siktirrrrrrr." Kalçalarını kaldırıp itiyor, sokuyor ve daha fazlasını istiyor, her hareketimi izliyor.

Baŗımı eğip dilimi dıŗarı çıkarıyorum ve her ileri itiŗte onun ucunu dilimle okşuyorum.

Tüm bu sırada, yumuŗak vuruŗlar ve şarkımızın sözleri ruhuma akıyor.

"Lanet olsun," diye tıslar.

G ğ slerimi bırakıp beklenmedik bir şekilde onu ağzımın içine derinlemesine emiyorum.

Boğazından gırtlaktan gelen bir inilti yükselir. "Oh, durmalısın, bebeğim," diye fısıldar. Geri d n ŗ n olmadığı noktaya gelmiŗtir.

ŗarkının ritmi deėiŗirken beni hızla üstüne çekiyor.

"O günahkar ağzınla sen bir diŗi şeytansın." Beni öperken, ikimizi yavaŗa oturtur, sonra parmaklarını ıslak cinsel organıma sokar.

"Oh, o hazır."

Ona çaresizce ihtiyacım var. Onun tamamı asla yetmeyecek.

Baŗparmaėını klitorisimin üzerinde dairesel hareketlerle gezdirirken, kalın parmaklarını kasıtlı olarak içeri ve dıŗarı kaydırıyor.

"Hoŗuna gitti mi Bella?" diye fısıldadı, ben kalçalarımı sallayıp parmaklarını sikiyordum. "Daha fazla istiyorum."

Dizlerinin  zerine çöküyor, sonra arkama geçiyor, sırtım ona dönük, ben de kendimi gelecek olana hazırlıyorum.

Dört ayak üstüne çökmüş halde, kalçalarımı havaya kaldırıyor, sonra tüm amımı arkadan avuçluyor. Onun daldığını hissediyorum. Kalçalarımı ayırıyor, sonra yumuşak kıvrımlarımı önden arkaya yalıyor. Sert dili içime dalıyor. Bunu yapmayı seviyor. Ve ben de onun bunu yapmasını seviyorum.

Kahretsin.

Sıcaklık vücuduma yayılıyor, bana verdiği tüm hislerle karıncalanıyorum.

Arkamda yumuşak bir hareket, pozisyonunu değiştirdiğini haber veriyor. Omuzlarımın üzerinde güçlü elini hissediyorum, aşağı eğilmem için beni teşvik ediyor. Kollarımı yatakta yukarı kaydırarak sırtımı kavisliyorum, kıcımı havaya kaldırıyorum, kendimi ona veriyorum.

Al beni. Ben seninim.

Arkadan içeri giriyor ve onu vücuduma çekiyorum.

"Böyle çok sıkısın," diye fısıldıyor.

Parmaklarını acı verecek şekilde kalçalarım ve kıcıma gömerek, önce yavaşça itiyor, sonra hızını artırıyor, sanki kalbimizin şarkısının ritmine göre beni sikiyormuş gibi.

Güneş pencereden içeri girerken, her itişine karşılık vererek kendimi onun penisine doğru itiyorum. Cennetteyim.

Başımı yana çeviriyorum. O, penisinin vücudumun içinde girip çıkmasını izleyerek büyülenmiş durumda.

Müziğin melodisi tekrar tekrar etrafımızda dönüyor.

Elini kalçamdan çekip klitorisimi çabucak bulur ve ben dayanamayana kadar tekrar tekrar okşar. Aniden klitorisimi sıkıştırır ve orgazmım on tonluk bir kamyon gibi üzerime çökerek tüm vücudumu altın yıldızlarla doldururken titrerim.

Fraser kıcıma sertçe tokat atıyor, çaresizlikle itişleri daha derin ve sertleşiyor.

Bacaklarımın arasındaki boşluktan geriye uzanıp, avucumun içinde testislerini kavrar ve hafifçe yukarı doğru sıkarım, bunun onun zevkini artıracığını bilerek.

Fraser yüksek sesle inliyor. Fırsatı kaçırmamak için parmağımı tekrar hafifçe geri çekip, onun tatlı noktalarından biri olduğunu bildiğim kasıklarına hafifçe baskı uyguluyorum.

Sert ve derin iterek hızını artırıyor. Kükrüyor ve bir anda kalın sikini içime derinlemesine pompalıyor, beni sabit tutarken içime boşalıyor, seğiriyor ve titriyor.

"Kahretsin," diye tıslar.

Yavaşça içimden çıkmadan önce, birkaç saniye kendine gelmek için bekler. Arkama eğilip sırtımı nazikçe öperken, kıcıma bir kez daha hızlı ve sert bir şaplak atarak beni korkutur.

"Ah!" diye gülüyorum.

Arkadan üzerime uzanır, sert vücuduyla beni yatağa sıkıca bastırırken sırtımı ve boynumu yumuşakça öper.

"Bir an kör oldum galiba. İnanılmazdı." "Başın döndü mü?"

"Evet. Orada benim taşaklarıma ne yaptın bilmiyorum ama lanet olsun, kızım, benim vücudumu kimse senin kadar iyi bilmiyor."

"Seni domuz gibi bağırtabilir miyim sence?"

"Muhtemelen." Kıkırdar.

Yavaşça yana kayıyor. Ona dönüp bakıyorum. Birbirimize bakıyoruz, birbirimizi içimize çekiyoruz.

"Bugün son gün, yarın geri uçuyorum," diyor yumuşak bir sesle, saçlarını kulağımın arkasına iterek.

"Evet." Gitmek istemiyorum.

"Üç golf şampiyonası var, sonra buraya geri döneceğim. Yani bir sonraki görüşmemize beş hafta kaldı."

"Dört hafta sorunsuz geçti." Yalan söylüyorum. Çok uzun geldi.

"O zaman beş haftayı kolayca yapabiliriz."

"Ve hayırseverlik balosu için buraya uçacak mısın?"

"Evet." Elbise almam lazım. Çok şık bir ünlüler balosu. Bu yeni göz alıcı yaşam tarzına hazır değilim.

"Programımı ayarlarız, istersen Bermuda veya Georgia'da buluşabiliriz. Sen seç."

"Bermuda harika bir yer." Heyecanlanıyorum. "İşin çok havalı."

"Evet, çok havalı."

Fraser beni kendine çekiyor. "Seni seviyorum." "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Hayatımda olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasan Nate Miller'la yüzleşmezdim."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde ileri geri gezdirir.

"Sensiz dünyayla yüzleşmem." Başparmağını ağzıma alıp sertçe emiyorum.

O nefesini tutar.

"Duş almak ister misin?" diye fısıldadı. Büyülenmiş gibi, kapüşonlu gözleri dudaklarımdan hiç ayrılmıyordu.

Ona göz kırparım, sonra başparmağını ısırırım.

"Oh, bebeğim. Beni yine sertleştiriyorsun."

Başparmağı ağzımdan çıkıyor.

"Duş almalısın, kirli çocuk."

"Sen de tam bir basınçlı yıkamaya ihtiyacın var, seni pis kız." Gözlerimi deviriyorum. "Hadi gidelim."

Birbirimizi yeniden keşfetmek, en parlak hazine sandığını bulmuşum gibi hissettiriyor. Açtığımda, içinde muhteşemlik ve mücevherlerle doluydu.

O benim altın çocuğum.

Birlikte büyümek ve gelişmek için yaratılmışız. Onun hayatımda olması gerektiğini biliyorum. Sözünü tuttu.

O benim kırık kalbimi sonsuza kadar iyileştirdi.

"Anna geldi." Fraser, eski evinin önünde park etmiş Anna'nın siyah kamyonetine bakıyor.

Boynumu geriye doğru eğip yukarıya bakmak zorunda kaldım. Vay canına. Bu bir otel. Ev değil.

Büyük ahşap ve siyah ferforje ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken, elimi tutup parmaklarımızı birbirine doladı.

"Senin gibi evin son turunu yapıyor olmalı, Fraser. O da aynı şeyi düşünmüştü."

Fraser'la burada olmak tuhaf bir duygu. Sanki caddenin karşısındaki birinin dürbününden bakıp, görmemen gereken bir şeye tanık oluyormuşsun gibi.

Fraser, evde son bir kontrol yapmak, hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak istiyordu. Bir yanımda meraklıydı, nerede yaşadığını görmek istiyordu, ama diğer yanımda burada olmak istemiyordu. Burayı tam olarak ait olduğu yerde bırakmak istiyorum. Geçmişte.

Fraser ve benim birlikte yeni bir geleceğimiz var, mutsuz anıların olmadığı bir gelecek ve bu yer Fraser için büyük bir günlük sayfası gibi.

Eden ve Hunter arkamızdan merdivenleri atlayarak yukarı çıktılar. Son gecemizde dördümüz birlikte dışarıda yemek yemeye karar verdik. Güneş batıyor, neredeyse hiç rüzgar yok ve hava hala sıcak. Plajda akşam yemeği için daha mükemmel bir akşam olamazdı. Geçen gece içtiğim o pembe kokteyllerden bir tane içeceğim.

Joy bütün gün boyunca vücudumda dolaşıp durdu. Yarın ayrılmadan önce Fraser ve ben birlikte güzel bir gün geçirdik. Yüzme, seks ve sarılmalar. Mükemmel.

"Vay canına, ne ev ama Fraser." Hunter arkamızdan ısıklık geliyor.

"Benim değil. Bu evin havası kötü," diyor Fraser ifadesiz bir yüzle.

Vücudumda bir titreme yayılıyor. *Oh, o da neydi?*

Fraser ağır ahşap kapıları iterek açar, gıcırda. Boş evde yankısı yüksek sesle yankılanır.

Gördüğüm her tavandan avizeler sarkıyor, devasa salonun her iki yanında mermer merdivenler var ve evin arkasını kaplayan devasa cam pencerelere açılan geniş bir koridor var.

Vay canına.

Bütün bunları geride bırakıp benimle oyuncak evimde yaşamak için geliyor. "Anna," diye seslendi Fraser. "Neredesin?"

Sessizlik.

"Eh, ben buradan çıkıyorum," diye bağırarak cevap verir sonunda. Yankıların yankılandığı geniş koridorda sesi takip ederiz.

Geniş mutfak alanına girdiğimizde, Fraser'ın rüyalarını süsleyen adam bizi karşılıyor.

Nate Miller.

Tüm kan ayaklarıma hücum ederken, duyulur bir şekilde nefesimi tutuyorum.

Onun yanında, iki rinoceront büyüklüğünde, siyah takım elbiseli ve kötü niyetli yüzlü adamların arasında duran Anna var.

Fraser iri yarıdır ama bu adamlar ondan da iridir. Anna donakalmış gibidir.

"Neler oluyor?" Fraser kaşlarını çatıyor.

"Ah, Fraser, tam zamanında geldin," Nate alaycı bir şekilde söylüyor.

Oh, bu hiç iyi değil, hiç iyi değil. Anında gerginlik havada havada gerginlik dalgaları yayılıyor.

İnternetteki Nate Miller'ın sayısız görüntüsü, dijital olarak açıkça çünkü şu anda karşımda duran şişman, yağlı adam

daha önce gördüğüm hiçbir resme benzemiyor. Ve hayal ettiğimden çok daha kısa.

"Ne için zamanında?" Fraser, sıkı bir çeneyle sordu.

"Sevgili kızım Ethan'ın velayetini bana devretmek üzereydi."

"Ne yapıyordun?" Fraser'ın yükselen sesi gürler, Anna'ya inanamayan bir ifadeyle yüzünü buruşturur. "Neden?"

Sessiz gözyaşları Anna'nın kızarmış yüzünden süzülür. Başını sallar, dudaklarını ısırır.

Nate araya girer. "Anlatayım, Fraser. Anna ile bir anlaşma yaptım. Bana karşı suçlamalarını ve iddialarını sürdürürsen, onun piç oğlunun velayetini yasal olarak alacağım. Ama bana karşı tüm suçlamaları düşürürsen, Fraser, oğlu onda kalacak." Elinde bir kağıt sallıyor, sanırım evlat edinme belgeleri.

"Bunu yapamazsın." Fraser öne doğru adım atar. "Lütfen imzalamadığını söyle Anna. Oğlumuzu ona veremezsin." Anna'ya yalvarır.

"O senin oğlun değil, Fraser. Bu konuda söz hakkın yok." Nate gülerek tüylerini diken diken etti.

Artık kesinleşti. Nate bir psikopat.

"Bu işin iki yolu var." Nate mutfak adasının etrafından bize doğru yürür. Ellerini ceplerine sokar ve devam eder. "Suçlamaları düşürürsün, çocuğu alırsın. Evli kalırsın. Anna'ya aldığın eve taşınırsın. Zaten bu lanet evi hiç sevmedim, ve her zamanki gibi hayatımıza devam ederiz. Ella da acınası, sıradan hayatına geri döner. Ya da benimle savaşırsın, Ethan'ı alırım, mahkemeye gideriz. Kariyerini mahvedecek en ağır delilleri sunarım, çünkü bu noktada elinde kalan tek şey yeteneğin. Anna'yı, Ethan'ı ve Ella'yı kaybedersin, çünkü şike ve şantaj suçlamalarıyla hapishaneye girersin. Her halükarda çok şey kaybedersin."

"Sen delisin," diye tükürdü Fraser. "Ethan'ı alamazsın."

"Oh, ama alabilirim. Tüm evraklar burada. Görüyor musun?" Nate, evrakları olan korumalarından birini çağırır ve evrakları Fraser'a uzatır.

"Ben güçlü bir adamım, Fraser. Yüksek mevkilerde birçok arkadaşım var. Her şey yasal, kurallara uygun. Anna'nın tek yapması gereken imzalamak. O senin kıcını kurtarmaya çalışıyordu."

Fraser kağıtlara bakarak onları karıştırır. "Sakın imzalamayın Anna. Ethan'a elini sürmeyecek, duyduunuz mu?"

Anna, durdurulamayan gözyaşları akarken kimseye bakmaya dayanamaz. Onu teselli etmek için kollarına atılma isteği damarlarından akıyor.

Hunter araya girer, "Sen lanet olası bir spor menajeri ve iş adamısın Nate, lanet olası bir tanrı değil."

Nate kahkahayı patlatır. Ne pislik bir adam. "Kaliforniya eyaletinde ben lanet olası bir tanrıyım, Hunter. Bu bölgenin kralıyım." Sanki İsa'nın vücut bulmuş hali gibi kollarını açarak kendini gösterir.

Fraser ileri geri yürüyor. "Kariyerimi mahvedecek ne kanıtın var? Hiçbir şeyin yok."

Nate iç çeker. "Yine dramatik davranıyorsun, Fraser. Zarfı bana verir misin?" Bodyguard'ı zarfı Fraser'a uzatırken gözlerini devirir. "Aç şunu," der.

Fraser zarfı hızla yırtıp açar ve bir düzine kağıt çıkarır.

Granit tezgahlı mutfak adasına doğru yürüyen Fraser, tüm belgeleri masanın üzerine yayar. "Anlamıyorum. Bunlar ne? Neden tüm bu e-postaların ve arama kayıtlarının en üstünde benim adım yazıyor?"

"Bunlar, planladığın tüm maçlara hile karıştırma olaylarının e-posta izleri."

"Ne!" Fraser geri çekilir. "Bunların hepsi yalan," diye öfkelenir. "Beni tuzağa mı düşürüyorsun?"

Karanlık Fraser'ın yüzünü kaplar. "Seni lanet olası pislik."

"Seni tuzağa düşürmüyorum." Nate bana göz kırpar. Bu adam ciddi mi?

"Hepsi orada," diye devam eder. "Her kelime siyah beyaz. Kaçırdığın vuruşlar, kaçırıldığın atışlar. Bir hafta boyunca kötü oynayıp, sonraki hafta başka şampiyonalarda fark atarak kazanman. Sonucun ne olursa olsun diğer oyuncularla paranı paylaşman. Delikleri teslim etmen. Oh, ve tabii ki, aldığın tüm uyuşturucular ve içkiler ve seks escorts. Tanrım, liste uzayıp gidiyor." Nate kollarını havada sallıyor. "Kötü görünüyor, değil mi Ella? Öyle değil mi?"

Bu adama karşı hiç şansımız yok. Öfkeyle kaynakayan Fraser'ın burun delikleri çılgınca genişliyor. Asla özgür olamayacak.

Hunter yaklaşır, çalışma masasının üzerine yayılmış evrakları gözden geçirir, gözleri bir kağıttan diğerine hızla geçer. "Bundan kurtulamayacaksın, Nate."

"Ha, izle de gör," der soğukkanlılıkla.

Dr. Strange filminde görülen zaman dilimlerinden birindeymişçesine, tarafsız bir şekilde izlerken

Dr. Strange filmindeymiş gibi, dünyam altımda serbest düşüşe geçer.

Fraser'ın elleri granitin kenarını sıkıca kavrar, başını eğerek homurdanır. "Şunu bir netleştirelim. E-postalar, kısa mesajlar ve telefon konuşmaları yerleştirdin. Bütün bu sahte kanıtlarla bana tuzak kurmaya çalışıyorsun? Golf turnuvalarını ayarladığımı söyleyeceksin ve sana karşı tüm suçlamaları düşürmezsem Ethan'ı alacaksın? Beni yanlış anladığınızı söyle."

Nate mutfak dolaplarına yaslanarak rahatça oturur. "Hepsi yasal."

"Bunu ifşa edersen her şeyimi kaybederim," diye fısıldadı Fraser. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Fraser şok içinde başını ileri geri salladı.

"Çünkü yapabilirim. Ee, ne olacak, Fraser?" Duygusuz bir şekilde sorar. Nate, sanki bir terazi gibi ellerini yanlara açar. "Ethan mı, Ella mı, Ella mı, Ethan mı?" İleri geri sallanır. "Zor bir seçim, değil mi?" Burnunu kırıstırarak gülümser.

Bu adam akıl hastanesine yatırılmalı ve şu anda orada kalıyor olmalı. Uyuşturucu almış Joker gibi, yüz kat daha beter.

Biz güçsüzüz.

Her halükarda, Fraser bizden birini kaybedecek. Ve muhtemelen tüm kariyerini.

Karar gün gibi açık. Ethan'ın ailesinden koparılmasını seyirci kalarak izlemem mümkün değil.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyor

Fraser. "Anna, belgeleri imzala," diye bağılıyor

Nate.

"O belgeleri imzalamayın," diye Fraser ona karşılık veriyor.

"Yap Anna. Ethan'ı bana ver. Fraser'ı kurtarmaya çalış. Böylece o da mükemmel fahişesiyle, mükemmel köpekleriyle ve kız kardeşleriyle mükemmel İskoçya'da mükemmel bir uyum içinde yaşayabilir." Onu teşvik eder. Bu sırada gözleri Fraser'ın eğik vücudundan hiç ayrılmaz.

"En kötü türden ateşle oynuyorsun Nate, ailem hakkında böyle konuşarak," Hunter'ın kesik kesik sesi yankılanır.

"Boş ver, Hunter. Burada hiçbir gücün yok." Nate sırtarak elini

Bir hıçkırık sesi duyarım ve bunun Fraser'dan geldiğini anlarım. Başı hala eğik, kaldıramıyor, sorunlarının ağırlığı ona çok fazla geliyor. O yıkılmış durumda.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldayarak yalvarıyor.

"Lanet olası kağıtları imzala." Nate'in emrini haykırarak bağırmasıyla irkilir ve nefesimi tutarım. Ses boş evde yankılanır.

Omzumun üzerinden Eden'e bakıyorum, ikimizin de gözleri yaşlarla dolu. Onun hafif bir baş sallaması, ihtiyacım olan tek şey. Fraser'ın yerine karar verme izni. Bir çocuk söz konusu. Geri durup bunun olmasına izin veremem. Benim yüzümden olmaz. Sosyopatik bir adamın, kendisine ait olmayan bir çocuğu almasına engel olamayacağım.

"Kağıtları imzalamayın, Anna," diye fısıldadım.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen yapma Ella," Fraser'ın sesi gergin. "Lütfen söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme."

Ağır adımlarla son kez ona doğru sürükledim kendimi.

Yüzünü avuçlarımla arasına alıp, kırmızı çerçeveli gözlerini benimkilere doğru kaldırıyorum. Kalbimi acı kurşunlar deliyor, çünkü bunun onun kristal mavisi gözlerini son kez göreceğimi biliyorum. Gözleri hiç bu kadar karanlık olmamıştı, hüznü, başarısızlık ve umutsuzlukla doluydu.

"Fraser, bu doğru olan şey. Seni bırakmak zorundayım." Gözyaşları yanaklarımızdan akıyor. "Kaybettik."

"Bu olamaz. Lütfen, yapma." Nefes nefese, beni şiddetle kendine çekiyor.

"Birlikte olduğumuz her dakikayı çok sevdim. Ama artık bizi bırakmanın zamanı geldi, Fraser. Gerçekten çok uğraştık. Ethan'ın sana ve Anna'ya ihtiyacı var. Ethan'ı onlardan almaya izin verme."

"Böyle söyleme, bir yolu olmalı." Kollarımda titreyerek beni sıkıca sarıyor. Nefes alamıyorum.

"Yok. Anna'nın yanında olmalısın. Ona aşık ol. Sonunda bir aile olun."

"Hayır, bebeğim, lütfen," diye fısıldıyor.

Fraser'ın omzunun üzerinden Anna'nın hıçkırıkları kontrol edilemez hale geliyor. Sanki hıçkırıklar onu boğuyormuş gibi boğazını tutarken onu izliyorum.

Bu, hayatımda gördüğüm en kötü şeydi.

Kalbim parçalanmış halde, hissettiğimden daha güçlü görünmeye çalışıyorum. "Belki başka bir hayatta şansımız olur, değil mi? Ama bu hayatta birlikte olma şansımız yok," diye fısıldıyorum ve kollarını benden çekerek geri çekiliyorum.

"Hayır, lütfen dur. Gitme. Hayır, Ella. Lütfen." Hayalet görmüş gibi gözlerle bana yapışıyor.

Onun heykel gibi yüzünü avuçlarımla. "Durumu daha da kötüleştirme, Fraser. Vakit geldi. Cesur ol." Kafamı sallıyorum, acımı bastırmak için dudağımı ısıyorum.

Tüm umutlar yitmiş. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Elimizde kalan tek şey anılarımız. Hunter beni kamyonetin güvenli içine sokar. Eden, ruhuma teselli vermeye çalışırken küçük bedeniyle beni sarar ve sıcaklığı beni sarar.

"Oh, Ella." O da benimle birlikte ağlıyor. Üçüz olarak, aramızda derin bir bağ var. Birbirimizin sevincini, sevgisini ve acısını hissediyoruz ve o da burada, benimle birlikte, hepsini hissediyor. "Yapabileceğin başka bir şey yoktu. Sana başka seçenek bırakmadı."

Sessiz kalıyorum. Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, konuşamıyorum, yaşayamıyorum.

Hunter arabayı garaj yolunda döndürüyor ve Eden'in kolunun üzerinden son bir kez bakınca, sevdiğim adamın merdivenlerden aşağı koşarak bize doğru geldiğini ve öfkeyle adımı bağırdığını görüyorum.

Kalbim parçalanıyor, tüm hayallerimizi ve dileklerimizi paramparça ediyor.

Başımı gömerek Eden'in omzuna ağlıyorum, kemiklerime ölümcül bir üzüntü doluyor.

Hiç şansımız olmadı.

Sonumuz belliydi. O gün
bugün oldu.

YİRMİ ALTI

Fraser

"Bugün kalkmalısın, Fraser," Anna yatağın kenarına oturarak beni nazikçe ikna etmeye çalışıyor.

"Kalkacağım." Diye iç çekiyorum.

"Dün de öyle dedin, ondan önceki gün de, ondan önceki gün de. Dört haftadır bu odadasın. Ethan için çok rahatsız edici bir durum. Haklı.

"Üzgünüm."

"Lütfen bir şeyler ye, Fraser. Günlerdir düzgün bir şey yemedin. Ve duş almalısın."

Anna yataktan kalkıp pencereye doğru yürürken perdeleri açarak odaya güneş ışığı girmesini sağlar.

Yorganı başımın üstüne çekip inleyerek yataktan kalkıyorum.

Yorganı üzerimden çekip alır. "Kalk, Fraser. Bir gün daha burada yatıp çürümeyeceksin."

"Lütfen beni yalnız bırak."

"Hayır. Kalk." Sesi yükselir.

Oturup battaniyeyi geri almaya çalışıyorum ama Anna onu odanın öbür ucuna fırlatıyor.

Kendimi yatağa atıyorum. "Çok sinir bozucusun." Ellerimi yüzümden aşağıya doğru sürüyorum.

"Seni kurtarmaya çalışıyorum, Fraser. Babam senin mutluluğunu mahvetmiş, bu yeterince kötü, ama kendini aç bırakıp

ya da kalp kırıklığından ölmene izin veremem. Ayrıca, güzel yeni evimizi kokutuyorsun. Kokun koridora kadar geliyor. Sanki burada biri ölmüş gibi kokuyor." Burnunu ileri geri ovuşturuyor.

"Bu ev benim değil. Senin."

"Oh, şu saçmalıkları keser misin?" Kafamı ona doğru eğiyorum.

"Bunu söylemedin. Bir adamı düşkünken vurmak için iyi bir yol. Lütfen beni yalnız bırak da acımın içinde boğulayım."

"Evet, bunu söyledim çünkü beni dinlemiyorsun. Ve burası senin evin. Sen satın aldın. Ve yine aynı noktaya geldik. Başa döndük." Ellerini beline koyup kalçasını salladı. "Kendine acıma duygusu, yargı gücünü, özgüvenini ve bakış açını bulanıklaştırıyor. Hala hayattasın. Buradasın. Yaşayacak bir hayatın var. Henüz öyle hissetmesen de, hissedeceksin. Ve içinde bulunduğumuz durumu nasıl düzelterek bulmalıyız, yoksa eski halimize geri döneriz. Seçim senin."

Anna hareket etmemi bekliyor.

Vücudum ölü gibi. Bir parçam, acı sıcak dikenler gibi vücudumu sararken, beni ıstırap içinde kıvrandırırken, dünyanın sonu olmasını diliyor.

Nate Miller'ı asla affetmeyeceğim.

Hayatımın aşkının benden kaçtığını izledim. O gece, Los Angeles'tan kalkan ilk uçakla gitti. Onu görmek için çılgınca sahil evine gittiğimde, çoktan gitmişti. Hunter, hayatımdan uçup giderken yaşadığım büyük çöküşün üstesinden gelmeme yardım etti, sonra da son darbeyi vurarak her şeyin bittiğini söyledi.

Dört hafta önce yoğun bir acı vücudumu sardı ve bir türlü geçmedi. Baraj gibi sıkıca tutunmuş durumda.

Başka seçeneğimiz yoktu. O haklıydı. Nate kazandı.

Yüksek hızda hayalarım tekme yemek, şu anda hissettiğim kalp kırıklığından daha az acıyardı. İlk seferinden daha kötü. Her şeyden daha kötü. Bunun çaresi yok. Zaman. Anna bana sürekli bunu söylüyor.

Burada bin yıl kalsam bile zaman parçalanmış kalbimi iyileştiremez.

Avukatımla tüm evrakları inceledik, evlat edinme belgelerini, sahte eşleştirme belgelerini, ama Clark'ın bana yardım edebileceği hiçbir şey yoktu. Kanıtlar çok güçlüydü ve evraklar usulüne uygun görünüyordu. Umut yoktu.

Anna bana bakmaya çalışıyor. Onun tüm sevgisini ve şefkatini reddediyorum. Onun nezaketini takdir ediyorum, ama bunu kabul etmek yanlış geliyor.

Ella'nın benden Anna'ya aşık olmamı istemesini anlayamıyorum.

Tek istediğim o. Ella.

Anna'nın geceleri ağladığını duydum. O zavallı kızın bana ihtiyacı var, ama ona destek olmak için ona ulaşacak gücü kendimde bulamıyorum. Hepimizi içinde yaşadığımız kağıt hapishanesinden kurtarmaya çalışırken başarısız oldum. Bizi birbirimize bağlayan üç parça kağıt.

Bir gizlilik anlaşması, beni Nate'e bağlayan bir sözleşme ve bir evlilik cüzdanı.

Ona baktığımda, gözlerinde hissettiğim acıyı görüyorum ve bu beni derinden yaralıyor. Onu defalarca reddettim. Kendini çok yalnız hissediyor olmalı.

Ben bencil bir pislikim.

Artık aynaya bile bakamıyorum. Ben Fraser "berbat"

Farmer.

Ella'yı bir daha asla kucaklayamayacağımı, öpemeyeceğimi, dokunamayacağımı bilmek. Beni mutluluktan başımı döndüren o baş döndürücü kokusunu bir daha asla koklayamayacağımı bilmek. Duygularımı paramparça eden o yumuşak kalbi ve öpücükleri. Bu beni parçalıyor.

Onunla birlikteyken kendim gibi hissediyorum. Evimde gibi. Ama o gitti.

"Kalkmak, duş almak ve giyinmek için on dakikan var." "Tamam," diye fısıldıyorum ama yatmaya devam ediyorum.

Tavanda kaç tane küçük kusur olduğunu tam olarak söyleyebilirim. Günlerce, haftalarca onlara bakıp, bir sonraki hamlemi ne yapacağımı bulmaya çalıştım.

Dört hafta oldu ve Nate'in kontrolünden nasıl kurtulacağım konusunda tek bir fikrim bile yok.

Derin bir nefes alıp veriyorum.

Telefonum komodinden yumuşak bir ses çıkarır. Muhtemelen Hunter bu hafta yüzüncü kez beni kontrol ediyordur. Kim olduğu umurumda değil. Kimse umurumda değil. O olmadığı sürece. Ama o telefonlarıma cevap vermiyor. Her denediğimde sesli mesaja düşüyor.

Nate, "kişisel nedenlerle" izin aldığımı duyuran aptalca bir açıklama yayınladı. Canı cehenneme. O adama bir kuruş daha veririm bir daha golf oynamam.

Anna telefonunu eline alıp bildirimleri kontrol etti. "Babamdan düzinelerce cevapsız arama var, Fraser. Eninde sonunda cevap vermek zorundasın."

"Siktir et onu." Mantıklı davranmaktan yoruldu. "Annen de seni merak ediyor." "Onu sonra ararım."

"Ella ile konuştun mu?" "Hayır."

"Ben de. Telefonu açmıyor. Umarım iyidir. İkiniz için çok üzülüyorum," diye fısıldadı, derin düşüncelere dalmış.

"Benim de hepimiz için."

O da onaylayarak başını salladı.

Anna derin bir nefes alır. "Frank Rossi adında birinden yeni bir mesaj var." Kaşlarını çatarak mesajı okur. "Mesajda '*Onu buldum*' yazıyor." Başını kaldırır.

Umutla midem kelebekler uçuşur.

"Ver şunu bana." Elimi uzatırım.

"Kimi bulmuş?" diye sorar. "Oh, eh, köpeğini," yalan söylerim.

"Oh, ne güzel haber." Telefonu elime çarparak bırakır. "Frank'i arayacağım. Bir dakika izin verir misin?"

"Tabii, ama telefon görüşmesi biter bitmez duşa girmen lazım. Çenende çikolata, sakalında üç gün öncesinden kalma patates cipsi var. İğrençsin. O uzun, dağınık sakalın gitmeli, sana yakışmıyor."

Yüzümü buruşturuyorum, ama haklı. "Söz veriyorum."

"Beş dakikan var, yoksa buraya gelip seni duşa sürükleyeceğim, yoksa *End Game'deki* Şişman Thor gibi fotoğrafını çekip sosyal medyaya yayacağım. Sen şişman değilsin, aksine tam tersisin, ama dağınık ve pasaklı görünüyorsun. Sana yakışmıyor."

O kadar da kötü görünmüyorum, değil mi?

Aşağıya bakıp çenemi ovuşturuyorum.

Kahretsin. Öyle görünüyorum. "Tamam.

Anlaştık."

Bunun üzerine, yorganı da alıp odadan çıkar.

Bugün bu odadan çıkmam konusunda ciddi.

Frank'in numarasını tuşladım.

Son birkaç haftadır kederle boğuşurken, Ella'nın burada olduğu hafta Frank'in bana DNA sonuçlarını e-postayla gönderdiğini tamamen unutmuşum. Sonuçlar, Nate'in Anna'nın biyolojik babası olmadığını doğruluyordu.

Bu hassas bilgiyi ona nasıl söyleyeceğimi tam olarak düşünmem gerekiyor. Hemen cevap veriyor. "Fraser. Nasılsın?"
"Daha iyi olabilirdim." İç çekip gergin alnımı ovuşturuyorum.
"Clark beni aradı ve her şeyi anlattı. Nate Miller pis bir orospu çocuğu."
"Evet, bu konuyu konuşmak istemiyorum. *Onu* buldun mu?"
"Evet. Aradığın her şeyin yüzde sekseni de onunla birlikte."
Yataktan fırladım. "Dalga mı geçiyorsun?"
"Hayır, hatta beklediğimizden de iyi, ama geri kalanında bize yardım etmesi lazım."
Fazla heyecanlanmak istemediğimden, damarlarıma küçük bir umut ışığı girmesine izin verdim, çünkü hayatım hiç planladığım gibi gitmemişti ve sanki sonsuza kadar şansım yaver gitmemişti.
"Ne buldunuz?"
"Bir saat sonra şehir merkezindeki ofisimde buluşalım."
"İki saat olabilir mi?" Bu tüylü ayı sakalını tıraş etmek en az bir saatimi alır.
"Görüşürüz."
Kahretsin, işler yoluna giriyor olabilir.

Ella

"Sanırım kırılmış."
"Kırık değil. Ver de bakayım."
"Kırık, şuraya bak."
"Kırık değil; o kısmı böyle çevir."
Yatak örtüsünün altından inlerim. "İkiniz de odamdan çıkar mısınız lütfen? Hemen. Sinirlerimi bozuyorsunuz."
Yatağın her iki tarafında bir çökme hissediyorum. Sonra hiçbir şey. Yatak aniden sarsılıyor, tekrar tekrar, sonra Eden ve Eva'nın yatakta zıpladığını anlıyorum.
Yorganı başımdan belime kadar hızla indiriyorum. "İkiniz de siktirin gidin, beni rahat bırakın!"
"Hayır, yapamam." Eden zıplamaya devam eder.

Eva etrafında dönerek zıplıyor, uzun karamel rengi saçları her yere uçuşuyor.

"Woo-hoo." Eden havada bir ponpon kız zıplaması yapar.

Burada yatarken, tekrar tekrar sarsılıp çalkalanmaya devam ediyorum.

"Oh, bu hiç iyi değil, bebek doğurduktan sonra zıplamak, Eva," Eden nefes nefese.

"Pelvik taban egzersizlerini daha fazla yapmalısın. Sık, bebeğim, sık," Eva odanın diğer ucundan şarkı söyler.

Boş ver. Yataktan fırlıyorum.

"Eh, işe yaradı." Aynada Eva'yı görüyorum, Eden'a beşlik çakıyor.

Hızla dönüp dişlerimi sıkarak, "Sadece neredeyse otuz yaşındaki kız kardeşlerim yatakta zıplayıp, lunaparkta beş yaşındaki çocuklar gibi davranıyorlar diye işe yaradı," diyorum.

"Oh, huysuzmuş."

"Ve saldırgan, Eva."

"Lütfen gider misin?" diye yalvarıyorum.

Henüz dünyayla yüzleşmek istemiyorum ve Eva en büyük korkumu doğruluyor. "Hayır, yapamayız. Annemize söz verdik. Bugün seni bu çöplükten çıkarıp köpekleri gezdireceğimiz gün."

Kollarımı genişçe açtım. "Harika, istediğinizi elde ettiniz. Şimdi gidin ve erkek çocuklarınızla mükemmel hayatlarınızı yaşayın."

Kıskançlık son dört haftada yeni boyutlara ulaştı. Tüm duyularımı ele geçirdi.

Eva'nın iki oğlu var.

Eden'ın kocası ve üç yeni oğlu var. Anna.

Fraser'ı aldı.

Benim Fraser'ım.

Herkesin kendi mutluluğu var. Ben hariç.

"Hey, bu bir yarışma değil," diyor Eden. "Kaba olmana gerek yok. Sana yardım etmeye çalışıyoruz. Senin acını hissetmediğimizi mi sanıyorsun?"

O ve Eva yataktan atlarlar.

Eva, Eden'ı destekliyor. "Hepsini hissediyoruz. Biz de burada seninle birlikte acı çekiyoruz. Ewan ve ben boşanma konusunda hiçbir anlaşmaya varamadık; hayatım mükemmel olmaktan çok uzak. Onun alkol sorunu yeni boyutlara ulaştı

yüksek seviyelere ulaştı. Cumartesi günü çocukları sinemaya götürmedi ve ben onlar için zar zor ayakta duruyorum." Eva iç çekiyor.

Çok bencilim.

"Beni affet. Özür dilerim. Son zamanlarda kim olduğumu bilmiyorum."

Aslında yok. Normalde alaycı dilim sadece keskin değil, bıçak gibi keskin. Derin kesiyor ve düpedüz acımasız.

"Ben berbat durumdayım." Başımı ellerimle tutarak, elli milyonuncu kez yine yıkılıyorum. Her gün ağlıyorum. Midem bulanmadan yemek yiyemiyorum ve hormonlarım altüst oldu.

Kız kardeşlerim yanıma koşarak beni sıcak kollarının arasına alırlar. "Doğru şeyi yaptın," diye fısıldar Eden.

"Doğru yaptın, kızım." Eva başımın üstüne öpücük kondurur. "Nate'in kendi isteğini elde etmek için bir çocuğu silah olarak kullanması çok acımasız ve zalimceydi. Başka seçeneğin yoktu. Ama biz varız. Her zaman senin yanındayız."

"Fraser da bana öyle demişti, ama yalan çıktı. Onu çok özlüyorum." Eva'nın omzuna gözyaşlarımı döküyorum, o da beni nazikçe sıkıyor. "Sonunda şansımız olacağını sanmıştım. Kalbim," diye kekeliyorum. "Kalbim, çok kötü hissediyorum. Ben, ben yapamıyorum..."

Eva ve Eden beni kollarının arasına alıp sallarlar. Beni sakinleştirmeye çalışırlar.

Haftalardır dans etmedim ama kaslarım sanki haftada kırk ders vermişim gibi ağrıyor.

Dans beni her zaman çok mutlu eder. Müziğe göre hareket etmenin ve ruhunu sözlere kaptırmanın verdiği heyecan her zaman büyülü bir duygu olmuştur.

Ama vücudumun hiçbir yerinde sihir ya da coşku yok.

Kaybolmuş hissediyorum.

Boş.

İncinmiş ve kahrolasıca kalbi kırık.

Fraser bana düzinelerce sesli mesaj bıraktı. Hiçbirini dinlemedim. Dinleyemiyorum. Eğer şu anda Anna'yla birlikteyse, Anna'nın yanında *olmalı*. Onunla tekrar konuşmam çok yanlış olur.

Üç gün önce, ondan bir mektup beni hazırlıksız yakaladı. Dün, düşünmeden postayı açtım. Zombi gibiydim, zarfı yırttım, yurt dışı posta damgasını fark etmedim.

Güzel Bella'm,

Seni aramayı denedim ve neden telefonlarıma cevap vermediğini anlıyorum. Haftalar oldu.

Acı dolu haftalar.

Senin olmadan geçen haftalar.

Sesini özledim. Yüzünü özledim. Gülümsemeni özledim. Her şeyi özledim.

Seni öldürmeyen şey seni daha güçlü yapar derler, ama ben bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Hayatımda sen olmadan içim ölü, ve kendimi güçlü hissetmiyorum.

Bir çözüm arıyorum. Yeni bir başlangıç yapabilmemiz için, bir yol bulmaya çalışıyorum ama hiçbir cevap bulamıyorum.

Bir süreliğine, sanki tekrar gençmişiz gibi hissettim ve seninle geçirdiğim her saniyenin her dakikasını tekrar tekrar hatırlayacağım.

Hayatında verdiğim acı ve ıstırap için çok üzgünüm. Sadece bu seferki için değil, daha önce olan her şey için. Seni incitmek ya da sana boş umutlar vermek istemedim. Niyetim asla bu değildi.

Zamanla beni affedebileceğini umuyorum. Bir sonraki hayatımıza kadar.

F&E - Sonsuza kadar,

Fraser x

Mektubu beni yıkmıştı, o günden beri yataktan çıkmadım.

Bizim birlikte olmamız için bir yol bulmaya çalıştım. Kafamda pek çok farklı senaryo ve plan kurdum ama hiçbirisi mantıklı gelmedi. Mektubunu tekrar okuduğumda, son sözleri kesin ve netti. Aramızda bir çizgi çekmişti. *Bir sonraki hayatımıza kadar.*

Bu gerçekten sonumuz.

"Çok kötü kokuyorsun," diye fısıldadı Eden.

Burnumdan sümük baloncukları çıkararak burun çekiyorum.

"Çok çekicisin. Chris Hemsworth kapından içeri girse, eminim karısını senin için terk ederdi." Eva kıkırdar. "Çok seksi."

Gülüyorum. Gerçekten içten bir kahkaha. En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum. Aslında hatırlıyorum. Fraser'la birlikte Kaliforniya'daki son günümüzdü.

En azından Fraser çekici kız Anna'yı kaptı. Oysa ben... Kucaklaşmamızdan uzaklaşıp aynaya dönüyorum. Nefesim kesiliyor... Gerçekten berbatım.

"Sivilcelerim var." Kendime bakıyorum. Hayatımda hiç sivilcem olmamıştı, şimdi ise cılız, solgun ve cildimde kırmızı lekeler var. Bu nasıl mümkün olabilir? Gözlerimin altında derin şişlikler var ve kahve dökülmüş

soluk pembe pijamalarımın önüne dökülmüş. "Saçımdaki *bu* da ne?" Saçımda ne olduğunu Tanrı bilir, devasa bir düğümü çekip çıkarıyorum.

"Sanırım köpek sümüğü." Eden daha iyi görmek için gözlerini kısıyor. "Ya da senin." Eva burnunu buruşturuyor.

"Ya da ikinizin," diyoruz hep bir ağızdan.

Omuzlarımın üzerinden aynada ikisini de izleyerek, "Duş zamanı, ha?" diyorum.

Onlar da başlarını sallayarak onaylar.

"İyi olacaksın." Eva omzumu sıkar.

Dudaklarımı içime çekerek beynime daha fazla gözyaşı akıtmamasını yalvarırım. Ağlamaktan yoruldum. Yorgun hissetmekten yoruldum.

"Kimseye faydam yok. Öğretemedim, özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Hey, bunun için personelimiz var. Bize bir bak, hepimiz yetişkin, başarılı iş kadınlarıyız." Eden ortamı yumuşatmaya çalışır.

"Bunu birlikte atlatabiliriz," diyor Eva kendinden emin bir şekilde. "Omne trium perfectum," diye hep birlikte söylüyoruz.

Üçlü olan her şey mükemmeldir.

Onsuz hayatımı yeniden kurmam gerekiyor.

Annemin haftalar önce bahsettiği fırtınalı deniz, birlikte geçmemiz için çok güçlüydü. Çok öngörülemezdi. Gelgit değişti, ama iyiye doğru değil, ve hiçbir zaman benim istediğim yöne, doğru yöne akmadı.

Fraser haklıydı; biz kaçınılmazdık, başarısız olmaya mahkumduk.

Dünyanın diğer ucunda, on bir saat uzaklıkta, kalbimin diğer yarısı yaşıyor ve sonsuza kadar orada kalacak.

Alışkanlıkla boynuma dokunmak için elimi uzattım, artık orada olmadığını unutarak.

Tıpkı
onun
gibi.
Gitti.

. BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Fraser

"Bunun doğru yer olduğuna emin misin?" Frank'in siyah SUV'sinin güvenli içinden Cape Cod tarzındaki eve bakıyorum.

San Diego'dayız. Los Angeles'tan sadece birkaç saat uzaklıkta.

Başından beri çok yakındı.

Frank Rossi, tuttuğum özel dedektif, kendini aştı. Aradığımız bilgileri, fotoğrafları ve belge izlerini buldu. Hatta aramadığımız bilgileri bile. Ama daha fazlasına ihtiyacımız var.

"Adamlarımdan biri haftalardır onu takip ediyor; aradığımız kişi bu," diye beni rahatlatıyor Frank.

Acımın derinliklerine o kadar batmıştım ki, onu tamamen unutmuştum. Frank'in bir hafta önce gönderdiği mesaj, beni hiç yaşamayacağımı düşündüğüm bir evde, o yatak odasında geçireceğim bir günden daha kurtardı.

"Seninle gelmemi ister misin?" Frank eve bakıyor. "Yalnız gitmeliyim."

"İhtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı? Elinden geleni yap; ona ihtiyacımız var."

"Teşekkürler dostum." Frank'in siyah cipinin kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve caddenin karşısına koşuyorum.

Siktir, eğer bu oysa ve Frank'in dediği doğruysa, bu adam benim kurtarıcım olabilir.

Elimi kaldırıp parlak beyaz kapıyı sertçe tıklatırken sinirlerim gerildi.
Kapının arkasında birkaç sürtünme ve tıklama sesi duyulduktan sonra kapı açıldı ve aylardır aradığım adam ortaya çıktı.

Lucas.

Ethan'ın

babası.

"Ne istiyorsun?" diye bağılıyor. "Sadece konuşmak istiyorum." Ellerimi kaldırıyorum. "Ben seninle konuşmak istemiyorum."

Benim için tam bir muamma olan bu adamı süzerim. Zeki, çok zeki ve soğuk; Harvard'da iş yönetimi okumuş ve şimdi hükümet için stratejik suç istihbarat analisti olarak çalışıyor. Gözlerimi yukarı aşağı gezdiririm; geniş omuzlu, kaslı ve tam da hayal ettiğim gibi. Geniş, keskin çeneli, temiz traşlı.

Kahverengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle Ethan onun tıpatıp aynısı.

"Lütfen, tek istediğim on dakikanızı ayırmanız." Onu dinlemeye ikna etmek için çaresizce yalvarıyorum.

"Tek istediğin bu mu? Benim olan her şeyi aldın, hala daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Almadım. Almadım. Yemin ederim. Görüldüğü gibi değil."

"Ne fark eder ki? Fraser Farmer her şeyi elde ediyor gibi görünüyor."

Farklı bir taktik deniyorum. "Beni basına satan senin olduğunu biliyorum. Beni takip ettiğini biliyorum. Eskort ajansı ile konuştuğunu biliyorum. Hakkımda her şeyi biliyorsun. Ve tüm bunlar bana hala Anna'ya aşık olduğunu gösteriyor."

Gözlerini bana dikti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Özel dedektif tuttum. Sokağın karşısında siyah bir cipte oturuyor." Cipi işaret ediyorum. "İkimiz de seninle konuşmak istiyoruz."

"Seninle konuşmak istemiyorum." Sonra kapıyı yüzüme çarparak, beklenmedik tepkisiyle beni irkiltti.

Pes etmeye niyetim yok.

Kapıyı tekrar çaldım.

"Siktir git, Fraser." Sesi, kapının beyaz barikatının arkasından boğuk çıkıyor.

Onu neyin tepki vereceğini biliyorum. "Anna'ya aşık değilim."

Tahmin ettiğim gibi, kapıdan içeri daldı ve bana doğru atılırken yumruk atacak sandım. En az beş adım geri çekilip sırtımı kamburlaştırarak onun üstümden geçmesini bekledim.

Parmağını bana doğrulttu, yüzünde kızgın bir öfke parladı, boynundaki damarlar şişti. Kahretsin, ayı gibi bir adam. Ben de iriyim ama o daha iri.

"Sen Anna'yı ve oğlumu hak etmeyen aşağılık bir pisliksin. Benden her şeyimi aldın. Anna, Ethan. Kendi kanımdan canımdan olanları. Ve onu, sikini uzak tutamadığın o İskoç kızla aldattın," diye tükürüyor.

Siktir.

Durmuyor. "Sen boktan bir baba figürsün. Seks işçilerini ziyaret edip, ilişkiler yaşıyorsun. Sen erkeklikten men edilmiş birisin. Senin gerçekte kim olduğunu tüm dünyaya göstermek için seni ifşa ettim. Ama bu bile senin daha da dibe batmanı engelleyemedi. Ayrıldığınızı söyleyen bir açıklama yayınladın. Altı aydır ayrılmamıştınız. İnan bana, senin boktan kişiliğin hakkında her şeyi biliyorum."

Her şeyi bilmiyor.

Devam ediyor. "Ve yine de, ikiniz tekrar bir araya geldiniz. Yeni bir evde. Yeni bir başlangıç için, değil mi? Anna'ya yeni bir ev alıp, seks bağımlılığını ve zina davranışlarını düzelterek onu tatlandırmaya çalışıyorsun." Devam ediyor. "Zavallı oğlum. Anna'nın neden hala seninle olduğunu asla anlayamayacağım. Sen bir sahtekarsın. Sosyal medyada da sahte bir hayat yaşıyorsun, mükemmel bir aileymiş, hadi oradan. Anna daha iyisini hak ediyor."

Sanırım altıma işedim. O çok korkutucu bir adam.

Söylediği her şey doğru. Dışarıdan bakıldığında, her şey aynen öyle görünüyor. Ama o bilmiyor.

Yutkunuyorum. "Evliliğimizin de sahte olduğunu söylesem yardımcı olur mu?" "Ne demek istiyorsun?" diye tıslıyor, Amerikan aksanı kalın.

"Anna ve ben hiç seks yapmadık. Aramızda bir ilişki yok. Nate Miller bana ilaç verdi. Beni kandırıp bir sözleşme imzalatıp, gizlilik anlaşması imzalatıp, Anna ile evlenmeye zorladı. Hayatımı mahvetti. Hayatlarımızı mahvetti. Bu bir çıkar evliliği. Anna'yı sevmiyorum. Onu arkadaş olarak seviyorum. Daha fazlası değil. Anna hala seni seviyor. Ella da sıradan bir kız değil; o benim hayatımın aşkı." Her şey hızlıca dökülüyor.

Gözleri fal taşı gibi açılır, derin bir nefes alır. "Üzgünüm, bir daha söyle."
Alnında derin kırışıklıklar oluşur.

Ve tekrar söylüyorum.

"Yardıma ihtiyacım var, Lucas."

Benden uzaklaşır, sonra arkasını döner.

Omuzlarım yenilgiyle çöker.

O benim tek şansım.

Eve girerken, omzunun üzerinden başını çevirip, "Özel dedektifi içeri çağır" dedi.

Thwack.

Golf topum havada vızıldayarak uçtu.

"Berbat bir vuruştur. Ne zamandır top vurmadın?" "Canın cehenneme, Hunter. Sadece altı hafta oldu."

Ella'nın hayatımda olmadığı altı uzun hafta.

"Seni, vuruşumu aşağılamak için aramadım. Ve o vuruş en az 120 mil hızla gitti." Driving range'in ötesindeki uzaklığı izliyorum. *Fena değil.*

Driving range kabinimin duvarına dengesizce dayadığım telefona bakıyorum, Hunter kamera aracılığıyla bana bakıyor.

"Yataktan kalkmış ve ormanda ürkütücü bir kulübede yaşıyormuş gibi görünmemen iyi olmuş. O sakal gitmeliydi."

"Evet," diyorum.

"Duruşun ve ayakların da biraz bozuk, ama bunlar düzelecektir," diyor, formumu izleyerek.

Swingim çok kötü. Çok nazik davranıyor. "Evet. Odaklanmakta zorlanıyorum."

Tek düşünebildiğim Ella.

"O nasıl?" Bilmem gerekiyor.

"İyi değil." Diye içini çekerek cevapladı. "Tüm enerjisini kaybetmiş. Ama geçen hafta tekrar ders vermeye başladı, hatta saçlarının köklerini boyattı, kaşlarını aldırdı ve bacaklarını tıraş etti. Eva ve Eden'e göre, kalbi kırık bir kadın için bu çok önemli bir şey. Eden ve Eva onun için endişeleniyorlar."

Haftalardır evden neredeyse hiç çıkmadı. Çok kilo verdi ve eski halinden eser yok. Artık aynı Ella değil."

Onun yaşadığı acı ve ıstırapın sebebi olduğumu bilmek, kalbimi biraz daha kırıyor.

Bilinçsizce, elim kalbimi sıkıca kavırıyor.

"İyi misin dostum?" Hunter endişeli bir sesle soruyor.

"Hayır, pek değil." Başımı sallıyorum.

"Konuşmak istersen her zaman buradayım."

Hunter harika bir adam. Duygularını açıkça gösterir ve asla duygularından kaçan biri değildir. Harika bir dinleyicidir ve dram dolu hayatımın her adımında yanımda olmuştur.

"Şu anda konuşmak istemiyorum."

"Tamam, o zaman beni neden aradın?"

"On dakika önce sana bir e-posta gönderdim. Okudun mu?" diye soruyorum.

"Hayır, henüz açmadım. Gelen kutuma bakayım."

Başka bir topu vurarak Hunter'ın gönderdiğim e-postayı bulup okumasını bekledim. Ne tepki vereceğini merakla bekledim.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye nefes nefese sorar, sonra kahkahalara boğulur.

İşte, ben de aynen böyle tepki vermiştim. "Hayır. Şaka yapmıyorum. Yardımına ihtiyacım var, Hunter."

"Neye ihtiyacın var?"

Telefona yaklaşıyorum. Golf sopamı destek olarak kullanarak, bir elimle ona yaslanıyorum.

"Bu çok büyük bir ricadır." Yorgun gözlerimle kameraya yalvarırcasına bakıyorum. "Çocukları ve Eden'ı birkaç günlüğüne bırakabilir misin? Los Angeles'a gelir misin? Korumaların Noah ve Liam'ı da Florida'dan buraya getirebilir misin? Tüm uçak biletlerini ben öderim."

Tereddüt etmeden cevap veriyor, "Gerek yok, Fraser, ben hallederim. Ne zaman ihtiyacın var?"

"Birkaç gün içinde. Ne kadar erken o kadar iyi, ama önce Eden'a sormak zorunda olduğumu biliyorum."

"Senin için sorun olmaz. Beni orada say."

"Sana gösterdiğim şeyi sır olarak saklayabilir misin? Şimdilik, lütfen? Lütfen Eden'a söyleme."

"Ağzım kilitli. Ona senin için endişelendiğimi, bir arkadaşını kontrol etmeye gittiğimi söylerim. Uçağımı ayarlarım ve Liam ile Noah'ı organize ederim."

Hunter, golf arkadaşlarımızla birlikte takım halinde uçabilmeleri veya acil durumlarda hızlıca bir yerden bir yere gidebilmeleri için bir jet kiraladı. Bu özel bir jet ve tüm aileler birlikte seyahat edebiliyor. Hunter gibi başarılı olmanın birçok avantajından biri de bu. O dünya sıralamasında birinci sırada. Ben dördüncü sıradan onuncu sıraya düştüm ve bu durumdan pek memnun veya gururlu değilim.

"Harika, çok teşekkürler Hunter. Sana çok borçluyum."

"Her zaman. Şimdi Eden'ı ikna edip haberi vermem lazım. İki gün sonra görüşürüz."

Sırıttım. "Tabloid gazetelerin sürekli yazdığı, bayılma noktasına getiren ünlü gülümsemelerinden birini ona göster."

"Gülümsemeden daha fazlasını göstereceğim,"

diye şaka yapar. Gözlerimi deviririm.

"Bilmek istemiyorum."

Gerçekten istemiyorum. Onun mutlu ailesi, içimdeki boşluğu daha da belirgin hale getiriyor.

Anna ve Ethan ile mutlu ve tatmin olamamanın nedenini bulamamak çok kötü. Ama küçük Ethan gerçek babasının kim olduğunu bilmeyi hak ediyor ve Anna sevdiği adamla birlikte olmayı hak ediyor.

Ve onlar benim için seçilmişlerdi. O aileyi ben seçmedim.

Ella'yı seçtim.

Onu istiyorum.

Mucizelere güvenip inanmamı söylüyorlar.

Ben de bir mucize bekliyorum.

'İN YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ

Fraser

"Çek ellerini üzerimden." Nate'in nemli liman deposundan gelen boğuk bağırışlarını duyuyorum.

O burada.

Hunter'a bakıyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını genişçe açmış, eğlenenin başlamasını bekliyor. O benim için bir güç kaynağı oldu ve gerçek kardeşim Jamie'den daha çok kardeşim gibi oldu.

Liam ve Noah, Nate'i terk edilmiş binanın ortasına doğru zorla sürüklüyorlar.

Frank burayı nasıl buldu Tanrı bilir, ama sanırım özel dedektifsen, bir iki adamı bağlayıp biraz korkutmak ve ihtiyacın olan bilgiyi almak için mezbahaya benzeyen bir yere götürmek için bir yere ihtiyacın vardır. Her şey mubahtır.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Artık harekete geçme zamanı, Fraser, bu adamın kendi oyununu oynayalım.

Konfor alanımın dışına çıkmak zorunda kalıyorum. Ben golfçüyüm, golf oynamayı seven sıradan bir adamım. Hayatım boyunca tek istediğim buydu, ama Nate Miller hayatıma girdiğinden beri hayatım alt üst oldu.

Buna bir son vermek istiyorum. Bugün.

Noah, Nate'i Hunter, Frank ve benim önümdeki sandalyeye fırlatır. Kıcı sandalyeye çarptığında homurdanır, Noah ise kafasındaki

"Ellerini bağı tutun," der Frank sert bir şekilde.

"Ellerini bağı tut," der Frank sert bir sesle.

Hızla gözlerini kırıştırarak odaklanmaya çalışan Nate, ışığa alışmak için biraz zaman harcar. Ağız köşeleri alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır, burun delikleri genişler.

Öfkeli.

Noah omuzlarını geriye doğru iter, Nate'i daha dik oturmaya zorlar.

"Çekin ellerinizi üzerimden. Bu iki bin dolarlık bir takım elbise. Bunlardan biri zıplayıp hayalarını ısırsa neye benzediğini bile bilmezsin." Elllerinden kurtulmak için mücadele etmeye devam eder.

Hakkını vermek gerek. Nate cesur bir adam. Devasa çelikten bir cesaret. Hiç korku belirtisi göstermiyor.

"Sen olacağını bilmeliydim." Doğrudan bana bakar.

"Yüzlerce düşmanın var, Nate. Herhangi biri olabilirdi," diye karşılık verdim.

"Hakkını vermeliyim, Fraser. Beni evimden kaçırmaya cesaretin olacağını hiç düşünmemiştim. Bugün korumalarımın ve çalışanlarımın izinli olduğu için şanslısın."

"Şanslı değilsin, Nate. Planlıydı. Bugün çalışmadıklarını biliyorum. Çünkü seni sandığından daha iyi tanıyorum. *Her şeyi* biliyorum."

"Her neyse. Ne istediğini söyle." O içini çekerek cevap verdi.

Korku, Nate'in sözlüğünde yoktur. Kendini yenilmez sanır.

"Sözleşmemin feshedilmesini istiyorum, böylece evliliğin iptal edilmesi için dava açabilirim. Bunu yapabilirim çünkü sözleşme baskı altında imzalandı, bu yüzden yasal olarak bağlayıcı değil. Clark, ekibinden birkaç kişiyi benim davamı araştırmak için görevlendirdi. Bu hafifletici bir durum. Seninle olan sözleşmemi feshedersen, Anna ile evliliğim geçersiz hale gelir."

"Anlamıyorsun," diye bağırdı bana.

"Bana vereceksin, ama daha bitirmedim. Benden çaldığın gelirimizin fazlasını geri istiyorum. Sana ait olmayan şeyi aldın. Ayrıca imzaladığım gizlilik sözleşmesini de feshetmeni istiyorum."

Kızgınlığı, gergin havayı delip geçiyor.

"Zaten fahişene, avukatına ve bu orospu çocuğuna..." Başını Hunter'ın yönüne çevirir. Hunter kahkahalarla titrer, bu da Nate'i daha da öfkeliendirir. "...gizlilik anlaşması hakkında. Gizlilik anlaşmasını ihlal ettin. Seni bu lanet sandalyeye oturtması gereken benim, Fraser. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

"İşte burada yanıyorsun. Bu deponun, 'kahve' ithalat ve ihracatını yaptığın yerin iki kapı ileride olduğunu biliyorum." Son kelimemi parmaklarımla tırnak işareti yaparak söylüyorum. "Bu kokainin kod adı, değil mi?" Tüm güvenimi topluyorum.

Hunter ve Frank, kendime güvenimi kaybedersem veya prova yaptıklarımızı unutursam bana destek olacaklarını söylediler, ama ben senaryoma devam ediyorum. "Ayrıca, yerel yetkililere göz yummaları için çok para ödediğinizi de biliyorum. Bir de hatırı sayılır miktarda 'bağış' var..." Yine, parmaklarımla tırnak işareti yaparak, kendimin bir tür karikatürüne dönüştüm. "... Ocak ayında senatörün ofisine yaptığın. Tam olarak ne içindi?" Nate cevap vermeye başlar. Onu durdurmak için işaret parmağımı havaya kaldırırım. "Ah, söylemene gerek yok. Kaliforniya belediye başkanlığı pozisyonunu garantilemek içindi. Anladım, değil mi?" Sırıtarak gülümserim.

Nate'in alnından minik ter damlacıkları süzülüyor. Onu köşeye sıkıştırdım.

"Oh, başka ne vardı? Evet, geçen ay Senatör Wilson'ın karısına güzel bir buket çiçek, iç çamaşırı ve Fuck Master 5000 dildo mu gönderdin? Seks hayatlarına renk katmak için ne kadar düşünceli bir davranış. Alışılmadık, ama düşünceli. Yoksa her salı akşamı Lake Hill'deki otelde onunla randevun için mi kullanacaktın?"

Nate aniden solgunlaşır. "Senatör Wilson'ı memnun etmen gerektiğini biliyorum.

Ama karısını becermek onun aklındaki şey değildi herhalde."

Hunter'ın kendini tutmaya çalıştığını duyuyorum. Bir çocuktan beter. Ama geçen gün swing antrenmanım sırasında e-postayla fotoğrafı gösterdiğimden beri ara ara gülüyor.

"Devam edeyim mi? Daha fazlası var. Çok daha fazlası."

Nate, "Daha iyisini yapmalısın. Elinde hiçbir şey yok. Hiçbir kanıt görmüyorum," der ve dudaklarını ısırır.

"Oh, ama işte burada yanıyorsun Nate. Sana birini tanıtayım."

Mükemmel bir zamanlamayla, uzun boylu, kapüşonlu bir figür deponun gölgesinden çıkar.

Altımız da, başını eğik tutan yabancıyı büyülenmiş gibi izleriz. Elindeki dizüstü bilgisayarı arkamızdaki masanın üzerine koyar, arkasında duran sandalyeye rahatça oturur, sonra dizüstü bilgisayarın kapağını açar ve bilgisayar canlanır.

"Sen de kimsin?" Nate, küçümseyerek yüksek sesle bağırır ve sesi geniş alanda yankılanır.

Kişi yavaşça elini kaldırır, koyu renkli sweatshirt'ünün kapüşonunu aşağı indirir ve başını kaldırır.

"Nate, seni tekrar gördüğüme sevindim demek isterdim, ama değil," diyor Lucas.

"Sana uzak durman söylendi, Lucas. Kızımın hayatından defolup gitmen için sana çok para ödedim," diye zehirli bir sesle tükürdü.

Lucas, sıkı sıkı kapalı dişlerinin arasından tepkilerini bastırmaya çalışıyor. Şiddete başvurmayacağıma söz verdik. Bugün amacımız bu değil. "Sen yalancı pisliğin tekisin, Nate. Beni sen zorladın, ben kendim istemedim. Babam kanser olduğunda ailemin paraya ihtiyacı olduğunu biliyordun. Ben üniversite borcumu ödemek için uğraşırken, babam işsiz ve sigortasızdı, başka çaremiz yoktu. En zor anımda saldırdın. Beni oğlumun hayatından uzaklaştırdın. Her şeyi kaçırdım. Anna'nın biyolojik babası değilsin, ona kızınmış gibi davranmayı kes. Ona aşık olmam hiç de garip değil. O sana *hiç* benzemiyor."

"Ama baban hayatta; görüyorsun, ben özünde bir aile adamıyım. Onun hayatını kurtardım ve senin endişelenecek hiçbir borcun yok. Sana bir iyilik yaptım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Nate.

Nate'te açıkça bir sorun var. Akli başında değil. Onun bu kadar yanılgıya kapılmış olması ve başına gelecekleri bilmiyor olması için gerçekten üzülüyorum.

"Benim için bar müdürü olarak çalışıyordu. Bu pisliğin elinde ne kanıt var?" Nate tekrar bana bakar.

Ne kendini beğenmiş bir pislik.

Frank iç cebinden bir zarf çıkarır ve Lucas'a uzatır.

"Ooooooh, bu senin korkunç planın mı? İçinde ne var?" Nate alaycı bir şekilde sorar, benden tepki almaya çalışır.

"Banka bilgilerim. Lucas, sana ödemen gereken tüm parayı bana havale etmek üzere."

"Bunu yapamazsın," diye bağırır.

"Oh, yapabilirim. Lucas senin gibi aptal bir serseri değil. Lucas, Harvard mezunu bir stratejik istihbarat analisti. Lucas bizi senin gibi pisliklerden koruyor. Hükümetteki ana görevi organize suçları ve uyuşturucu kaçakçılığını önlemek. Durumu biliyorsun. Senin için çalışırken ve daha yakın zamanda da senin hakkında oldukça ağır suçlar içeren bilgiler buldu. Yurtdışı banka hesapları, kara para aklama, ihracat ve ithalat, birçok yozlaşmış hükümet çalışanları için altın değerinde e-posta izleri, bazıları daha alt kademelerde ama çoğu

en üst kademedeki yozlaşmış memurlar kadar yüksek mevkilerde. Ve senin güvenlik duvarının aslında ıslak bir duvar olduğunu, son derece kolay aşılabilir ve sırlı sıklam olduğunu öğrenmek onları pek memnun etmeyecektir. Seninle ilgili her şeyi biliyoruz. BT ekibini kovmalısın. Lucas tüm yurtdışı hesaplarına erişebilir. Bana paramı geri göndermek üzere.

Lucas arkamdan sevinçle kıkırdıyor. "Bu hayatımın en güzel günü."

Lucas ve ben inanılmaz derecede iyi anlaştık. O inanılmaz bir adam. Tatillerimi birlikte geçirmek, basketbol oynamak veya takılmak isteyeceğim biri. Akıllı, komik, geek ama ömür boyu dost olacağız. Ona hikayemi anlattığımda, bana yardım etmeyi hemen kabul etti. İhtiyacımız olan kanıt nasıl ve nereden alacağımızı tam olarak biliyordu.

Anna'nın küçük ailesini yeniden bir araya getiriyorum. Lucas'ın parayı neden aldığını anlayacağını biliyorum: babasını ve ailesinin evini kurtarmak için.

Ethan babasını hak ediyor; Anna bolca sevgiyi hak ediyor ve Lucas da baba olmayı hak ediyor. Zaten çok şey kaçırdı. Lucas, Ethan'ı görmek ve Anna'yla yeniden bir araya gelmek için çaresiz. Çok uzun zamandır kalbi kırık. Anna'dan beri kimseyle birlikte olmadı ve onu geri kazanmak için benimle birlikte mücadele ediyor. Ama zirveye ulaşmadan önce bu dağıtım mamamız gerekiyor.

"Lucas'ı işe almalıydın. O bu iş için biçilmiş kaftan. Sisteminize on dakikadan az bir sürede sızdı. Çok iyi. Onun için kefil olabilirim." Omzumu işaret ederek başımı çevirdim.

"Bundan kurtulamayacaksın." Nate, yaralı bir köpek gibi üzerime atılır. Ama Noah ve Liam onu yakalar ve geri çeker.

Hareket ederek eğilip onunla göz göze geliyorum. Bu adamın yılan gibi yüzüne tahammül edemediğim için midem bulanıyor.

Hissettiğimden daha sakın bir sesle, "Oh, kaçacağım çünkü işler şöyle olacak. Paramı geri vereceksin. Aramızdaki tüm sözleşmeleri feshedeceksin. Beni, Anna'yı ve Ethan'ı özgür bırakacaksın. Ayrıca Anna'ya annesinin mirasından ona ait olanları geri vereceksin ve hayatımızdan sonsuza kadar defolup gideceksin. Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Bana bunu yapamazsın."

"Oh, yaparım. Dosyayı verir misin lütfen?" Hunter'ı çağırıyorum.

Her şeyin anahtarı olan kahverengi zarfı verirken, Liam'a Nate'in ellerini çözmesini söyledim.

“Al, şuna bir bak.”

Nate elinden kapar.

Zarfin içindekileri çıkarırken Nate derin bir nefes alır ve elleri titremeye başlar.

Hunter eğilip fısıldadı, "Bu fotoğrafta seninle birlikte olan Senatör Green mi? Anlayamıyorum. Sikini kışına sokmuşken farklı görünüyor. İronik, çünkü sen herkesi kışından sikiyorsun. Kimse bunu kendisine yapmanı istemez, paralarını ve özgürlüklerini elinden almak için onları sikmek. Ama sen kışından sikilmekten hoşlanıyor gibisin. Keyif alıyormuş gibi görünüyorsun." Hunter'ın dudakları sırtarak hareket eder.

Hunter, Nate'i benden daha uzun süredir tanıyor. Benden birkaç yıl daha uzun süredir profesyonel golfçü ve Nate'e her zaman uzak durmuştur. Hunter, o fotoğrafın tüm sorunlarını sona erdireceğini biliyordu, tabii ki sahip olduğumuz her şeyi de, ama o fotoğraf sonun başlangıcıdır.

"Nate'in bizim gibi iki taraflı olduğunu kim bilebilirdi, Fraser?" Hunter gülüyor. "Ama biz golf sopasını sallamaya devam ediyoruz, erkekleri değil. Cinsel yönelimini açıkça söylemeye cesaret edemediğin için korkaksın. Bütün hayatın bir yalan."

Frank'in adamları, Nate'in programını not almak için gece gündüz çalıştı. Kimi gördüğünü, ne zaman gördüğünü, neden gördüğünü, Nate'in Senatör Green ve Senatör Wilson'ın karısıyla olan cinsel ilişkilerini de dahil olmak üzere her şeyi fotoğrafladılar. Nate, hükümet yetkililerine karşı bir tercihi var gibi görünüyor.

Nate, onu mahvedecek fotoğrafları, e-postaları, arama kayıtlarını, yurtdışı banka transferlerini, banka hesap özetlerini, mesajlaşmaları, tüm yalan ve aldatma ağının kanıtlarını tek tek inceler. Her şey oradadır.

"Sözleşmem imzalandığı gece bana ilaç verdiğine dair kanıtlar. İçeceğime kimin ilaç koyacağını doğrulayan bir e-posta. Hepsi orada. Organize bir kişisel asistan tutmayı öncelik haline almalısın. E-posta klasörlerin felakete davetiye çıkarıyor. Onları *Arşiv'e* kaydetmek kimseye gizlemez. Ve bunlar elimizdeki kanıtların sadece bir kısmı." Elindeki belgeleri ve fotoğrafları işaret ediyorum. "İthalat gönderileri. Seni kadınlarla ve erkeklerle uygunsuz pozlarda gösteren daha fazla fotoğraf. Kaliforniya eyaletinin en büyük uyuşturucu kartelinin başına gönderilen mesajlar. Lucas hepsini buldu. Çok dikkatsiz davrandın. Pablo Blanco bunu öğrendiğinde sana ne yapacak?"

Küçük bir kasabada büyümüş biri olarak Pablo Blanco'nun kim olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama Frank bana anlattı ve onun eline düşmek cehennemde yanmaktan daha kötü bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Frank, Nate'e sert gerçekleri yüzüne vurur. "Pablo Blanco'nun adamlarının senin gibi dikkatsiz işadamlarına ne yaptığını gördüm, Nate. En kötü türden işkence. Hayal bile edemeyeceğin acılar. Old Jon Taylor'ı hatırlıyor musun? İki hafta boyunca parçalar halinde ailesine teslim edildi. Onu parçalamaya başladıklarında hala hayatta olduğunu fark ettiler."

Lanet olası iğrençlik. Boğazıma kusmuk geliyor.

Nate'in nefesi hızlanır, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. Farların ışığına yakalanmış korkmuş bir tavşan gibi, yakalandığını bilir ve Pablo'nun, Nate'in bu kadar kolay hacklendiğini, sırlarını ve şüpheli işlerini ortaya çıkardığını öğrenirse onu öldüreceğini bilir.

"Nereyi imzalayacağım?" Nate'in gözleri yalvarır.

Vay canına.

İmzalayacak mı?

Bu kadar mı?

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, erken heyecanlanmamaya çalışıyorum.

"Tüm evraklar burada," diyor Lucas, hala başı eğik, dizüstü bilgisayarına dalmış, klavyeye hafifçe vurarak. Ceketinin fermuarını açıyor, bir zarf çıkarıyor ve evrakları masanın üzerine kaydırıyor. "Zarfın içinde kalem var."

Beni sonsuza kadar özgür kılacak birkaç kağıt parçası. Kalbim hızla atıyor.

Clark'ın hazırladığı, beni Nate'ten kurtaran sözleşmeyi çıkarıyorum. "Son iki sayfanın altına imza at, Nate. Beni mahkemeye çıkarmadığın için şanslısın.

Seni mahkemeye çıkarmadığım için şanslısın. Seni ömür boyu hapse attıracak yeterli kanıtımız var. Bu sözleşmeyi imzalayarak, benimle olan sözleşmeni ve dolandırdığın düzinelerce sporcuyla olan sözleşmelerini de feshediyorsun. Tüm gizlilik sözleşmeleri burada." Belgeleri kot pantolonumun arka cebinden çıkarıyorum. "Ve tüm sözleşmeleri. Daha kaliteli personel ve güvenlik sistemi işe almalısın. Kasaların hiç de *güvenli* değil. Anna'nın ofisine girmek için tek yapması gereken Aaron'a göz kırpmaktı. Ve doğum tarihini kasanın şifresi olarak kullanmak pek akıllıca değil, değil mi Lucas?"

"Hayır, kitabın ilk kuralı," diye araya girer Lucas.

"Sonra Lucas aynı şifreyle güvenlik sistemine girip Anna'nın ofisine girerkenki görüntüleri sildi. Çocukça bir hata, Nate. Kişisel bilgilerine kimsenin erişmemesi için birden fazla şifre kullanmalısın."

"Diğer adamların sözleşmelerini feshetmeyeceğim, Fraser." Dişlerini sıkır.

"Kaldırmak zorundasın. Yoksa Anna'ya, dört yaşındayken gerçek babası ve annesinin bir araba kazasında öldürülmesini ayarladığını söyleyeceğim. Avukatım polis dosyalarını açtı. Tam olarak kaç tane yozlaşmış polis memuruna ve dedektife rüşvet verdin? İlk hareketin seni kendini yok etme yoluna soktu. Güç, aldatma, yalan, cinayet, şantaj, ama işini yarım bırakıp varlıklarını güvence altına almayı unuttun. Zavallı Anna'yı annesinden mahrum ettin. Annesi fahişe değildi, mutsuzdu. Onu mutsuz ettin, o da ona prenses gibi bakan adama yöneldi. Senin sağ kolun. Ve o Anna'ya tapıyordu. Eski çalışanların konuşmayı çok seviyorlar. Senin ne yaptığını biliyorlardı; onların aşık olduğunu biliyorlardı ve sen o küçük kızın annesini kaybettiğinde kalbini kırdın. Onu mutlu bir çocukluktan mahrum ettin, ona aşkın gerçek anlamını gösteren tek kişiyi öldürdün. Zorla evlilikler senin ailede yaygın bir uygulama olabilir, ama benim geldiğim yerde öyle değil. Evet, belgeleri imzalayacaksın ve annesinin ithalat işinin yüzde yüzünü de ona geri devredeceksin. O iş asla başarısız olmadı. Senin ailenin işini güçlendirdi, tersi değil. O iş ona ve ailesine ait. Sana değil. Bunu da imzala." Ona başka bir kağıt uzattım.

Son hamleye geçiyorum. "AJN Holdings yönetim kurulu bu sabah, seninle ilgili ve açık bir zimmete para geçirme vakası hakkında isimsiz bir ihbar aldı. Hissedarlardan para çalmışsın. Yıllar boyunca büyük miktarlarda para. Acil bir yönetim kurulu toplantısı düzenlendi. Seni yönetim kurulundan atmaya karar verdiler. Frank'in her yerde gözü kulağı var." Ella'nın oturma odasında bana söylediği sözleri tekrar ediyorum. "Peşine düşecekler. Kendine iyi bir avukat bulmanı öneririm."

Lucas'ın yardımıyla, Anna'nın annesinin ithalat işini Nate'in kontrol altına aldığı işini yasallaştırmasına yardım edecek. Anna henüz bilmiyor, ama o bir milyoner.

Başımı sallıyorum. Lanet olası kağıtları imzala, içimden yalvarıyorum.

Nate'in gözleri kafatasımı delip geçiyor. Beni kaç farklı şekilde öldüreceğini hayal ediyor, bunu hissedebiliyorum.

"Transfer tamamlandı." Lucas başını kaldırıyor.

"Ne kadar aldın?" Nate dudaklarını sıkarak sorar.

"Bana olan tüm borcun faizi ile birlikte, ve bir de hayatımı yaşamama engel olduğun için küçük bir mesele var. Bu doğru miktar. Hakkım olmayan hiçbir şeyi almadım. Senin gibi hırsız değilim. Nate Miller, hayallerin hırsızı."

Duraklıyorum. Depoda sessizlik hakim, sonra onu aceleye getiriyorum. "Evrakları imzala."

Nate'in mutfakta Anna'ya Ethan'ı kendisine devretmesi için bağıarak talimatlar verdiği son anı düşünüyorum.

"Vay be, nasıl da tersine döndü." Sırıttım.

Gözlerimizi birbirinden ayırmadan, bir çıkmaza giriyoruz. Sonunda, o benimle göz teması kurmayı bırakıyor ve kazandığımı anlıyorum.

Her şeyi imzalar. Her şeyi bırakır. Asla ona ait olmayan ithalat işinin kontrolünü. Sözleşmemin feshini, gizlilik anlaşmalarının kaldırılmasını, kendisine bağladığı herkesi de dahil.

Onları özgür bıraktık.

Bundan böyle artık onun kontrolü altında değiliz.

Göğsümde ve omuzlarımda hissettiğim gerginlik yavaş yavaş dağılıyor.

"Bitti mi?" Nate belgeleri bana fırlatıyor.

"Evet, bitti." Boğazımı temizliyorum. "Biliyor musun Nate, uzun zaman önce sana hayranlık duyuyordum, bana inandığını sanıyordum. Dünyamı değiştirecek tek kişi olacağını düşünüyordum. Ve değiştirdin, ama daha kötüye. Seni affetmeyi öğreneceğim, ama asla unutmayacağım. Senin için biraz üzülüyorum. Kim olursa olsun, arkadaşların, ailen, iş arkadaşların, kızın... Hiç kimseyle aşk ya da derin bir bağ kurmamış olman için. İnsanları kendi çıkarların için kullanıyorsun. Sen duygusal bir vampirsin, insanların hayatlarını, umutlarını ve hayallerini emiyorsun, peki ne için? Para için mi? Ve hayatında bunu harcayacak kimin var? Karanlıkta gizli randevularında ve buluşmalarında çekilmiş fotoğraflardaki insanlar. Onlar seni umursamıyor. Sen onların kirli sırsın. Hayatını gölgelerde geçiriyorsun çünkü derinlerde üzgün, yalnız ve sevimsiz bir yaşlı adamsın."

Nate'in kederli yüzünde bir farkındalık belirir. Hareket etmez, gözlerini kırpamaz, hiçbir şey söylemez. Ayağa kalkar, takım elbisesini düzeltir, omuzlarını geriye atar, sonra arkasını dönüp binadan çıkar. "Kendim çıkarım."

"Evinizden kilometrelerce uzaktayız," diye Frank onu uyarır. "Yürümem lazım," diye mırıldanır, yenilmiş bir halde.

"Eh, gitmeden önce söylemeyi unuttuğum bir şey var," diye sesleniyorum. Nate durur ama dönmez.

"Aslında iki tane var. Her şey kameraya çekildi. Üzerimde vücut kamerası vardı. Kendini hazırla, gelecek hafta ulusal televizyonda prime time'da bir röportajda, senin beni nasıl mahvettiğini, Anna'yı asla aldatmadığımı, onu benimle evlendirdiğini anlatacağım. Adımı temize çıkaracağım. Her şey ortaya çıkacak, ama sen bana izin veren belgeleri imzaladın, yani her şey yasal. Küçük harflerle yazılmıştı ve senin küçük harfleri ne kadar sevdiğini biliyorum. Avukatım Clark, belgelerin bir kopyasını sana gönderecek."

Cevabını bekliyoruz, ama gelmiyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Kahretsin, evet, neredeyse unutuyordum. Sahte maç şike e-postaları, konuşmalar, kısa mesajlar, beni tuzağa düşürmek için kullandıkların? Hepsi yok edildi. Lucas en iyi adamlarını kullanarak bunların sahte olduğunu kanıtladı, ama biz yine de yok ettik. Sen bittin, Nate."

"Artık buralarda pek tanrı değilsin, değil mi Nate?" Hunter onunla alay ediyor.

Gözlerimi ona çevirip, "*Kes şunu, onu yakaladık, yeter artık*" der gibi bakıyorum.

Sessizce kafasını sarsarak "Ne?" der gibi. Sonra kendine özgü sırtışını gösterir. Hunter bana yardım etmeyi çok seviyordu, ama en çok da Nate'in düşüşünü bekliyordu yıllardır. Aralarında hiçbir sevgi yok, benimle de yok.

Nate'in sonunda hayatımdan çıkıp gitmesini izlerken, içimde büyük bir sevinç yükselir ve aniden dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başlarım.

Özgürdüm.

'İN YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜMÜ

Fraser

"Ettttthaaaaan." Anna ve Ethan'ın yeni evinin merdivenlerinin altında bekliyorum.

"Evet, baba?" diye cevap veriyor.

"Aşağıya, oturma odasına gelir misin lütfen? Tanımanı istediğim biri var."

"Annem geldi mi?"

"Belki." Gergin bir şekilde cevap veriyorum.

Nate'in bir hafta önce düşüşünden bu yana, daha önce kontrolüm dışında olan hayatımın parçalarını bir araya getirmekle inanılmaz derecede meşgulüm.

Yeni bir banka hesabı açtım, avukatların ücretlerini ödedim, tüm evraklarımı düzenledim, haftalar önce gönderdiğim arabamı kontrol ettim. Yeşil kartımın ve ABD pasaportumun iptalini tetikleyen evlilik fesih belgesini aldım.

Yıllardır hayatımın bir parçası olan bir kapıyı kapatacağım için üzgünüm, ama aynı zamanda yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Sonunda Lisa ile yeni sözleşmemi imzaladım ve artık resmi olarak yeni menajerim oldu. Ayrıca deneme çekimlerini yaptığım parfüm markası ile sözleşme imzaladım ve Archetypes'in yeni yüzlerinden biri olacağım. Hemen spor salonuna dönmem lazım.

Nate'i köşeye sıkıştırdığımız günün ertesi günü, Ethan'ın arkadaşlarıyla oyun randevusu ayarladım ve Anna ile ikimiz evde yalnız kaldık.

Sonra Anna'ya önceki günün olaylarını, annesinin ölümüyle ilgili detayları hariç, anlattım.

Babalık belgesini göstermek de benim için kolay olmadı ama gerekliydi. Seni yıllarca küçük düşüren, sevgi ve şefkat göstermeyen, tüm hayatını kontrol eden bir adamla yaşamak ve sonra onun aslında senin baban olmadığını öğrenmek ne kadar korkunç olurdu, hayal bile edemiyorum. Anna'nın nasıl tepki vereceğini bilmediğim için, belgeni ona çekinerek uzattım.

Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi bir karışıklık onu sardı, sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Güldü.

Karnı ağrıyana kadar güldü.

Ben de ona katıldım.

Gergin bir kahkaha ile kutladık. Ama sonra gözyaşları geldi.

Evliliğimizin iptal edildiğini öğrenince, beni o kadar sıkı sarıldı ki bayılacağımı sandım. Onu özleyeceğim. Özleyeceğimi biliyorum.

O, tüm bu yıllar boyunca yanımda duran, yükselişlerimi ve düşüşlerimi izleyen, iyi kalpli, nazik bir kadındı. Mutlu, zeki oğlumu da özleyeceğim. Çok özleyeceğim.

Anna'ya Nate'i alt etmek için yardım aldığımı söyledim.

Lucas kapıdan girdiğinde, onu görünceki şaşkınlık ve şaşkınlık dolu bakışları onu bayılttı.

Onun tepkisine şok olan ben, geri çekilip Lucas'ın ona koşarak onu kollarının arasına almasını izleyebildim. Ve o anda bu ikisinin birbirleri için yaratıldığını anladım. O onu seviyor. Hiç vazgeçmedi.

Anna kendine geldiğinde, Lucas'ın yüzünü avuçları arasına aldı ve ona en büyük gülümsemesini gösterdi. Anna'nın hayatımda gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi.

Lucas hemen gerçeği itiraf etti ve Nate'in onu nasıl uzak tuttuğunu, Nate'in teklif ettiği parayı neden aldığını anlattı.

Hayatımda ilk kez, Anna'nın rahatlama, sevgi, mutluluk ve üzüntünün hepsinin bir arada olduğu gözyaşlarına tanık oldum, sonra Lucas'ın ona yeni milyoner statüsünü açıklayabilmesi için odadan çıktım. Anna'ya annesi ve biyolojik babasının ölümünü anlatıp anlatmamayı da Lucas'a bıraktım. Anna için neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermek artık bana düşmez.

Ertesi gün Nate, zimmete para geçirmekten tutuklandı. AJN Holdings onu mahvedecek. Umarım Anna hak ettiği her şeyi alır.

Bu da bizi buraya getirdi. Anna ve Lucas'ı birkaç günlüğüne birlikte uzaklaşıp yeniden bağlanmaları için ikna ettim, ama bugün, döndüklerinde, Ethan'ın nihayet gerçek babasıyla tanışması konusunda anlaştık.

O kadar gerginim ki, gömleğimi üç kez değiştirdim. Küçük Ethan çok şey yaşadı. Birlikte değiliz, sonra birlikteyiz, sonra bugün bu.

Oh tanrım.

Neşeli oğlumuz merdivenlerden koşarak iner, kollarıma atlar ve ben onu koridorda döndürürüm.

"Artık bunun için çok ağırsın. Çok büyüdün." Kaslarım kasılır, ağır vücudunu kaldırıyorum.

"Bu akşam pizza yiyebilir miyiz baba? Çok acıktım."

"Bakalım. Önce annene soralım."

El ele, Anna'nın beklediği oturma odasına giriyoruz. "Anne."

Ethan, annesinin açtığı kollarına koşuyor.

"Beni özledin mi?"

"Hayır. Babam dün gece geç saatlere kadar kalmama izin verdi ve gece yarısı ziyafeti yaptık." "Fraser," Anna beni azarladı.

Ethan başka yere bakınca, saat dokuzu göstermek için dokuz parmağımı kaldırdım ve o da gözlerini devirdi. "Vay canına, o zaman erken yatman gerekecek, ha?"

"Olmaz, yorgun değilim," dedi Ethan.

"Baban ve benim tanışmanı istediğimiz biri var."

Odanın diğer ucuna yürüyüp diz çökerek Ethan'ın gözlerinin içine baktım.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni seviyorum." Ethan burnuma dokunur.

Boğazımda bir yumru oluşur. "Şey, benim bir sırrım var." Ethan'ın gözleri büyür. "Öyle mi? Söyleyebilir misin?" "Evet. Önce biriyle tanışabilir miyim?"

"Evet." O hevesle başını sallar.

Lucas yavaşça odaya girer. Ethan tarafından kabul edilmeyeceğinden korktuğu için alnında endişe belirir. Lucas bunu bana birkaç kez söylemişti. Ethan ile aralarında bir bağ kuramayacağından çok korkuyor.

"Ethan, sana çok özel birini tanıtmak istiyorum," diyor Anna. "Bu Lucas."

Ethan el salları. "Merhaba Lucas. Okulda Lucas adında bir arkadaşım var. Çok havalı bir isim. Adımı Lucas yapabilir miyim anne?" Annasına bakar.

Ethan'ın ne kadar kaygısız ve neşeli olduğunu görünce odada gülümsemeler yayılıyor.

O çok güzel bir çocuk.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz, ama sana söylememiz gereken bir şey var," diye cevaplar Anna gergin bir şekilde.

Lucas, halının üzerindeki yığını bozmak istemeden dikkatlice bize doğru yürür. Gerginliğini hissederek, ona benimle birlikte diz çökmesini söylerim.

"Yapabilir miyim?" Anna'ya onay için bakarım.

O da başımı sallayarak devam etmem için izin veriyor.

"Lucas çok özel biridir. Sen daha bebekken çok gizli bir göreve çıktın," diye fısıldarım.

"Vay canına," Ethan hayranlıkla Lucas'a bakar. "Ne yapıyormuş?" diye fısıldar.

"Kötü insanlar tarafından yapılan kötü şeylerden bizi kurtarmak için, hakkında konuşamayacağı çok gizli görevlerde yardım ediyor." Burnumun kenarına dokunuyorum. "Ama kimseye söyleyemezsin."

Ethan'ın yüzü aydınlanır. Bunu sır olarak saklaması imkansız, tıpkı osuruğunu tutamayacağı gibi.

"Lucas'ı, o kötü insanların kimseye zarar vermemesi için gönderdiler ve sana ve annene bakmam için beni sorumlu bıraktı." Boğazımı temizliyorum. "Benim sırrım, senin baban olmam, Ethan. Lucas senin gerçek baban."

"Fraser'a da özel bir görev verdim. Seni ve anneni çok sevdiğim için seni korumak için," diyor Lucas yumuşak bir sesle.

Ethan Anna'ya, sonra bana, sonra da Lucas'a bakar. "Artık sana baba diye mi sesleneceğim?"

Gözlerini kırpar.

Lucas başını sallar. "İstemiyorsan gerek yok."

Ethan seçeneklerini düşünmek için bir dakika bekler.

Sonra ellerini beline koyar. "Şaka mı yapıyorsun? Babam bir süper kahraman ve ben sana baba demek istiyorum. Bu, annemle öpüşeceğiniz anlamına mı geliyor? Öyleyse, bu çok iğrenç." Kusuyormuş gibi yapar.

Anna, Lucas ve ben rahat bir nefes alıyoruz.

"Bu yüzden mi sen ve annem hiç öpüşmüyorsunuz?" Ethan bana dönüyor. Fark etmiş.

"Evet, benim görevim Lucas için ikinize bakmaktır."

"O zaman sen Batman gibi misin?" diye sorar Lucas'a. "Peki babam da Robin, senin yardımcın mı?"

Lucas gülümser. "Evet, öyle de denebilir."

"Vay canına." Lucas'a hayranlıkla bakar. "Ben Ethan." Lucas'a elini uzatır.

Ben de boğazımda biriken gülme ve hıçkırığı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

"Vay canına, çok sıkı bir el sıkışması Ethan. Seninle tanışmak için çok uzun zamandır bekliyordum. Annen, oyun oynamayı ve bilgisayar programlamayı sevdiğini söyledi."

"Evet, çok seviyorum.

Harika bir şey." "Ben de."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Belki sen daha çok Iron Man'e benziyorsun; o çok havalı ve bilgisayarlarla ilgili her şeyi biliyor."

"Ya da Thor, sen daha çok Thor'a benziyorsun," diye Anna araya girer. Lucas'ın geniş omuzlarını göstermek için ellerini genişçe açar.

"Neden herkes Thor'a bu kadar takmış?" diye somurtuyorum. Ella, Chris Hemsworth'a takıntılıydı. *Ella*. Kafamdan onun düşüncelerini uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Ethan'a odaklanmam lazım.

"Thor yakışıklı ve iri, süper kaslı." Anna, Lucas'a hayran hayran bakar. O bana hiç öyle bakmamıştı. Bu yüzden onların birbirlerine ait olduklarını anladım.

"Annem Marvel filmlerini seviyor. Sen seviyor musun?" Ethan sorusunu Lucas'a yöneltir.

"Evet, severim."

"Bu akşam bizimle bir tane izlemek ister misin?" Ethan'ın umut dolu gözleri parlıyor. "Çok isterim." Lucas gülümsüyor.

"Ben kalamam Ethan. Bu akşam bir televizyon programı için röportajım var.

Ama başka bir gece olabilir mi?" diyorum.

"Marvel filmlerini iki babamla izleyeceğim. Bu çok havalı," Ethan şarkı söyler gibi konuşur.

Lucas, Ethan'a bir sonraki sorusunu sorar. "Biliyorum, bu çok fazla bilgi birden ve seninle film izleyeceğimiz için *çok* heyecanlıyım, ama sana sormak istediğim bir şey var. Gizli görevimden döndüğüme göre, annem ve seninle buraya taşınırsam ne dersin?"

"Sen bir süper kahramansın, değil mi?" Ethan, onun statüsünü doğru anladığından emin olmak için tekrar sorar.

"Evet," diye cevaplar Lucas.

"Bu gece taşınabilir misin?"

O kadar tatlı ki.

"Çok isterim," Lucas büyük bir rahatlama ifadesiyle cevap verdi. "Evet."

Ethan havaya yumruk attı.

Onun iyi olacağını biliyorum ve bu beni derinden sakinleştiriyor.

"Ethan," diyorum, dikkatini çekerek. "Annenle sana farklı evlerde yaşayacağımızı ve ayrılacağımızı söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Lucas geri döndü, artık ikinize o bakacak. Birlikte kalmamızın tek nedeni Lucas'ın görevi gecikmiş olması ve onun dönmesini beklemek zorunda kalmamızdı. Ama artık gitme vaktim geldi."

"Yeni bir eve mi taşınyorsun?" diye fısıldadı. Bu, korktuğum andı.

"Evet."

Haliya bakıyor. "Her gece yatmadan önce yaptığımız gibi, golf oynamaya gittiğinde olduğu gibi, görüntülü konuşabilir miyiz?"

"Evet, çok isterim."

Bu sandığımdan *çok daha* zor. "Bazen sana gelip kalabilir miyim?"

"Ne zaman istersen." Boğazım düğümlenir. "Beni istediğin zaman görebilirsin. Seni sürekli arayacağım. Sinemaya götüreceğim. Mümkün olduğunca seni ziyaret edeceğim ve futbol maçlarına mümkün olduğunca geleceğim."

"Seni özleyeceğim." Ethan boynuma atladı. "Ben de seni özleyeceğim, dostum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ve yine ağlıyorum, lanet olası bir bebek gibi, çünkü bu günlerde tek yaptığım şey bu. Duygularım altüst oldu. Düzgün düşünemiyorum ve vücudum kurşun ağırlığında gibi, bu yüzden golften bir yıl ara verdim. Kendimi yeterince uzun süre toparlayamıyorum. Hayatımı düzene sokmam ve hayatımda ne yapmak istediğimi tam olarak belirlemem gerekiyor. Nate beni temsil ederken hedeflerime ulaşmanın imkansız olduğunu bildiğim için hayatımda hedefler koymayı bıraktım, ama şimdi kim olduğumu ve kariyerimde ne yapmak istediğimi tam olarak belirlemek için zaman ayırmak istiyorum.

ve kariyerimde ne yapmak istediğimi bulmak için zaman ayırmak istiyorum. Şimdilik modellik yapmaya odaklanacağım, ama hepsi bu kadar.

Sıkı kucaklaşmamızdan ayrılırken, Ethan'ın küçük başını ellerimle okşadım. "Annemize bakar mısın?"

"Tabii. Artık Lucas var." Dedi ve Lucas'a baktı. "Bizi bakması için Fraser'ı seçerek iyi bir iş yaptın. O harika bir yardımcı oldu baba. Aferin Lucas. Ona hala baba diyebilir miyim?" Ah, yedi yaşında, sekizine basmak üzere olan bir çocuğun zihni.

"Tabii ki arayabilirsin," Lucas onu temin eder. "Dünyada iki babası olan birçok küçük çocuk var."

Ethan kaşlarını çatar. "Ben küçük değilim. Ben büyüğüm, bana bak. Yakında sekiz yaşına gireceğim." Dik durur.

"Haklısın. Ne diyorum ben? Sen çok büyük bir çocuksun." Lucas göğsünü şişirir.

"Oyun konsolumu görmek ister misin?" Ethan, Lucas'ın elini tutması için elini uzatır.

"Evet, çok isterim."

Kalbimi çalan o güzel çocuk, babasının yanında hak ettiği yerde yürürken onu izliyorum.

Ethan'ın merdivenlere çıkarken fısıldadığını duyuyorum. "Bana gizli görevinizi anlatır mısınız? Sırrınızı saklayabilirim. Yemin ederim. Kimseye söylemem."

Bu yeni bir kalp kırıklığı hissi hoşuma gitmese de, herkes için doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Onlar mutlu olmayı ve bir aile olarak birlikte yaşamayı hak ediyorlar. Bu beni yalnız bıraksa bile.

"O iyi olacak." Anna elini omzuma koyuyor.

"Biliyorum."

"Seninle televizyon kanalına gelmemi istemediğinden emin misin?"

"Lisa orada benimle buluşacak. Oğullarınla vakit geçir. Üçünüzün telafi etmeniz gereken çok zaman var. Lucas harika bir adam, Anna."

"Sen de öyle. Gel buraya." Beni kucaklıyor. "Son zamanlarda ne kadar duygusal olduğumu biliyorum, seni tekrar ağlatmak istemem, ama sen harika bir adamsın ve bizim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Seni seviyorum, Fraser."

Onu sıkıca sararım. "Ben de seni seviyorum."

"Hayatta istediğin her şeye kavuşmanı ve Ella ile her şeyin yoluna girmesini diliyorum."

Yüzümü silerek kendimi temizlemeye çalışıyorum.

"Bence o tren çoktan kaçtı. Bana yaşattığım onca acının ardından beni asla geri almaz."

"Özgürlüğün için savaştın, şimdi onun için savaşma zamanı. Vazgeçemezsin."

"Mmmmm." Şu anda onu düşünemiyorum. "Meghan Spears ile her şeyi anlatacağım röportaja gitmem gerek."

"Hiçbir saçmalığı kabul etme. Kendini savun ve sakın geri çekilme."

"Çekilmeyeceğim."

"Şimdi seninle ilgilenme zamanı. Sen bize çok uzun zamandır bakıyorsun. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve hayatında yeni bir sayfa açtın, Fraser."

O haklı. Yeni bir başlangıç.

"Ethan'ı sonra arayabilir miyim?"

"İstediğin zaman arayabilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, her şey için *teşekkür ederim*, Fraser. Kalbinin istediği her şeyi hak ediyorsun."

"Biliyorum, ama artık istediğim şeyin benim olduğunu sanmıyorum."

"O zaman, çantandan oldukça muhteşem bir şey çıkarmalısın. Ona göster."

O haklı.

Ella

"Hey, benim," diye seslenip Eden'in koridoruna girerken iç çekiyorum.

Köşeyi dönüp oturma odasına girince, çantamı yere bırakıp yorgun ve ağır bedenimi kanepeye bırakıyorum.

Bugün burası çok sessiz.

Eden merdivenlerden yavaşça iner.

"Selam." Diye gülümser.

"Merhaba. Herkes nerede?"

"Annem ve babam çocukları aldı, Hunter da duştan yeni çıktı." O ikisinin ne yaptığını çok iyi biliyorum.

"Akşam yemeğine gelmene gerek yoktu, biliyorsun. İptal edebilirdin."

Eden elini reddedercesine salladı. "Olmaz. Yemek hazır ve besleyici bir ev yemeğine ihtiyacın var. Kendine bakmıyorsun ve yorgun görünüyorsun."

Harika, ailede herkesin acıyacağı kişi ben oldum. Gözetim altında tutulması, beslenmesi ve bakılması gereken kişi.

"Ben iyiyim."

İyi değilim. Sürekli yorgunum. Öğretmek ve dans etmek tüm enerjimi tüketiyor. Vücudumdaki tüm enerji tükenmiş durumda. Araştırdım. Anlaşılan kalp kırıklığı, aşk hormonlarının stres hormonlarıyla yer değiştirdiği bir tür kimyasal dengesizliğe neden oluyormuş. Vücuduma ne oluyorsa hoşuma gitmiyor ve kendimi berbat hissediyorum.

"Kahretsin, telefonumu unuttum." Eden merdivenlerden koşarak yukarı çıkar.

Televizyonun uzaktan kumandasını alıyorum. Aklımı boşaltacak bir şey izlemem lazım. Ama konsantre olamıyorum. Televizyonum aylardır açık değil. Sosyal medyada gezinmek bile canımı sıkıyor ve iki dakikadan uzun bir sohbeti bile zorlukla sürdürebiliyorum.

Hunter'ın televizyonu çok pahalı ve açılması çok uzun sürüyor. Neden her açıldığında yazılım güncellemesi yapması gerektiğini Tanrı bilir.

Yüklemesini beklerken, mutfaktan hızlıca bir şişe su alıp buzdolabını karıştırıyorum. Ne atıştırmak istediğimi bilmiyorum. Son zamanlarda her şey bana talaş gibi geliyor.

Uyanınca, televizyondan rüya gibi bir kadın sesi duyuluyor: ***"America News Daily'de strada ne var? Fraser Farmer'ın patlayıcı ve özel röportajını dinlemek için bizi izlemeye devam edin."***

Buzdolabının kapısını çarpıp dikkatimi televizyon ekranına çeviriyorum.

Fraser'ın dev ekranda görünen yakışıklı yüzünü görünce nefesim kesilir, arka basamakta nefes almaya çalışırım. *Hikayesini satmış mı? Nasıl?*

Hareket edemedim, olduğum yere yapışmış gibi kalıyorum. Reklamlar gelip geçiyor, sonra *o karşımda* beliriyor.

Odanın içinde havada süzülüyormuş gibi amaçsızca televizyonun önünde duruyorum.

Hayat hikayesini anlatırken her kelimesini dikkatle dinliyorum. Her şeyi, en ince ayrıntısına kadar.

Zayıf ve yorgun görünüyor. Birbirimizin mükemmel ve felaket birer aynası gibiyiz.

"Fraser," kırık adamıma fısıldıyorum.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, ama aniden Hunter'ın sesi beni dalgınlığımdan çıkarır. "İyi misin?"

"Hmm?" Ona bakıyorum.

"Ağlıyorsun Ella. İyi misin?"

Elimi yanağıma götürüp okşuyorum. Ağladığımı fark etmemişim. Duygusal olarak bıçak sırtındayım.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Hunter kolunu omuzlarıma dolayarak birlikte izlemeye devam ediyoruz.

Fraser, sahte evliliğinden, uyuşturulmasından, neden ücretli eskort servisine gittiğinden, Ethan'ın onun çocuğu olmadığından, Nate'in kontrolünden ve parasını almasından her şeyi açıklarken hiçbir konu atlanmıyor. Her şeyi aydınlatarak gerçeği ortaya koyuyor. Yıllar önce aşık olduğum, komşunun samimi çocuğu gibi görünüyor, ama güç ve para delisi bir menajer tarafından mahvedilmiş.

"Ve Anna'yı hiç aldatmadınız, çünkü gerçek anlamda evli değildiniz, değil mi?" diye sorar program sunucusu.

"Doğru. Yüksek sınıf bir eskort ajansına para ödediğimi itiraf ediyorum. Ama bunu Anna ile cinsel ilişkimiz olmadığı için yaptım."

"Peki tabloid fotoğraflarındaki kız?"

"O benim hayatımın aşkıydı. Uzak durmak zorunda kaldığım biri." "Peki

şimdi? Onunla birlikte olabilirsin?"

"Buna cevap veremem. Devam edebilir miyiz?"

"Anlıyorum. Hunter King'in menajeri Lisa Spiteri ile anlaştınız, değil mi?"

"Evet, artık Nate Miller ile sözleşmem yok. Lisa benim yeni menajerim ve Nate Miller'a göre gece ile gündüz gibi farklı. O benim tarafımda ve işinde çok başarılı."

"Dürüst olalım, Fraser, bundan sonra ve Nate Miller'ın diğer sporculara yaptıklarının büyüklüğü göz önüne alındığında, bir daha asla spor menajeri olarak çalışamayacak."

"Hayır, tabloid gazetelerin AJN Holdings ile olan ilişkilerini ortaya çıkardığı haberleri okursan, hapisneden çıkması zaten imkansız. Umarım tüm genç sporcuların bunu izleyip benim gibi sahte vaatlere ve yalanlara kanmamasını umuyorum."

"Peki, Fraser Farmer için bundan sonra ne olacak?"

"Önümüzdeki bir yıl boyunca golften uzaklaşıp, hayatımda ne yapmak istediğime odaklanmak için bir ara veriyorum. Yıllarımı kaybettim. Bunların çoğu benim için karar verildi. Kapana kısılmıştım. Ama şimdi bir adım geri atıp hayatımın nasıl olmasını istediğime karar vermek istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Bu arada, bu inanılmaz hikayeni benimle paylaştığın için ne kadar teşekkür etsem azdır..."

Başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu benim için miydi? Bensiz yeni bir hayata başlıyor mu diyor? Hayatının aşkı.

"Keşke bunu görmeseydin." Hunter beni düşüncelerimden koparır.

"Neden?"

"Çünkü zamana ihtiyacı var."

"Zamana mı?" Boğazım düğümleniyor. "Birlikte olmanın bir yolunu bulmak için çaresizce uğraşıyorduk. Özgür olduğu için artık beni istemediğine mi karar verdi?"

"Öyle bir şey değil, Ella. Sana söz veriyorum." "Yani onunla konuştun?"

"Evet." Uzun bir nefes verir.

Odanın diğer ucundaki Eden'a bakıyorum. "Sen biliyor muydun?"

Başını eğdi, benimle göz teması kurmak istemiyordu.

O da biliyordu.

"Bu ne zaman çekildi?" diye Hunter'a

hızlıca soruyorum. "Ne demek ne zaman?

Bu tekrar yayın, Ella."

"Biliyorum. Bu ne zaman kaydedildi?" Kekeleyerek ve deli gibi televizyonu işaret ederek soruyorum.

Hunter cevap vermez.

"Ne zaman?" diye yalvarırım.

Bilmem gerekiyor. "Yaklaşık altı

hafta önce."

"Bunu altı hafta önce mi yaptı?" Sinirlenerek parmaklarımı saçlarıma geçirip çekiştiriyorum. "Neden bana söylemedin? Ve neden beni aramadı?" Cevap için Hunter'a bakıyorum. "Aslında cevap verme, nedenini zaten biliyorum."

Sonuçta beni istemiyordu. Sanırım birlikte olma fikri hoşuna gitmişti. Ama gerçekte, Amerika'yı, Ethan'ı ve hayatını geride bırakmak onun için çok zordu.

Beni değil, onları seçti.

"Gitmeliyim." Yüzümdeki gözyaşlarını silerim.

"Üzgünken araba kullanamazsın," diye seslenir Eden. Cevap vermiyorum.

Çantamı kanepeden alıp evden koşarak çıktım.

Bana ulaşmak için altı haftası vardı, Nate'in görüşmesinden önce serbest kalmışsa daha da fazla.

Beni için geri dönmedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ella

Yatak odamdaki pencere kenarında kendime rahat bir yuva yaptım ve pencerelere yağın yağmuru izliyorum.

Yağmurun sesini her zaman sevmişimdir ve yağmur damlalarının izlerini izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktur. Sakinleştirici ve ruhumu yatıştırıyor.

Düşüncelerim kabullenme ve öfke arasında gidip geliyor. İki zıt uçta hissediyorum, ortada hiçbir şey yok. Dün gece onu aramaya çalıştım ama numarası artık yok.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, neden benim için geri dönmediğini anlayamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.

Arama yok.

Mesaj yok.

Hiçbir şey
yok.

Sanırım bizim için mücadele etmek istememişti. Artık istediği kişiyle birlikte olabilir.

Ben o değilim.

Ve ağlamayı da bıraktım. Bu sabah ağır kemiklerimi yataktan kaldırıırken karar verdim. Artık gözyaşı yok, gerçi kalmış mı bilmiyorum.

Bacaklarımı kendime doğru çekip çaprazladım ve derin bir nefes verdim. Annem son zamanlarda bunu çok sık yaptığını söylüyor.

Yanımdaki yastığın üstünden günlüğümü alıp sabah ritüelime başlıyorum.

Sevgili kimsen... çünkü sana yazmadığımı biliyorum, Evren, sen asla benim tarafımda değilsin.

Ne yazacağımı bilmiyorum.

Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Ella nereye gitti?

Eğlenceye, kahkahaya ve özgür ruha sahip kız nerede? Onu geri getir, lütfen.

Artık kendimi ağır ve hüznünlü hissetmek istemiyorum.

Çünkü bu kız çok uzun zamandır gülümsemedi ve mutluluk hissetmedi.

Onunla birlikteyken mutluydum. İçten gelen, inkar edilemez bir mutluluk.

O da aynı şeyi hissetti, biliyorum.

Neden bizim hakkımızdaki fikrini değiştirdi?

Nerede o?

Düşündüğüm kadar önemli değildim galiba. Ama gerçek gibi gelmişti.

Bir an için onun benim olabileceğine inandım.

Kaderin bizim tarafımızda olduğuna inandım.

Gürültülü bir kamyon beni düşüncelerimden çıkarır. Pencereden avluya bakınca, kaldırım taşları üzerinde yavaşça sallanan devasa bir nakliye kamyonu görürüm. Hmm. Bugün birisi taşıyor olmalı. Karşıdaki Murphy ailesi geçen ay evlerini satmaktan bahsediyorlardı, ama özel olarak satmadılarsa evin satılık ilanı asılmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, kendime acımaya o kadar dalmıştım ki, ilanı görmemişimdir herhalde. Dikkatimi tekrar günlüğüme verip yazmaya başlıyorum.

Daha iyi hissetmek istiyorum.

Aklı başında olmak için buna ihtiyacım var.

Yeni başlangıcım bugün başlıyor ve zamanla kalbim iyileşecek. Daha önce başardım, yine başaracağım.

Evren, ilk adımım ne olacak?

Bana bir işaret ver.

Kalemim son kelimeyi yazmayı bitirdiğinde, kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden kopuyorum. Pencereden aşağıya baktığımda,

taşınma şirketinden bir adamın cevap vermemi beklediğini gördüm. Yanlış eve gelmiş olmalı.

Evde sessizliğe alışkın değilim. Genellikle kapıma gelen sert bir vuruş, bir koro halinde havlamalar ve mini havlamalarla karşılanır, ama dün gece Eva geldi ve köpeklerimi gece için aldı. Oğulları köpekleri çok sevdiği için bunu ara sıra yapar ve bugün Cumartesi olduğu için bütün gün benim için onlara bakacak.

Bugün dans dersi yok ve Tartan'da da yeni personel eğitimi olduğu için temizlik yapmam gerekmiyor, yani bütün gün yapacağım hiçbir şey yok ve kendime yapacağım bir şey yok. *Ne acınası bir durum.* Beth'i arayıp daha sonra dondurma yemeye ve kaleye yürüyüşe çıkmak ister mi diye sorayım.

İpek bornozumu alıp, etrafıma bağlayıp bir fiyonk yapıyorum ve merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Kapıyı açtığımda, sakalları dağınık ve neşesi yüzünden okunan, çok neşeli bir adam karşılıyor beni.

"Günaydın, Bayan Wallace." Elindeki klipboard'a bakar.

"Merhaba?"

"Taşınma günü, heyecanlı mısınız?" "Pardon, ne dediniz?"

"Taşınma günü. Haftanın en güzel günü." Bu adam, sabahın bu saatinde ve cumartesi günü benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla hevesli. "Yağmuru boş verin, bir saat içinde dinmesi bekleniyor."

Bu adam ciddi mi?

"Sanırım yanlış eve geldiniz. Evim satılık değil ve yeni bir ev almadım."

"Emin misiniz?" Ben kapımın önünde duran büyük kırmızı ve gri nakliye kamyonuna bakarken, o aşağıya bakıyor. Kamyondan yarım düzine adam, düz paket kutuları ve ambalajları boşaltmakla meşgul.

"Burada yazıyor, Bayan Wallace. Bugünün tarihi ve Featherie House'a taşınıyor." Bana tekrar baktı ve sırtıttı.

Onun saçmalığına gülüyorum. "Üzgünüm, kesinlikle yanlış eve geldiniz. Evimi sattıysam ve bugün taşınmam gerekiyorsa bunu bilirdim."

"Yemin ederim yanılmıyorum. Adres doğru ve taşınma işlemi..." Kağıdı ters çevirir. "Hunter King tarafından organize edildi."

"Eh? Telefonumu almam için bir dakika izin verir misiniz? Sanırım bir karışıklık var," diye omzumun üzerinden seslenerek merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Hunter'ın adına basıp arıyorum, sonra Eden'a basıyorum ama ikisi de cevap vermiyor. Merdivenlerden tekrar aşağı iniyorum ve adamların mutfağını topladığını görüyorum.

"Ne yapıyorsunuz? Lütfen durun! Bunun bir şaka mı bilmiyorum ama bugün taşınmıyorum." İnanamadan başımı salladım.

Yine sakallı adama bakıyorum. "Tamam, ama bugün sizi bu eve taşıyoruz. Burada öyle yazıyor. Tam paketleme ve taşıma hizmeti," diyor ve bana tekrar evrakları gösteriyor.

"Tamam, sen söylemeye devam et, ama kayınbiraderime ulaşamıyorum. Yeni bir ev satın almış ve evrakları yanlış doldurmuş olabilir. Çok fazla mülk satın alıyor." Ellerimi kaldırıyorum. "Ne yapıyorsan bırak. Kendine bir kahve yap ya da başka bir şey. Ama başka hiçbir şeye dokunma. Hemen giyinip o eve bir uğrayayım. Castlevue Cove'da mı? Adını tanımadım."

Sakallı adam yerini açıklıyor. Anlaşılan golf sahasına giden yan yoldaki eski geleneksel evlerden biri. O yol özel olduğu için daha önce hiç gitmedim.

O yolun üzerindeki evler birer gizem gibi. Her biri تنها, lüks ve benim bütçemin çok üzerinde.

Yatak odamda koşturarak, yüksek hızda zıplıyorum, taytımı ve siyah kapüşonlu sweatshirtümü giyiyorum, telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırmış, Hunter veya Eden'ın telefonu açması için uğraşıyorum. Birkaç kez denedikten sonra vazgeçiyorum.

Sarışın saçlarımı dağınık bir topuz yapıp kendime bir kez daha bakıyorum. Soluk, koyu renk gözler ve cansız bir yüz... Milyonerle buluşmak için onun özel yoluna çıkarken, eski halimin gölgesi gibi görünüyorum.

İlk izlenimler normalde önemlidir, ama bugün değil.

Featherie House'un dar özel yolunda virajları alırken, devasa ev görünmeye başladığında, araba yolunu çevreleyen ağaçların gölgesine bakıyorum.

"Vay canına."

Etrafta araba yok. Burası çok huzurlu, her yerde rengarenk çiçekler ve uzayıp giden çimenler var.

Arabadan inmeden önce bir tabela arıyorum ve tabii ki, kapının sağında, üzerine Featherie House yazılmış küçük bir duvar plaketi var.

"Diğer yarısı nasıl yaşıyor?"

Çakıl taşların üzerinden koşarak, parlak pirinçten yapılmış tüy şeklindeki kapı tokmağını kapıya iyice vuruyorum. Kapı biraz aralık, yani içeride biri olmalı.

Cevap yok.

Güzelce bakımlı çimleri incelerken, burada yaşadığımı hayal ediyorum. Kışlar muhteşem olmalı ve plaja da çok yakın. Resim kartpostal gibi. Kapıya dönüp, büyük siyah parlak ön kapıyı hayranlıkla inceliyorum. Ben de aynen böyle bir kapı seçerdim.

Şansımı denemek için kapıyı itiyorum. "Merhaba... kimse var mu?"

Boynumu kapının kenarından daha da uzatıp kapıyı biraz daha açtığımda, tamamen yenilenmiş ve modern bir iç mekan görünüyor. Altın ve karamel renkleri, siyah, orman yeşili ve lacivert ile vurgulanmış.

Yerden tavana kadar her şey, Art Deco tarzında cesur ve abartılı zengin ve koyu renklerle tasarlanmış; göz alıcı ve çılgın.

"Burası muhteşem," diye fısıldadım kendime, hayretle etrafa bakınıyordum.

Merakıma yenik düşünüyorum ve birden evin ortasında buluyorum kendimi. "Merhaba... kimse var mı? Benim adım Ella Wallace." Koridorda temkinli adımlarla ilerlerken, sesim devasa mağara koridorunda yankılanırken, gözlerimi bu çökmüş mekana dikiyorum. "Sanırım bugün nakliye kamyonunda bir karışıklık olmuş." Ya da belki de aramam gereken kişi Hunter'dır.

"Hunter? Burada mısın?"

Hala kimse görünmüyor.

Burada biri olmalı. Kapı kilitli değildi ve bu ev en az bir milyon dolar değerinde olmalı.

Uzun koridorun sonundaki kapıdan geçip hayatımda gördüğüm en muhteşem odaya giriyorum. Sonsuz geometrik siyah-beyaz zemin, siyah parlak mobilyalar ve devasa altın çerçeveli baskılarla süslenmiş koyu lacivert duvarlar beni olduğum yerde dondu. Ve o devasa lacivert ve altın kadife süslemeli kanepeler, kalbimin arzuladığı her şey. Sanırım gözlerim kalp şeklinde.

Hayranlık içindeyim. Küçük evimi de böyle dekore etmek istiyorum. Gerçi benim evime çok benziyor.

Bunu çok seviyorum. Hashtag ev hedefleri. Dönerek evi üç yüz altmış derece görüş açısıyla izliyorum.

Daha önce de söylemiştim ama, "Vay canına."

Tuhaf günümü düzene sokacak birini bulmam gerektiğini unutarak, aniden hafif bir tıkırtı sesi duyuyorum. Bu sesi tanıyorum. Arkanı döndüğümde, sadece dört aylık olabilecek küçük, tombul, mavi renkli bir Fransız bulldog bana doğru koşuyor.

İçgüdüsel olarak eğildim. "Merhaba, ufaklık. Ya da kız mısın? Nesin sen?" diye sordum. "Ah, sen erkekmişsin. Hey, yakışıklı çocuk." Onu iyice okşadım. "Nereden geldin, ha? Annen ya da baban buralarda mı?" İlgiden çok mutlu olarak etrafımda dolanmaya başladı.

"Oh, çok heyecanlısın. Bak sana, ne kadar tatlısın. Adın ne? Bir bakayım." Onu kaldırıp isim etiketine bakıyorum. "Trey. Çok güzel bir isim."

"Üç anlamına geliyor." Odanın diğer ucundan gelen alçak bir ses beni ürkütür ve başımı hızla yukarı kaldırırım.

Şoktan neredeyse köpeği düşürüyorum.

Odanın diğer tarafındaki kapıya rahatça yaslanmış, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, kaslı ve yakışıklı Fraser duruyor.

Nefesimi tutuyorum.

Hayal mi görüyorum?

Odanın diğer ucundan bana doğru yürüyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Dişlerini göstererek gülümsüyor.

"Phantom Fraser anı mı yaşıyorum?" Yüzümü buruşturuyorum. O gülerek başını sallıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Eh, şey, ne, sen, bu, sen..." Beynim kısa devre yapmış gibi.

Artık sadece iki adım uzaktayız, onun gerçek olup olmadığını kontrol etmek için elimi uzatıp yüzünü okşuyorum.

Elimi kendi eliyle kapattı, sonra ikisini de yavaşça kalbinin üzerine kaydırıldı. Her zamanki gibi, dokunuşuyla aramızda elektrik kıvılcımları çaktı.

"Burada mısın?"

"Buradayım." Mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Senin için geri geldim." Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Benim için geri geldi.

Rüyada gibi hissediyorum.

"Karım mı?" diye soruyorum.
"İptal edildi. Hiç karım olmadı."
"Nate?"
"Sözleşme yok. Feshedildi."
"Özgür müsün?"
"Evet."
Gülümüyor.
"Oğlum?"
"Ethan'ın babasını buldum, Lucas. Ethan onu çok seviyor. Harika bir adam ve Lucas ile Anna evleniyorlar."
Kaşlarım havaya kalkar. "Vay canına. Çok hızlı."
"Evet, vay canına." Gülümsemesi bitmiyor.
"Peki üvey baba?"
"Sayılır, evet." Başını yukarı aşağı salladı. "Amerika'ya mı?"
"Artık burada yaşıyorum." "Burada mı?"
"Evet, burada."
"Bu evde mi?"
"Evet, bu evde." "Senin mi?"
"Hayır."
"Oh, kiralık mı?"
"Hayır."
"Ne?"
"*Bizim*, Ella. Benim değil. Bizim."
"Bizim mi?" Nefesimi tutarak soruyorum. O, bunu sindirmem için bana zaman tanımıyor. "Evet. Evin adını beğendin mi?"
"Featherie House mu? Evet." Anlamadan kaşlarımı çatıp başımı salladım.
"Featherie, beyaz tüylerle yapılmış on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir golf topu."
tüylerle yapılan bir golf topu."
Gülümsememi saklayamıyorum. Golf ve tüylerin birleşimi, ikimizi simgeliyor.
Hala gülümseyerek, "Çok beğendim," diyorum.
Elimi hala kalbinin üzerinde tutan Fraser bana yaklaşır ve nefesim hızlanır.
"Trey'i seviyor musun?" "Onu seviyorum."

"Alliterasyonları ne kadar sevdiğini biliyorum. Treacle, Toffee..." "Trey." Gülümsemem yine genişliyor. Kendimi tutamıyorum.

"Ve üçlü şeyleri ne kadar sevdiğini de biliyorum, Ella." "O mükemmel," diye fısıldadım.

"Omne trium perfectum." *Üçlü her şey mükemmeldir.*

"Benim için geri mi geldin?" Yanağımdan küçük bir damla yaş süzülüyor.

"Üçüncü seferde şanslı. Yine üçlüler."

Milimetrelerce uzakta, Fraser beni kollarıyla kendine çekiyor, kollarımız ve ellerimiz birbirine kenetlenmiş. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum. Benimkinin de öyle.

"Yavru köpeğe dikkat et," diye fısıldıyorum.

Beni bırakmadan Trey'i kollarımdan alır ve parlak zemine bırakır, sonra daha da yaklaşır. Elim açar ve yüzümü avuçları arasına alır.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş. Başparmağının ucuyla yanağımı nazıkçe okşadı. "Seni özledim. Çok güzelsin."

"Berbat durumdayım."

Gözlerimizi ayırıyorum. "Hey, bana bak," diyor.

Ve bakıyorum.

"Sen, Ella Wallace, hayatımdaki en güzel ve en değerli insansın. Sana verdiğim tüm acılar için özür dilerim, ama artık senin için buradayım. Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar ve ebediyen."

Bu gerçek dışı gibi geliyor, ama bu benim hep istediğim tek şeydi. O.

Başımı yavaşça eğip dudaklarına yaklaşıyorum, ona eriyip gidiyorum, sessizce beni sarması için yalvarıyorum. Fraser boş kolunu belime doluyor ve daha önce hiç öpüşmemiş gibi öpüşüyoruz. Bu, öpücüklerin öpücüğü. Umut, vaat ve saf sevgiyle dolu bir öpücük. Her yumuşak ve nazik dokunuşuyla acımı dindiriyor, dillerimiz mükemmel, yavaş ve şehvetli bir ritimle dans ederken kalbimi yeniden birleştiriyor.

Onu tekrar tadarken, olasılıkların uğultusu içimizden akarken onu hissediyorum. Onun eşsiz kokusunu, dokunuşunu ve tadını özlemişim.

O zarif, şehvetli ve sonunda, onca zaman sonra, benim.

Haftalar önce kalbimde uçmayı bırakan neşe kuşum, tanıdık bir çarpıntı hissettiğimde tekrar uçmaya başlıyor.

Gözlerimi açıyorum ve o bana bakıyor, güçlü bakışlarıyla beni kendine çekiyor. Parmaklarını ensemin saçlarına geçiriyor, bizi her zaman olmamız gereken yere, birbirimize sıkıca yapııştırıyor.

"Bunu yapmak için bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm," diye mırıldanıyor öpücükler arasında.

"Benim için geri döneceğini düşünmemiştim," diye fısıldıyorum.

"Bunu asla yapmazdım. Ama beni geri istemeyeceğinden korktum. Sensiz ben bir hiçim."

"Lütfen beni bir daha terk

etme." "Asla."

Öpücüğümüz ateşli ve yoğunlaşır, ama gözlerimizi birbirinden ayırmayız. Bu saf samimiyet içinde, hayatımda hiç kimseyle hissetmediğim bir bağ hissediyorum ve o sonsuza kadar benim. Beklenmedik bir şekilde, alt dudağımı ısırır, ağzına alır ve daha sertleşir, gelecek olanın bir vaadi gibi.

Ruhumuzun öpücüğü, bedenimde taşıdığım ağırlığı parçalıyor ve sevgi ile saf neşe kalbime geri akıyor.

Acele etmeden, sonunda ayrılıyoruz. Fraser yanağıma yumuşak öpücükler konduruyor, enleme doğru bir iz bırakıyor, sonra başını bana gömüyor, nazikçe ısırıyor ve sonra beni sıkıca sarıyor. Sonunda nefes alabiliyorum.

"Seni seviyorum, Ella," der, cildime nefesini üfleyerek.

"Seni çok seviyorum. Seni özledim. *Bizim* için bir şans olacağını hiç düşünmemiştim. Ama sen bir yol buldun." Mutluluk ve rahatlama dan gözyaşlarım akıyor.

Birbirimizi sıkıca tutuyoruz, bırakmak istemiyoruz.

Odanın diğer ucundan kapı açılır ve mutlu Treacle ve Toffee içeri girer, odanın içinde zıplarken tasmaları çınlar. "Ben burada değilim, sadece kapıyı açtım," diye bağırır Eva.

"Huzur bozuldu." Fraser gülüyor.

Kucaklaşmamızdan biraz geri çekiliyorum. "Onlar burada ne arıyor?"

"Dün gece benimle kaldılar, yeni kardeşleriyle bağ kurmak için.

kardeşleriyle kaynaşabilmek

için. Treacle artık beni

seviyor." Bunun doğru

olduğuna inanmıyorum.

"Eva da bu işin içinde mi?"

"Herkes bu işin içinde."

"Beni unuttuğunu düşündürdüğün için sana kızgıyım."

"Çok üzgünüm. Her şeyin sürpriz olmasını istedim. Sana gereksiz acı verdimsem özür dilerim. Daha hızlı yapamazdık. Son altı haftadır herkes bana yardım etti. İnşaatçılar ve iç mimarlar

yorulmadan çalıştılar. Dün gece bitirebildik. Benim röportajımı izlememen gerekiyordu. Böyle olmamalıydı. Senin için asla geri dönmeyeceğime inanmanı istemezdim. Dün gece neredeyse evine geliyordum. Hunter çok üzüldüğünü söyledi. Ama herkes bunun çok büyük bir sürpriz olduğunu ve bozulmaması gerektiğini söyledi." Etrafındaki odayı işaret etti.

Bu *büyük* bir şey. Ve her şeyi mahvedebilirdi. Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en romantik şey.

"Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?"

"Burada saklanıyordum. Los Angeles'tan ayrılmadan önce bir parfüm kampanyası yaptım, ama sonra senin için bu evi yenilemekle, hayatımı düzene sokmakla, banka hesaplarını, yeni arabayı, sigortaları, telefon sözleşmelerini halletmekle meşguldüm. Aklına ne gelirse, hepsini yaptım." Kaşlarını kaldırır. "Artık her şey kontrolüm altında."

"Parfüm markasının mankenlik sözleşmesini mi kazandın?"

"Evet. Bir modellik ajansıya da sözleşme imzaladım. Yaşlı bir modelim ama görünüşe göre markalar böyle modeller arıyor."

"Bu çılgınlık."

"Ben sana deli oluyorum," diyor ve alnımı öpüyor. "Senin için her şeyi yaparım Bella. Evimizi hazırlamak için çok çalıştım. Sana ilişkimizin ciddi olduğunu, bunun sonsuza kadar süreceğini kanıtlamak için gerçekten harika bir şey yapmam gerekiyordu. Bunu bizim için yaptım. Bugün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Bugün, sahildeki küçük sığınağımızı keşfettiğimiz gün.

Yeni sığınağımıza hoş geldin." Kollarını genişçe açıyor.

O duygusal bir adam. Ben tarihleri hatırlamıyorum ama o hatırlıyor. *Vay canına*. "Bu ev sana bir servete mal olmuş olmalı.

Gerçekten senin mi?"

Gözlerini devirdi. "*Bizim*. Para konusunda endişelenmeni istemiyorum. Hepsi satın alındı ve ödendi."

Daha sonra geri dönüp ona bunu sormayı unutmamam gerek. "Her şey çok güzel ama bugün taşınma günün.

evini bir yuva haline getirmenin zamanı geldi. Temel eşyaları almayı başardım, ama tasarımcımız Katherine gelecek hafta geri geliyor, böylece sen de kendi zevkine göre evi tamamlayabilirsin."

Kendi iç mimarım mı olacak? Bu gün gittikçe güzelleşiyor.

"Ah, dostum, onlara paketlemeyi bırakmalarını söylemiştim." Nefesimi tuttum.

"Ve seni buraya geldiğini söylemek için beni aradılar. Onlara eşyaları toplayıp kamyonu yüklemelerini söyledim. Evrakta Hunter'ın adı bir hileydi."

Fraser ellerimizi birbirine doladı. "Hızlı bir tur, sonra evine gidelim. Nakliyecilerin iç çamaşır çekmeceni toplamasını istemiyorum. Çabuk, hadi çocuklar." Fraser ısıklık çalarak üç tüylü topumuzu büyük evin içinden bizi takip etmeleri için çağırdı. Benim evim. Vay canına. Üstelik üç köpek de var.

"Evet, benim kişisel eşyalarımı da paketlemelerini istemiyorum. Vibratörlerim o çekmecede. Sihirli tek boynuzlu atımla birlikte." Sırıttım.

Fraser'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Vibratörler mi? Çoğul mu? Artık onlara ihtiyacın olmayacak. Hemen çöpe gidecekler. Hadi, bu ev inanılmaz. Banyoyu ve ana yatak odasını görene kadar bekle," der heyecanla. "Sana anlatacak çok şey var, ama bugün çok yoğun bir gün olacak." Beni oturma odasından dışarı çıkarır.

"Yukarıya bakın," der köpeklerle, geniş taş ve ferforje merdivenleri göstererek. "Orada durmayın çocuklar, hadi anneye yeni evini gösterin. Haydi."

Kıkırdamayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Bu adamı seviyorum.

Oda oda, rehberli turunda şimdiye kadar gördüğüm en lüks evi keşfediyorum ve bu ev benim.

"Ve burası ana yatak odası." Fraser ağır, koyu meşe kapıyı yavaşça açıyor ve siyah meşe panellerle kaplı, duvarlardan duvarlara pencereleriyle bahçeye bakan devasa bir odayı gururla ortaya çıkarıyor. Odanın uzak köşesinde siyah süslü dört direkli bir yatak duruyor.

"Bu gerçek olamaz, değil mi?"

"Oh, bu gerçek Ella, ve hepsi bizim." Fraser yatağa doğru koşar ve kendini üzerine atar. "Gel dene bebeğim. Buradan manzarayı izle. İnanılmaz." O, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi.

Yatağın üzerinde, tişörtü hafifçe yukarı çekilmiş halde ona bakarken, manzaraya hayran olmamak elde değil. Evet, haklı. Buradan manzara inanılmaz.

Beni yatağa çekiyor, gözleri endişeyle dolu. "Evi beğendin mi, Ella? Dekorasyonu? Bunların hepsini senin için yaptım. Mutlu olmanı istiyorum."

Yüzünü avuçlarım ve çok sevdiğim dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Evi çok sevdim. Biraz şok oldum. Alışmam biraz zaman alacak."

"Önemli bir soru... yeterince iğrenç mi?" Diye sırttı.

"Hayal ettiğimden daha iğrenç. Harika bir iş çıkarmışsın." Onun absürtlüğüne gülüyorum. Ev çok büyük ve abartılı.

"Evet." Havaya yumruk atar. "Yatağı beğendin mi? Harika, değil mi?"

"Bu dünya dışı bir şey. Beni bağlamak için dört direkli yatak mı aldın?"

Tereddüt etmeden, "Evet. Ama sonra." der. Kaşlarını oynatıp bana seksi bir göz kırpar. "Bak, sana gösterecek başka bir şey var."

"Daha mı?"

"Daha fazlası." Heyecanı hissedilebilir. Beni yataktan elinden tutup pencereye doğru götürür. "Aşağıyı görüyor musun?" Ağaçların arasından işaret eder. "Binayı görüyor musun?"

"Evet."

"O Tartan'ın yeni evi." "Ne?"

İnanamadan soruyorum.

"Tartan çoktan geldi. Dün taşınmasını sağladım. Ahırlarımız da var," diyor sanki çok normal bir şey gibi. "Sabahları onunla sahilde gezinebilirsin."

Vay canına.

Dilim tutulur.

"Sana on sekiz yaşındayken verdiğim sözleri tutuyorum. İstedğin her şeyi sana vermek çok uzun sürdü."

"Tek istediğim sendin," diye fısıldadım.

Elimi sıkıca sıkarak beni sakinleştirmeye çalışarak, "Ben buradayım" dedi. "Öyle."

"Sana ait bir şey var." Tişörtünün yakasını çekiyor.

Fraser'ın başparmağı ve işaret parmağı arasında asılı duran uzun altın zincir parıldadı. İki tüyümüz havada mini rüzgâr çanları gibi dönüp duruyordu.

O benim kolyemi takmış.

"Buldun mu?" Ellerimi ağzımın üzerine kapatıyorum.

"Zinciri kırdığın için yenisini almak zorunda kaldım. Her gün takıyorum. Ama hadi yerine koyalım."

Dönüp, önceki iki seferde olduğu gibi, kolyeyi boynuma takmasına izin verdim. Sıcak nefesinin cildimi gıdıklamasını hissettim ve sadece onun yaratabileceği tanıdık tüylerim diken diken oldu. Beni kocaman kollarıyla sardı ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ilk kez kendimi güvende ve mutlu hissettim.

İki tüyümü okşamak için ellerimi uzattım. Fraser ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Yeniden bir araya geldik," diye fısıldadı.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım."

"Buna güveniyorum. Artık benden kurtulamazsın."

Arkamızda, üç küçük tüylü topumuz birbirlerini kovalayarak, havlayıp nefes nefese kalarak kavga ediyorlar. Yeni evlerinde mutlular.

Burayı seveceğim galiba.

"Yeni evimizi mahvedecekler, değil mi?" Frasers boynumun derisine fısıldadı.

Ve ben sevinçle kıkırdamaya

başlıyorum. "Evet,

mahvedecekler."

Yeni evimiz.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ella - Sekiz Hafta Sonra

"Bu ilk dans biter bitmez gidiyoruz," Fraser kulağıma fısıldadı.

Bu adamdan asla bıkmayacağım. *Kocam.*

"Şşş, biri duyacak." Kıkırdamıştım.

"Umurumda değil. Siktir et onları. Seni çıplak istiyorum. Bu evliliği resmen tamamlamak ve seni benim olarak ilan etmek istiyorum." Kıcığını sıkıca sıkıyor. "Lanet olası kiliseler, fotoğraflar ve konuşmalar. Bütün gün seni yalnız yakalamak için bekledim. Bu büyük düğünü kim istedi ki?" Tartan kravatını hafifçe gevşetip boynunu çeviriyor.

"Sen istedin."

"Ben bir aptalım. Kaçıp evlenmeliydik. Şimdiye kadar sen benim olurdun." Bu adam.

"Yeni evine hoş geldin" sürprizinden üç gün sonra, Fraser ve ben sahilde yürüyüşe çıktık. Bir taş atımı uzaklıkta yaşayan biz, gizli köşemizdeki son kutuyu açmayı buz gibi bir şişe şampanya ile kutladık. Güneş okyanusun kıvrımlarına dökülürken dalgaların kayalara çarpmasını izledik. Anında mutluluk ruhumu kapladı. Sanki biri bir sürahi dolusu mutluluk hormonu doldurmuş ve ayak tabanlarımdan başımın tepesine kadar dökmüş gibi hissettim. Derin, pişmanlık duymayan bir memnuniyet.

Kayıtlara geçecek en hızlı ev taşınmasını yeni tamamlamıştım ve sırtımın tüm kutuları boşaltmaktan ne kadar ağrıdığını düşünmekten kafam çok karıştı.

Fraser, devasa bir zümrüt kesim pırlanta yüzük çıkararak bana evlenme teklif ettiğinde, bir kez daha şaşkına döndüm. Her şeyi planlamıştı.

O günden beri yüzüm gülüyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sabırsızlanan o, düğünümüzü planlamam için bana sekiz hafta verdi, ama her yer doluydu.

Birdenbire, Eva'dan Knox Black ile bizim için konuşmasını rica ettim. Eva, Knox'a hayır balosunda kazandığı özel dans dersleri veriyordu. Yerel çocuk hastanesi için para toplamak amacıyla düzenlenen yıllık hayır müzayedesine Eva ile on iki özel dans dersi bağışladık ve Knox çok yüksek bir fiyat verdi. O günden beri Eva, Knox ile oldukça yakınlaştı.

Gerekirse ona seksi bir dans yapmasını söyledim, böylece düğünümüzü onun lüks spa ve oteli The Sanctuary'de yapabilecektik. Sonunda pes etti ve bizim için ona sordu. Bize bir tarih bulması için ne yapması gerektiğini bilmiyorum, ama işte buradayız. Knox bütün gece etrafımızda dolaşp personeli yönetti. Bu sırada gözlerini Eva'dan hiç ayırmadı. Ona *bunu* sormalıyım.

Ewan'ın eski evlerine habersiz gelmesiyle uğraşüyor. Hala boşanma anlaşmasına varamadılar ve Ewan'ın içki sorunu doruk noktasına ulaşmış gibi görünüyor. Zavallı kız kardeşim zor bir mücadele veriyor galiba. Bu gece bunu düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü bu bizim düğün gecemiz ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum.

"Biliyorsun, ikimiz de etek giyiyoruz. Otelin vestiyerine gizlice kaçmak çok kolay olur." Gözlerim parladı.

"Buna etek demeyin, bu bir kilt."

"Ve çok yakışmış."

"Bugün gerçek bir İskoçum." Göz kırpar.

Ve ben kıkırdamaya başladım. Haftalardır kıkırdamaktayım. Kendimi tutamıyorum.

Fraser, düğünde kilt giyerek beni şaşırttı. Smokin giyeceğini sanıyordum ama hayır, tam bir kilt giymişti, siyah ve Black Watch Tartan desenli. Yeşil ve mavi tartan, İskoçya Kraliyet Alayı'nda görev yapmış büyük dedesine saygı gösterisiydi. Hunter'a da bir tane giydirdi. Hunter'ın bundan mutlu olmadığını söyleyemem; eminim Eden'la birlikte daha önce bir sebepten ortadan kayboldular.

"Bunu çıkarmam lazım, senin elbiseni de. Çok güzelsin Ella." "Masalda yaşıyormuşum gibi hissediyorum." Etrafıma bakıyorum.

Fazla zamanım yoktu ve seçeneklerim de azalmıştı, sonunda Edinburgh'a gidip özel bir vintage gelinlik mağazasından gelinliğimi aldım. Vücudumu saran dantelli gelinliğim çok zarif ve bana tam oturuyor. Ona aşık oldum ve benim yaptım.

Dans pistinin kenarında dururken, sunucu sonunda bizi ilk dansımız için çağırdı.

Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek, Fraser beni dans pistinin ortasına götürdü ve yaylı dörtlüsümüz "Nothing Else Matters"ın ilk notalarını çalmaya başladı.

Fraser beni kendine çekiyor, kalp atışlarımız birbirine karışıyor.

"Seni seviyorum, bebeğim."

"Hissediyorum. Biliyorum, Fraser. Seni tüm kalbimle seviyorum." "Her zaman ve sonsuza kadar," diye fısıldadı ve ben başımı salladım.

Fraser dudaklarıma yumuşak, narin, rüya gibi bir öpücük kondurur. Burasının benim yerim olduğunu biliyorum.

Yavaş yavaş, düğün konvoyunun geri kalanı da bize katılır.

Yumuşak müziğin ritmine uyarak, arkadaşlarıma ve aileme bakıyorum. Gerçekten yalnız değilim. Hiç yalnız olmadım. Her zaman sevgiyle çevriliydim, Fraser beni uzaktan severek.

Fraser'ın annesi ve babası ile birbirlerine sarılmış olan annem ve babama bakarken, gerçek aşkı bulmanın ne demek olduğunu anlıyorum; onlar gerçek aşk. Bir an için Fraser'ın annesi Susan'ın iyi olup olmayacağından emin olamadık, ama tedavisine iyi yanıt verdi ve şu anda iyileşme sürecinde. Şimdilik biraz daha rahat nefes alabiliyoruz.

Annem, *onun için savaşmamı* söylediğinde haklıydı, ama ben neredeyse tamamen pes etmiştim. Annem bir savaşçıdır. Babamla birlikte olmak için savaştı. Onlar arasında on yaş fark vardı, ama birbirleri için cesurca ve kararlı bir şekilde savaştılar. Annem on dokuz yaşında ne istediğini biliyordu ve asla tereddüt etmedi. Otuz yılı aşkın bir süre sonra, hala birbirlerini seviyorlar, hala birlikte ve mutlular.

Beklediğimiz gibi, Fraser'ın kardeşi Jamie bugün gelmedi, ne cevap verdi, ne mesaj attı, hiçbir şey yoktu.

Bir yanımız rahatlamıştı; Eden ve Hunter için rahatsız edici bir durum olabilirdi. Ama özel günümüzü bizimle paylaşmaya gelmemesine üzülmedim. İyi tarafı, drama olmadı.

Gözlerim dans pistinin diğer ucundaki Anna'yı buldu ve o da başını Lucas'ın omzuna yaslamadan önce bana "biz kazandık" diyen en büyük gülümsemeyi gönderdi.

Küçük bir düğün tercih eden çift, sadece ben, Ethan ve Fraser'ın şahitliğinde Los Angeles'taki belediye binasında evlendi. Bu anı sonsuza kadar hatırlayacağım.

Yeğenlerim Archie ve Hamish ile Ethan, hepimizin arasında dans pistinde koştururken, bizim içten şarkımızı beğenmemiş gibi göründükleri için hepimiz gülmeye başlıyoruz. Ama umurumda değil. Böyle olması gerekiyordu.

Bu bizim hikayemiz. Kaotik, öngörülemez ve eşsiz.

Şarkı bittiğinde Eva melek yüzünde şeytani bir ifadeyle yanımdan geçip gitti. "Senin için." Elime bir anahtar sıkıştırdı.

"Bu ne?" Şaşırmışım.

"Knox'un özel ofisinin anahtarı."

"Bunu nasıl aldın?" diye haykırıyorum.

"Kimin umurunda?" Fraser elimi tutar. "Gidelim."

"Sol tarafta üçüncü kapı," Eva arkamızdan seslenir.

Yerde koşarak, eteğimin bir tarafını yukarı çekiyorum, narin dantele yüksek topuklu ayakkabılarımın takılmamasına dikkat ediyorum.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye birinin sesini duydum. Anında kahkahalar patladı.

Ne utanç verici.

Kapıyı kilitleyip arkamızdan kapıyı kapatan Fraser, beni kapıya doğru itti.

"Bu elbiseyi çıkarmalısın. Hatta yukarı bile çekemiyorum. deri pantolonundan bile daha dar."

Alıp geldiğimden beri daha dar oldu. Haksız sayılmaz. Mutluluk yemek yemeye yol açar.

Elbisenin fermuarını açıyor. Narin dantel kumaşı vücudumdan çıkarıyor ve elbise ayaklarımın etrafında bir yığın halinde yere düşüyor.

"Vay canına, ne giymişsin böyle?" Elbiseden çıkarken ağzı açık kalıyor.

İç çamaşırlarına çok para harcadım. Tamam, belki biraz abarttım, elbiseyle neredeyse aynı fiyata geldi, ama çok güzeldi, dayanamadım.

Birçok ince askısı ve kirpik danteli var, neredeyse görünmeyen bir sütyen ve jartiyer kemeri var ve külotum o kadar küçük ki mikroskopla bakmak gerekiyor.

"Beğendin mi?" Ona en seksi göz kırpışımı yaptım. "Oh, bebeğim, tahmin bile edemezsin," diye inledi.

Sanırım biliyorum.

Geriye doğru yürürken, Knox'un ofisinde sallanarak geçerken beni baştan aşağı süzer.

"Daha sık topuklu giymelisin. Aslında, yeni bir ev kuralı koyuyorum. Seni sadece topukluyken becerebilirim." Dişleriyle alt dudağını ısırırken nefesini tuttu.

"Tamam." İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz, çünkü birbirimizden asla uzak duramayız, özellikle de sabahın üçünde. Neden böyle olduğunu bilmiyorum, ama bu bizim yeni alışkanlığımız.

"Siktir, ne seksi bir kadın seçmişim. Çok güzelsin, kızım." Takdirle dudaklarını yaladı.

Fraser'ın deri koltuğa oturmasını izliyorum, sonra siyah paltosunu, yeleşini, gömleğini ve kravatını çıkarıyor, sadece kiltiyle kalıyor, belden yukarısı çıplak. Seksi bir Roma gladyatörü gibi görünüyor. Hayaller böyle şeylerden yapılır.

Her nefesinde beklentiyle parıldıyor ve ısıldıyor.

Kalçalarımı sallayarak yaklaşıyorum ve yavaşça üzerine oturuyorum. Kapalı gözlerle, günahkar ağzı benimkini alıyor.

Sertleşmiş giysili penisinin üzerinde ileri geri sallanıyorum.

"Böyle sürtünmeye devam edersen haliya iz bırakacaksın; ben gerçek bir İskoç'um sonuçta," diye dudaklarına fısıldadı.

Kiltinin sert kumaşını yavaşça kenara çekerek ıslak dantelim damlayan penisine değene kadar ilerliyorum.

Islak külotumu yana çekiyor ve ben de onun sikinin ucunu şişmiş dudaklarımın üzerinde yukarı aşağı kaydırıyorum.

Sikinin amımın üzerinde hareket etmesini izlerken, daha da sertleşir ve uzar. Gözlerimiz birbirine bağlanır ve bana en şaşırtıcı derecede güzel gülümsemeyi gösterir, külotum erir. Elini omzumun üstüne koyar ve beni öpmek için kendine çeker.

Onu kızdırmak için, penisinin ucunu hafifçe içeri soktum, sonra tekrar am dudaklarımın üzerinde kaydardım. O ağzıma yüksek sesle inleyene kadar bunu tekrar tekrar yaptım, ama o artık benim kızdırmamı kaldıramadı. Sahiplenircesine kalçalarımı kavradı ve kendini içime daldırdı. Sırtımı kavisledim, gözlerim geriye yuvarlandı ve beklenmedik bir zevkle inledim.

Sert, atletik göğsünü dayanak olarak kullanarak, pelvisimi ileri geri, yukarı aşağı sallıyorum, daireler çizerek kendimi onunla dolduruyorum.

O meme ucumu emiyor ve o acımasızca emmeye devam ederken ben neredeyse kendimden geçiyorum.

Cildimizin çarpışması ve ıslak heyecanımızın sesi havayı yırtarken, o devasa, acımasız uzunluğuyla beni sonuna kadar doldurur.

Ben yüksek sesle inliyorum, o da yüksek sesle inliyor. Serbest kalmamız gerekiyor, resmi olarak karı koca olarak damgalanmamız gerekiyor.

Tekrar tekrar, tüm gücümle onu sikiyorum. Güçlü, devasa elleriyle kıcımlı kavlıyor ve daha hızlı olmam için beni teşvik ediyor.

Nefesi hızlanıyor ve yaklaştığını biliyorum. Topuklarımı yere vurarak ayaklarımla kanepeye basıyorum ve daha önce hiç çömelmemişim gibi çömeliyorum.

"Ah, sikkkkk," diye inliyor Fraser.

Ve tek yapabildiği, ben onu zevke sürerken kalçalarımı ve kıcımlı sıkı sıkı kavramak.

Aniden öne doğru oturur. Bu açıyla, içimdeki tatlı noktayı okşar ve birkaç sert pompalama sonra içimde biriken ecstasy o kadar güçlü bir şekilde vurur ki, sanki bir onur nişanesiymiş gibi onun adını haykırıyorum. Etrafını sıkıca kavrayarak, daha hızlı pompalarken, onu vücudumun içinde daha derine girdiğini hissedene kadar devam eder. Sert bir şekilde boşalırken, nefes nefese arzu dolu sözler mırıldanıyor, beni sevdiğini ve benim için ne kadar sert boşaldığını söylüyor. Ay ışığı pencerelerden içeri dolarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sonsuz kasları sanki sadece benim için dans ediyor gibi görünüyor.

Zevkin sisinden yavaşça çıkarken, Fraser kollarını bana doluyor ve sanki dünyadaki en değerli insan benmişim gibi öpüyor.

"Seni seviyorum, Bayan Farmer." Fısıltıları ağzımı gıcıklıyor.

"Bana böyle demeni çok uzun zamandır bekliyordum."

"Ben de." Gülümser.

"Misafirlerimizin yanına dönmeliyiz."

"Gidelim. Seni evimizde, yatağımızda istiyorum ve bütün gece içinde kalmak istiyorum. Bu seksi kıyafetlerin içindeyken senden başka hiçbir şey düşünemeyeceğim."

O da yalan söylemiyor. Yıllarca öpüşmek, çıkmak, sevişmek ve öpüşmek için telafi etmemiz gerektiğini söyleyip duruyor.

"Bunu yapmak için önümüzde koca bir hayat var. Ama bugün bu büyük parti için çok para harcadık, misafirlerimizi eğlendirmeliyiz."

Sırtımı okşuyor. Birdenbire kendimi yorgun hissediyorum.

"Çok yorgunum, insanlardan yoruldum." Düşüncelerimi

okuyor. "Ben de yorgunum. Son birkaç ay çok olaylı

geçti."

"Ama başardık."

Başardık.

Temizlik yapıyoruz. Kendimizi yeniden düzene sokuyoruz.

Sallanarak geri geri elbiseme elbiseme Fraser yavaşça

fermuarımı onu yukarı yukarı. Düzeltip, kömür karası

denizin üzerinde parıldayan ayın aydınlattığı

köşeye doğru dolaştım, ay kömür karası denizin üzerinde parıldıyordu.

Onun sıcak ve güçlü kolları beni arkadan sarar.

"Yangın merdivenlerinde geçirdiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Şampiyonluk Kazananları Balosu'nu? Bana beni sevdiğini söylemiştin. Sana inanmamıştım," diye fısıldadım.

Beni atletik kollarıyla döndürür.

"Asla unutmayacağım. Seksi siyah ipek bir elbise giymiştin." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Saçların omuzlarına dökülmüştü ve spot ışığı altında dans ederken bana konuşan bir melek gibiydin. Parlıyordun. Seninle olmak için hayatımı düzene sokmam gerektiğini biliyordum."

Birdenbire, aramızda minik beyaz bir tüy süzülerek yere düşer. Havada izini takip ederiz ve göğsümüzün arasında durur.

"Tüylerin koruyucu meleklerin ve korumanın sembolü olduğundan daha fazlası olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

"Evet." Başımı sallarım. "Tüylerin gökten bir armağan olduğunu ve özgürlüğü simgelediğini söylerler."

"Gerçekten mi? Bizim gibi. Biz..."

"...sevmekte özgürüz," diye aynı anda söylüyoruz. Sonunda.

Karanlık gece gökyüzüne bakarken, yıldızlar parıldarken, onun haklı olduğunu biliyorum.

Yıldızlar her zaman bizim için aynı hizada değildi, ama biz kendi takımyıldızımızı yarattık.

Ve parlak, ışıltılı ve olanaklarla dolu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ella

Elektrik mavisi sularla çevrili, cennetten çıkmış gibi bir şezlonga uzanmış, göz kamaştırıcı güneşin tadını çıkarıyorum.

Denizin üzerinde asılı duran özel villamızda, bugün tek karar vermem gereken şey öğle yemeğinde ne yiyeceğim.

Maldivler'deki balayımız muhteşem geçiyor.

Güneş gözlüklerimi burnumun üzerine indirip, Fraser sudan çıkarken ona baktım. Bu manzaradan asla bıkmayacağım. Güneşten bronzlaşmış derin teni, daha da sarı saçlarını öne çıkarıyor. Güneşte çok sararmış. Çevremizdeki denizle aynı renkteki elektrik mavisi gözleri benimkilerle buluştuğu anda, aramızdaki görünmez elektrik, sıcak havada çatırdamaya başladı.

Islak bir rüya gibi, bronz tenli, muhteşem karın kasları ve çıplak. *Vay canına, ne kadar çıplak.* Kendi özel plaj alanına ve paraya sahip olmanın avantajları, lüks bir beş yıldızlı tatil için çok fazla paraya ihtiyacınız var.

Fraser'ın bana sürekli söylediği gibi, bizde bolca var.

Fraser, Nate Miller hakkında bildiği her şeyi, tüm parasının nereden geldiğini bana anlattı. Hak ettiği şey ona geri verildi. Ayrıca, birkaç özel tasarımcı markası için modellik yapıyor ve televizyon kanalına tüm hikayesini anlatmak için aldığı ücret de eklenince, parası hızla artıyor.

Ancak ev, balayı ve düğün masrafları nedeniyle, gelen para geldiği kadar hızlı gidiyor.

Anna, Fraser'a, *ona ve Ethan'a baktığı* için borcunu ödemek için, şirketi AJN Holdings'in yüzde on hissesini hediye etti.

Fraser, e-postayı açtığında nefesini düzenlemek için bir kağıt torbaya üfleme zorunda kaldı. Anna işi çok kısa sürede öğrendi ve görünüşe göre doğuştan bir lider; kesinlikle dedesine çekmiş gibi görünüyor.

Fraser ayrıca Amerika'da bulunan bir spor yardım kuruluşu tarafından elçilik görevi için teklif aldı. Bu yardım kuruluşu, gelecek vaat eden genç sporcular için mücadele ediyor, adil ücret almalarını sağlıyor ve sözleşmelerini kontrol ediyor. Onları eğiterek güçlendiriyor, hukuki terimleri, yüzdeleri, sponsorluk anlaşmalarını ve nasıl pazarlık yapacaklarını ve Nate Miller gibi pisliklere nasıl kanmayacaklarını öğretiyor. Hatta Fraser'ın Birleşik Krallık ve ötesinde bu yardım kuruluşunun kurulmasını denetlemesi bile konuşuluyor. Kariyerine ara verdiği süre bittiğinde bunun için zamanı olmayacağını söylediği için henüz bir karar vermedi.

"Hey, bebeğim, bu minik leopar desenli bikinide çok seksi görünüyorsun." Beni öpmek için eğilirken, sıcak tenime serin su serpiştirir ve bikininin ipi çekerek "Onu giymesen de olur. Bu üç küçük kumaş parçası neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor." der.

Haklı. Bu yasak.

Kıkırdamakla yetindim. "Yine söyledikleri gibi yeni havlu getirmezlerse diye giydim." Güneş gözlüklerimi başımın üstüne koydum.

"Haklısın." Fraser, devasa yumuşak beyaz havluyu beline sararak, şezlongumun kenarına yanıma oturur.

"Yapacak hiçbir şey yok ve bütün gün vaktim var." Diye sırttı. "Daha sonra masaj yaptırmayı düşünüyordum."

"Oh, burada çok stresli olduğu için rahatlamak için bir şeye ihtiyacın var." Gözlerini devirir.

"Her gün ne yiyeceğine karar vermek çok stresli bir şey. Bana çok fazla gerginlik yaratıyor."

Gülüyor, sonra kaburgalarımı gıdıklıyor.

Bir de bakmışım, beni tüy kadar hafıfmışım gibi tutup kucağına oturtmuş. Hızla bacaklarımı sırtına doladım, kollarımı boynuna doladım.

"Birkaç gün sonra gerçek hayata döneceğiz. Döner dönmez Noel de gelecek. Bu yıl annelerin evinde akşam yemeği yiyeceğimize sevindim. Noel'den sonra alman gereken birçok karar var. Ethan'ın

yatak odasını bitirmemiz ve diğer üç boş odayı ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor."

Anna ve Lucas, yeni aileleri olarak ilk Noel'lerini baş başa geçirmek istediler. Fraser, Ethan'ın bu özel gününü onunla paylaşamayacağı için üzgün, ama artık yerini biliyor ve Lucas'ın hak ettiği babalık rolünü üstlenebilmesi için geri çekilmesi gerektiğini biliyor.

Ethan hala sürekli arıyor ve Lucas ile Anna'nın buna izin verdiği için Fraser'ın ne kadar minnettar olduğunu biliyorum. Fraser o çocuğu çok seviyor.

"Bence Ethan'ın odasını nasıl dekore edeceğini ona bırakmalıyız. Birini giyinme odasına çevirmek istiyorum. Filmlerde gördüğün gibi. Eden'in de var.

Tüm kıyafetlerimi renklerine göre düzenlemek istiyorum." Bu beni heyecanlandırdı. Ben de odalardan birine aynen öyle yapacağım. "Renklerine göre düzenlemek derken, siyahlar siyahlar diye dizmek mi demek istiyorsun?" Beni taklit ediyor.

"Renkli kıyafetlerim de var." Aklımı zorluyorum ama aklıma gelmiyor. "Sanırım var."

"Yok."

Benden bir öpücük çaldı.

"Bu sabah sen uyurken, ben de kendi kararlarımı veriyordum." Gözleri gözlerime kilitleniyor. "Düşündüm de, işe döndüğümde, belki de Hunter gibi çok fazla golf turnuvasına katılmayacağım."

Bu yeni bir şey.

"Mutlu olur musun, Fraser? Oyunu ve rekabeti ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Seviyorum, ama önceliklerim değişti ve zaten çok fazla zaman ayrı geçirdik, turnuvalar haftalarca, bazen aylarca ayrı kalmak demek."

"Ama seninle seyahat edebilirim?" Bir sonraki sözlerim onun kararını etkileyebileceğinden, dikkatli davranmaya çalıştım.

"Bizim için öyle bir hayat istemiyorum. Yanlış anlama, harika bir hayat ama yeni evimizi seviyorum. Yaramaz, eğlence düşkünü haylazlarımızı özlüyorum."

Köpeklerimiz çok eğlencelidir. Onları da özlüyorum. Balayımız sırasında annem ve babamda kalıyorlar, şüphesiz son derece şımartılıyorlar ve buna bayılıyorlar.

"Tamam, her iki şekilde de mutlu olurum. Şimdilik masaj yaptırabilir miyim diye arayacağım. Ama bana geri dönmelerini bekliyorum

bana hangi masajların güvenli olduğunu sormak için geri aramalarını bekliyorum."

Fraser'ın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bazen derin doku masajı yaptırmak tavsiye edilmez, örneğin ciddi bir yaralanma veya enfeksiyon geçirdiyse."

"Anladım. Ben anlamadım."

"Hamilelikte de aynı şey geçerli. Tedbirli olmak istedim."

Fraser'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Bebeğimiz olacak, Fraser," diye fısıldadım.

"Bebeğimiz mi olacak?"

"Evet."

"Gerçekten baba mı olacağım?"

Başımı sallardım.

"Ama nasıl biliyorsun? Buraya geleli iki hafta oldu." Sesinde endişe var.

"Dün küçük eczaneden hamilelik testi aldım. Aslında beş tane. Rafı boşalttım, hepsi pozitif çıktı. O kadar meşguldüm ki, geçen ay ve bu ay da küçük dostumu özlediğimi fark etmedim. Hesapladım ve bingo!"

Fraser bana bakıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama belki de doğru zaman değil ve beklemek istemiştir. Ben de öyle istedim, ama sürpriz!

"Sence kaç haftalık, altı ya da yedi hafta mı?" Tekrar başımı salladım.

"Çok mu erken?" Midemde hafif bir gerginlik hissediyorum. "Aşı olsa bile yüzde yüz güvenli değil ve bunu planlamadığınızı biliyorum..."

Dudaklarını dudaklarımla kapatarak sözümü kesiyor.

"Daha mükemmel olamazdı." Fraser dudaklarına tekrar saldırır. "Güzel bir bebeğin olacak. Biliyorum. Ve sen harika bir anne olacaksın."

"Senin için sorun yok mu?"

"Daha mutlu olamazdım. Sonunda seninle birlikte istediğim her şeye kavuşuyorum."

Oh, şükürler olsun.

"Masaja gitmiyorsun. Uçmak için bir sakınca var mı? Bazı yiyeceklere dikkat etmen gerek. Araştırdın mı? Ve aman Tanrım, hemen eve gidip bebek odasını hazırlamalıyız." Panikliyor.

"Fraser, sakın ol." Yüzünü tutarak, başparmaklarımla sarı sakallarını okşadım.

"Sakin ol mu? Ya üçüzse? Bugün doktora gitmeliyiz." Yüzü soldu. "Sen ve bu çekim yasası, üçlü her şey daha iyiymiş. Hayır, olmaz. Hunter ve Eden'ı üç yeni doğmuş bebekle izledim. Hayır, efendim, olmaz. Telefonunu ver. Resepsiyonu arayıp doktor ayarlayacağım. Bizi en yakın ada doktoruna götürmeleri gerekecek. Eve dönene kadar beklemeyeceğim."

"Üç tane olursa başka seçeneğimiz yok."

Kıkırdamak. "Bu gülünecek bir şey değil, Bayan Farmer." Ve onun şaka yaptığını biliyorum.

"Bir bebeğimiz olacak," diye fısıldadı.

"Evet."

"Bu, hayatımın en güzel balayı." "Umarım tek balayınız olur."

Boğazından bir kahkaha çıkar.

Aşırı koruyucu erkeğimin, bugün bir kadın doğum uzmanına görünmemiz gerektiğini resort müdürüne telefonda sıkı talimatlar verişini izliyorum.

Hemen muayeneye alınıyoruz ve yerel doktor ultrasonla gerçekten hamile olduğumu, ancak tek bir sağlıklı bebek olduğunu doğruluyor.

"Çocukları eve çağırıp, bir erkek ya da kız kardeşleri olacağını söylemeliyiz," diyor Fraser, özel terasımızdaki hamakta sallanırken. Fraser'ın köpeklerimizi benden daha çok sevdiğine yemin edebilirim. Onlara tamamen aşık.

"Herkes söylemek için sabırsızlanıyorum. Ama henüz biraz erken." Elini hızlıca sıkıyorum.

"Küçük fasulye kaderimizde varmış. Her şey yoluna girecek. Hissediyorum," diye fısıldıyor.

Ona dönüyorum. Onun muhteşem yüzünü ellerimle okşuyorum, gözleri benimkilerle aynı, sevgi ve umutla dolu.

Kolibri kalbimde uçuyor. "Seni seviyorum, Fraser."

"Sonsuza kadar."

Ruh ikizimin günlüğümde beni bulmasını dilemişim. Ve oldu. Bu Noel yalnız olmayacağım. Bunun yerine, üç gün sonra hayatımın aşkıyla birlikte geçireceğim.

Kavga ettik.

Birlikte üstesinden

geldik. O haklıydı.

Biz birbirimiz için yaratılmıştık.

Son

*Bizi takip etmeye devam edin – Fraser & Ella'nın Epilogu ve Üçüncü Kitap
Birinci Bölümden bir ön izleme – Beklenmedik Eva – Knox & Eva'nın
hikayesi.*

SON

Fraser - Altı yıl sonra

"Neredesin?" Ella telefonda nefes nefese sordu.

"Merhaba. Havaalanından dönüyorum. Yaklaştım." "Ben de. Ne kadar uzaktasın?"

"Dört dakika kadar? Neden?"

"Sana ihtiyacım var."

"Tamam. Ella, ne yapıyorsun?" "Ben, ben, şey..."

"O lanet olası cam tek boynuzlu at penisini bir daha çıkarma sakın." "O zaman eve çabuk gel." Nefesi iniltiye dönüşür.

"Siktir. Sakın bensiz boşalma. Duydun mu? Üç dakika sonra oradayım."

Pencereden dışarı bakıp etrafı kontrol ediyorum.

"Ooooooh, Fraser."

"Daha hızlı sürebilir misin, lütfen?" Sürücü ile aramızdaki bölmeyi indiriyorum.

"İki dakika, bebeğim," diye inlerim. Zaten sertleşmiş ve ona hazırım. "Hala benimle misin?"

"Evet!"

"Garaj yoluna giriyorum. Şu anda yaptığınız şeyi bırakın, Bayan Farmer."

Hiçbir şey. Telefonu kapattı.

Siktir.

Şoförün beni dışarıya kadar eşlik etmesini bekleyemeyen, arabadan atladım ve ceketimle zonklayan sertleşmiş aletimi örttüm. "Bütün eşyalarımı ön odaya bırakabilir misiniz, lütfen? Karım bana ihtiyaç duyuyor. Acil bir durum var." Şoförün eline bahşiş attım. "Teşekkürler. Haftaya görüşürüz."

Şoför gülümsedi.

"Görüşürüz, Bay Farmer." Şapkasını kaldırarak selam verdi.

Kapıdan koşarak girerim, merdivenleri ikişer ikişer çıkar, kapıyı açarım ve yatakta bacaklarını açmış, beni bekleyen güzel, hamile karımı görünce kükrerim. Aptal dildosuyla kendini beceriyor. O şeyi yine atıyorum. Ama bunun bir anlamı yok. Yeni bir tane alır.

Üstümü hızla çıkarıp kemerimi çözdüğümde, odanın diğer ucuna doğru yürürken, başını örtmüş gözleri benimkilere kilitlenir.

"Merhaba, Bay Çiftçi. Sizi özledim." Gözleri bana karşı şehvetle doludur. Çok güzeldir.

"Çok azdım. Neden ben hamileyken gittin? Haftaya gidemezsin. Karar verdim." Pembe cam dildoyu içine sokup çıkarmaya devam ediyor, ecstasy'nin eşiğinde nefes nefese. Büyülenmiş bir şekilde, onu içeri sokup çıkarırken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

İkinci çocuğumuza altı aylık hamile, azgın ve benden doyamıyor.

"Çok uzun sürdü," diye nefes nefese söylüyor.

"Ona sürtünme yanıkları yapacaksın ve ben sadece üç gün yoktum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı," diye alay ediyorum.

"Oh, Fraser." Sırtını yataktan kaldırıyor.

Pantolonumu ve boxerımı çıkarıp atıyorum, içimdeki sikim yukarı aşağı sallanıyor.

Vay anasını.

Elinden tek boynuzlu atı alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Ahşap zemine yüksek bir sesle çarpar. "Hayır, onu

kıracaksın."

"Planım da o."

"Şimdi sana ihtiyacım var, Fraser."

Yatağa atlayarak, dizlerini ve kendiminkileri de genişçe açtım ve ıslak sıcaklığına dikkatlice girerken, çarpıcı platin saçları siyah yatak örtüsünün üzerinde yayılmış halde önümde açılmasını izledim. O, hayatımda ihtiyacım olan kontrast. Tatlı ve seksi, masum ve aynı zamanda sapkın. Bayılıyorum.

"Ooooooooooh, Fraser, geliyorum."

Onun baştan çıkarıcı kalçalarını hafifçe eğiyorum ve o, ağrıyan sikimin üzerine yıldırım hızıyla boşalıyor, şişmiş karnı yoğunluktan sıkışıyor. Sıkı küçük amıyla beni sağarken, kıcımı kavırıyor, tüm uzunluğumu içine itiyor, keskin tırnaklarını derime batırıyor. Ve sonra ne olacağını biliyorum. Efsanevi boyutlarda çoklu orgazmlar.

Hamile olduğunda vücuduna bir şey oluyor, onu daha hassas hale getiriyor ve ben bunun için buradayım. Arka arkaya, orgazmı tekrar tekrar dalgalanıp yükseliyor. Onu izlemek, şimdiye kadar tanık olduğum en sansasyonel şey. O kadar seksi ve seks arzusundan ve bana olan arzusundan hiç utanmıyor ki.

"Oh, Fraser, benim için boşal, bebeğim; beni doldur."

O tanıdık karıncalanma hissi omurgamdan testislerime kadar yayılıyor ve kısa bir an için, penisimin ucu aşırı duyarlı hale gelirken düzgün düşünemiyorum. Onu sertçe sikerken, onu yatağa doğru iterek, adını haykırarak öfkeyle boşalırken, coşku beni sarar.

Birlikte birbirimizle o kadar uyumluyuz ki, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama her geçen gün ona daha da aşık oluyorum.

"Hoş geldin." Diye sırtıyor.

Ondan çıkıp yatağın kenarına uzanıyorum, bacaklarını bacaklarımın arasına alıyorum.

"En güzel eve hoş geldin." Nefesim sonunda düzelir. "Mason Mason okuldan ne zaman geliyor?"

"Bugün okuldan sonra kulübü var." "Golf mü?"

"Evet, golf, tıpkı babası gibi."

Sarışın, mavi gözlü oğlumuz Mason, ikimiz gibi sevimli, çok sportif ve atletik, ama sessiz ve çok güzel bir ruhu var. Her türlü sporda başarılı olabilir, ama saatlerce kitap okumaktan ve resim yapmaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Yaratıcı ve aktif, her iki dünyanın en iyisi.

"Bu küçük prenses nasıl olacak acaba?" Ella'nın şişkin karnını okşuyorum.

Bir kızımız olacak. Erkek çocuk yaşağını çoktan uygulamaya başladım, benim gözetimimde olmaz, bunu izleyeceğim. Buna güvenebilirsiniz.

"O mutlu olduğu sürece kimin umurunda." Ella yanağını okşadı. "Doğru."

"Londra'daki Play and Pay Fair toplantının nasıl geçti?"

"Harika. Gelecek ayki yardım etkinliğinde konuşmamı istiyorlar, ama zamanım olur mu bilmiyorum. Gelecek ay Georgia ve Florida'da turnuvalarım var, ayrıca Ethan da ziyarete geliyor."

Ethan'ın hala bizimle kalmak istemesi beni şaşırtıyor, ama iki yeni kız kardeşine pek düşkün değil. Onların tek yaptığıнын oyuncak bebeklerle oynamak ve giyinmek olduğunu söylüyor. O erkek kardeşler istiyordu, bu yüzden Mason'ı ziyarete gelmeyi seviyor.

Ben de golf oynamaya devam ettim. Golf, hayatımın diğer büyük aşkı. Tur kartımı korumak için tüm önemli turnuvalara katılıyorum. Profesyonel olmanın avantajlarından biri de, turnuvaları seçebilmem. Dünya sıralamasında bir numara olamadım ama umurumda değil. Benim için en önemli şey ailem. Önümüzdeki ay birkaç taahhüdüm var, ama Ella ve Mason'ın okul tatillerinde her zamanki gibi benimle gelmelerini umuyorum.

"Zamanım kısıtlı, ayrıca karımı da memnun etmem gerekiyor. Şu anda yatak odasında bir şeytan gibi. Tatile ihtiyacım var," diye inliyorum.

Ella kıkırdar. Benim yanımda bunu çok yapar. Beni seviyor. Bunu her zaman hissediyorum. Ben de ona takıntılıyım.

"Düşündüğün kadar çok golf şampiyonluğundan vazgeçmediğin için çok mutluyum. Seni gerçekten çok sevdiğini biliyorum."

Beni çok iyi tanıyor. "Seviyorum." Gülümsüyorum.

"Dans derslerini idare edebiliyor musun?"

"Evet, aslında fena değil. Doğum iznine çok erken başlamak istemiyorum. Dans etmeyi ve öğretmeyi çok özlerim. Ama yeni bina bize çok stres yaratıyor."

"Öyle mi?"

Kızlar, dans okulları T3SDS'yi daha da büyük, birden fazla stüdyosu olan yeni bir binaya taşıldılar. Akreditasyon almak üzere ve burslar ve tam zamanlı dersler sunan tam teşekküllü bir dans okulu olacaklar. Hatta şarkı ve oyunculuk derslerinden bile söz ediliyor.

"Üç stüdyoya yanlış aydınlatma sistemi kurdular, sonra alt kattaki tuvaletler su bastı, *sonra da* stüdyoların duvarlarına sabitlerken altı aynayı kırdılar." Gözlerini devirdi. "Bunu ben yapmadığım için mutluyum. Yedi yıl kötü şans istemem. Zaten birkaç yıl sensiz geçirdim, bu yeterince acı vericiydi."

"O asla olmayacak, Bella." "Biliyorum, biz sonsuza kadar birlikteyiz."

Elbette öyleyiz.

On iki küçük ayak sesi, çınlayan tasmalar ve nefes nefese soluklar yatak odamıza giriyor. Treacle, Toffee ve Trey artık büyüdüler, ama hala eskisi kadar aktif ve çılgınlar.

Yerdeki yüksek bir vurma sesi, yerde ağır bir şey bulduklarını fark etmemi sağladı.

Kahretsin, umarım telefonum değildir.

Hızla oturup Trey'in ağzında Ella'nın cam tek boynuzlu at oyuncağını gördüm.

"Eh, artık onu bir daha kullanamayacağın kesin."

Ella'ya oturmasına yardım ediyorum.

"İğrenç. Çöpe atın."

Havaya yumruk atıyorum. "Sonunda. Aferin Trey." Kısa kuyruğunu sallayarak, kendinden çok memnun bir şekilde odadan koşarak çıkıyor.

Ön kapı aniden çarpıyor. "Merhaba, benim. Bugün okul sonrası golf iptal oldu, seni kurtarmak için Mason'ı eve getirdim. Zaten Hamish için okuldaydım."

Eva.

Mason'ın köpekle konuştuğunu duyuyorum. "Oh, elinde ne var Trey? Yeni bir oyuncak mı?" diye sorar.

Şok içinde oturan Ella'ya bakıyorum, sonra sessizce "Aman Tanrım" diyorum.

"Lütfen Mason, ona dokunma." "Nedir o?"

"Bu, şey, bir, bir..."

"Penis gibi görünüyor."

"Penis değil, o, oh lütfen, dokunma Mason. Trey tutsun."

"

"Oh, Trey oyun oynuyor. Onu yakalayacağım." Masum, tatlı sesi neşeyle koridorda yankılanıyor.

"Mason," diye seslenir Eva. "Oh, boş ver. O lanet şeyin ne olduğunu ikiniz açıklayın." Merdivenlere doğru bağırır.

İkimiz de kahkahalara boğuluruz.

"Yatak odasında ne yaptığınızı biliyorum, sizi pis çift. Ben gidiyorum."

"Hoşça kalın ve teşekkürler," Ella merdivenlerden bağırır, sonra Eva'nın çıkarken duyuyoruz.

"Çabuk giyinmeliyiz, hadi." Elimi uzatıp yataktan kalkmasına yardım ediyorum. "Ve oğlumu görmek istiyorum; onu özledim."

Oğlum.

Onu kollarıma çekip bir öpücük çaldım. Ona sürekli dokunmak istiyorum.

"Mason'ı bahçeye golf dersi vermeye götürsen? Ben Akşam yemeğini hazırlayayım, sonra da film izleriz."

Bana göre şimdiye kadarki en güzel cuma gecesi olacak.

O boynuma sokulur ve ben onu insanca mümkün olan en sıkı şekilde sararım. Memnuniyetle iç geçiririm.

Hayatımı seviyorum. Oğlumu. Henüz doğmamış çocuğumu. Karımı.

Okulun yemekhanesinde gözlerimiz ilk kez buluştuğu günden beri, hayatımı birlikte geçirebileceğim tek kişi o.

Hayalimdeki hayatı yaşıyorum.

Onu burada tutarken, aşkımızı yeniden alevlendirmek için çok uzun zaman geçirdiğimizi fark ediyorum, ama bu onu daha da çok takdir etmemi sağladı.

O benim sonsuza dek benim.

Sonsuza Kadar ve

Ebedi. Fraser & Ella.

F & E.

ÖN İZLEME: BEKLENMEDİK EVA

BÖLÜM BİR (DÜZENLENMEMİŞ)

Eva

Olağanüstü balo salonuna dağılmış sonsuz dairesel masaların etrafında vücudumu kıvrımlara sokarak, fark edilmeden koltuğuma ulaşmak için bir görevdeyim.

Etrafım yüzlerce neşeli insanla çevrili.

Bu akşam konuşmak istemediğim neşeli insanlar.

Yere kadar uzanan balo elbisesini bir kenardan kaldırarak, yüksek altın topuklu ayakkabılarımın narin mürekkep mavisi ipek kumaşına takılmamaya dikkat ederek, aniden duruyorum. Hay aksi. Çok geç, başaramadım... Adı neydi? Eh, oh, lanet olsun, hmm, düşün Eva, düşün.

"Merhaba canım, seni görmek ne güzel. Nasılsın?" Neşeli, gümüş saçlı kadın parlak bir gülümsemeyle selam veriyor.

"İyi akşamlar. Ben çok iyiyim, teşekkürler; siz ve aileniz nasılsınız?" Diye cevap veriyorum, şaşkınlığımı ve telaşlı halimi gizlemeye çalışarak, içten içe onun gerçekten bir ailesi olmasını umarak. Hafızamda küçük bir parça belirliyor. Onun adını biliyorum; dilimin ucunda. Carol mu? C ile başlayan bir şey, biliyorum.

"Oh, hepsi harika, canım. Thomas artık en iyi ceza avukatlarından biri, karısı Matilda da muhteşem bir kadın. O da avukat. Cherry Gardens Lane'de Viktorya döneminden kalma bir malikane satın aldılar. Biliyor musun?" Etrafımızdaki sohbetin üstüne sesini yükselterek, soluna ve sağına bakarak kimse onun övünmesini duymuş mu diye kontrol ediyor. Oğlunun ne kadar başarılı olduğunu herkesin bilmesini istiyor.

Cecilia mı? Adı bu mu?

Hayır, o da değil. Aklım karıştı.

"Evet, o evleri biliyorum. Şehrin o tarafında çok güzeller."

Cherry Gardens Lane'deki on dokuzuncu yüzyıldan kalma konaklar muhteşemdir. Toplamda on tane vardır. Her biri benzersiz, başka dünyadan ve büyük, hayallerdeki evler kadar büyük. Çoğu, çevredeki ağaçlar, yüksek taş duvarlar ve sağlam ahşap kapılarla sıkı bir şekilde korunduğu için kaldırımdan görülemez.

Castleview Cove'daki küçük kasabamız küçük olabilir, herkes birbirini tanır, ama bu evlerin sahipleri benim ve Castleview'daki çoğu köylü için bir gizemdir.

Zengin iş adamları ve ünlü kişilere ait olan bu evlerin sahipleri, hafta sonları kasabaya gelirler ve hafta içi ise hayaletler gibi yüksek mevkili şehir işlerine geri dönerler.

Kasabanın eski sakinleri onları hiç onaylamıyor ve yeni kasaba sakinlerine "yabancılar" lakabını takmışlar. Aptal, zaman tüneline sıkışıp kalmış, eski kafalı insanlar.

Bazı evler eski köylülerden miras kalmış ve nesilden nesile aktarılmıştır. Bu durumda, tadilat çalışmaları başlar.

Eski harap konakların yenilenerek yeni bir hayata kavuşması, benzersiz küçük topluluğumuza yeni bir soluk getirmesi harika bir şey.

Söylentilere göre, birkaç profesyonel golfçü Cherry Gardens Lane'deki evlerden birini satın almış, ama ben henüz kasabada birini görmedim. Ve profesyonel golfçü olan kayınbiraderim Hunter King sayılmaz, zaten o ve kız kardeşim Eden, tüm köyü gören tepenin üzerine yepyeni, tamamen camdan bir ev inşa ettiler. Bazen tesadüfen *oradan geçiyorum*. Onların terasında, elimizde sıcak bir fincan çay ile manzarayı seyretmek için her türlü bahaneyi uydururuz. Manzara çok güzel ve benim üç yatak odalı küçük evimin üst penceresinden gördüğüm oyun parkından çok farklı.

Eden'ın evinden ise tüm kasabayı, tepenin üzerinde köyü ve ötesini gözetleyen kaleyi ve manzarayı kaplayan kilometrelerce uzanan golf sahalarını görebilirsiniz.

Küçük İskoç kasabamız, deniz tuzu kokulu havayı soluyup büyüleyici parçacıklar salarak bizi büyüüne kapıyor, sanki sihirli bir yer gibi. Dansçı olmak için

Dansçı olmak için dans okuluna gittiğim dönem hariç. Eski kalıntılar ve binalarla doludur; bazıları on birinci yüzyıla kadar uzanır. Her viraj, her köşe ve her boşluk, keşfedilmeyi bekleyen başka bir keşif. Gerçekten çok özel bir yer.

Cherry Gardens Lane'deki evler çok ilgimi çekiyor; hep bir tanesine gizlice bakmak ya da tur atmak istemişimdir. O caddede babamın arkadaşı Knox Black dışında kimseyi tanımaması çok yazık, ama ona *asla* soramam. O benim için kesinlikle yasak bölge. *Keşke olmasaydı.*

Aniden bir anı aklıma geldi. Ah, buldum!

Karşımda duran kadın Christie. Christie Burns. Adının *C* ile başladığını biliyordum.

Onlar komşu kasabada yaşıyor. Ben sekiz yaşlarındayken annemle birlikte yerel dikiş grubunu yönetiyordu. Oğlu Thomas her zaman annesinin peşindeydi; benim saçımı çekmek en sevdiği eğlencesiydi. Beni aptalca bir şeye bulaştırmak her zaman elinden gelirdi. Artık aptal bir çocuk değil, bir avukat oldu. Thomas gerçekten iyi bir hayat kurmuş.

Christie'ye sahneye işaret ederek, hayır amaçlı müzayedenin başlamak üzere olduğunu söylerken, zarif kadının etrafında dolaştım.

"Eden, seni görmek ne güzel. Annene selam söyle, onu sorduğumu söyle."

Dilimi ısırp sahte bir gülümseme takındım.

Eva, seni aptal kadın, Eden değil.

Üçüz olmanın beni rahatsız eden bir yanı var: insanlar bizi karıştırıyor. Kız kardeşlerim Ella, Eden ve ben birbirimize benzemiyoruz, ama bazen, şu anda olduğu gibi, insanlar bizi karıştırıyor. Ancak Eden sadece 1,57 metre boyunda, ben ise 1,78 metre. Açıkça, biz aynı üçüz değiliz, farklı soslu vanilyalı dondurma gibi farklı üçüzüz. Tanrı bilir, o beni neden Eden sanıyor.

Sonunda Christie'den kurtulup, bana ayrılan masaya doğru yavaşça ilerliyorum. Herkese kibarca merhaba diyerek selam veriyorum, akşam için koltuğuma oturup rahatlıyorum.

Gün boyu ayakta durmaktan kurtulduğum için rahatladım. Ayaklarım şimdiden ağrımaya başladı ve gece daha başlamadı bile. Kız kardeşlerimin oturma ayakkabısı dediği şeyleri giyiyorum — yürümek veya dans etmek için çok rahatsız, sadece oturmak

ve güzel görünmek için giyilen ayakkabılar, ama onlar bile çok acıtıyor. Hızla yüksek topuklu altın rengi ayakkabılarımı çıkarır ve masanın altındaki serin havada ağrıyan ayak parmaklarımı kıpırdatırım.

Sandalyeye yaslanıp, okulda çocukları okula götürmek, dans dersleri vermek, yemek pişirmek, temizlik yapmak ve çamaşır yıkamakla geçen yoğun günün ardından hoş bir sükunetin tadını çıkarıyorum. Tüm bunları, iki oğlumu hafta sonu için anne babamın evine yatıya göndermeden önce yaptım, yani iki gece boyunca kendime ait zamanım var.

Yarın bütün gün ve gece ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kendime ait, hiçbir şey yapmadan dinlenebileceğim bir zamanım olalı aylar oldu. Ütü yığını çok büyük olsa da, az önce bana el sallayarak dikkatimi çekmeye çalıştığından eminim.

Taze şampanyamı yudumlarırken, hayranlıkla odaya bir göz atıyorum. Bu balo salonuna kaç kez girmiş olursam olayım, beni her seferinde hayran bırakıyor.

Parlak beyaz renkle dekore edilmiş, kontrast oluşturan lacivert tavanı ile muhteşem bir yer. Tavanda yüzlerce peri ışığı gibi ışıklar var. Göz kamaştırıcı ve tavanı berrak bir yıldızlı gece gibi gösteriyor. Odanın her santimetresi beyaz mobilyalarla kaplı. Zarif beyaz sandalyeler, beyaz çiçekler, beyaz masa örtüleri, her şey beyaz, hatta zemini bile, ki bu cesur bir seçim olduğunu düşündüm. Ancak, beş yıldızlı bir otelin müşterileri göz önüne alındığında, burada her hafta gürültülü bekarlığa veda partileri düzenlenmiyor. Hayır, efendim. Sanctuary Hotel and Spa lüks bir otel. Nefes kesici. Pahalı. Seçkinler için tasarlanmış. Golf şampiyonaları olduğunda, tüm ünlüler burada kalıyor. Güvenlik kapısından bir santim bile yaklaşamıyorsunuz.

Ewan ve ben düğünümüzü organize ederken, düğün misafirlerimi burada ağırlamayı hep hayal etmişim, ama bu bizim bütçemizin çok ötesindeydi. Bunun yerine, ailemin spor tesisinin arazisinde büyük bir çadır kiraladık. Çok güzeldi, ama bu muhteşem mekanın ihtişamından çok uzaktı.

Bu akşam açık artırmaya çıkarılacak abartılı eşyalar, balo salonunun ihtişamını yansıtıyor. Bu eşyalar, bu geceki yıllık sidik yarışı... pardon, hayır amaçlı açık artırma için uzaklardan insanları buraya çekiyor ve masada oturanların sadece yarısını tanıyorum. Uzun bir gece olacak gibi.

Eden, Ella ve ben, dans okulumuzu, The 3 Sisters Dance School'u, ya da bizim sevdiğimiz adıyla

T3SDS olarak adlandırdığımız dans okulumuzu kimin temsil edeceğini belirlemek için çöp çekmece oynadık. Ben kayb

Stüdyomuzu daha büyük bir yere taşıma kararını yeni aldığımız için, bunu gerçekleştirmek için deli gibi para biriktirdiğimizden, bu yıl sadece birimizin katılacağına karar verdik.

Taşınmak için yeterli parayı biriktirmemiz muhtemelen birkaç yıl sürecek, ama kararımızı verdik. Bu nedenle fedakarlık yapmak gerekiyor ve bu geceki etkinliğin bileti 2500 dolar olduğu için, bir bilet bile zordu. Ama tüm gelir hayır kurumlarına gidecek, buna nasıl kızabilirim ki?

Saatler sonra, akşamın rahatlığına kapıldım ve şaşırtıcı bir şekilde keyif almaya başladım. Solumda oturan yaşlı bir beyefendiyle nazik bir sohbet ettim ve adının Edward olduğunu öğrendim. Oturduğumdan beri yanındaki karısına tek kelime bile etmemişti; zavallı kadın sıkıntıdan patlamak üzereydi. Yeni dirsek arkadaşımın bitmek bilmeyen konuşmaları arasında, müzayedecinin gürültülü sesini ve çekicinin vuruşlarını dinliyordum.

Her müzayede parçası için, çoğunlukla erkeklerden gelen teklifler gittikçe daha da abartılı hale geliyordu. Dediğim gibi, bir sidik yarışı. Birazdan siklerini çıkarıp hangisinin daha büyük olduğunu karşılaştırmaya başlayacaklar.

"Bir, iki, satıldı! Arkadaki beyefendiye." Müzayedeci, tahta podyuma tokmağını sertçe vurup, büyük, yıpranmış tahta tokmağını ona doğru uzattı. "Numara otuz sekiz. Tebrikler. Az önce, The Sanctuary Hotel and Spa'da, sahibi Knox Black'in ikramı olarak, lüks bir her şey dahil hafta kazandınız," müzayedecinin burunlu sesi balo salonunda yankılanıyor.

Kimin kazandığını umursamadan sahneye doğru dönük kalır ve hafifçe alkışlarım.

Düşüncelerime dalarım, hayal kurarım.

Her yıl, küçük İskoç kasabamda, yaşam süresi kısa olan çocukları destekleyen yerel çocuk hastanesi Lily's yararına bu yardım müzayedesini düzenlenir.

Müzayedenin temsil ettiği her şeyi, amacını ve toplanan paranın gittiği inanılmaz davayı seviyorum, ama evde oğullarımla kucaklaşmayı özlüyorum.

Onları düşününce dudaklarımdan bir anlık bir gülümseme kaçır. Hamish ve Archie. Şanslı yıldızlarıma şükrediyorum ve minnettarlık duyuyorum; ikisi de mutlu ve sağlıklı.

İkisi de geçen yıl çok büyüdü, yedi yaşındaki Archie babası gibi uzun boylu olacak. Boyu 7,5 cm daha uzadı

ve yine gardırobunu yenilemek zorunda kaldım.

Archie kendine güvenen küçük bir çocuk, bazen sinir bozucu bir maymun. Ne istediğini biliyor ve onu nasıl elde edeceğini de çok iyi biliyor. Müzakere ve pazarlık Archie'nin güçlü yanları. Benim zayıf yanımda ise tam da bu, ve o da bunu biliyor. Çok yorucu. Bir gün başbakan olacağını düşünüyorum, hissedebiliyorum. Tanrı hepimize yardım etsin. Belki de yaklaşan boşanma sürecindeki tüm annelere, hayatlarımızı yeniden değerlendirmek ve iyileşmek için altı aylık ücretli izin verilmesi için bir yasa çıkarmasına yardım edebilir.

Sanırım benim ihtiyacım olan şey bu.

Bir de benim küçük Hamish var. O benim üç yaşındaki sevimli, sevimli ve oyuncu oğlum. Ne kadar kirlendiği ya da nasıl görüldüğü umurunda değil. Sürekli gülüyor ve her gün beni öpücüklerle boğuyor. O da dünyadaki en uyumsuz çocuk ve çamurla kaplı olup sadece solucan yese bile umurunda olmaz. Onu ne kadar giydirmeye çalışırsam çalışayım, hiçbirisi hoşuna gitmez. Son derece bağımsızdır ve giyinme konusunda en iyisini kendisinin bildiğini düşünür.

Geçen sabah, ona hazırladığım kıyafeti giymeden merdivenlerden aşağı indiğinde, kahkahalarımı tutamadım. Ayaklarına ters giymiş kurbağa yeşili lastik çizme, ters giymiş kırmızı şort, parlak sarı kazak ve görünümü tamamlamak için bir çift yüzme gözlüğü ve uyumlu mavi-turuncu yüzme simidi giymişti. En güzel yeleği giymiş gibi gururla giyiyordu. Klasik Hamish ve o kadar masum ki. Benim oğlum.

Onların dikkatimi dağıtan davranışları, sevgileri ve kucaklamaları olmasaydı, son on iki ayı hayatta kalamazdım. İki oğlum benim her şeyim.

Her ne kadar en iyi anne olduğumu düşünmesem de, hayal kırıklığımı ve yorgunluğumu gizlemeye çalışıyorum. Archie bana "huysuz" ve "bağırzan" demeye başladı. Bunun bir çizgi dizi için iyi bir isim olacağını düşündüm. Archie'ye bunu söylediğimde, gözlerini devirdi ve ne kadar havalı olmadığımı söyledi.

Kocam Ewan ve ben ayrılmaya karar verdiğimizden beri —aslında ben ondan taşınmasını istedim ve sonunda onu boşanmamız gerektiğine ikna ettim —o zamandan beri huysuz bir cadaloz oldum. Sanki sürekli adet öncesi sendromu yaşıyorum. Üzgün olduğumdan değil, kızgın olduğumdan.

Kendime kızgınım. Ewan'ın alkol bağımlılığı konusunda daha önce yardımına ihtiyaç duyduğunu fark edemediğim için kendime deli gibi kızgınım. Ve evliliğimizi kurtaramadığım için kendime kızgınım.

Başaramadım.

Evliliğimde başarısız oldum.

Küçük ailemizi bir arada tutamadım.

Ewan'a daha erken yardım edemedim.

Yirmi sekiz yaşında boşanma davası açmak, otuz yaşından önce evliliğimi bitirmek, benim için *asla* bir hedef olmamıştı. Başarısız evlilikler sıralamasında üst sıralardayım. *Ne güzel.*

Şimdi sadece ben ve iki oğlum var ve evliliğimi yürütemediğim için kendime çok kızgın olsam da, uzun zamandır ilk kez mutlu hissediyorum. Bu hissi neredeyse unutmuştum.

Annem kendimi tebrik etmem gerektiğini söyledi.

Ayrılıktan kurtuldum, avukat görüşmelerinden kurtuldum, Ewan'ın boşanma belgelerini gösterdiğimde çılgına dönmesinden kurtuldum. Hala imzalamadı ama ben kurtuldum.

Başardım.

Ve yanlış anlamayın, çocukluk arkadaşımı kaybettiğim için okyanuslar kadar ağladım.

Aşkımıza veda ettik. Evliliğimize el salladık.

Ama ayrıldıktan sonra her şeyi sorgulamaya başladım.

Birbirimize sandığım kadar bağlı olduğumuzdan emin değilim.

Ayrılmamızdan üç hafta sonra, Ewan yeni birini buldu ve beş kapı aşağıda oturan Ruby Thomas ile çıkmaya başladı.

Bu, onun sadakatini ve bağlılığını da sorgulamama neden oldu.

Daha önce birlikte miydiler? Birbirimize bu kadar yakın yaşıyorduk. Muhtemelen. Asla öğrenemeyebilirim ve Ewan'a sormak için çok gururluyum. Aslında beni aldattığını bilmek istemiyorum. O benim kalbimi bu şekilde kırdıktan sonra bu benim için çok fazla olur.

Belki de bu yüzden benimle seks yapmayı bıraktı. Başka birinden alıyordu. Ya da belki alkoldü. Çünkü o her zaman beni ve çocuklarımızı değil, alkolü tercih etti.

Onun hayatına devam etmesine kıskançlık ya da üzüntü duymuyorum. Kendimi... iyi hissediyorum.

Bu çok sıradan bir kelime gibi geliyor, ama iyiyim.

İyiym ve sonunda ayağa kalkıyorum.

Ama yorgunum, çünkü iki oğlum, işim ve Ella'nın beklenmedik izinleri ile Eden'in doğum izni nedeniyle ekstra dans dersleri almak beni çok yoruyor. Tatile ihtiyacım var. Acilen.

Bu yüzden bu gece buraya gelmek istemedim. Buraya işi temsil etmek için geldim, başka bir şey için değil. Ama daha fazla uykuya ve güneşe ihtiyacım var. Tanrım, evet, kulağa çok güzel geliyor. Belki de tatil rezervasyonu yapmalıyım? Oğullarım sıcak bir yerde su parkına gitmeyi çok severler. Zihnimde, kız kardeşlerime bir hafta izin alabilmem için ne zaman uygun olduklarını sormayı not ediyorum. Oğullarımla tatil yapma düşüncesi içimde hafif bir heyecan uyandırıyor. Hepimizin tam da ihtiyacı olan şey bu.

Müzayedeci çekiçiyle yaptığı büyük bir *vuruş* beni ürkütür ve anında düşüncelerimden koparır. Kalbime elimi atarak sıçrarım. Aynı anda küçük bir çığlık atarım ve masamızın etrafında kahkahalar yükselir.

"Üzgünüm, kendi dünyama dalmışım." Başımı sallıyorum. Elimi uzatıp şampanya kadehini tutup köpüklü sıvıdan bir yudum daha alıyorum. Bu gece içtiğim ikinci kadeh. Yarın sabah dinç uyanmak istiyorum.

"Son teklif," diye bağırır müzayedeci. "İki kişi için on iki Kizomba dans dersi. Özel dersleri, bizim yerel dans uzmanı Eva Wallace verecek. Sanırım kendisi de bu akşam aramızda." Kızlık soyadımın kullanılmasına biraz sinirlenirim. Buna yeniden alışmak biraz zaman alabilir.

Müzayedecinin kalabalığın içinde beni aramak için ellerini kaşlarının üzerine kaldırmasını izliyorum.

Varlığımı belli etmek için elimi havada sallıyorum.

"Ah, işte dünyaca ünlü *T3SDS'den* olağanüstü yetenekli Eva. Eva ve kız kardeşleri sosyal medyayı kasıp kavuruyor. Eva'dan imza isteyebilirsiniz, çünkü bu kızlar dansın çehresini değiştiriyor, bayanlar ve baylar." Etrafında yarım daire şeklinde alkışlayarak diğerlerinin de katılmasını işaret ediyor.

Bu çok utanç verici. Ama haklı da değil. Sosyal medya bizim için en iyi şey oldu. Dans rutinleri tam bizim alanımız ve internette çok başarılıyız.

Kulaklarıma övgü dolu yorumlar ulaşırken, balo salonunda nazik bir takdir dalgası yayılıyor. *Aileleri çok gurur duyuyor olmalı.*

Özel ders almalıyız, Geoffrey. Şu vücuduna bak. Kocasıyla yeni ayrılmamış mıydı?

Ah.

Son yorumu duymazdan gelerek, koltuğumda biraz daha dik oturup omuzlarımı geriye çekiyorum ve başımı dik tutarken göz kamaştırıcı bir gülümseme takınıyorum.

Her zaman iş kadını.

"Bayanlar ve baylar, açık artırmaya başlamak için teklifi yüz pound'dan açıyorum. Yüz pound veren var mı?" Müzayedeci kaşlarını kaldırır.

Ve işte, teklifler onar onar yükseliyor. Farkına bile varmadan, o on iki özel Kizomba dersi beş yüz pounda çıkmış.

"Hadi bayanlar. Bu dersleri istediğinizi biliyorsunuz. Kizomba dünyanın en seksi dansı olarak kabul edilir. Hepimiz kalçalarımızı nasıl sallayacağımızı öğrenmek istiyoruz, değil mi?"

Hafif bir kıkırdama duyulur.

"Altı yüz," diye bağırır biri ve işte bu kadar, teklifler yine yükselir.

Ne oluyor? Bu gece insanlar çıldırmış.

Müzayedecinin sesleri, teklif verenleri teşvik etmek için giderek daha çılgın bir hal alıyor. "Hadi, bin pound'a geldik. Kim dans adımlarının birleşimini ve bu kalçaları güzel Eva ile nasıl senkronize edeceğini öğrenmek ister?" Ben de dahil olmak üzere herkes kahkahalara boğuluyor.

Kizomba çok seksi bir dans. En sevdiğim danslardan biri. Ateşli, erotik, zarif, birçok farklı dans stilini birleştiriyor; müzayedecinin dediği gibi, ayak hareketleri ve flörtün bir karışımı. Her zaman *doğru* dans partnerini bulursam, sadece bu dansla dans pistinde orgazm olacağıma eminim.

Bu dans, başka hiçbir dans türü gibi sizi birbirinize bağlar. Duygusal ve kışkırtıcıdır; kalçalarınızın her yumuşak dalgasında gerilim yaratır.

Birbirini seven ve yeni bir düzeyde bağ kurmak isteyen bir çiftte öğretmeyi umuyorum. Bu erotik dans sırasında birbirlerini gözleriyle yiyen pek çok çift izledim, sonra dans pistinden koşarak çıkıp birbirlerini deli gibi sevişirken izledim; o kadar güçlü bir dans. En üst düzey ön sevişme.

Teklifler yine yükseliyor. Vay canına.

"İki bin pound. Bitti mi? Bir, iki..." "On bin."

Oturmuş konuklar arasında yüksek bir haykırış duyuldu. Kahretsin, bu sesi tanıyorum.

Müzayedeci duraksıyor.

"Doğru mu duydum?" Kaşları havaya kalkar. "On bin pound mu?"

"Evet," diye ses, büyük salonun en arkasından geliyor.

Alçak sesli fısıltılar, dedikodular ve komplo kurma sesleri aynı anda duyulur. Odadaki tüm gözler, midemi altüst eden sese yönelir. Her seferinde.

Son birkaç aydır rüyalarımı dolduran o meşhur adama doğru koltuğumda yavaşça dönerek, gözlerim onun karanlık gözlerine kilitlenir.

Knox Black.

Gözlerinin rengi ismiyle aynı. Siyah.

O kadar yakışıklı, zarif ve sofistike ki. Karanlık. Gerçekten karanlık. Dünyadaki hiçbir erkek gibi güç ve hakimiyet yayıyor. Sinir bozucu. Seksi. Otoriter.

Beni nasıl her zaman gergin hissettirdiğini bilmiyorum, ama yapıyor. Bana ona aitmişim gibi hissettirme yeteneği var. Açıklayamıyorum.

Bir an için sanki sadece ikimiz varız gibi hissediyorum. Teklifini tekrar onaylarken karanlık gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "On bin pound."

Solumdan bir fısıltı duyuyorum. "Hayatında yeni bir kadın var olmalı. Şanslı kadın kim acaba?"

Oh, ne kadar da mükemmel. Ona dersini veriyorum. Dersleri başışladığımda, onun benim talimatımla başka birini gözleriyle yiyip bitirmesini izlemek planlarım arasında *yoktu*.

"Tamam," diye bağılıyor müzayedecinin mikrofonu, beni yine irkiltiyor. Knox'un bakışları benden ayrılmıyor ve sonunda trans halimizi bozan ben oluyorum. "On bin pound. Bir, iki..."

"On iki bin," diye tanıdık bir neşeli ses, zarif odanın diğer tarafından duyuldu.

Başımı çevirince Knox'un oğlu Lincoln'ü gördüm. Bir elini havaya kaldırmış, diğer elini pantolonunun cebine sokmuş, tembelce arka duvara yaslanmış duruyordu.

Eh, pardon?

Fısıltılar geniş alanda bir kez daha dans eder.

Knox anında on üçlük bir karşı teklifle karşılık verir ve ikisi anlaşılmaz miktarlarda parayı birbirlerine ping pong topu gibi atıp dururlar.

Beynim olanları kabul edemiyor.

Odadaki herkes gibi ben de büyülenmiş bir şekilde, hayatımda gördüğüm en yakışıklı iki esmer adam arasında başımı sallayarak, baba ve oğulun sanal bir tenis maçı yapmasını izliyorum.

Müzayedeci, teklifler yirmi beş bine ulaştığında onlara yetişmekte zorlanıyor.

Yirmi beş bin!

Ama Knox burada durmuyor. "Otuz bin artı hastaneye yeni koğuşun inşası için elli bin daha. Anlaştık." Derin, boğuk sesi omurgamdan aşağı ürpertiyor.

Sözleri kesindir. Lincoln başını sallar ve dudaklarında bana doğru çarpıcı bir gülümseme belirir. Kaybettiğini biliyor ama umursamıyor. Sanki Lincoln babasına bir şey kanıtlamaya çalışıyor gibidir. Ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim.

"Aman Tanrım," müzayedecinin sesi titriyor. "Seksen bin pound. Satıldı." Çekicini masaya vuruyor. "Knox Black'e. Akşamın sonu ne güzel oldu."

Büyük bir alkış, ısıklık ve çığlık sesi yükselir ve ben sadece ağzım açık, sudan çıkmış balık gibi oturup şaşkınlık içinde kalırım.

Seksen bin pound.

Ne oldu?

Gergin bir şekilde alt dudağımı dişlerimin arasına alıp odanın içinde gözlerimi gezdiriyorum. Lincoln'ün gözleri benimkilerle buluşuyor. Gülümsüyor, sonra bana şımarık bir göz kırpmıyor. Sırtını duvardan uzaklaştırıp babasına doğru yürüyen Lincoln, havalı bir tavırla babasının yanına varıyor.

Knox karanlık ve sessizken, Lincoln parlak ve neşeli. Benden sadece üç yaş küçük ve onu liseden ve sıcak yaz akşamlarında yerel çocukların koyun koyuna düzenlediği plaj partilerinden hatırlıyorum.

Knox ve eski karısı Lincoln'ü doğurduklarında henüz gençti. Lincoln'ün annesine ne oldu bilmiyorum ama artık hayatlarında yok.

Knox ve Lincoln'ün balo salonundan birlikte çıkmasını izliyorum.

Ne yapacağımı bilemeden, rahatsız edici topuklu ayakkabılarımın içine ayaklarımla hızla girip, müzayedede çok para topladığım için masadaki herkesin hayretle bakışlarını kabul ettikten sonra izin isteyip ayrılıyorum.

Çıkış kapısına doğru ilerlerken, her hareketimi yüzlerce çift gözün izlediğini hissediyorum.

Hissettiğimden daha cesur görünerek, uzun karamel rengi saçlarımı omuzlarımla üzerine atıyorum ve başımı dik tutarak büyük salondan çıkıyorum ve kendimi koridora atar gibi derin bir nefes alıyorum.

Vay canına, çok yoğundu.

Koridorda tanıdık yüksek sesler dikkatimi dağıtır, topuklarımla üzerinde dikkatlice dengede durarak onları takip ediyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyordun, Linc?" Knox.

"Ondan hoşlanıyor musun? Onu uzun zamandır sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Knox benden hoşlanıyor. Bunu zaten biliyorum. Knox, geçen yıl ben hala evliyken bana olan duygularını itiraf etti ve itirafının hemen ardından aşırı özür dileyerek sınırını aştığını söyledi.

Ama Lincoln da beni seviyor mu?

Ne oluyor yahu?

Knox, bana yakınlaşmak için fahiş bir ücret karşılığında benden dans dersleri almayı mı teklif etti? Bu biraz aşırı gibi ve Lincoln'un benden hoşlandığını biliyor.

Bu çok karışık.

"Hayır. Bunu konuştuk Linc; o benim için yasak bölge. Artık bu konuyu kapat, evlat."

"Olmaz. Onunla özel ders almak için seksen bin pound teklif ettin." Lincoln gülüyor.

Onlara doğru ilerlerim.

"Sen de yirmi beş bin teklif ettin."

"Ne yapacağını görmek istedim. Sen kendin düştün. onun senden hoşlandığını biliyordum. Artık Ewan ortada yok, o da avın."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Neden ikiniz beni satın alabilirmişim gibi konuşuyorsunuz? Siz seksen bin pound ödemiş olabilirsiniz, ama hayatımda hiç bu kadar ucuz hissetmemiştim." İkisi de beklenmedik varlığım karşısında irkildi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Knox.

Lincoln beni yine geniş bir gülümsemeye karşılıyor. Tanrım, o kadar yakışıklı ki.

Ama Knox ayaklarını çevirip bana dönünce, gözleri benimkilere sabitlenince, içim eriyor ve karnımın alt kısmında bir kasırğa gibi çılgınca bir heyecan dalgası yükseliyor. O daha da büyüleyici.

Knox, vücudumda kontrol edemediğim duygular ve hisler uyandırıyor. Hiç kimseye, kocam, yani eski kocam dahil, böyle hissetmemiştim.

"Çok üzgünüm, Eva," diye özür diler Knox. "Asla böyle hissetmeni istemem. Lütfen kabalığımı affet."

"Beş yüz pounddan fazla etmeyen on iki dans dersi için seksen bin pound teklif ettin. Kafam karıştı. Bu ne anlama geliyor?"

Odaya doğru işaret ediyorum ama gözlerim ikisi arasında gidip geliyor.

"Hak iddia ediyor." Lincoln sırttı.

"Yeter artık, Lincoln." Knox sıkı çenesi ile somurtuyor.

Hak iddia mi ediyor?

"Ha?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Git, Linc," diyor Knox.

"Görüşürüz, Eva." Lincoln, kendine özgü küstah gülümsemesiyle neşeye yanımdan geçiyor. Bu adam yirmi dört saat boyunca sinir bozucu derecede neşeli.

"Ee?" Gözlerimi kocaman açarak cevap beklerim.

Sessizlik. Knox'un boğazının yukarı aşağı hareket ettiğini izlerim. Tanrım, o kadar, o kadar *erkeksi* ki.

"Kendimi kaptırdım. Özür dilerim. Seni kırmak istemedim. Gerçekten dans etmeyi öğrenmek istiyorum. Özellikle o dansı." Beyaz gömleğinin üst düğmesini gevşetirken gergin görünüyor.

"Kizomba dansını öğrenmek mi istiyorsun? Ne zamandan beri?" Gerçekten merak ediyorum.

Düşünüyor.

"Seni daha önce izlemiştim. Öğrettiğini görmüştüm."

Beni *izledin*.

"Ne zaman?"

"En son babanın spor merkezine gittiğimde. Dans stüdyonun arka girişinde karşılaştık. O zaman."

"Ah."

"Büyüledim." "Oh."

"Senin tarafından."

Ağzının kenarları gülümsemeyle kıvrıldı.

Dudaklarımı yaladım, ağzım birden kurudu. "Seksen bin sterlin ödemek yerine, dersleri doğrudan benden almayabilir miydiniz? Ya da bakış açısına göre kişi başı kırk bin sterlin. Kimi getireceksiniz?"

"Hastane için. Ve sadece ben varım. Partnerim yok."

"Oh." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Oh, söyleyebildiğim tek kelime bu.

Sadece o.

Sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"Baban, boşandığını söyledi."

Konuyu değiştirmesiyle şaşıyorum. "Eh, evet, henüz değil, ama yakında olacağım."

"İyi misin?"

"Evet." Hafifçe gülümsüyorum. "Yavaş yavaş tekrar mutlu olmaya alışıyorum."

O başını sallar.

"Oğulların nasıl?"

"İyiler. İyi olacaklar," diye fısıldıyorum, elime küçük akşam çantamı sıkıca sıkarak.

"Bu gece neredeler?"

Neden soruyor? "Hafta sonu annemlerle kalacaklar."

Knox başını yukarı aşağı salladı. O anda onun bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim. O mu hareket etti, ben mi? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, şu anda benden sadece otuz santim uzakta olduğu.

"Bu gece çok güzelsin, Güneş Işığı." Beni incelerken, gözleri yukarıdan aşağıya, sağdan sola, her yeri tararken, derin sesi göğsünden düşük bir sesle çıkıyor. Bakışlarının vücudumun her santimetresini kapladığını hissediyorum, meme uçlarım ipek korse kumaşına sıkıca yapışıyor.

"Güneş ışığı?"

Başını salladı. "Girdiğin her odayı aydınlatıyorsun. İnsan formunda bir güneş ışığı gibisin."

Bu çok güzel. Düşünceli. "Oh."

Hayatımda Knox ile bu kadar uzun bir konuşma yaptığımı sanmıyorum. Çoğu zaman çok sessizdir, bir gözlemci gibidir. Her şeyi izler. Boş laf etmez ve konuştuğunda her kelimesini özenle seçer. Aptallara tahammül edemez ve boş laflarla vakit kaybetmez. Onu düşünceli bir adam olarak tanımlayabilirim, ama bence benim düşündüğümünden daha derin ve düşünceli biridir.

"Sana iş teklifim hakkında hiç aramadın, Eva." Adımı fısıldar gibi söyleyince titredim.

Ella ve ben birkaç ay önce Knox'u sahilde köpeği Sam'i gezdirirken rastladık. Bana resepsiyonu arayıp iş teklifini görüşmek için randevu almamı söylemişti. Tamamen unutmuştum.

"Meşguldüm. Üzgünüm."

"Buna degecek. Dans okulu." Kapalı gözlerinin altından dudaklarıma odaklanıyor.

Boğazımı temizledim.

"Arayacağım." Nefesimi verirken, onun artık benden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim. Göğsüm beklentiyle inip kalkıyordu. Neyi beklediğimi bilmiyordum.

"Ruhumu aydınlatıyorsun, Güneş Işığı. Senin yanıdayken içimde lanet olası bir cehennem yanıyor sanki."

Knox beklenmedik bir şekilde eğildi. Burnunu boynumun yanından karamel rengi buklelerimin perdesine doğru kaydırды, dudakları kulağımı hafifçe okşadı.

Bu anı hayal etmişim.

Ona karşı direncim kaybolurken gözlerimi kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese soruyorum, ince ipeksi geceliğimin altında sert vücudunu hissediyorum.

"Çok uzun zamandır yapmak istediğim bir şey. Sana geçen yıl söylemişim. Seni istiyorum," diye boynuma fısıldadı. "Cennet gibi kokuyorsun."

Tanrım.

Cildim kızarıyor ve klitorisim davul gibi atmaya başlıyor. Daha önce hiç böyle olmamıştı, sadece sözlerle değil.

O zaman da şimdi olduğu kadar ciddiydi. Beni tatmak istediğini itiraf ettiği şey hiç değişmedi.

Geçen yıl Bahar Balosu'nda bana olan arzusunu dile getirmişti. Ewan'ın katılacağına güvenilemeyecek bir etkinlikti, özellikle de içkilerin bedava olduğu bir etkinlik, bu yüzden kız kardeşlerim ve arkadaşlarımla gittim.

Knox kimseyle dans etmez. Ama bana dans etmeyi teklif etti, ben de kabul ettim. Bana sıkıca sarıldı ve beklenmedik bir şey yaptı. Dans pistinde süzülürken, odadaki en güzel kadının ben olduğumu itiraf etti. Beni tatmak istediğini ama benim yasak meyve olduğumu söyledi. Yasak arzusu. Sözleri beni hiç şaşırtmadı. O her zaman izliyor. *Beni* izliyor.

"Eğer sen benim olsaydın, o odadaki herkes bunu bilirdi. Bu tür etkinliklere hep tek başına geliyorsun. Ewan seni hiç takdir etmedi. Ya da vücudunu. Senin güzel vücudun bana sesleniyor, adımı çağırıyor. Damarlarımda her yerinde seni hissediyorum. Sen etrafımdayken düzgün düşünemiyorum. Sen sarhoş edici bir tanrıça ve korkunç bir dikkat dağıtıcısın. Senin hakkında kötü düşüncelerim var, olmaması gereken düşünceler, ve sen etrafımdayken aptalca kararlar veriyorum."

Onun itirafına inleyerek tepki verdim. Kendimi baştan çıkarıcı bulmuyorum; bence tam tersi.

"Benimle dans etmek için seksen bin pound teklif etmek gibi mi?" diye nefes nefese soruyorum.

"Sana yaklaşmak için harcadığım en iyi para." Sıcak nefesi, karıncalanan tenimde dalgalar halinde yayılıyor, sonra beni arkasındaki duvara itiyor.

Bu akşam beklediğim gibi geçmiyor. Beklediğimden çok daha iyi. "Eva. Söyle bana. Beni düşünüyor musun?"

İnkâr edemem.

"Evet. Bazen rüyamda seni görüyorum."

Kahretsin, şampanyama doğruluk serumu katılmış olmalı.

"Öyle mi?"

"Evet." Kızgın bir köpek gibi nefes nefeseyim.

"Sen de beni benim seni istediğim kadar istiyor musun?"

"Evet." Oyun oynamıyorum. Siktir et. Geçen bir yıl bana hayatın çok kısa olduğunu öğretti.

"Biliyorum. Görüyorum. Seni izledim. Etrafımda cildinin kızardığını gördüm. Beni izlediğini görüyorum. Beni istediğini biliyorum. Aklın bazen bunu inkâr edebilir, ama bu lanet seksi vücudunu okuyabiliyorum ve o benimkini istiyor."

"Öyle. İstiyorum."

"Benden on beş yaş büyük olmam umurunda mı?" diye fısıldadı kulağıma. Onun beni öpmesini istiyorum.

"Hayır, sadece on dört yaş fark var. Birkaç ay sonra yirmi dokuz olacağım. Kırk üç yaşında değilsin ki. Kırk üç yaşına yeni girdin, değil mi?"

Gerçi aylar önce sahilde Ella'ya öyle söylememiştim. Ona benim için çok yaşlı olduğunu söylemişim. Vücudumun arzusunu inkar etmeye kararlıydım, ama onu istiyorum.

"Dikkatli ol. Aferin. Lincoln'le birlikte olmalısın, o senin yaşına daha yakın."

"Onu istemiyorum."

"Benden nefret edecek."

Nefesini tuttu, sonra kalçalarını bana doğru itti. Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum. Sert, kalın penisi inkar edilemez. Büyük... Ewan'dan daha büyük. Onu karşılaştırabileceğim tek şey o.

"İkinizin arasına sorun çıkarmak istemiyorum."

"Ben berbat bir babayım. Kahretsin, sana karşı koyamıyorum." Nefes nefese, boynuma daha da yaklaşıyor.

"O zaman dayanma."

"Ben aynı zamanda babanın arkadaşayım." "Bunu asla bilmek zorunda değil."

"Bu yanlış." Ama benden uzaklaşmıyor. "Umurumda değil."

"Seni istediğim için kötü bir adamım."

"Kötü olmanı istiyorum, Knox. Seninle birlikte kötü olmak istiyorum." "Siktir."

Bu akşam açıkça mantıklı düşünemiyorum. Sanırım içimdeki derin yakınlık arzusu benim adıma konuşuyor.

Knox, ensemden kulaklarımın arkasındaki lezzetli noktaya doğru nazik öpücükler bırakıyor. Bu da benim bir başka zayıf noktam.

Beni yüksek sesle inleterek, hassas noktama sert dilini tekrar tekrar sürtüyor, ısıyor, öpüyor, yalıyor ve bu sırada külotumu ıslatıyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık yayılıyor ve onun orama dokunmasını istiyorum.

Yine yüksek sesle inliyorum.

"Şşşşş. Burası lüks bir otel." Boğazından derin bir kahkaha çıkar. Knox'un daha önce güldüğünü hiç duymamışım ve bu ses hoşuma gitti.

Eli köprücük kemiğimin üzerinden kayıyor, elbisenin ipeksi kumaşını nazikçe okşayarak aşağıya doğru ilerliyor, göğüs dekoltemden geçip düz karnımın üzerinden kayıyor ve daha da aşağıya iniyor. Ama duruyor, beni kızdırıyor, sonra elini elbisenin uyluk hizasındaki yarıktan kaydırıyor ve büyük elini ıslak dantelli külotumun üzerinde gezdiriyor, sonra parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor.

Onun güçlü erotik dokunuşunu hissederek inliyorum. Benim onun için ne kadar ıslak olduğumu mutlaka hissediyor olmalı. "Tanrım, Knox, sana ihtiyacım var." Kimse bana sevgi ya da şefkat göstermeyeli çok uzun zaman oldu; vücudum rahatlamaya ihtiyaç duyuyor ve bunu yapanın o olmasını istiyorum. Onun geçen yılı silip atmasını istiyorum. Bir kez daha özgür ve arzu edilen hissetmek, Knox'un yapacağını bildiğim gibi, neşe ve doğru şekilde sikilmek istiyorum. O bana bakacaktır.

"Bu gece benimle kal, Eva."

Gözlerimi açtığımda, onun derin endişeli gözleriyle bana baktığını gördüm.

"Tamam."

Bana nadir görülen, çarpıcı bir gülümseme hediye ediyor ve ben neredeyse onun içinde eriyorum. O muhteşem.

Onu istiyorum.

Sadece bir gece için.

Tek ihtiyacım olan bu.

Kimse bilmek zorunda değil.

Sadece bir gece.

Değil mi?

TEŞEKKÜR

Vay canına, ne yolculuktu ama! İkinci kitap – kim tahmin edebilirdi ki? İkinci bir kitap yazdığımı gerçekten inanamıyorum. Geçen yılın benim için büyük bir öğrenme süreci olduğunu söylemek yetersiz kalır. Bu fırsatı, Eva ve Fraser'ın hikayesini koordine etmeme yardımcı olan çok sayıda insana teşekkür etmek için kullanmak istiyorum.

Bana sonsuz desteğini esirgemeyen kocama teşekkür ederim. TikTok hakkında bilmem gereken her şeyi öğreten oğluma teşekkür ederim (hala benden daha fazla takipçisi var!). Oğullarım kenardan beni destekleyerek devam etmem, inanmam ve bu kitabı gerçekleştirmek için saatlerimi harcamam için beni teşvik ettiler.

İngiliz İngilizcesini Amerikan İngilizcesine çevirirken tüm tuhaf sorularıma sabırla cevap veren editörüm Kimberly'ye teşekkür ederim – hâlâ öğreniyorum. Seni ekibimde görmekten çok mutluyum.

Anneme, babama ve kız kardeşime... bir kez daha, tüm cesaret verici mesajlarınız ve paylaşımlarınız için teşekkür ederim.

En inanılmaz mentorum ve tüm kuğuların kraliçesi TL Swan'a da büyük bir teşekkür ve selam gönderiyorum. O olmasaydı, başka bir kitap yazamazdım. Tee, karantina sırasında özel bir kız grubu kurduğunda, ilk kitabım için fikrimin gün ışığına çıkacağından emin değildim, ama başardım, yayınladım ve işte yine buradayız. Tee bize kızlara hayallerimizin peşinden gitmemizi, gücümüzün farkında olmamızı, kendi yolumuzdan gitmemizi ve okumak istediğimiz kitabı yazmamızı söyledi. Onun bilgi hazinesi ve o güzel Cygnets grubu olmasaydı, şu anda ikinci kitabımın teşekkür bölümünü yazıyor olmazdım. Tee'ye ve

yetenekli Cygnets'lere rehberlikleri, tavsiyeleri, paylaşımları, destekleri ve sanal kucaklamaları için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Laura ve Sadie, en çok ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizi seviyorum kızlar.

Rosie, Carolann, Sarah, Sorrel ve Alison... olağanüstü beta okuyucularım... benim için zaman ayırıp okuduğunuz için teşekkür ederim. Sürekli gönderdiğiniz cesaret verici mesajlar, geri bildirimler ve heyecan dolu yorumlar, her gün yazmaya devam etmem için bana enerji verdi. Bu yolculuğun çok büyük bir parçasısınız ve her birinizin hayatımda olmasını çok seviyorum.

Ve siz, baharatlı kitap okuyucuları, yeni bir yazara güvenerek bu adımı attığınız için teşekkür ederim, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz, sonsuza kadar minnettarım. TEŞEKKÜR EDERİM! Mwah x

VH NICOLSON'IN DİĞER ESERLERİ

[Hunting Eden - Üçlü Sorun Serisi \(Kitap 1\)](#)

Unexpected Eva - The Triple Trouble Serisi (Kitap 3 - 2022 İlkbaharında Çıkacak)

YAZAR

Karantina sırasında ilk çağdaş aşk romanını yazan Vicki, artık mutlu sonla biten aşk hikayeleri yazmaya tamamen kapıldı. VH Nicolson, İskoçya'nın kuzeydoğusundaki North East Fife'nın nefes kesici sahil şeridinde doğdu ve büyüdü. Yirmi yılı aşkın bir süredir, Birleşik Krallık ve yurt dışında yaratıcı pazarlama ve tasarım sektöründe marka stratejisti ve stilist, dergi editörü ve gazete editör yardımcısı olarak çalışmıştır. Ruh ikiziyle evli olan yazarın bir oğlu vardır. Çok sayıda ilginç ve parlak kazak satın almaya, Belçika çörekleri yemeye ve şu anda geri döndüğü güzel İskoç memleketini çevreleyen uçsuz bucaksız kumsallarda yürüyüş yapmaya bayılır.

Facebook:facebook.com/authorvhnicolson

Instagram:instagram.com/vhnicolsonauthor TikTok:

tiktok.com/@vhnicolsonauthor

Web sitesi ve haber bülteni kaydı: vhnicolsonauthor.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

